

ДЖОН КОНЪЛИ РОДЕНИ ДА УБИВАТ

Част 3 от „Чарли Паркър“

Превод от английски: Светлозар Николов, 2001

chitanka.info

ПРОЛОГ

Този свят е разяден и шуплив. Сърцето му е празно, кухо.

Истината за природата се крие в дълбоките мини и подземните пещери, както пише философът Демокрит^[1]. Онова, което усещаме под краката си като стабилна и твърда материя, е само една илюзия, а животът съвсем не е такъв, какъвто изглежда. Под земната повърхност има пукнатини и дупки, пространства със запарен, нечист въздух; сталагмити, усукани сталактити, неозначени на никоя карта черни реки, които текат все надолу и по-надолу. Дълбоки каверни и каменни водопади, лабиринти от кристални туморни образувания и замръзнали стълбове, където историята влиза в бъдещето, сетне се превръща в настояще.

Защото в гробовния мрак времето е без значение.

Настоящото е лъжовно изградено върху миналото; точките на допир не съвпадат безпогрешно навсякъде. Множество неща рухват и загиват, а тяхната смърт и разложение създава нови пластове, така повърхността става все по-дебела и плътна; мембрана връз мембрана покрива по-долната, нови светове залягат върху останките на стари. Ден след ден, година за година, век по век, трупат се нови слоеве, а несъвършенствата се умножават. Миналото никога не умира истински. То е тук, то е там — дебне, изчаква, точно под похлупака на онова, което наричаме „сега“. Често се препъваме в него, всички ние, било чрез силата на спомена, било чрез нечие възпоминание. Съзнанието ни съживява бивши любими, загубени деца, покойни родители, мимолетни мигове, уловили прекрасен ден, случка, красива дума — неизразимата, святата, неведома и ефимерна красота на този свят. Наричаме ги спомени. Те са ни скъпи, ценим ги, назоваваме ги наши си, собствени и ги призоваваме, когато имаме нужда от тях.

Но понякога това не зависи от нас: намесва се нечия чужда воля, сила, друг решава и ето! — парче от настоящето просто се размива, а под него се показва миналото като изровена мъртвешка кост. А после... после вече нищо не е както преди, не може да бъде както

преди: принудени сме да преоценим формата на онова, което сме смятали за истина в светлината на нови разкрития за самата му същност. Истината излиза на бял свят поради нечия погрешна стъпка и мимолетното усещане, че нещо под краката ни не е както трябва. Миналото изригва, потича като разтопена лава и нечий живот или по-скоро животи по пътя ѝ се превръщат на прах.

Нашият свят е кух. Действията ни кълтят из дълбините му.

А там? Там долу битуват тъмни сили: бактерии и микроби, които цъфтят с помощта на минерали и естествена природна радиоактивност, много по-древни от първите растителни клетки, които са оцветили света отгоре. Те са във всеки дълбок басейн, във всяка минна галерия или шахта, във всяко подземно ледено ядро. Те живеят там и умират там, невидими за нас.

Но има и други организми, други същества: създания и твари, които познават само глада, дадености, които съществуват единствено за да търсят храна и убиват. Те са в непрестанно движение из скритите кухни, техните челюсти са непрекъснато заети, тяхната паст зее в безкрайната нощ. Излизат на повърхността само когато са принудени да го направят, тогава всичко живо побягва от пътя им.

И ето — те дойдоха за Алисън Бек.

Доктор Бек бе на шейсет години и прочут специалист по абортите; не бе престанала да практикува тази професия от 1974 година насам — всъщност след процеса, наречен „Роу срещу Уейд“. Като млада лекарката бе участвала в проекта на име „Бъдещи родители“ след епидемията от рубеола в началото на 60-те, когато хиляди американки родиха деца със сериозни увреждания. По онова време Алисън вече бе виден член на Националната организация на жените и активист на Националната асоциация за отмяна на забраняващите аборта закони. В същото време промените, за които се бореха двете институции, я улесниха да създаде своя клиника в Минеаполис. А впоследствие Бек най-категорично се бе противопоставила на Джоузеф Шийдлър и неговата Национална мрежа „В защита на живота“ заедно с многобройните ѝ митингуващи активисти и уличната мафия с мегафоните, както и на Рендъл Тери, чиято операция „Спасение“ се опита да закрие клиниката ѝ през 1989 г.

Бек бе продължила да се бори и срещу „Поправката Хайд“ на закона за здравеопазването от 1976 г., по силата на която бе спряна медицинската помощ при абортите, и бе плакала с горчиви сълзи, когато малко по-късно отявленият противник на абортите С. Еверет Куп стана министър на здравеопазването.

На три пъти крайни елементи от горепосочените движения пробиваха стените на клиниката ѝ, за да инжектират бутанова киселина и се налагаше тя да прекъсва работа дни наред, за да могат отровните изпарения да се разнесат. Вече не помнеше колко пъти бяха нарязвали гумите на колата ѝ, но най-опасната диверсия срещу делото ѝ бе монтираното в пожарогасител запалително устройство. Само специално поставените непробиваеми стъкла на клиниката я спасиха от тотално изгаряне до основи.

В по-ново време ежедневното напрежение вече си казваше думата и Алисън изглеждаше значително състарена — далеч по-стара от истинската си възраст. В живота ѝ бе имало много малко мъже. Първият бе Дейвид, двамата бяха сключили брак и тя го обичаше много. Сетне го убиха. Така си умря в ръцете ѝ и тя още пазеше ризата, с която бе облечен в същия ден — с дупките и кървавите петна по снежнобялата материя. Последваха неколцина други, но никой не се задържа достатъчно дълго. Даваха ѝ най-различни извинения и си отиваха, а истинската причина за това бе само една: страхът. Алисън Бек бе белязана жена. Нарочена. Живееше все с една и съща мисъл: че много, прекалено много хора предпочитат да я видят мъртва, отколкото работата ѝ да продължи. Е, малцина са мъжете, които биха застанали до такава жена.

Статистиката от последната година бе мрачна: двайсет и седем случая на крайно насилие срещу американските клиники, където се извършват аборти; двама мъртви лекари. През предишните пет години бяха убити седем доктори и техни асистенти, мнозина други — ранени при бомбени атентати и престрелки. Тези и множество други данни постоянно бяха в главата ѝ — знаеше ги наизуст, защото вече двайсет години документираше насилието, търсеше общия почерк в инцидентите, внимателно проучваше и колкото можеше — разследваше. В това намираще упование, по този начин поне за известно време забравяше за загубата на Дейвид, вярваше, че единствено така може да направи нещо за паметта му. Събраната

информация предаваше на компетентните власти, а тези данни често бяха добре дошли за защитниците на абортите, особено когато те се позоваваха на антимафиотските закони РИКО в борбата срещу националната кампания за затваряне на клиници като нейната. С две думи, нейната бе извънредно трудно извоювана победа.

Сетне на преден план излезе и друга, също обезпокоителна тенденция. Непознати, неясни, недоуточнени имена се повтаряха и потретяха, звучаха и ечаха в паметта ѝ, в кухите коридори на минали години. Мъгляви фигури, забелязани, но не с абсолютна сигурност, в сенките на извършените насилия и престъпления. Може би в не повече от половин дузина случаи, но все пак... Тя бе убедена в това, имаше и други, които потвърждаваха опасенията ѝ. И заедно — малко по малко — се приближаваха към истината.

Но този процес носеше нови опасности.

У дома — в къщата ѝ — бе поставила алармени системи и инсталация, пряко свързана с частна охранителна фирма. Двама въоръжени охранители денонощно дежуреха в клиниката. Освен това Алисън винаги държеше подръка бронирана предпазна жилетка, която носеше по време на пътуванията си, въпреки че не бе нито удобно, нито приятно. Една стоеше в гардероба у дома, друга в кабинета ѝ в клиниката.

Караше червено порше модел „Бокстер“. То бе единствената ѝ слабост, обичаше да го пришпорва и затова непрекъснато я глобяваха.

Обличаше се консервативно. Редовно носеше дълго, почти до средата на бедрата, сако, но не го закопчаваше, панталони с колан — черен или кафяв в зависимост от цветовата комбинация на дрехите. Колан със закачен на него кобур тип „Алеси“ заради пистолета — „Кар К40 Кавърт“, 40-калибров, двустепенен спусък, петпатронен пълнител. Бе опитала по-дълъг пълнител — с повече патрони, но тя се закачаше в гънките на ризата или в хастара на сакото. Оръжието имаше специална дръжка, фина и издължена — тъкмо за слабите ѝ ръце. Самата Бек бе дребничка — висока не повече от метър и петдесет и нещо, възслаба. На стрелбището бе много добра — от двайсетина метра вкарваше и петте куршума в сърцето на мишената.

В чантата си редовно носеше парализиращ спрей и електрошокова палка, в състояние да поразии нападател с цялата сила на 20 000-волтово изпразване и да го изпрати на земята —

безпомощен, сгърчен и давец се за въздух като извадена от водата риба. Никога не го бе употребявала в яда си, но пък веднъж бе използвала спрея. Стана при опит на протестиращ да влезе в дома ѝ. По-късно си спомняше със срам и неудобство, че натискането на пластмасовия бутон ѝ бе доставило удоволствие. Сама си бе избрала живота и целите в него, това не можеше да отрече, но наложените ѝ насила ограничения, гневът, страхът, омразата и враждебността, които ѝ бяха ежедневни компаньони, я бяха променили и направили друг човек, понякога непознат и на самата нея... А това не бе хубаво, знаеше го и пак ѝ бе трудно да си го признае. Онази ноемврийска вечер бе отворила вратата и niskият, брадат, крещящ и ругаещ мъж с омерзената физиономия се бе опитал да нахлуе — тогава цялото набрано в нея напрежение и гняв се бяха изразили в едно натискане на бутона.

Алисън Бек бе известно име в обществото, бихме могли да кажем — публична фигура. Макар че клиниката ѝ се намираше в Минеаполис, тя два пъти месечно пътуваше и до Южна Дакота, където ръководеше и друга — в Сиукси Фолс. Редовно се появяваше по телевизията — и местната, и националната — и продължаваше вече трийсетгодишната си кампания. Главната ѝ теза бе постепенната ерозия на едно фундаментално женско право — правото на избор. Редица клиники бяха затворени и тя само преди седмица бе заявила в интервю за Ен Би Си, че в момента поне 83 на сто от окръзите в САЩ не разполагат със заведения, където може да се направи аборт. Против това основно женско право открито бяха застанали три дузини конгресмени, десетина сенатори и четирима губернатори. В същото време Римокатолическата църква бе главният източник на частна медицинска помощ и услуги в САЩ, следователно все по-ограничен ставаше достъпът до операциите за аборт, стерилизиране, евентуални мерки против забременяване, оплождане инвитро и прочие.

И все пак, когато застана пред камерите заедно с младата, толерантна и любезна представителка на „Право на живот“ от Минесота — видимо искрено загрижена за женското здравеопазване, видимо изразител на променящите се схващания на едно младо поколение, което не може да помни дайте преди процеса „Роу срещу Уейд“, Алисън Бек почувства, че може би днес именно тя звучи нетолерантно и негъвкаво, че може би времената наистина са се

променили, а тя — докторът рицар на бял кон — е някак си извън тях. И го призна на свои приятели в дните преди смъртта си.

Всъщност поводът да усети страха болезнено дойде от съвсем друго място. Отново бе зърнала онзи странен, червенокос мъж и един вътрешен глас ѝ бе казал, че той е вече прекалено близо, че се подготвя за фатален удар срещу нея и другите, преди да са успели да увенчаят делото си с успех.

Откъде ще знаят, не могат да знаят, успокояваше я Мерсие. Все още не сме тръгнали срещу тях...

Казвам ти, че знаят. Аз го видях... А и...

Какво?

Намерих нещо в колата тази сутрин.

Какво? Какво намери?

Изсъхнал, мъртъв паяк...

Паяците менят кожата си, това е част от процеса на растене на членестоногото. Те „хвърлят“ стария си екзоскелет и заменят тази си телесна обвивка с нова, по-голяма; този процес се нарича екдиза — от гръцкото ekdysis. Всъщност именно такава стара кожа, наречена eхivium, бе намерила в колата си Алисън Бек и тя принадлежеше на тарантула, която се среща в Шри Ланка — *Poecilotheria fasciata*, красиво оцветен и много темпераментен арахнид. Видът е бил специално подбран, за да направи силно впечатление, с други думи, да предизвика уплаха: тялото му е дълго около 7 см, оцветено в сиво, черно и кремаво, разперени странично, краката стигат дължина до 10 см. При влизането в автомобила Алисън се бе ужасила и това усещане едва ли бе утихнало, когато разбра, че предметът до нея не е жив, дишащ паяк.

Мерсие бе замълчал, замислен, след малко я бе посъветвал да замине за известно време по-надалеч. Бе обещал също да предупреди приближените им да бъдат двойно по-внимателни.

Тогава, през онази последна седмица — за пръв път от няколко години насам, Алисън Бек взе решение да излезе в отпуска. Да прескочи до Монтана, като по пътя преспива и се отбива на разни места, докато стигне местоназначението в Боузмън — дома на стара приятелка от колежа. Двете се бяха уговорили да се видят, а сетне да отскочат на север до Глешър Нешънъл Парк. И то само ако пътищата

го позволят, защото бе още рано: едва април и едва ли снегът се бе разтопил напълно.

Алисън не пристигна онази неделна вечер в Боузмън, както бе обещала, и приятелката ѝ се замисли, но не се разтревожи сериозно. А когато в понеделник следобед все още нямаше ни кост, ни вест от нея, жената реши да се обади на полицията в Минеаполис. Началството изпрати двама полицаи — Еймис и Фрейн, които познаваха Алисън от предишни инциденти — да проверят къщата ѝ на „Уест“ 26.

Позвъниха, никой не отвори. Гаражът встрани изглеждаше заключен, външно погледнато, всичко си бе на мястото. Еймис надникна през предния прозорец. Видя два куфара, оставени в преддверието, и паднал с краката към стената стол. Секунди по-късно бе поставил ръкавици и умело строшил малкото стъкло с дръжката на пистолета. Влезе отпред с насочено оръжие, докато Фрейн заобиколи, за да използва задната врата. Домът бе двуетажен, но сравнително малък. Не бе нужно много време, за да установят, че в къщата няма хора. В кухнята имаше врата към гаража. Дори и през матовото стъкло добре се виждаха очертанията на скъпия „Бокстер“.

Еймис пое въздух, отвори вратата: гаражът бе тъмен. Откачи фенерчето от колана и го запали. В първия миг не бе сигурен какво точно видя. Помисли, че предното стъкло е напукано, защото цялото бе осеяно с мрежа от тънки линии, радиално излизащи от несиметрично разхвърляни петна, наподобяващи дупки от куршуми. Поради тях не можеше да се погледне във вътрешността на колата. Полицаят пристъпи към шофьорската врата и сега му се стори, че сякаш дете е разхвърлило захарен памук в купето — прозорците отвътре бяха замрежени от тънки бели нишки, множество на брой. Досети се какво е станало чак когато приближи фенера до предното стъкло и нещо черно пробяга на няколко пъти напред и назад.

Вътре имаше паяжини, много паяжини. А зад тях — на шофьорската седалка — мътнееше тъмна форма.

— Д-р Бек, вие ли сте? — обади се той, хвана дръжката на вратата с облечената в ръкавица ръка и дръпна.

В гаража бе съвсем тихо и Еймис чу типичния звук на разкъсващите се тънки паяжинни нишки. Вратата се отвори и паяжините потрепнаха в слабото въздушно течение. В същия миг нещо тупна меко на бетонния под; той го долови с ъгълчетата на очите,

шумът бе едвам доловим. Погледна надолу — бе неголям кафяв паяк, който вървеше към десния му крак. Стори му се, че е от вида отшелник, дълъг около 4 см, в центъра на гърба му минаваше черна ивица. Без да се замисля, ченгето вдигна крак с тежката обувка с метален връх и с погнуса размаза членестоногото. Секунда по-късно си каза, че всъщност току-що е унищожил веществено доказателство, но сетне надникна в колата и разбра: все едно бе загубил песъчинка от безбрежен плаж или капка вода от морето.

Съблечена по долно бельо, Алисън Бек бе завързана за седалката пред волана. Сива леплива лента минаваше през устата ѝ и притискаше главата към високата ѝ част. Лицето бе подуто, отокът го правеше неузнаваемо. Тялото бе в начална фаза на разложение, на врата червенееше открита плът — парче кожа бе изрязано.

Но първите признаци на загиването бяха маскирани от обилни паяжини, които обвиваха тялото в нещо като плътен смъртен воал. А около него пъплека десетки подобни паяци, по-малки, по-едри, с изпружени крака, потръпващи пипалца — усещаха пресния въздух. При по-внимателен оглед Еймис забеляза, че има може би още стотици от тях — скрити в тъмни ъгълчета, а по ръбовете на седалката висяха мънички оранжеви сакчета — подобни на отровни плодове неотдавна снесени яйца. Тук-таме сивееха и изсушените останки на умъртвени насекоми, сред тях и паяци, нападнати и унищожени от собствените си хищни събрата. В купето имаше и плодови мушички — Еймис се удиви, но сетне забеляза нахвърляните по пода разлагащи се бананови кори и круши. Обаждаха се дори невидими щурци, част от истинска микроекосистема, създадена в ограниченото пространство на автомобила. Всъщност основните ѝ обитатели бяха кафявите паяци, оплели плътни паяжини най-вече около лицето на жертвата, увиснали покрай очите и бузите ѝ. Ужасно бе, че продължаваха да плетат мрежи, сякаш Еймис не бе там.

А имаше още една, последна изненада за хората, които аутопсираха умъртвената Алисън Бек. Когато отстраниха лепенката от лицето и отвориха устата, отвътре се изтърколиха малки черно-червеникави топчици, за да тупнат върху блестящата стомана на масата като деформирани детски топчета за игра. Под езика и в гръдния кош имаше още от тях. Между зъбите също — сдъвкани,

смазани от конвулсиите — още в мига, когато са започнали да жият и хапят.

Един бе все още жив: излезе от носната кухня и веднага се престори на умрял, прибрал плътно около себе си дългите черни крака. Когато пинсетите на аутопсирацията притиснаха сферичния корем, той се загърчи безсилно под натиска, а червеният подобен на пясъчен часовник знак от вътрешната му страна постепенно замръзна.

Под острата светлина на помещението очите на отровния женски паяк блещукат като мънички черни звезди. *Latrodectus mactans*.

Нашият кух отвътре свят. Единствената му тежест е в историята.

В далечния север на Мейн редица фигури се тътрят по тесен път, силуетите им — открити срещу ранното сутрешно слънце. Зад тях се движи булдозер, земеделска машина за бране на череши и два малки камиона. Конвоят е неголям, нейде напред се чува шумът на плискащи се вълни. Звучи смях, ехтят солени приказки, ругатни, облаци тютюнев дим се кълбят в сутрешната мъгла. Тези хора могат да се возят в камионите, но предпочитат да вървят пеша, харесва им да усещат твърдата земя под краката, приятно им е да вдишват чистия въздух, да се чувстват част от група другари по съдба, които скоро ще хамалуват непосилно, но ще бъдат солидарни в черния физически труд. За сметка на това са благодарни за слънцето, което ги гали с меките си лъчи, за ветреца, който ще охлажда запотените им мишци, за приятелството на онези, които са около тях.

Всъщност те са две групи работници. Първите ще разчистват терени на прокарване на комуникации. Наети са от Компанията за обществени услуги — Мейн, и Телефонно-телеграфната компания на Ню Ингленд. Ще секат дърветата и храстите около пътя. Тази работа трябваше да бъде свършена още през есента, когато земята бе суха и по-чиста, а не в края на април, когато замръзналият, компактно сбит сняг всячески пречи, а дърветата са вече напъпили. Обаче работниците отдавна са престанали да се чудят на приумиците на работодателя; доволни са и за това, че не вали дъжд и времето все пак е меко за сезона.

Другите ги е наел някой си Жан Болио, за да разчистват растителността по бреговете на езерото Сейнт Фройд — щял да си строи къща там. Просто съвпадение е, че двете групи са заедно на пътя в това слънчево утро, но вече са се опознали и весело разменят шеги и остротии, коментират времето и приятелски си поднасят огънче един на друг.

Още преди да се влезе в малкия градец на име Ийгъл Лейк, „Ред Ривър Роуд“ завива на запад — работниците поемат по него. Отляво бавно тече Фиш Ривър, отдясно се пада червената тухлена сграда на областната фирма „Водоустройство и канализация“. Там, където реката се влива в езерото, е и началото на ниска телена ограда, наблизо са и крайните градски къщи. Оттук надникнеш ли през клоните на дърветата, незабавно ще зърнеш блестящата водна повърхност.

Скоро към високите гласове на минаващите се присъединява и друг шум — от дървени колибки на съседния склон се появяват сиви животни с дебела козина и блестящи, интелигентни очи. Това са кучета вълча порода, носят истинска вълча кръв и са завързани с яки синджири за колибките. Те залайват минаващите по долния път мъже и жени и веригите звънтят, а зверовете вият от безпомощност, напъват яки рамене да се освободят и да подгонят чужденците, които възприемат като нарушители. В тази област на щата хората редовно отглеждат такива животни — мелези местна особеност, която учудва и дори дразни външните. Неколцина от работниците спират и се зазяпват в кучетата, един-двама се осмеляват да ги подразнят, тъй като смятат, че на пътя са в безопасност. По-печените обаче бързат да отминат — знаят, че винаги е по-добре с подобни псета човек да не се закача.

Малко по-късно работата започва, вдига се врява, машините боботят, хората подвикват, чува се постоянен звън на мотики и лопати, моторните триони са включени и първите отрязани клони падат. Силна миризма на дизелово гориво се смесва с мириса на пот и прясно изкопана земя. Цялата тази шумотевица заглушава естествения шумов ритъм на природата: крякането на горските жаби, зова на дроздовете и чирикането на зимните мушитрънчета; някъде далече над водата се обажда и самотен гмурец, но и неговият глас се губи в общата дандания.

Денят приближава края си, слънцето се отмества на запад, следва дъговидния си път над езерото. На земята на Жан Болно някакъв мъж

сваля жълтата си шапка и бърше морно чело в ръкава, пали цигара и тръгва към булдозера. Качва се в кабината и бавно дава на заден ход, машината сърдито бучи, надвиква гърлените гласове на работещите. От недалечния склон отново долитат лай и протяжен вой; мъжът в булдозера загрижено поклаща глава, гледа колегата на машината за бране на череша и вдига рамене.

Тук земята е спала спокоен, непробуден сън много, много години; външна ръка не е посягала да наруши покоя ѝ. Тревата е избуяла висока, гъста, дива, множеството храсти са вкопали здрави корени дълбоко в почвата. Булдозеристът няма никакви основания да подозира, че теренът под него на тукашния бряг може и да не е стабилен, но по едно време долита нехарактерно, нечувано досега бучене, то надвива сегашните звуци на резачките и другите инструменти. От булдозера също излиза странен и нетипичен рев, като от изпаднал в паника звяр, а в следващия миг големи количества земна маса се поместват. Воят на вълчаците се превръща в скимтене и то нараства по сила, повечето от тях се въртят в кръг и дърпат веригите си с все сила: непознатият шум видимо им влияе, може би плаши.

Корените на белите брези се оголват и част от речния бряг пропада, едното дърво бавно се прекатурва и цопва във водата, широки кръгове тръгват навътре в езерото. Тежкия булдозер до него почти застива за миг във въздуха, едната му гъсеница стъпила на здрава земя, другата увиснала безпомощно в празното пространство, сетне машината трмаво се обръща и пада в плитчината, а операторът успява да скочи встрани. Мъжете захвърлят инструментите и хукват към ръба на новообразуваната празнина, а кафявата вода вече шумно залива освободеното от стария бряг място. Булдозеристът се изправя, целият мокър и кален, и излиза от плитката вода, усмихва се смутено, но и щастливо и вдига ръце в знак на това, че е жив и здрав. Работниците се тълпят на брега, гледат катурнатата машина; един-двама махат с ръка на спасилия се оператор. Недалеч от тях — вляво, друга огромна по обем земна маса шумно се свлича напред и се срива във водата. Но те почти не забелязват, усилията им са съсредоточени в това да помогнат на другаря си да излезе от студената вода.

Но мъжът в черешоберачката не гледа към булдозера, нито към протегнатите към мокрия във водата ръце. Той е замръзнал на място, с отпуснати ръце, и втренчено се взира в новообразуваната празнина.

Името му е Лайъл Добс. Има две деца и съпруга и в същия този момент отчаяно си казва, че най-добре би било да си е при тях, далеч от това място. Където и да е, само не тук — на бреговете на Сейнт Фройд, току до почернелите човешки кости, разкрити от свлечения бряг сред корените на дърветата, и малкия череп, който бавно изчезва под настъпващите мразовити езерни води.

— Били? — вика той с все сила.

Надзирателят на групата се казва Били Лафтън. Застанал е сред хората на брега и сега въпросително извърща глава към Лайъл.

— Какво има?

Отговор няма — гърлото на Добс е пресъхнало, той се дави и се опитва да каже нещо, но звук от устата му не излиза. Преглъща няколко пъти и накрая си възвръща дар слово.

— Бил, тук отдолу да няма гробище, а?

Челото на Лафтън се бърчи. Хайде пък сега! Вади от джоба си карта и внимателно я оглежда. Поклаща глава и вдига очи към другия.

— Няма, защо питаш? — отвърща простичко.

— Вече има — безсилно изговаря Добс и маха с ръка към костите, а лицето му бледнее.

Така е — нашият свят е кух отвътре.

Човек трябва да внимава къде стъпва.

И да е винаги готов за онова, на което може да се натъкне.

[1] Демокрит — гръцки философ, V в. пр.Хр.; тук се има предвид тезата му за „празноти в природата“. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ПЪРВА

Трудно тръпне, тежка,
стъпката
на живите; послушай само!
А мъртвите от гроба се
завръщат,
пристъпват леко — ефирни,
грации същи...

„Пътища
“, Едуард
Томас^[1]

ГЛАВА ПЪРВА

Пролетта дойде и светът отново стана многоцветен.

Планините в далечината светнаха и се премениха китно-китно, посивелите дървета добиха цвят за нов живот; есента остана нейде назад като далечно ехо, зимата също отстъпи пред красотата и многоцветието: огненочервеното на кленовите дървета, тук-там зелено-жълтите дъбови одежди, сребристото облекло на трепетликите, зелената премяна на бука и брезата. Зацъфтяха върби и брястове, кестени и тополи, горите заехтяха от песните на завръщащите се птички.

Виждах горите от физкултурния салон на „Уан Сити Сентър“, върхарите на вечнозелените дървета все пак доминираха в морето от цветове на променящата се природа. По улиците на Портланд валеше дъжд; гледах от прозорците на салона десетките куполи на чадърите в ръцете на пешеходците долу — блестяха мътно като мокрите черупки на тромави бръмбари.

От много месеци насам за пръв път се чувствах добре. Работа имах — намираше се, макар и не съвсем редовно. Хранех се добре, ходех да играя на уредите поне три-четири пъти седмично, а Рейчъл Улф бе обещала да прескочи от Бостън следващия уикенд. Значи все пак ще има някой, който да се порадва на възвръщащата ми се физическа форма. Отдавна не бях сънувал. Покойните ми съпруга и дъщеря не бяха идвали на гости от Коледата: няма да забравя милувките им — може би те прогониха измъчващите ме отдавна кошмари.

След лицевите опори поиграх малко с щангите, сетне ги захвърлих. От носа ми капеше пот, пара се вдигаше от цялото ми тяло. Седнах на съседната пейка, отпих от минералната вода. В същия миг забелязах, че влизат двамина мъже, с консервативно ушити костюми, официални, тъмни вратовръзки. Брех да му се не види... Единият бе бая едър, с къдрава кестенява коса и дебели мустаци — замяза ми на поостаряла и напълняла порнозвезда, но веднага в огледалото зад него зърнах и подутината под мишката. Порнозвезда друг път — носеше

кобур с патлак. Вторият бе нисичък, спретнат, вече започнал да оплешивява и посивява. Едрият държеше в ръка слънчеви очила, другият бе с очила с квадратни златни рамки. Усмихна ми се, когато доближиха.

— Господин Паркър, нали? — попита, поставил ръце на гърба.

Кимнах, дясната му ръка веднага отскочи към мен. Изпружи я рязко и отсечено като носа на акула в познати води.

— Името ми е Куентин Харълд и работя за г-н Джак Мерсие.

Избърсах ръце в хавлията, все пак бяха потни, и се ръкувах. Устата му леко потръпна, когато усети все още мократа ми ръка, но удържа на изкушението да се избърше в панталоните си. Сигурно не желаше да им разваля острия ръб.

Джак Мерсие? Име на стари пари, много старо злато, толкова отдавнашно, че жълтиците вероятно са подрънквали още на борда на „Мейфлауър“^[2]. Самият Джак бе бивш сенатор, както и баща му, и дядо му навремето. Живееше в голям дом на Праутс Нек точно над морето. Имаше пръст и пари в дървопреработвателните предприятия, вестникарския бизнес, кабелната телевизия, компютърните програмни продукти, а и в Интернет. Всъщност имаше интереси в какво ли не — накратко, почти във всичко, от което могат да се спечелят добри пари. И да се инжектират нови средства в старите мангизи на семейството. В сенаторската си роля се бе проявил като либерал и все още финансираше най-различни екологически движения и борещи се в защита на човешките права групи. Бе семеен, минаваше за домосед, доколкото бях чувал, демек не бе от онези постоянно тичащи след фустите донжуани. От краткия си флирт с политиката се бе измъкнал с неопетнена репутация, дори казваха, че я подобрил. Е, типичен продукт по-скоро на финансова независимост, отколкото на морална устойчивост и неподкупност. Сега се носеха слухове, че планирал завръщане в политиката, може би като независим кандидат за губернатор, макар че самият Мерсие досега не бе потвърдил въпросните приказки.

Куентин Харълд се изкашля в шепа, а това му послужи за повод да извади носната си кърпичка. И дискретно да избърше длан.

— Господин Мерсие би искал да ви види — рече с тон, който най-вероятно използваше в разговор с шофьора или чистача на басейна в имението. — Има работа за вас.

Погледнах го. Той се усмихна. Аз също. Седяхме така като котараци и се хилехме един на друг, докато не остана нищо друго, освен да си кажем по някоя дума или да започнем да флиртуваме. Харълд бе пръв.

— Може би не чухте, г-н Паркър — каза той. — Господин Мерсие има работа за вас.

— Е, и?

Усмивката на Харълд помрачня.

— Не разбрах какво точно искате да кажете, г-н Паркър.

— Не съм чак толкова закъсал за работа, г-н Харълд, че да тичам като игриво кученце подир всяка подхвърлена пръчка.

Това не бе съвсем вярно. Портланд, Мейн, хич не бе такова загнило гнездо на пороци и корупция, че аз най-придирчиво да мога да подбирам предложеното ми бачкане. Е, и друго: ако Харълд бе от обратния пол, а и малко по-хубав на външност, като едното нищо щях да хукна след пръчката, че и да падна по гръб и да се оставя да ме почешат по коремчето. Особено при положение че това ще ми донесе някой и друг долар.

Харълд се обърна и изгледа едрият мъжага. Онзи сви рамене, сетне пак се загледа в мен. Все така безизразно, сякаш се опитва да си представи как ли ще изглежда препарираната ми мутра над неговата камина.

Тогава Харълд се прокашля.

— Съжалявам — опита той с нов тон. — Не съм имал и най-малкото намерение да ви обиждам.

Изглежда, с трудност подбираше думите, още по-мъчно му бе да ги изговори. Като че бяха част от чужд речников фонд и той ги взимаше на заем за малко. Изчаках минутка с надеждата носът му да започне да расте или пък езикът му да се превърне на прах и пепел, ама нищо подобно не се случи. Но пък той примигна няколко пъти и добави:

— Бихме били благодарни, ако намерите нужното време, за да поговорите с г-н Мерсие.

Реших, че прекалено дълго съм се правил на интересен, макар и да не бях сигурен как ще се държат с мен следващия път.

— Когато свърша тук, вероятно ще прескоча да му се обадя — рекох спокойно.

Харълд изпружи врат и наведе глава към мен, сякаш не бе чул добре.

— Господин Мерсие се надяваше, че незабавно ще дойдете с нас. Сега, господин Паркър. Г-н Мерсие е много зает човек, времето му е скъпо, както вероятно се досещате.

Изправих се, протегнах се, разкърших рамене и се подготвих отново да поиграя с щангите.

— Напълно ви разбирам, г-н Харълд. Ще се постарая да бъда максимално бърз. Защо вие двамата не изчакате на долния етаж, господа? Щом привърша, веднага идвам. Така ме притеснявате. Току-виж съм изпуснал щангата върху вас.

Харълд пристъпи от крак на крак, изчака няколко секунди и каза:

— Ще ви чакаме във фойето.

— Приятно чакане — отвърнах и ги изпратих с очи.

Изтутках се нарочно, спокойно завърших упражненията, къпах се продължително. Сетне с чистача на съблекалнята поговорихме за бъдещето на местните бейзболни звезди. По едно време реших, че порнозвездата и Харълд са се взирали в часовниците достатъчно, и взех асансьора. Изражението на Харълд се колебаеше между псувнята и благодарността.

Той веднага настоя да се кача в техния мерцедес, но аз нали си имам кола — мустанг, — опънах се и рекох, че ще карам след тях. Запалих и се замислих: ама аз наистина съм станал едно нетърпимо и опърничаво копеле! И то още на трийсетина и нещо лазарника. Ако ми бяха казали да ги следвам с моята кола, вероятно незабавно щях да се натреса в шибания им мерцедес.

Аз пак карам мустанг, но не е онзи — стария. Старият беше модел „Mach 1“ — него ми го попиляха миналата година, този е „Boss 302“ от 1969 г. Намери ми го Уили Бру, собственик на гараж работилница в Куинс. Спойлерите и перките са малко нещо гъзария; но натиснеш ли газта, и очите ти овлажняват, пък ми го и даде за 8 000 долара. Поне 3 000 кинта по-малко, отколкото струва подобна кола в нейното състояние. А като я гледаш отстрани и ще си кажеш — това или е играчка на някой безмозъчен хлапак, или на бавноразвиващ се. Ама ха де!

Подгоних след мерцедеса по US-1. При Оук Хил свихме на изток и свалихме на трийсетина мили. Ръмеше. Оттук до върха на Нек

карахме бавно, аз по тях. Гостите в „Блек Пойнт Ин“ се бяха накачорили по прозорците с питиетата в ръка и зяпаха морето, Гранд Бийч и Пайн Пойнт. Наблизо бе спряла полицейска трафик патрулка от Скарбъро — дебнеше нарушителите (ограничението тук е 30 мили/час), а и всякакви нежелани гости и външни лица, които току развалят гледката.

Домът Мерсие е на „Уинслоу Хомър Роуд“, недалеч от бившата къща на прочутия едноименен художник. Щом приближихме, електронно управляваната бариера се вдигна и от къщата към нас се понесе друг мерцедес — отиваше към „Блек Пойнт Роуд“. На задната седалка зърнах дребен мъж с черна брада и малка шапчица. Разменихме погледи и той ми кимна. Лицето му ми бе познато, но не можах да се досетя откъде го познавам. Сетне продължихме към къщата.

Тя е огромна бяла постройка с околни градини, строена по поръчка от пейзажни дизайнери и специалисти, и толкова много стаи, че ако някой се изгуби по пътя към тоалетната, по него ще трябва да пуснат спасителна потеря. Едрият с мустака паркира мерцедеса, аз излязох от мустанга и последвах Харълд. Влязохме през официалната двойна порта, минахме през широк коридор и се наместихме в стая отляво на парадното стълбище. Оказа се кабинет или голяма библиотека, обзаведена със старинни канапета и столове. Книги, книги и пак книги — по трите стени и до тавана; на четвъртата имаше прозорец към парка и морето, а встрани барче, бюро и стол.

Харълд затвори вратата и ме остави да се полюбувам на томовете и на закачените по стените фотографии. Интересни неща: от политическа публицистика и биографии до исторически трудове, главно върху Гражданската война, Корея и Виетнам. Романи нямаше. В единия ъгъл бе поставен неголям, заключен шкаф със стъклени витрини, а книгите в него бяха по-различни от тези по лавиците.

Ето и заглавията им: „Мит и история в Откровението на Йоана“, „Апокалипсисът и Златният век в английската романтична поезия“, „Книга на Откровението“, „Апокалипсис и империя“, „Апокалиптичен Апогей“. Все весело четиво за преди лягане — край на света и тем подобни. Забелязах и биографии на големите художници Уилям Блейк, Албрехт Дюрер, Лукас Кранах-баща и още няколко, както и издания с факсимилета на средновековни текстове. А най-отгоре бяха дванайсет

почти еднакви тома, тънки, подвързани в черна кожа, на гърба на всеки том по шест златни лентички — обковка върху кожата в три еднакво раздалечени един от друг чифта. Най-долу на гърба на всеки том бе изписан знакът на последната буква от гръцката азбука — омега. В ключалките ключове нямаше, опитах за всеки случай — вратичките не мърдаха.

Преминах на фотографиите по стените. Доста снимки на Джек Мерсие с членове на семействата Кенеди, Клинтън, дори и с поодъртеля Джими Картър. Мерсие на млади години — като атлет и победител в различни състезания; ето го и с топка в ръка — засилва се да я хвърли нанякъде; сетне ликуващи съученици го носят на рамене. Атестати, хвалебствени свидетелства от благодарни институти, поставени в рамки благодарствени грамоти от оглавени от филмови звезди благотворителни организации, та дори и медали — награди от бедни, но горди нации. Кошмарна работа, ви казвам — сякаш домакинът с мъка бе събирал нужните му точки и едвам бе успял да набере нужното, та да се класира. Къде ли? Бог знае къде.

Вниманието ми привлече една от най-новите снимки. На нея Мерсие седеше на маса, отляво му настанена дама на около шейсет години с красиво ушито черно сако и перлена огърлица. Отдясно — същият човек, когото зърнах на влизане в излизащия мерцедес. Следващият участник в снимката познах веднага — редовно се явяваше в най-важните телевизионни новини: най-често с победоносна физиономия, застанал на стъпалата на някое от големите съдилища — Уорън Обър от „Обър, Тейър & Мос“, една от най-авторитетните бостънски адвокатски кантори. Обър бе личен адвокат на Мерсие; достатъчно бе само да споменете името му и най-настървеният противник подвива опашка и тича да се скрие под масата. Влезе ли в съда за дело, „Обър, Тейър & Мос“ се явява с толкова много адвокати, че в залата просто няма място за журито. Дори и съдиите се изнервят, когато чуят за тези шампиони в света на правосъдието.

Огледах внимателно фотографията. Казах си, че на нея никой не изглежда спокоен или щастлив. В позите се криеше прекалено много напрежение или на мен така ми се струваше. Сякаш таят нещо, като че се върти някаква тъмна история, а фотографът е излишен свидетел, който наднича в мислите им. По масата имаше множество дебели папки и още повече кафени чаши. Здравно бяха пили кафе.

Вратата зад мен се отвори. Влезе Мерсие, остави на масата купчина листове, сред които забелязах диаграми и таблици с много цифри. Беше висок мъж, около метър и деветдесет, с широки рамене — свидетелство за атлетична младост — и извънредно скъп часовник — златен ролекс, — който пък доказваше сегашното му благосъстояние. Гъста, побеляла коса, сресана назад, за да открие придобило изкуствен тен чело над големи сини очи и римски нос, разтегнати в усмивка тънки устни, разкриващи равни, бели зъби. Сигурно бе на около шейсет и пет, може би малко повече. Облечен бе в бяло поло, леки светли панталони в бежово, кафяви мокасини. По ръцете му растяха гъсти бели косми, снопчета от тях стърчаха и над яката на врата. Видя коя снимка гледам и за миг усмивката му помръкна, сетне отново се върна — когато аз извърнах глава и тръгнах към него. На вратата бе застанал Харълд — неспокоен като неуспял сватовник.

— Здравейте, господин Паркър — рече Мерсие със сърдечен глас и така силно разтърси ръката ми, та чак пломбите ме заболяха. — Благодарен съм, че намерихте време да ме посетите.

Махна с ръка към съседния стол, покани ме да седна. Откъм коридора се зададе прислужник с маслинен цвят на кожата и бяло сако — носеше сребърен поднос, който остави на масата. Порцеланови чаши, две на брой, сребърна кана за кафе, захарница и малка каничка със сметана, всичко в безупречен тон. Подносът изглеждаше доста тежичък, стори ми се, че прислужникът бе доволен да се отърве от него.

— Благодаря — кимна Мерсие и маслиновото лице се оттегли, след него и Харълд, който бавно затвори вратата.

Изглеждаше като ял кисели джанки. Останахме насаме с Мерсие.

— Зная много неща за вас, г-н Паркър — започна той, докато сипваше кафе и побутваше към мен захарницата и сметаната.

Държеше се естествено, любезно, изцяло пълен с желание да предразположи гостенина си. Сякаш години бе тренирал, за да получи сегашния ефект.

— И аз също — отвърнах.

Намръщи се, но добродушно, повдигна вежди.

— Не вярвам да сте достатъчно възрастен, че да сте гласували за мен?

— А, не, вие се измъкнахте от политиката, преди да е станало късно.

— А дядо ви? Той гласува ли за мен?

Дядо ми Боб Уорън бе служил в окръга Къмбърленд като полицаи и заместник-шериф; по-голямата част от живота си бе прекарал в Скарбъро. Мама и аз се преместихме при него след татковата смърт. Той живя повече и от баба, и от мама, но все пак един ден се наложи да погребва и него. Изкопах гроба и лично го положих в него — бе есенен ден, голямото му и добро сърце бе спряло завинаги.

— Мисля си, че никога не е гласувал за никого, г-н Мерсие — рекох свободно. — Дядо поначало нямаше много вяра в политиците, такъв си бе по природа. Единственият политик, когото мисля, че донякъде уважаваше, бе президентът Закари Тейлър^[3], който никога не гласувал, че дори и за себе си.

Широката добродушна усмивка отново освети лицето на моя домакин.

— Може би е бил прав. Повечето от въпросните люде продават душата си поне десетина пъти още преди да са избрани. А веднъж продадеш ли я, вече никога не можеш си я върна. Остава да се надяваш, че си взел добра цена за нея.

— А вие в кой бизнес сте, г-н Мерсие? Купувате души или продавате?

Усмивката му си остана на място като залепена, но очите се присвиха.

— Аз се грижа за моята собствена душа, г-н Паркър, и не закачам другите — всеки да си прави каквото иска с неговата.

Този прекрасен миг бе нарушен — вратата се отвори и влезе жена. На пръв поглед носеше съвсем обикновено облекло — черни панталони, черен кашмирен пуловер, тънка златна огърлица, но това бе напълно измамно впечатление. Дрехите бяха стилни, изключително скъпи. Изглеждаше на около 45 години, може би малко повече, бе руса и в чертите ѝ се таеше нещо сурово. Сигурно се смяташе за голяма красавица, но въпросното нещо разваляше общия ефект.

Пред мен бе съпругата на Мерсие — Дебора, постоянно присъствие в светските рубрики на местната преса. Бе от фамозните южни хубавици и ако помня правилно, бе завършила прочутия девически пансион „Мадейра“ във Вирджиния. Казвам прочут, и то

най-вече не заради факта че получилите обучение там млади дами перфектно владеят изкуството да се хранят изискано и да познават коя лъжица за кое ястие е, пък и никога не плюят по паважа, а защото бившата му директорка Джийн Харис застреля любовника си д-р Хърман Тарнуър през 1980 г., когато той я заряза заради по-млада жена. Тарнуър пък бе известен с една книга — „Как да пазим диета“, и смъртта му убедително доказа, че диетите най-вероятно са вредни за човешкото здраве.

Джак Мерсие се бе запознал с бъдещата си съпруга на „Лебедовия бал“ в Нашвил — най-пищната светска изява на Американския юг. Запознал се не е точната дума — той направо ѝ купил „Купе де Вил“ модел 55 година на уредената след обеду разпродажба. Платил човекът с кредитна карта и готово. Сетне някой бе коментирал, че тяхното било любов от пръв поглед.

Сега госпожа Мерсие държеше някакво списание в ръка. Опита се да се направи на изненадана от моето присъствие, но изненадата не успя да стигне до очите ѝ. Затова рече:

— О, Джак, извинявай. Не знаех, че имаш гости.

Лъжеше проклетницата. Виждах в очите на Мерсие, че той знае, че тя лъже, знае, че и двамата знаем. Опита се да прикрие раздражението си зад стандартната усмивка, но чух, че зъбите му изскърцаха. Изправи се, аз също.

— Г-н Паркър, съпругата ми Дебора.

Госпожата пристъпи на два милиметра, сетне изчака аз да мина цялото разстояние, което не бе малко, като се имат предвид размерите на кабинета, и чак тогава протегна ръка. Стиснах я, получих усещането, че държа нещо неживо, очите ѝ сякаш пробиват дупки в лицето ми, зъбите ѝ сякаш дялкат черепа ми. Толкова бе силно излъчването на нейната неприязън, та чак ми стана смешно.

— Много ми е приятно да се запознаем — изсъска тя и метна не по-мил поглед към мъжа си. — После ще говорим, Джак.

Последното прозвуча като заплаха, тя излезе и затвори, без да поглежда към нас.

Температурата в помещението направо се вдигна с няколко градуса, а Мерсие възстанови равновесието си.

— Моля за извинение, г-н Паркър. У дома напрежението се е поувеличило напоследък. Ще се жени дъщерята Саманта, та нали

знаете... Следващия месец.

— О, така ли? И кой е щастливият избраник?

Стори ми се възпитано да задам неизбежния въпрос.

— Робърт Обър. Синът на моя адвокат.

— Е, сега поне съпругата ви ще си купи нови шапки, тоалети, ще се поуспокои.

— Хм, тя непрестанно си купува, и то много повече от тези неща, г-н Паркър. Но главното е, че има задачата да устройва гостите, а това си е бая тежка работа. Уорън и аз мислим да се спасим на яхтата, та по възможност да избегнем данданията в навечерието на голямото събитие, но съпругите едва ли ще ни оставят сами. Те и двете много обичат да плават. Вие ветроходствате ли, г-н Паркър?

— О, не, трудно ми е. Нали си нямам яхта.

— Всеки трябва да има яхта — възрази домакинът, който очевидно си възвръщаше чувството за хумор.

— Разбира се. Ама вие да не сте станали социалист, г-н Мерсие?

Той се засмя — оцени моя хумор, сетне остави чашката с кафето и си смени физиономията. Сега по нея се изписа пълна искреност.

— Надявам се да ми простите, че се бъркам в миналото ви, но трябваше да понауча нещичко за вас, преди да ви помоля за помощ.

Кимнах.

— На ваше място вероятно и аз бих постъпил по същия начин.

Той се наведе към мен и изтърси:

— Искрено съжалявам за семейството ви. Ужасно нещо им се е случило, а и на вас.

Убиец, наречен Пътника, ми бе отнел съпругата Сюзън и дъщерята Дженифър, докато още работех като полицаи в Ню Йорк. Преди да го спрем, бе унищожил още доста хора. Убих го аз лично и част от мен си бе отишла заедно с него.

Повече от две години бяха минали от случилото се и през повечето от това време животът ми бе протекъл почти изцяло под знака на тяхната смърт: на Джени и Сюзън. Сюзън и Дженифър. Бях позволил непрестанните мисли за тях да доминират битието ми във всяко отношение, докато един ден не осъзнах, че болката и мъката, съжаленията и угризенията просто ме разкъсват и са на път да ме унищожат. Сега бавно и постепенно се опитвах да се събера, доколкото мога, да се съвзема и преосмисля живота си. Върнах се в Мейн, където

бях прекарал детство и юношество, в същата онази къща, където бяхме живели с мама и дядо. Сам. Има една жена, която ме обича и ме кара да мисля, че си заслужава да започна отново с нея. И може би е дошъл именно този миг...

— Просто не мога да си представя колко е тежко да се преживее подобно страдание — замислено продължи Мерсие. — Но познавам едного, който вероятно може. Всъщност именно заради него съм ви и повикал.

Дъждът отвън бе спрял, облаците се разнасяха. Зад гърба на моя домакин слънцето проблесна ярко през прозореца, обля с лъчите си бюрото и стола, хвърли меки отблясъци върху килима. По него вървеше мъничка гадинка — някакво бръмбарче, а пипалцата му шаваха, „опипваха“ въздуха.

— Казва се Къртис Пелтие, беше ми партньор в бизнеса. Преди доста време, разбира се, сетне поиска да му изкупя дела и тръгна по свои пътища. Но нещата при него не потръгнаха, за мое голямо съжаление — направи неудачни инвестиции, знаете. Преди десетина дни намериха дъщеря му мъртва в собствената ѝ кола. Тя се казва Грейс Пелтие. Може би сте чели за случая? Дори подочух, че може би преди години сте я познавали.

Кимнах. Да, вярно — преди време наистина бяхме близки. Тогава бяхме млади и за известно време смятахме, че се обичаме. Мимолетно усещане — дойде и си отмина. Не повече от два месеца след като завърших гимназията. Хлапаците преживяват такива краткотрайни романи, дори по няколко наред — сърцето ти трепти в нежна омара, сетне идва есента и нещата са съвсем други.

Грейс бе хубаво, тъмнокосо момиче със сини очи, нежни устни, кожата ѝ с цвят на мед. Силна физически — спечели медал като плувкиня, но и ужасно интелигентна, поради което повечето момчета я отбягваха, независимо от красотата ѝ. Аз самият едва ли бях чак толкова умен, но загрявах достатъчно, че като видях нещо наистина качествено, да мога да го оценя по достойнство. Или поне така си мислех. В края на краищата се оказа, че не съм го оценил както трябва, нито пък нея самата.

Помня Грейс най-вече с една утрин на плажа — Хигинс Бийч — недалеч от сегашния дом на Мерсие. Стояхме в сянката на един частен пансион, наречен „Брейкърс“ — вятърът развява дългите ѝ коси,

вълните бият брега току до нас. Мензисът ѝ закъснял, преди малко ми бе казала по телефона. Цели пет дни, нетипично според нея. Тръгнах с колата за Хигинс Бийч, а стомахът ме свива като с менгеме. При Оук Хил ме настигна колона тежки камиони и за миг помислих да взема да натисна газта до дупка и да сложа край на всичко... Така се бях уплашил, а най-лошото — дълбоко в себе си чувствах, че не я обичам истински. Когато пристигнах при нея, тя вероятно го е прочела в лицето ми — такъв си бях, непристорен и открит. Седнахме на пясъка, мълчахме и дълго слушахме гласа на океана. Когато след два дни мензисът дойде, след дълга агония и за двамата, тя ми се обади и рече, че повече не желае да се срещаме. Въздъгнах облекчено и това бе краят на нашата връзка. Едва ли ми правеше чест, никак даже. Съзнавах го, но бях млад. Сетне се раздалечихме, видях я веднъж-дваж, кимахме си при среща в някое барче, но повече не сме говорили. Видех ли я, веднага в съзнанието ми изплаваше онази сцена на Хигинс Бийч и ми ставаше неудобно от мен самия.

Какво всъщност бях чел за смъртта ѝ? Напрегнах памет: да, Грейс, вече аспирантка в Северозападния университет в Бостън, бе починала вследствие на единична огнестрелна рана. Бе намерена в колата ѝ на страничен път край US-1, близо до Елсуърт. Тялото ѝ облегло на волана, пистолетът в ръката ѝ. Самоубийство: крайната форма на самозащитата. Единствена дъщеря на Къртис Пелтие. Медиите ѝ бяха обърнали повече внимание единствено поради бившата връзка на бащата с Мерсие. Аз не отидох на погребението.

— Според вестникарските информации полицията не търси никого във връзка със смъртта ѝ, г-н Мерсие. Изглежда, са убедени, че става дума за самоубийство.

Той поклати глава.

— Баща ѝ не вярва, че тя сама го е направила.

— Естествена бащинска реакция — рекох. — Човек трудно приема, че най-близкият му ще направи подобно крайно нещо. При това живите винаги имат угризения впоследствие. Дори прекалено много угризения, затова е трудно да се приеме фактът.

Мерсие се изправи, едрата му фигура запречи слънчевите лъчи. Бръмбарчето вече не се виждаше. Питам се как ли реагира, когато слънцето се скрие. Вероятно се примирява, какво да прави — бръмбарска му работа. Такава е съдбата на малките гадинки, както и на

малките хора. Трябва да приемаш нещата както ти дойдат, да ги преодоляваш колкото можеш, докато някой по-голям от теб не стъпи върху ти. Е, и тогава вече няма значение.

— Грейс бе силна млада жена, цялото бъдеще бе пред нея. Никога не е притежавала пистолет и полицията си няма и представа откъде се е снабдила с онзи, който намериха в ръката ѝ.

— При положение че се е самоубила, нали?

— Да, именно — при положение че го е направила тя самата.

— Което вие не вярвате, както и г-н Пелтие, нали така?

Мерсие въздъхна, замисли се, сетне рече:

— Вижте, съгласен съм с Пелтие. Въпреки теориите на полицията аз самият съм на мнение, че някой е убил Грейс. Бих желал вие да се занимаете с тази работа. Да разследвате случая частно.

— Къртис Пелтие ли ви помоли да наредите разследването, г-н Мерсие?

Очите му заиграха, отбягнаха погледа ми. Не ми хареса тази работа. Когато отново ме погледна, в зениците му се бе спотаило нещо непроницаемо. Криеше нещо, да.

— Вижте, Къртис дойде при мен преди няколко дни. Обсъдихме нещата, той изложи мнението си. Няма достатъчно пари, за да си позволи частен детектив, г-н Паркър, но слава Богу, аз пък имам. Не мисля, че е проблем да поговорите с него самия, не смятам, че ще се възпротиви вие да погледате фактите. Аз ще ви плащам хонорара, а пък официално ще работите за Къртис. Но ще ви помоля моето име да не се споменава във връзка със случая.

Допих кафето, оставих чашката на красивата чинийка. Не казах и дума, преди отлично да съм подредил мислите си.

— Ето какво, г-н Мерсие, дойдох тук на добра воля, поговорихме, но с подобни разследвания вече не се занимавам.

Челото му се сбърчи, очите му се присвиха.

— Но сте частен детектив, нали?

— Точно така, сър, съм, но съм и взел решение да поемам само по-специални случаи: интелектуални престъпления, корпоративни разследвания. Отказвам случаите, свързани с насилие и смърт.

— Не носите ли оръжие?

— Вече не. Силните шумове ме плашат.

— А преди ходехте въоръжен, нали?

— Вярно е, ходех. А сега, ако ми се наложи да разоблича някой интелектуален престъпник — просто му отнемам средството за писане.

— Казах ви открито, г-н Паркър, научил съм почти всичко за вас. Просто не е в стила ви да гоните дребни компютърни крадци и измамници. В миналото се занимавахте с доста... по-колоритни проблеми.

— Да, така беше, но за онзи вид разследване платих доста висока цена.

— Ще платя всякаква цена — каквато и да посочите.

— Нямах предвид финансовата страна на въпроса, г-н Мерсие.

Той кимна, изглежда ме и, изглежда, най-накрая загоря.

— Говорите за моралния аспект, така ли? Може би и физическия? Чух, че сте бил ранен... повече от един път, нали?

Не отговорих. Бяха ме наранявали, и то много сериозно — и физически, и другояче. На насилието отговорях с насилие и всеки път губех и разрушавах нещо от себе си. И това не бе най-лошото. Струваше ми се, че захвана ли се с подобни дела, неизменно в моя свят се отваря някакъв неземеен прозорец, през който контактувам със загубени хора, всякакви мъртви неща. Сякаш делата ми ги привличат към мен самия — онези, които са напуснали нашия свят по неестествени пътища. По едно време си мислех, че тези видения са продукт на гузната ми съвест, че се дължат на вината, която непрестанно изпитвах, че тази особена връзка е надминала нивото на обикновените възприятия и граничи с халюцинирането.

Днес обаче вече вярвам, че те знаят, знаят всичко онова, което се е случило и се случва, и наистина се връщат, за да потърсят именно мен...

Мерсие въздъхна, отдръпна се от бюрото и отвори едното от чекмеджетата. В ръцете му се появи малка папка с твърди корици от черна кожа. Отвори я и писа нещо няколко секунди. Оказа се чек, който протегна към мен.

— Ето ви чек за десет хиляди долара, г-н Паркър. Единственото, което искам, е да поговорите с Къртис. Ако сметнете, че наистина не можете да направите нищо за него, просто задръжте парите за себе си. Няма да има възражения от моя страна. Ако пък се съгласите да се

заемете със случая, още по-добре — ще договорим допълнително възнаграждение.

Поклатих глава.

— Пак повтарям, не става дума за пари, г-н Мерсие...

Той вдигна ръка, за да ме прекъсне.

— Разбирам напълно. Нямах намерение да ви обиждам.

— Не съм се обидил.

— Имам приятели в полицията, в Скарбъро, в Портланд и по-нататък — където поискате. Именно те ми казаха, че сте извънредно надарен следовател, със специални качества. Нека да приложим този ваш извънреден талант, така да се каже, за да потърсим истината за Грейс. Моля ви, заради мен самия, а и заради Къртис.

Защо се поставя преди бащата на Грейс? Отново усетих, че има нещо, което не ми казва, а пази за себе си. А и неотдавнашната открита враждебност на съпругата му? Какво означава пък тя? Логиката говореше, че знае кой съм, защо съм тук... а и че присъствието ми в нейната къща абсолютно не ѝ се нрави. Мерсие остана с протегнатата ръка, в очите му този път имаше нещо друго: заприлича ми на скръб, на чувство за вина може би.

— Моля ви, г-н Паркър... поговорете с него. Какво толкова ви струва само да говорите с Къртис?

Какво ви струва само да поговорите? Тези думи ще се връщат в съзнанието ми отново и отново, ще ме мъчат и преследват в бъдните дни. Вероятно са се връщали и в неговото. Питам се какво ли е усещал в последните си мигове, когато сенките са се съгъстявали около него, а онези, които е обичал, са потъвали в алена мъгла?

И въпреки колебанията и възраженията на вътрешния глас взех чека. А в същия миг вероятно се е затворила и онази неведома верига. Затворила се е без нашето знание естествено, за да изпрати мощен заряд по света около и под нас.

Нейде далече, далече нещо необозримо се е измъкнало от скривалището си под мъртвите пластове на шуплестата бездна в недрата на земното кълбо. Подушило е въздуха, усетило е откъде идва раздвижването му. И е открило източника.

Сетне се втурнало към него.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

РЕЛИГИОЗЕН ФАНАТИЗЪМ В ЩАТА МЕЙН

ИЗЧЕЗВАНЕТО НА БАПТИСТИТЕ ОТ АРУСТУК

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА ДИСЕРТАЦИЯ НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ, ПОСМЪРТНО
ПРЕДСТАВЕНА В СЪОТВЕТСТВИЕ С ИЗИСКВАНИЯТА НА ПРОГРАМАТА ЗА
ПОЛУЧАВАНЕ НА МАГИСТЪРСКА СТЕПЕН ПО СОЦИОЛОГИЯ, СЕВЕРОЗАПАДЕН
УНИВЕРСИТЕТ — БОСТЪН

За да можем да изясним причините за създаването и последвалия по-късен разпад на религиозната група, известна като Баптистите от Арустук, извънредно важно е да се обърнем към историята на щата Мейн. Подходът е особено необходим, за да можем да разберем защо четири съставени от добронамерени и не неинтелигентни хора семейства са се съгласили да последват Преподобния Фокнър в пустошта — става дума за изолирана територия, — където изчезват и вече никой не ги вижда живи. Историческите сведения ни казват, че по онова време вече почти три столетия наред хора като въпросния Фокнър събират последователи в този щат и това често става в спор и противоборство с далеч по-силните църковни деноминации и правоверните религиозни движения. Следователно нужно е да потърсим по-специфични причини в характеристиките и народопсихологията на щатското население, следи от индивидуализъм, който ни връща към пионерските години на Мейн и който е привлякъл тези хора към Преподобния Фокнър.

През по-голямата част на своята история Мейн е граничен щат. Всъщност редица религиозни групи считат щата за чисто мисионерска територия още от времето на първите йезуитски мисии през XVII век и чак до средата на XX век. Местното население винаги е било плодородна, та макар и не толкова доходоносна, почва за пътуващите проповедници, за нетрадиционните религиозни секти, дори

и за шарлатаните. И това продължава близо почти три века. Селската икономика не разрешава съществуването на постоянни църкви и църковни служители, а църковните ритуали невинаги са били приоритет за гладуващите или недохранени, недобре облечени и без подходящ подслон семейства.

През 1790 година генерал Бенджамин Франклин констатира, че малцина в Мейн са покръстени както подобава на църковните обичаи, че има хора, които никога не са получавали Светото причастие. През 1763 г. Преподобният Джон Мъри от Бутбей пише за „закоравели грешници, пороци и липса на всякакво разкаяние“ и благодари Богу, че е открил „едно-единствено набожно семейство, начело с начетен вярващ“. Интересно е да отбележим, че Преподобният Фокнър често цитира тези думи в проповедите си пред своите паства.

Пътуващите свещеници проповядват пред онези, които нямат своя местна църква. Някои от тях са хора, посветени на делото, начетени и образовани — най-често в Харвард или Йорк. За Преподобния Джотам Сюал от Честървил, Мейн, например, знаем, че е изнесъл 12 593 проповеди в 413 населени места (главно в същия щат) в периода между 1783 и 1849 г. Има и черни овци като например Преподобния Мартин Шефър от Броуд Бей, лутеран, който мамел паството си по най-различни и изобретателни начини, докато накрая хората го прогонили силно.

Повечето свещенослужители от правоверните движения имали сериозни трудности при установяването си за постоянно в щата. Местните хора не обичали калвинистите най-вече заради догматичните им доктрини, но и заради връзките им с правителствените институции. Най-добре приети били баптистите и методистите, и то главно заради проповядваните от тях учения за равенство, равни социални и политически права. Между 1790 и 1820 г. броят на баптистките църкви в щата нараства от 17 на 60. По-късно се създават и църкви на т.нар. свободни баптисти,

баптистите на свободната воля, методистите, конгрегационалистите, унитарияните, универсалистите, т.нар. секта на шейкърите, квакерите, милеритите, спиритуалистите, санфордитите, свободните мислители, черните чорапи и прочие.

За съжаление подобни на Шефър все така имало. През 1816 се заражда т.нар. кохранизъм — по името на Преподобния Кохран — харизматичен мъж, за съжаление прелюбодеец и мошеник, придобил огромна популярност, докато бива разкрит и прогонен. Някъде през 60-те години на XVIII век Преподобният Джордж Адамс убеждава своите последователи да продадат домовете си и всичките си притежания, та дори и вдиците и другите рибарски пособия, и да му предадат парите, за да основе колония в Палестина — Обетованата земя. През 1866 г. Адамс се появява в Яфа, където при неизяснени обстоятелства умират 16 души. През 1867 г. той и съпругата му бягат от колонията, обвинени в кражби, злоупотреба с имущество и пиянство. По-късно Адамс отново се появява в Калифорния, където се опитва да основе банка, но миналото му излиза наяве.

Някъде към края на века евангелистският пастор Франк Уестън Санфорд основава комуна, наречена Шилох (по името на древния палестински град) в Дърам. Важно е да споменем тази дейност, защото съвсем ясно е, че неговото дело е основа и модел за онова, което се опитва да постигне Преподобният Фокнър половин век по-късно.

Санфордовата е култов тип секта, която набира големи суми пари за строителни обекти и задокеански мисии, и наистина изпраща пълни с мисионери кораби по най-далечни части на планетата. Санфорд убеждава последователите си да продадат домовете си и да се преместят във въпросната комуна Шилох при Дърам, само на трийсет мили от Портланд. Десетки от тези хора впоследствие умират там от хронично недохранване и болести. Случилото се говори многозначително, а всъщност и доказва магнетизма на проповедника Санфорд,

родом от Боудонъм, Мейн, завършил библейски науки в колежа „Бейтс“, Люистоун; онези хора били готови да вървят навсякъде след него, дори и да умрат за него, а в това и се крие неговото влияние върху по-късните събития.

Санфорд е само на 34 години, когато е създадена и осветена комуната Шилох. Денят е 2 октомври 1896 г. — дата, посочена на Санфорд от самия Господ Бог според собствените му думи. В течение на няколко години на територията ѝ израстват доста и различни сгради на обща стойност над 200 000 долара — огромна сума за онези години, добита от дарения и продажбата на имотите на Санфордовото паство. Главната административна сграда, също наречена Шилох, има 520 стаи и е разположена на терен, побиращ се в кръг с радиус около 400 метра.

Но проблемът идва най-вече от напредващата мегаломания на самия Санфорд и изискването всички да му се подчиняват безпрекословно: той твърди, че Господ го е обявил за втори пророк Илия. Зимата на 1902 се оказва необичайно сурова, хранителните припаси на колонията се изчерпват, избухва епидемия от едра шарка — смъртните случаи са много. През 1904 г. Санфорд е арестуван и изправен да отговаря по обвинения за жестокост към деца и убийство в резултат на тежката зима и лишенията. Намерен е за виновен, но присъдата е обжалвана и по-късно отменена.

Идва 1906 г. и Санфорд отплава за Божи гроб, като взема със себе си стотина от най-верните си последователи в два кораба — „Кингдъм“ и „Коронет“. Следващите пет години те почти непрекъснато са на път — посещават Африка и Южна Америка, макар че подходът им за покръстване е доста далеч от нормалния — двата съда кръстосват край бреговете, а паството пламенно се моли Богу езичниците сами да дойдат при Санфорд. Физическият контакт с онези, които трябва да бъдат обърнати в правата вяра, е почти нулев.

„Кингдъм“ търпи корабкрушение някъде недалеч от западния бряг на Африка, Санфорд се опитва да принуди

екипажа на „Коронет“ да отплава за Грийнланд и тогава хората се разбунтуват и го връщат в Мейн. През 1911 г. той отива в затвора с десетгодишна присъда за предумишлено убийство на шестима моряци. Освободен е през 1918 г., заселва се в Бостън и оставя Шилох в ръцете на неколцина от бившите си подчинени.

През 1920 г. в съда са изнесени подробности за ужасяващите условия и лишенията, на които са подложени децата в Шилох. Съдът постановява комуната да бъде разтурена и Шилох се разпада, хората се разпръсват. През май 1920 г. Санфорд обявява, че се оттегля от активна дейност и се премества да живее във ферма в щата Ню Йорк. Оттам се опитва да възстанови комуната, но неуспешно. Почива през 1948 г. на 85-годишна възраст. Комуната Шилох съществува и до ден-днешен, макар и в доста по-различна от първоначалната форма, а паметта на основателя Санфорд все още се тачи.

Знае се, че Фокнър е намирал особено вдъхновение в делото на Санфорд, който доказва, че е напълно възможно да бъде създадена независима религиозна общност с помощта на помощи и продажбата на имуществото на истински вярващите християни. Но опитът на Фокнър да създаде своя собствена религиозна утопия, недалеч от малък град на име Ийгъл Лейк, завършва неуспешно и трагично: в горчиви, язвителни упреци и отчаяние, хората почти умират от глад и накрая изчезват безследно заедно със самия Фокнър. Странна случка, в която можем да намерим и известна ирония.

[1] Едуард Томас (1878–1917), английски поет, творчеството му е силно повлияно от американския поет Робърт Фрост. — Б.пр. ↑

[2] Корабът, с който първите заселници отплавали от Англия, за да се заселят в Новия свят през 1620 г. — Б.пр. ↑

[3] Закари Тейлър — 12-и президент на САЩ — 1849–1850 г. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

На следващия ден, след изгрев-слънце, седях в кухничката пред чаша кафе, недовършена препечена филийка с масло и практическите указания за ползване на компютъра. Трябваше да пиша доклад за свършеното по случая на мои клиенти и за момента изключих Джак Мерсие и неговата молба. Отвън едри дъждовни капки се отронваха морно от мокрите клони на брезата пред кухненския прозорец, тежко тупаха на земята — познат, действащ успокоително ритъм след нощния дъжд. По клоните има още от ланшните листа, но навсякъде вече напълват нови: старият живот си отива, за да даде път на новото. Червеношийка кацна наблизко, изду алени гърдички и запя. Не виждах мъжкия, но вероятно бе недалеч. Няма да е изтекъл май и в гнездото вече ще има яйца, а веселото птиче семейство ще ме буди с песните си рано сутрин.

Когато по WPXT — местния клон на Фокс — започнаха новините, вече завършвах доклада. Доволен бях от написаното и извадих дискетата, за да започна да принтирам. Водещата новина бе за намерените при Сейнт Фройд човешки кости. Случило се бе на предния ден и показаха Клеър Грей, новоизбрания щатски главен съдебен лекар. Пристигаше на местопроизшествието, обута в пожарникарски ботуши и мъжки работен комбинезон. С развяна от вятъра дълга черна коса и професионално безизразно лице, тя слизаше по новообразувания езерен скат.

Набързо бяха стъкмили насипи от чували с пясък, за да задържат водата назад, а изровените след срутване на земни маси кости лежаха полупотопени в кал, тиня и загниваща растителност. Бяха ги завили с голямо платнище, сега вдигнато заради Грей. Предварителен оглед бе направил един от мнозината заместник съдебни лекари, които работят по райони на хонорар. Той бе потвърдил, че костите са човешки, а щатската полиция бе незабавно предала цифров образ на находката в главния офис на съдебния лекар в Огъста. Грей и екипът ѝ се запознали с особеностите на терена и задачата, както каза тя, и веднага потърсили съдействие от главния съдебен антрополог и консултант от

Мейнския университет в Ороно. Грей добави, че по-късно през деня ще отиде и в Ийгъл Лейк.

Според репортерката нестабилността на терена изключвала възможността да се използва механизизирана техника за изравяне на останките. Най-вероятно било то да стане на ръка — с лопати и помалки инструменти, болезнено бавно, сантиметър по сантиметър. Журналистката обясняваше всичко това, а някъде зад кадър звучеше протяжният вой и лаят на кучета. Може би се дължеше на техническите характеристики на записа, но звукът имаше особено потискащ и ужасяващ тон, сякаш животните знаеха какво е разкрито на тяхната територия. Виенето нарасна особено много по сила в мига, когато пристигна кола, от която слезе заместник главният съдебен лекар, познат на всички местни като д-р Бил. Причината бе присъствието на двете му специално обучени кучета, настанени на задната седалка — те дразнеха и още повече разлайваха местните псета.

Камерата показва и пристигналата от Хултън мобилна полицейска лаборатория на отговарящия за Арустук Отдел за криминални разследвания към щатската полиция, заедно с дежурните следователи, щатските ченгета и неколцина шерифски заместници. Очевидно репортерката бе печена, защото бе успяла да изкопчи нужната информация. Бързо стана ясно, че костите са престояли в земята немалко време, че сред тях има и детски, че някои от черепите носят видими следи от нанесени с тъп предмет удари. Преместването им в моргата на Огъста щяло да започне най-рано след ден-два, обясни също тя. Там ще ги почистят експерти с помощта на водни разтвори със специални препарати, сетне ще ги изсушат с нужните процедури в затворени контейнери, за да бъдат внимателно анализирани и тествани. Съдебният антрополог ще направи нужните характеристики и ще възстанови целостта на скелетите, доколкото това е възможно със съвременни методи.

Най-интересното в репортерската информация дойде на края. Някой от детективите ѝ бе казал, че поне три от „телата“ са разпознати при първоначалния оглед, но отказал да даде подробности. За мен това значеше само едно: намерени са косвени улики, които дават допълнителна информация, на този етап полицията естествено ще я запази за себе си. Във всеки случай разпали се любопитството ми. Не

само моето, най-вероятно и на поне милион други хора. Но нищо повече. Хич и не завиждах на следователите, които ще трябва да лазят в калта и тинята на Сейнт Фройд, внимателно да вадят костите една по една с облечени в ръкавици ръце, да се борят с комарите и всички останали блатни гадинки, да се мъчат да не обръщат внимание на ужасния вой на онези мелези, най-вероятно с вълча кръв, като слушах воя им. Нали зная какви кучета отглеждат по тези места.

Новините приключиха, принтирах си доклада и се качих на колата, за да прескоча до офисите на „Пан Тек системс“ и да го предам. „Пан Тек“ се намира в триетажна сграда с тъмни стъкла в Уестбрук — фирма, която специализира в направата на мрежови охранителни системи за финансови институции. Най-модерният им продукт се базира на нов комплексен алгоритъм, абсолютно непонятен за всеки с коефициент на интелигентност под 200. Хората от компанията го смятат за истинска бомба в своята област. За съжаление математикът Еръл Хойт, който бе участвал в разработката му още от началото и най-добре го разбираше, бе на мнение, че компанията не оценява достатъчно услугите му. Затова сега, зад гърба на работодателите, се опитваше да продаде на конкурентна фирма опита си, а заедно с него и алгоритъма. Цялата работа се усложняваше донякъде от друг факт: Хойт чукаше главната си връзка в конкурентната фирма — жена на име Стейси Кийн с невероятна тяло и с такива крака, че излезе ли от колата, по шосетата стават задръствания.

Подслушах клетъчния телефон на Еръл с помощта на „Селмейт“ — клетъчна радиомониторингова система, снабдена с подходяща антена, също клетъчен тип. Продадох ми я в блестящо алуминиево куфарче с модифициран телефон марка „Панасоник“, декодер тип DTMF и записващо устройство клас „Маранц“. Наложих се само да вкарам телефонния номер на Хойт — „Селмейт“-ът свърши останалата работа. Слушах разговорите му, те ме отведоха на срещата Хойт-Кийн в един мотел — „Дейс Ин“ на „Мейн Мол Роуд“. Забих се в паркинга, изчаках ги, снимах ги, когато влязоха в една и съща стая, сетне ангажирах съседната и извадих от чантата специализирано устройство марка „Пенетрейтър II“^[1]. Звучи малко като вибратор, но всъщност е електронен преобразувател на уловени вибрации. Закачвате го на стената, той улавя звуковите вибрации, превръща ги в електроимпулси, специално устройство ги усилва и прехвърля в

аудиоформат. Проста работа! Е, онова аудио, дето извадих от апаратчето, бе предимно ахкане и пъшкане. Но като привършиха с креватната гимнастика, двамата преминаха към бизнеса и Хойт ми предостави достатъчно материал за сериозни обвинения. Какво предлага, как и кога ще го предаде, как ще изработи сегашните си работодатели да му платят за незаконно уволнение и прочие и прочие. Признавам — кофти начин да спечелиш някой и друг долар, но пък работата бе безболезнена и сравнително лека. Трябваше само да изложи фактите под формата на доклад и да си прибера чека.

Седнах в конферентната зала, където ме поканиха. Аз от едната страна на овална стъклена маса, трима от шефовете на „Пан Тек“ — срещу ми. Веднага огледаха снимките, чуха записите, както и онази част от романтичната интермедия с готината Стейси. Единият бе Роджър Акстън, вицепрезидент на „Пан Тек“, вторият — Филип Войт — шеф на сигурността, третият се представи с името Марвин Грос — директор за персонала. Бе нисък, възслаб, но с шкембенце, което изпъкваше над колана на панталоните и го оприличаваше на онези африкански дечица, които страдат от недохранване. А пък именно Грос държеше в ръка чековата книжка.

След малко Акстън протегна кокалест пръст и натисна стопа на възпроизвеждащото устройство. Спогледаха се с Войт, сетне се изправи.

— Изглежда добре свършена работа, г-н Паркър. Благодарим ви за времето и усилията. Г-н Грос ще се погрижи за хонорара ви.

Наби се на очи фактът, че не ми подаде ръка, а излезе от залата, като въртеше задник; нещо в дрехите му шумолеше досуц като коприна — все едно се движи богата вдовица. Казах си, че и аз самият едва ли бих се ръкувал с човек, който току-що е предоставил тайно направен звукозапис на двамина непознати, които се любят. Останах на място, заслушан в подраскването на скъпата писалка на Грос по чековата книжка. Свърши, изчака мастилото да изсъхне, подухна и внимателно откъсна чека. Не ми го подаде веднага, а го провери още веднъж, сетне ме погледна над бутнатите на носа очила и попита:

— Харесват ли си работата, г-н Паркър?

— Понякога — рекох.

— На мен пък ми се струва, че тя е някак си... гадничка.

— Понякога да — отвърнах с неутрален глас. — Но обичайно това не важи за самата работа, а за природата на някои от намесените хора.

— Имате предвид г-н Хойт ли?

— Г-н Хойт се люби с жена през въпросния следобед. И двамата не са семейни. Направеното от тях едва ли може да се нарече с въпросната дума или поне не е по-гадничко от стотици други неща, които повечето хора вършат всеки ден.

Вашата компания ми плати да ги следя и записвам и именно в това е гадничката страна на въпроса.

Грос се ухили. Държеше чека между пръстите си, като че очакваше да му се моля да ми го даде. Застаналият до него Войт гледаше в земята — видимо му бе неудобно.

— Убеден съм, че едва ли вината за начина, по който сте провели разследването си, е изцяло у нас, г-н Паркър — продължи Грос. — Изборът си е бил ваш.

Усетих, че юмрукът ми се свива — неволно, разбира се. Отчасти поради това, че думите му ме ядосаха, но и за друго — в тях имаше известна истина. Докато седях тук и гледах как тези трима костюмирани контета слушат пъшканиците от чукането, изпитах срам и за тях, но и за себе си. Грос имаше право: мръсна работа, мирише на телефонно порно, а по ръцете, по дрехите, в душата ти сякаш остава нечистотия... И никакви пари не могат да я изчистят.

Останах така — безмълвен, загледан в Грос, докато той не се изправи, за да събере донесения от мен материал и да го прибере в черната папка. Войт също стана, но аз си останах в същата поза — на стола. Грос отново погледна чека, сетне го пусна пред мен на масата и чак тогава тръгна към вратата.

— Порадвайте се на парите си, г-н Паркър — рече за последно. — Смятам, че сте си ги спечелили.

Войт ме изгледа притеснено, сетне сви рамене и последва Грос.

— Ще ви изчакам отвън — рече, преди да затвори вратата.

Кимнах и си събрах вещите в чантата, взех чека и го огледах. Бяха ми платили 20 процента повече — бонус, за какво ли? Сложих го в портфейла, в отделението, което се затваря с цип, и се почувствах наистина омърсен.

Войт ме изпрати до фойето, демонстративно ми стисна ръката, благодари и се сбогува. Излязох на паркинга и закрачих по асфалта между маркираните поименно пространства. Ето и колата на Марвин Грос — червена импала. Паркирана на място номер 20, а на стената до нея — табелка с името му. Извадих ключовете си и отворих малкото ножче, което държа на същото синджирче. Клекнах до задната лява гума и допрях острието в нея — готов да я разрежа. Останах в тази поза може би трийсетина секунди, сетне се изправих и прибрах ножчето. Гумата си остана цяла, само на онова място имаше малка резка — колкото върха на карфичка. Нищо повече.

Грос бе казал самата истина — да слухтиш след любовни двойки по мотелите е кофти работа, все едно събираш материал за нечий развод или нещо подобно. Но пък си плаща, а рискът е минимален. Не е ли така? В миналото бях поемал задачи без заплащане, благотворителност някаква си. И скоро бях разбрал, че ако продължавам да я карам така благотворително, скоро ще се наложи аз самият да търся милостиня за себе си. Сега Джек Мерсие ми предлагаше наистина добри пари, за да разследвам смъртта на Грейс Пелтие, но вътрешният глас ми подсказваше, че те ще са трудно спечелени. За същото говореха и спотаените неща в очите на самия Мерсие.

Тръгнах към центъра на Портланд. Паркирах в гаража на „Къмбърланд“ и „Пребъл“, сетне влязох в стария градски пазар. В един ъгъл свиреше „Порт Сити Джаз Бенд“, въздухът ухаеше на печено и разни подправки. Купих си обезмаслено мляко с етикет от „Смайлинг Хил Фарм“, еленско месо от „Бейли Хил“, пресни зеленчуци и самун хляб от „Биг Скай Бред Къмпани“. Седнах до голямата камина, загледан в минавачите, заслушан в музиката. Другата неделя ще доведе Рейчъл тук, мислех си мечтателно. Ще се мотаем сред гондолите със стотиците продукти и стоки, ще се държим за ръце, ще усещам дъхавия ѝ парфюм цял ден — и в ноздрите, и по дланите си.

По обедно време излязох и тръгнах по „Конгрес“, сетне отбих по „Ексчейндж Стрийт“ към „Джава Джо“ недалеч от старото пристанище. Точно на пресечката на „Ексчейндж“ и „Мидъл“ зърнах момченце — седнало на тревата в парка „Томис“ на отсрещната страна на улицата. Носеше къси панталонки и шарена риза, а денят бе студен. Над него се бе навела жена и му говореше, а то я гледаше

съсредоточено. Както и детето, и тя самата бе облечена съвсем неподходящо за времето: лятна рокля в светли цветове, гарнирана с розови цветчета. Слънцето огряваше прозрачната материя и зад нея прозираха стройни крака, русата ѝ коса бе прибрана назад със светлосиня панделка. Не виждах лицето ѝ, но нещо не бе наред: стомахът ме присви още преди да съм се доближил достатъчно.

Навремето Сюзън имаше подобна рокля и също често завързваше косата си именно със светлосиня панделка. Споменът ме жегна, сепнах се, а жената се изправи и пое в посока към „Спринг Стрийт“.

Тогава момчето вдигна глава и видях, че носи стари очила с рогови рамки, но едното стъкло е почернено. През другото ме гледаше, без да мига. На врата му висеше окачена с въже дървена пластина, като дъска, а на нея имаше нещо издълбано, но не можех да видя какво точно — все още бях далеч. Усмихнах му се и то също се усмихна, стъпих на улицата, за да пресека... право на пътя на един камион. Бързо отскочих назад и не успя да ме прегази: все пак шофьорът заби спирачките, стъпи на клаксона и от устата му се изля гневен поток от ругатни. Трябваше да изтърпя нравоученията му, сетне ми показа среден пръст и потегли, а когато отмина, отсреща вече ги нямаше — нито момчето, нито жената. Огледах улицата нагоре и надолу — по „Спринг“ нямаше и следа от тях, нито по „Мидъл“, още по-малко на „Ексчейндж“. И въпреки това можех да се закълна, че те са нейде наблизо, скрити, и ме гледат.

Прибрах се у дома — в къщата в Скарбъро — някъде около четири часа следобед, след като депозирах чека в банката и свърших още някои други дребни неща. Защурах се бос из къщата, по едно време ми щукна да послушам музика. Пуснах си „Тихи води“, Джим Уайт^[2] пееше за живите и мъртвите, но нещо объркваше разликите между двете категории. На кухненската маса се валяше чекът на Мерсие. И така и така ми беше кофти, а зърнех ли го, ставаше ми още по-чоглаво. Защо ме бе погледнал по онзи странен начин, когато ме помоли само да поговоря с Пелтие? И какво запази за себе си? Значи колкото повече мислех за това, толкова повече се убеждавах, че той плаща от едната гузна съвест.

С какво ли го държи Пелтие? Или угризенията са на друга основа? Защо пък Мерсие ще ме ангажира да разследвам смъртта на

момиче, което той почти не познава? Мнозина твърдяха, че краят на бизнес партньорството им бил доста жлъчен и донесъл не само разделяне на професионални интереси и пътища, а и разрива на дългогодишно приятелство. Ако Пелтие търси отнякъде помощ, то едва ли Мерсие е човекът, при когото би отишъл.

Някак си не можех да откажа случая. Защото и аз самият изпитвах отдавнашни угризения спрямо Грейс Пелтие. Струваше ми се, че ѝ дължа поне времето, което наистина мога да отделя, за да поговоря с баща ѝ. Остатъци някакви си от някогашна любов, а? А наистина бях реагирал като задник, когато момичето се бе притеснило, че е бременно. Вярно, че съм бил млад, ама тя бе по-малка и от мен. В съзнанието ми се върна ясен образ на тогавашната Грейс: чернокоса, притеснена, сините ѝ очи ме гледат очаквателно, с надежда, а цялата тя мирише на цветя...

Понякога животът поднася трудни за избор неща. И сега бе така с мен, въпреки че далеч не ми е за пръв път. Седнах до масата и дълго стоях замислен, вперил очи в чека. Накрая, все още не взел решение как да постъпя, го сгънах и затиснах със синя вазичка, която бях купил днес съвсем импулсивно от пазара. Изпекох си пиле със зеленчуци и лютивви подправки, пуснах телевизора и седнах да похапна. Гледах в екрана, ама почти не виждах какво дават. Ядох малко, измих чиниите, изсуших ги и посегнах към телефона.

Навъртях дадения ми от Мерсие номер, обади се някой от прислугата. Мерсие се обади почти веднага след това.

— Добър ден, тук е Чарли Паркър. Взех решение, г-н Мерсие. Ще огледам как стоят нещата.

Отсреща се чу въздишка. Дали на облекчение или на примирение?

— Благодаря ви, г-н Паркър.

Само това каза. Може би Марвин Грос ми бе направил услуга с онези приказки за гадничката работа.

Може би.

Същата вечер лежах в леглото и мислех за момчето и русокосата. Дали ми се стори, че от кухнята долита мирис на свежи цветя, сякаш пълзи и запълва цялата къща? Толкова силен, че почти ме задушаваше. Потрих пръсти едни в други, усетих фините зрънца на цветния прашец

като сол по кожата. Но когато се събудих на следващата сутрин, цветята бяха увехнали.

Не знаех защо.

Денят бе свеж и ясен — ден на първата ми среща с Къртис Пелтие. Чувах колите отвън, минаваха покрай моя дом и по „Спринг“, през Оук Хил и към „Мейн Мол Роуд“. Истинско оазисче на тишина и покой помежду двете магистрали — US-1 и I-95. Червеношийката запя отново, подушна ветрец, разроши игличките на елите по края на двора.

Дядо категорично бе отказал да продава земя на предприемачите към края на седемдесетте и началото на осемдесетте, когато в Скарбъро бе започнало сериозно строителство. Затова, слава Богу, все още къщата бе отвсякъде заобиколена с гора — чак до междуцатските магистрали. За съжаление задаваше се краят на моята пасторална идилия — Федералната пощенска служба се канеше да строи голям пощенски център недалеч от „Мъси Роуд“; винаги щеше да си отиде много голям залесен терен, включително парцелите, където са каменоломните „Грондин“ и Нелсъновите ферми. Твърдяха, че проектът обхваща около девет акра, над стотина камиона ежедневно щели да влизат и излизат от центъра, на всичкото отгоре говореха и за въздушна поща — ето ти и писти за пощенските самолети и прочие други строежи, които ще оголят земята. Всъщност придобивка за града, но лошо за мен самия. И ето, за пръв път в главата ми се завъртяха мисли за продажба на дядовия имот.

Седнах на чардака, отпих от кафето и се замислих за добрия старец. Бе починал преди около шест години. Ужасно ми липсваше този човек, неговото спокойствие, тихата му обич и приятелство. Дядо обичаше хората, винаги симпатизираше на слабите, непривилегированите, уязвимите. Това му качество го бе отвело на служба в полицията, то го бе и уволнило в преносния смисъл на думата — когато симпатиите му спрямо жертвите бяха започнали да доминират над всичко, над здравия разум включително.

През нощта ми бяха донесли втори чек за 10 000 долара, намерих го в пощенската кутия, но въпреки даденото на Мерсие обещание все още изпитвах разни резерви. Не бях спокоен, симпатизирах на загубата на Къртис Пелтие, но дали можех да му осигуря онова, което той очакваше? Не можех — той би искал дъщеря му да си остане при него винаги — такава, каквато я помни, каквато си я представя. А

спомените за красивото му момиче бяха покварени от начина, по който тя си бе отишла от този свят. И той искаше това петно да бъде отстранено.

В главата ми се въртяха и мисли за онази жена на „Ексчейндж“.

Кой носи лятна рокля в студа? Отговорът дойде сам, но аз го отхвърлих отново и отново като нещо нежелано.

Кой облича лятна рокля през хладен ден?

Някой, който не усеща студа...

Довърших кафето и се захванах с разни бумажки, които отдавна чакаха на бюрото да им дойде ред, но в съзнанието ми се въртяха единствено Къртис Пелтие и покойната му дъщеря, момчето и русокосата. Накрая нещата се сведоха до елементарен избор — собственото ми безпокойство срещу болката на Къртис Пелтие.

Взех си ключовете и потеглих към Портланд.

Пелтие живее в голяма каменна къща на „Данфорт Стрийт“ недалеч от красива поиталианчена сграда на име „Виктория“, чийто модел копира. Купил я в по-добри за него времена, а сега вероятно бе единственото му притежание. В този портландски район са домовете на богатashi от XIX век и той обхваща части от улиците „Данфорт“, „Пайн“, „Конгрес“ и „Спринг“. Съвсем естествено е било Пелтие да се насочи към него в онези години, когато е печелел добри пари.

Отвън къщата е впечатляваща, но околните градини са занемарени, боята по вратите и прозорците се лющи и пада. Навремето не бях влизал вътре с Грейс. Бях подразбрал, че отношенията с баща ѝ не са от най-процъфтяващите, но тя не говореше на тази тема и въобще избягваше да кани съученици у дома. Всъщност бащата се грижеше за нея и я обичаше, но тя не му отвърщаше със същото, сякаш намираще прекомерното му внимание за отблъскващо. Или си имаше други причини. Грейс бе девойка с извънредно силна воля и характер, целеустремена и решителна, човек с вътрешни ресурси; тези качества понякога я довеждаха до разрыв с околните; тя бе в състояние да нарани близки хора, да им причини болка — неволно при това. Веднъж реши ли да прави физиономии на стария, и край — прави го и окото ѝ не мига. В по-късни години бях научил от общи приятели, че отношенията между баща и дъщеря постепенно се оправили и преди фаталния край те били доста близки. И все пак причините за поранния разрыв помежду им си оставаха неясни.

Натиснах звънеца, чух ехото да отеква из цялата къща. Зад матовите стъкла на вратата се очерта нечия фигура, отвори възрастен мъж с тесни рамена. Прекомерно тесни за голямата му червена риза и тирантите, които държаха светлите панталони. Всъщност бе доста слаб, панталоните висяха над кльощавите крака, бяха доста широки на кръста. Общото впечатление бе мрачно: сякаш пред мен стои дребен, тъжен клоун.

— С г-н Пелтие ли имам честта? — попитах шаблонно.

Той кимна, аз си показах документите.

— Казвам се Чарли Паркър. Г-н Мерсие каза, че сте предизвестен за посещението ми.

Стори ми се, че лицето му светна; той се отдръпна, за да вляза, поглади коса и постегна колана на панталоните. Къщата миришеше на старо, на запарено. В широкия хол забелязах прахта по мебелите. Отдясно бе столовата. Обзавеждането изглеждаше на място, но като че нещо липсваше тук и там. Досетих се: вероятно се е наложило да продаде най-доброто, а после бе размествал, за да запълни празнините. Покани ме в малка, но приятна и светла кухня. По столовете бяха разхвърляни стари списания, на масата стоеше висок кафеник и от него се носеше приятна миризма на кафе и ванилия. На стените висяха три картини — акварели; пейзажите ми се сториха познати и, изглежда, обектът бе един и същи, само че рисуван от различни ъгли в унила тоналност: кафяво и червеникаво. Напомнящи на скелети с оголените си клони дървета по брега на тъмно водно пространство, далече на хоризонта хълмиста верига, облачно небе. И на трите си личеше подписът на художника — инициалите ГП. Хрумна ми, че е Грейс; преди не знаех, че е рисувала.

На лавица под прозоречния перваз бяха подредени книжки, голямо кресло стоеше до камина с огнище от лят метал, върху което домакинът бе нахвърлял пънове, подпалки и хартия. Общият ефект не бе лош — говореше за къщовност.

Покани ме да седна, наля кафе в две чаши, от бюфета извади кутия със сладки, сетне смешно разпери ръце встрани и рече:

— Трябва да ме извините, г-н Паркър, не очаквах гости толкова рано.

Имаше предвид дрехите си — избелелите панталони и широката риза.

— Няма причини да се безпокоите — отвърнах с усмивка. — Телевизионният техник веднъж ме завари да гоня хлебарките само по чехли.

Усмихна се благодарно и седна срещу мен.

— Джак Мерсие каза ли ви за моето момиче?

Наблюдавах го внимателно, докато говореше. Когато спомена името на бившия си партньор, нещо примига в очите му — досущ изложено на течение пламъче.

— Да, моля, приежете съболезнованията ми — кимнах аз. — Тя не се е самоубила, г-н Паркър. Няма значение какво говорят хората. Не ме интересуват техните приказки. Бяхме заедно седмица преди смъртта ѝ, повярвайте ми, никога не съм я виждал толкова щастлива. Не пушеше, наркотици не вземаше... по дяволите, дори алкохол не пиеше, поне нищо по-силно от светла бира.

Отпи от кафето, а палецът му нервно потриваше показалеца. Нервен тик, видимо постоянно, ритмично движение, от което, изглежда, не можеше да се отърве, защото от неспирния допир на показалеца се бе образувал мазол.

Извадих писалка и бележник и започнах да записвам думите на Пелтие. Майката на Грейс починала, когато детето било на 13 години. Учила в гимназията, завършила, сетне следвала. След няколко несполучливи опити да се хване на добра работа, Грейс се върнала в университета и подготвяла аспирантска работа на тема религиозните движения в нашия щат. А по-късно се прибрала в стария дом и заживяла при баща си. От време на време пътувала до Бостън, за да ползва тамошните библиотеки.

— Да знаете с кого се е срещала, с кого е говорила, какво е писала? — попитах бащата.

— Винаги носеше бележките със себе си, винаги... не съм сигурен, не ми е казвала — отвърна той. — Ден-два, преди да стане трагедията май имаше среща в Уотървил...

— С кого? — настоях аз, когато гласът му заглъхна.

— Мисля, че с Картър Парагон — рече Къртис. — Онзи, който е начело на Братството.

Братството ли? То бе евтина и съмнителна операция, силно намирисваща на далавера. Организираще късни вечерни шоуа по кабелните телевизии и плащаше на бедни старици по някой и друг

цент да зареждат празни пликове с библейски брошурки, които сетне разпращаше по неznайни адреси. Парагон твърдеше, че можел да лекува някои по-дребни заболявания: достатъчно било зрителят да докосне телевизионния екран с две ръце или, по-точно, с едната, защото другата ще е заета с набиране на безплатните телефонни номера на Братството за регистриране на дарение в името на Божията прослава. Обаче единственото нещо, което Парагон наистина можеше да лекува, бе излишъкът на пари в нечия банкова сметка.

Никак не е за учудване, че истинското му име не бе Парагон. Роден бе като Честър Куинси Дийдс — така поне пишеше на свидетелството му за раждане, а и в полицейското му досие. Последното е дебела папка, в която са описани главно дребни измами с кредитни карти и застраховки, периферно участие в организирането на фалшив пенсионен фонд и няколко други далавери. Когато враждебно настроени журналисти изваждаха кирливите му ризи на бял свят, Дийдс-Парагон неизменно признаваше, че е „разкаян бивш грешник“, който дори не се е опитвал да намери своя Бог, но пък така или иначе намерил го последният. Все още не е напълно изяснено защо Бог е потърсил Честър Дийдс на първо място, освен ако Дийдс не е успял някак си да му задигне портфейла.

Всъщност Братството бе постоянен майтап в очите на обществеността, но напоследък бях подочул слухове — главно непотвърдени, — че то поддържало финансово екстремистки религиозни и десни групировки. С други думи, организации от типа на онези, които провеждат нападения и терористични акции срещу извършващите аборти клиники, срещу институции, изяви и хора, които помагат или спонсорират лечението на СПИН, институтите, които се занимават с противозачатъчни програми и семейно планиране, казано на професионалния им език, че дори и синагоги. Почти нищо не бе доказано досега, освен факта, че веднъж или дважд чекове на Братството бяха попадали в сметките на Американската коалиция на борците за живот, която бе официалният чадър на най-екстремните борци против абортите, и на Защитници на защитниците на живота — група, която подпомагаше осъдени нападатели на клиники и техните семейства. Конфискувана документация и телефонни архиви след насилнически акции и инциденти бяха обаче разкрили, че Братството

поддържа редовни връзки с най-разнообразни фашизирани елементи, престъпници и скитници, наемници и побойници.

Братството умееше да шикалкави и маневрира, всъщност Парагон бе истински експерт в това отношение. Той светкавично излизаше с декларации, в които многословно се заклеяваха извършените незаконни действия на същите групи, които вероятно наистина получаваха помощ от него. Освен това на два пъти бе успял да се яви на авторитетни и уважавани телевизионни шоута, за да опровергае насочени лично срещу него обвинения. Облечен в лъскави тъмни костюми, с дискретни златни кръстчета на реверите, той лъжеше и мажеше, ласкаеше, извиняваше се и манипулираше с помощта на целия си фалшив чар. Да се опитате да заковете Картър Парагон за нещо, бе все едно да заковете дим.

Сега бащата казваше, без да е наистина сигурен, че Грейс вероятно се е срещнала с Парагон не много преди смъртта си. Питаш се дали това наистина е станало. Защото ако бе така, то наистина си заслужаваше да поговоря с Парагон.

— Пазите ли някои от бележките ѝ за аспирантската работа или може би компютърни дискети? — попитах го аз.

Поклати глава.

— Не, вече ви казах. Когато тръгна тогава, взе всичко със себе си. След въпросната среща планираше да погостува на една приятелка. Каза ми, че ще продължи работата си при нея.

— Познавате ли приятелката?

— Да, Марси Бекър — отвърна той веднага. — Завърши история, познават се отдавна. Семейството ѝ живее в Бар Харбър, там държат мотел. Марси живее с тях през последните две години и помага в работата.

— Добра приятелка ли бе на Грейс?

— Много добра. Или поне така си мислех.

— Какво намеквате?

— Ами например това, че не можа дори да дойде на погребението. Малко е странно, не мислите ли?

Старите угризения отново ме боднаха.

— Сигурно е така — рекох. — А имаше ли други стари приятели, които също не дойдоха на погребението?

Пелтие се замисли и след миг отговори.

— Има едно момиче на име Али Уин, по-млада е от Грейс. Идвала е у дома няколко пъти, мисля, че добре се разбираха. Когато бе в Бостън, Грейс и тя живели заедно, делили си наема. По-късно, когато прескачаше до Бостън за кратко, дъщеря ми казваше, че преспивала при нея. И тя е студентка в Северозападния университет, само че учи и работи на смени в един моден ресторант в Харвард. Как му казваха... имаше нещо за „етаж“?

— „На горния етаж“ ли имате предвид?

— Да, мисля, че е той.

Заведението се намира на „Холиоук Стрийт“ недалеч от площада „Харвард“. Все пак си записах името.

— Грейс притежаваше ли пистолет?

— Не.

— Сигурен ли сте?

— Абсолютно. Мразеше оръжията.

— Имаше ли си приятел?

— И да е имала, аз не го познавам.

Седеше срещу мен, отпиваше от кафето и внимателно ме наблюдаваше над ръба на чашката — сякаш последният въпрос му бе променил мнението за мен.

— Аз ви помня, знаете — рече изведнъж.

Усетих, че се изчервявам, и неусетно се върнах поне едно десетилетие и половина назад в годините. Почувствах се млад и глупав, видях се как зарязвам Грейс пред вратата на същата тази къща и бързам ли, бързам да избягам, за да не дойда вече никога тук. Питам се какво ли знае Пелтие за тогавашната ни връзка. Срам ме беше, но и бях учуден от собствената си реакция.

— Помолих Джак Мерсие да потърси именно вас — продължи той. — Вие сте познавали Грейс. Мислех, че ще помогнете именно по тази причина.

— Да, но това беше преди много, много години — отвърнах тихо.

— Може би, но на мен ми се струва като вчера. Помня, като се роди — лекарят беше най-калпавият възможен. Откъде го намерихме, Бог знае! На две магарета сеното не можеше да раздели, та камо ли деца да изражда. Само че Грейс бе малко, упорито дяволче... имам чувството, че сама дойде на този свят — без неговата помощ. Да, казвам ви — все едно че беше вчера. Помня всички дребни случки,

всичко около израстването ѝ. Обръщам глава назад и ми се струва, че животът не е помръднал... Та пак да ви питам — ще се заемете ли с това разследване? Моля ви, г-н Паркър, моля ви! Трябва да научим истината за случилото се с дъщеря ми, моля ви...

Въздъгнах. Имах усещането, че отново нагазвам в дълбоки, тъмни води, тъкмо когато съм усетил малко по-твърда почва под краката си.

— Ще видя какво може да се направи — отвърнах унило. — Не мога да обещавам нищо със сигурност, но ще поработя по фактите.

Поговорихме още за Грейс и приятелите, които той познаваше; Пелтие ми даде копие от отчета на телефонната компания за разговорите през последните два месеца, извлечения от банковата сметка и кредитната ѝ карта. Сетне ме отведе в нейната стая. И ме заряза сам. Вероятно не можеше да понесе мисълта да остане по-дълго там, където още мирише на нея, където всеки предмет носи отпечатък от пръстите ѝ.

Нямаше как — прерових чекмеджетата и шкафовете, чувствах се неудобно, докато опипвах дрехи и предмети; закачалките в гардероба подрънкваха тъжно, пребърквах джобовете на сака и палта, поставях всяка извадена вещ точно на същото място. Нищо особено не намерих, освен кутия от обувки, където бяха романтичните спомени от детството и младостта — картички, писма от стари гаджета, билети от пътувания, които сигурно са означавали нещо за нея. Нямаше нищо истински ново, нищо, свързано с мен. Не бях и очаквал да има. Щателно проверих книгите в библиотечката, лекарствата в долапчето над малката мивка в ъгъла на стаята. Не открих контрацептиви, нито хапчета против забременяване, които биха означавали постоянна връзка с мъж. Нито пък рецепти за антидепресанти, което би подсказало наличие на някакво страдание: депресия или стрес, страх или тревоги.

Върнах се в кухнята, за да заваря Пелтие в същата поза — с кафената чашка в ръка. Само че сега на масата имаше дебел жълт плик, който той побутна към мен. Отворих го — съдържаше всички полицейски доклади и цялата документация около смъртта на Грейс Пелтие, бележките на лекаря от съдебна медицина, смъртния акт, снимки на самата Грейс в колата. Последните бяха компютърно принтирани и с недобро качество. Но това нямаше никакво значение:

раната в главата се виждаше отлично, кръвта на стъклото зад нея също — като взривена алена звезда.

— Как се сдобихте с тези неща? — попитах, но сам си отговорих — Джек Мерсие може да получи всичко, което си поиска.

— Мисля, че се досещате — отвърна Пелтие и ми подаде листче, на което бе записал номера на домашния телефон. — Можете да звъните по всяко време — винаги съм си тук, пък и вече почти не мога да спя.

Благодарих. Стиснахме си ръцете, той ме изпрати до вратата. Излязох и се качих в мустанга. Вече потеглях, а той все така стоеше на входа и гледаше след мен.

Паркирах на „Конгрес“ и влязох в едно магазинче да си направя ксерокопия на документите. Вече имах този навик — напълно разумна предохранителна мярка в случай на загуба или случайна повреда на оригинала. Фотокопирах всичко: от данъчни квитанции до собствените си бележки по даден случай; преснетите копия държа вкъщи, оригиналите крия на сигурно място. Преснимането е евтина и лека процедура, която може да ви спести големи неприятности и тичане впоследствие. Като свърших, влязох в съседното кафене и се зачетох в полицейските доклади. И колкото повече четях, толкова по-кофти ми ставаше от съдържанието.

В първия документ бе описано съдържанието на колата: всичко, намерено в нея. На първо място — пакетче кокаин в жабката, кутия цигари — на седалката. Снетите отпечатащи на пръстите от кутията бяха на Грейс, тези по целофановото пликче с коката — също. Брей да му се не види! За човек, който изобщо не пуши и не употребява наркотици, Грейс Пелтие май се бе презапасила.

Смъртният акт не ми каза почти нищо ново, но един негов аспект ме заинтригува силно. Раздел 42 от документа, както го изискват законите на щата Мейн, съдържа изискването съдебният лекар да определи точно типа на смъртоносния изход, като посочи една от общо шест възможности: „естествен“, „нещастен случай“, „самоубийство“, „убийство“, „подлежи на предстоящо разследване“ и „не може да бъде определен“.

Лекарят, в случая лекарка, не бе отметнала графата „самоубийство“, а „предстоящо разследване“. С други думи, имала е достатъчно основания, за да поиска щатската полиция да продължи

разследванията. Съмнявала се е вероятно. Преминах към нейния доклад.

В него бе описано състоянието на трупа: размери, особености на физиката, облекло, охраненост/недохранване в момента на смъртта, хигиена. Никакви симптоми, говорещи за занемареност или нечистоплътност, каквито са обичайни за престрастените към даден наркотик или за психическо заболяване. Анализите и тестовете (различни по характер — кръв, очна течност, урина и жлъчка) не показваха наличие на приет алкохол или наркотик в предхождащите смъртта часове. Резултатите от анализа на урината и жлъчката също бяха негативни: това доказваше, че лицето не е приемало наркотици през последните три дни преди смъртта. Кръв бе взета дори от периферна вена в подмишницата. Обработена с натриев флуорид за анулиране на евентуалното действие на микробиологични агенти, които могат да увеличат или намалят алкохолното съдържание в кръвта, тя също бе дала отрицателен резултат за наличие на алкохол. Ясно беше, че Грейс не е употребила спиртни напитки преди смъртта си. Категорично НЕ.

Трудно нещо е човек да отнеме собствения си живот. Доста трудно. Повечето хора, които го правят, се нуждаят от малко алкохолен кураж. Но ето — случаят Грейс Пелтие не бе такъв. Първо, баща ѝ твърдеше, че била напълно щастлива, второ — в организма ѝ не бяха намерени никакви следи от алкохол или наркотици, трето — аутопсията не бе разкрила типичните признаци за нестабилни в психическо отношение личности, които могат да посегнат на живота си. И все пак Грейс бе поставила пистолет на слепоочието си, за да дръпне спусъка.

Според аутопсията смъртта бе настъпила вследствие на фатална рана, причинена от куршум 40-и калибър, изстрелян от пистолет марка „Смит&Уесън“ на разстояние от главата не повече от 4–5 см. Куршумът влязъл през лявото слепоочие, раздробил и изгорил частици от черепа, скалпа и косата около входното отворствие, раздробил и сфеноидната кост — в основата на черепа. Диаметърът на последното бил малко по-малък от този на куршума, тъй като еластичният епидермис се разтяга, но и свива след проникването на метала. Около дупката имало абразивна яка, на езика на професионалистите,

образувана от триенето, нагриването и евентуалните нечисти субстанции по повърхността на куршума.

Изходното отверстие бе над и малко зад дясното слепоочие; куршумът счупил орбиталния покрив над очното гнездо и предизвикал кръвонасядане около лявото око. Раната там бе голяма и неравно звездовидна, извърната навън. Единствената намерена в колата кръв бе тази на Грейс, анализът на петната от нея бе напълно съвместим с логиката на нараняването и балистиката. Същото важеше и за направените с намерения куршум проби. Извършените изследвания на взети от лявата ръка на Грейс кожни частици — химически и електронно микроскопично сканиране — констатираха наличие на газово отлагане, а то говореше, че е стреляла самата Грейс. Когато убийството било разкрито, пистолетът висял в лявата ѝ ръка. На седалката — до дясната ръка — имало Библия.

Статистически установен факт е, че жените рядко се самоубиват с пистолет. Макар че има достатъчно изключения, те обичайно нямат влечение към огнестрелните оръжия и по принцип търсят други, свързани с не така очевидно насилие, начини да сложат край на живота си. В полицейската работа важи едно полезно правило — починала вследствие на огнестрелна рана жена се приема за жертва на предумишлено убийство и се търси извършителят, докато и ако не се докаже друго. Статистиката дава още факти: самоубийците избират няколко обичайни места, където насочват или допират дулото — те са устата, вратът отпред, челото, слепоочието или гърдите. Стреля се с доминиращата ръка, макар че и това не е абсолютно правило. Грейс бе деснячка, знаех го отлично, и въпреки това бе избрала да стреля с лявата ръка. Значи при нея фактите се обобщаваха така: избор на нетипичната ръка, непознато оръжие, според бащата не е притежавала такова, макар и да е напълно възможно да е решила да си купи и да го запази в тайна.

В докладите имаше още три факта, които ми се сториха доста странни. Първият — дрехите на Грейс били мокри при намирането на трупа, дори вир-вода, както образно бе записал полицаят. Лабораторният анализ показал, че става дума за солена вода. Значи по някаква си неизвестна нам причина, преди да се самоубие, Грейс бе решила да се топне в морето — така както си е с дрехите.

Вторият — косата ѝ била отрязана малко преди настъпване на смъртта. При това не с ножици, а с острие от типа на нож или бръснач. Част от конската ѝ опашка била прерязана, а между ризата и кожата на гърба ѝ били намерени паднали косми.

Третият — той не бе констатация, а по-скоро нещо липсващо или пропуснато: Къртис Пелтие ми бе казал, че дъщеря му непрекъснато и навсякъде носела бележките си със себе си, а в колата не бе намерено нищо подобно.

Но пък Библията е добре измислен ход, а? — помислих си аз.

Вървах към колата, когато извънния клетъчният телефон.

— Здравей, аз съм — бе гласът на Рейчъл.

— Здравей и ти.

Навремето Рейчъл Улф бе криминален психолог и специалист по психологическите портрети на престъпници, нещо, което ние — ченгетата — понякога наричаме профил. Бе дошла с мен в Луизиана, когато преследвах Пътника, там се бяхме и zalюбили. Не мислете, че беше нормална или лека връзка: заради мен тя получи физически рани и психически травми; дълго време мина, докато успях да преодолее угризенията си по повод чувствата ми, които ѝ бяха донесли само мъка, а и нейното отчуждение след оздравяването. Сега отново възстановявахме близостта си, бавно и трудно отначало, сетне по-леко и тя все още живееше в Бостън, преподаваше в Харвард и се занимаваше с научна работа. Бях подметнал веднъж-дваж за възможността да се премести в Мейн, бяхме поговорили, но не достатъчно сериозно. Все още не.

— Имам лоша новина. Не мога да дойда за уикенда, както ти бях обещала. Факултетът свиква извънредно заседание в петък следобед на тема бюджетни съкращения. Вероятно няма да изчерпим темата и ще продължим в събота сутринта. Няма начин да отсъствам. Най-рано ще съм свободна в събота вечер. Ужасно съжалявам.

Неочаквано открих, че се усмихвам. Напоследък все така беше — заговоря ли с Рейчъл, става ми добре и весело.

— Виж, не е толкова страшно — може би ще се уреди по друг начин. Луис се канеше да прескочи до Бостън този уикенд и ако Ейнджъл не се откаже, ще се присъединя към тях. Ти ще си идеш на заседанието, а щом свърши, ще се видим, нали?

Ейнджъл и Луис — не задължително в този ред — бяха гейове, полупензионирани престъпници, дискретни партньори или съсобственици в редица ресторанти, авторемонтни работилници и гаражи, заплаха за порядъчните хора и може би за самата структура на обществото, както се казва в пресата, абсолютни антиподи един на друг във всяко възможно отношение, с изключение може би на това, че от време на време споделяха удоволствието да отнесат някой келеш частично или съвсем. Бяха също мои приятели и този факт съвсем не бе случаен.

— Премиерата на „Клеопатра“ в „Уонг“ е на четвърти — подметна Рейчъл. — Току-виж съм заработила два билета, какво ще кажеш?

Рейчъл е страхотна почитателка на бостънския балет непрекъснато се опитва и мен да спечели за каузата. Струваше ми се, че постепенно успява, само дето Ейнджъл се подхилкваше и подмяташе обидни думи за полюсите на собствената ми сексуалност.

— Дадено, само че започне ли сезонът, идваш с мен най-малко на два мача на „Пайрътс“, нали?

— Готово. Добре тогава, позвъни ми, за да кажеш как се подреждат нещата. Мога да запазя маса за вас тримата, а след заседанието и аз да дойда, ако не възразяваш, а? Междувременно ще уредя и билетите. Нещо друго?

— Друго ли? Ами малко цуни-гуни и, разбира се, секс, необуздан, с викове и насилие, а?

— Да, но съседите ще мърморят, ще ми излезе едно име...

— Хайде бе, а съседките ти готини ли са?

— Уха!

— Е, добре тогава, ако ти завидят, ще гледам да направя нещо и за тях...

— Ти по-добре гледай по-напред за мен да направиш нещо, защото иначе...

— Дадено, котенце, но като се умориш, ще трябва да поработя и за собствено удоволствие, нали?

Отсреща проехтя подигравателен смях и тя изключи връзката.

Прибрах се и позвъних по обикновения телефон. На номер в Манхатън, къща на „Ъпър Уест Сайд“. Ейнджъл и Луис не обичат да ги търсят по клетъчния, тъй като този тип връзка се прихваща, подслушва

и записва извънредно лесно — както скоро щеше да научи Хойт за голямо свое неудоволствие. Ейнджъл и Луис са хора индивидуалисти — просто не държат чужди уши да играят в техните си истории, които най-често имат деликатен характер. Ейнджъл е взломаджия, при това много печен в професията, макар че сега се е оттеглил от активна дейност и живее от приходите, които получават заедно с Луис. Настоящата кариера на последния е малко по-сложна и по-неясна; Луис убиваше хора за пари, или поне така бе в миналото. И сега понякога го прави, но не парите са важното в случая, стимулт днес е от друго естество: трябва да има морален императив, за да си отиде някой. В ръцете му умират лоши хора, гадняри — бих казал, че без тях светът би бил по-добро място. Стане ли дума за Луис, знаете, концепциите и категориите от типа морал и справедливост доста се усложняват.

Изчаках три сигнала, сетне се обади шармантен глас. Очарователен, вятър! Шармантен колкото на змия, при това задъхана:

— Кой?!

— Аз съм. Май още не си прочел онази брошурка, която ти подарих — за добрите маниери по телефона, а?

— Аз онова лайно веднага го хвърлих в кенефа — отвърна Ейнджъл. — Познай къде е отишло!

— Много ти е напрегнато дишането! Да не прекъсвам нещо?

— Асансьорът не бачка. Чувам телефона още отвън и се спуснах да отговоря. От рецитал идвам.

— Ти там подноса за милостинята ли разнасяш, или им проверяваш портфейлите?

— Ииии, много смешно!

Ейнджъл съвсем не е прост човек. И все пак Луис непрекъснато се опитва да разшири културните му хоризонти, а аз отстрани се възхищавам и на упоритостта, и на оптимизма му.

— Е, добре де. Как беше рециталът?

— Супер. Като на гости при оперна примадона. Главата ме заболя, да не говорим за...

— Ще ходите ли в Бостън?

— Луис ще ходи. Той си мисли, че там е много гот. Мен си ми харесва Ню Йорк. Бостън е колкото Манхатън от 14-а улица надолу. Нали знаеш — с онези улички като преплетени макарони. Абе, какво

да ти говоря — Зоната на здрача и по-кофти. На мен не ми се идваше дори и когато ти още живееше там и да знаеш...

— Свърши ли с простотиите? — попитах го нетърпеливо.

— Брей, че много сте станали нетърпеливи... извинете, Ваше височество!

— Слушай сега — ще прескоча натам следващия уикенд, може би ще вечерям с Рейчъл — късно в петък вечерта. Искате ли да идем заедно?

— Чакай малко — отвърна той и заговори с някого — сигурно с Луис, защото след малко прозвуча дълбок глас.

— Ти на моето момче ли се слагаш, а?

— Боже, не, за нищо на света, Луис! Би ми се искало самият аз да си имам някой голям и силен приятел като теб, но нека да не пресилваме нещата, а?

— Ние двамата ще бъдем в „Копли Плаза“. Щом ангажираш маса някъде, позвъни ни там.

— Тъй вярно, шефе. Нещо друго?

— Като се видим, ще говорим — отвърна Луис и връзката прекъсна.

Извлеченията от банковите операции с кредитната карта на Грейс не разкриваха нищо нередно, а телефонната разпечатка показваше разговори с Марси Бекър до мотела на родителите ѝ, с частен номер в Бостън, сега откачен и недействащ — реших, че той е на Али Уин, и още няколко — с офиса на Братството в Уотървил.

Още същия следобед позвъних на номера на Братството. Обади се телефонен секретар, който ми нареди да набера едно — за да направя дарение, или две — за да чуя днешната молитва, ако пък искам да говоря с оператора — нужно ми е три. Натиснах три и когато чух глас, помолих да ме свържат с Картър Парагон. Отговориха ми, че могат да ме препратят към неговия помощник — госпожица Торанс. Мина секунда и се обади женски глас.

— С какво мога да ви бъда полезна? — рече дамата с тон, който подсказваше, че изобщо няма никакво намерение да ми бъде полезна.

— Бих желал да поговоря с г-н Парагон, моля. Името ми е Чарли Паркър и съм частен детектив.

— По какъв въпрос ви е нужен той?

— Обаждам се във връзка с млада жена на име Грейс Пелтие. Мисля, че г-н Парагон е имал среща с нея преди около две седмици.

— Съжалявам, името ми е непознато. Такава среща не е имало.

В гласа ѝ имаше точно нула, точка, две нули стотни искреност. Сигурно колкото у паяк, който се извинява на мушицата, преди да я хапне.

— Бихте ли проверили още веднъж, ако обичате?

— Вече ви казах, г-н Паркър, такава среща не се е състояла.

— Не, казахте ми, че името ви е непознато, а чак сетне добавихте, че среща не е имало. След като не разпознавате името, откъде можете да си спомните дали е имало някаква среща или не?

Отсреща настъпи мълчание. Стори ми се, че слушалката започва да замръзва. Изчаквах. След известно време Торанс заговори пак:

— Виждам тук в дневника на г-н Парагон, че среща с някоя си Грейс Пелтие е била насрочена, но последната не е дошла на нея.

— Била е анулирана, така ли?

— Не, тя просто не се е появила.

— Мога ли да говоря с г-н Парагон, г-це Торанс?

— Не, г-н Паркър, не можете.

— Възможно ли е да си уредя по-късен час за среща с него?

— Съжалявам, г-н Парагон е много зает човек, но ще му предам, че сте се обаждали.

И затвори, преди да успея да ѝ продиктувам някакъв номер, затова разбрах, че той едва ли ще ме търси в по-близкото или по-далечното бъдеще. Значи аз трябваше да го направя, като посетя офисите на Братството. Макар че от тона на г-ца Торанс ставаше съвсем ясно: там едва ли щях да съм добре дошъл.

Нещо не спираше да ме гложди още откакто бях прочел полицейския доклад за намерените в колата на Грейс вещи, затова позвъних на Къртис Пелтие.

— Г-н Пелтие, Марси Бекър и Али Уин пушат ли?

Той се замисли.

— Знаете ли, мисля, че и двете пушеха, но сега се сещам нещо друго много важно: работата на Грейс не бе просто обобщено наблюдение на религиозните групи в нашия щат, дъщеря ми се

интересуваше по-специално за една по-особена от тях. Наричат я Баптистите от Арустук. Чували ли сте за тях?

— Мисля, че не съм.

— Тази общност изчезна през 1964 година. Много хора тогава помислиха, че членовете ѝ са се разочаровали, отказали са се и са отишли на друго място — вероятно по-топло и по-гостоприемно.

— Съжалявам, г-н Пелтие. Просто не улавям връзката.

— Същите хора, знаете, наричаха ги още Баптистите от Ийгъл Лейк.

Хм. Спомних си новините за разкритията в северен Мейн, фотографиите във вестниците, телевизионните кадри от брега на езерото, воя на онези псета.

— Така... костите, намерени до езерото — рекох бавно.

— Щях да ви кажа още миналия път, но всъщност чак сега разбрах от телевизията — рече той унило. — Мисля си, че са те — същите. Смятам, че са намерили именно изчезналите Баптисти от Арустук.

[1] От англ. penetrate — прониквам. — Б.пр. ↑

[2] Алтернативно кълтри. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРЕТА

*Те идват. Черните ангели, демони на
насилието, крилете им чернеят срещу Слънцето,
мечовете им искрят. Паднали, прогонени свише,
те безмилостно вървят сред масите смъртни,
тъпчат горкото човечество... прочистват,
отнемат, убиват.*

Не са част от нас, не.

Смятат манхатънския отдел „Убийства“-север за елитна служба на нийоркската полиция. Главният му офис е на „Ийст 119 улица“ 120. Служителите са до един с дългогодишен стаж като патрулни ченгета или улични детективи, преди да бъдат подбрани за тази специална работа. Всички са опитни следователи с дългогодишни златни значки. Най-младите имат поне двайсетина годинки зад гърба си, за най-старите се разказват легенди и вицове. Помня Майкъл Лански — старшия на отдела, тогава бях още заек. Най-прочутата му приказка беше: „Аз кога бях младо ченге — ехехехеее — Мъртво море още не беше умряло!“

И моят баща беше полицай — до деня, когато сам си посегна на живота. Много ме болеше за него. Така е, когато си син на ченге. Или аз си бях такъв, но много го обичах, ревнувах го: от униформата, от силата в мишците му, от другарството с колегите, а в същото време се безпокоях и страдах за него. През цялото време се безпокоях. През седемдесетте години Ню Йорк не беше като днес; полицаи умираха по паважите все повече и повече — избиваха ги като хлебарки. Всеки ден вестниците пишеха за това, телевизията го показваше, виждах го в очите на мама. Звъннеше ли се на вратата нощем — когато татко беше на дежурство, — и тя скачаше като ужилена от кревата. Все трепереше, че могат да го убият. И все го чакаше да се върне — жив и изморен, както си бе обичайно на края на тежкото дежурство. Не бе по-леко и за баща ми — и той бе подложен на неспирно напрежение, в служебното

шкафче за дрехите държеше лекарства за язва, нервите му все по-трудно издържаха. И така, докато един ден нещо се пречупи в него и всичко свърши с насилие.

Баща ми имаше спорадични контакти с манхатънския „Убийства“-север. Бе обикновен полицаи и затова неговата работа бе по-проста; докато те разследват убийството, той е на пост пред местопроизшествието или на вратата. Един горещ юлски ден през 1980 г., малко преди смъртта му, го изпратили да провери скромно апартаментче на 94-та улица и Второ авеню, наето от някоя си Мерилин Хайд, по професия застрахователен следовател.

Полицията повикал портиерът на сградата, след като дошлата на гости сестра на Мерилин напразно звъняла на вратата, чукала, а сетне доловила и неприятен мирис. Тя имала и собствен ключ, но ключалката била запълнена с лепило. Татко ядъл сандвич в заведение недалеч от мястото и пръв се отзовал на повикването.

От разпитите станало ясно, че преди два дни Мерилин се обадила на сестра си и ѝ разказала следната история. Същия ден, докато излизала от подлеза на 96-а и „Лексингтън“ уловила погледа на мъж, който пък влизал. Бил висок и блед, чернокос, с малка уста, тънки устни. Носел жълто сако, добре изгладени джинси. Марилин го гледала не повече от две-три секунди, но в очите му имало нещо, което я накарало да се залепи с гръб на стената и да му направи място да мине. Сякаш някой я блъснал като с тежък юмрук с все сила в гърдите — така казала на сестра си. Изплашила се, усетила влага по панталоните си и когато сетне се огледала, с удивление разбрала, че се е изпуснала.

На следващата сутрин отново се обадила на сестра си, още позагрижена, и съобщила, че я следят. Не можела да каже кой точно го прави: просто имала това чувство. Сестрата я посъветвала да се обърне към полицията, но Мерилин отказала — срам я било, нямала доказателства, пък и не била забелязала нещо особено подозрително в района около къщата.

Същия ден излязла от работа рано — извинила се, че не се чувства добре и се върнала у дома. На другия ден не отишла на работа, пък и не вдигала телефона и тогава разтревожената сестра тръгнала да провери какво става. Ето така започнали онези събития, които в края довели баща ми до въпросната врата. Наложило се той да я разбие и да влезе с извадено оръжие. В къщата други хора почти нямало — били

на работа или във ваканция. Токът бил изключен, вонята — непоносима. Баща ми наредил на сестрата и портиера да останат навън, сетне прекосил кухничката, минал по малко коридорче покрай банята и влязъл в единствената спалня.

Намерил Мерилин завързана за кревата, чаршафите — потънали в кръв, голяма локва на пода под леглото. Рояк мухи бръмчал около трупа. От жегата тялото се било издуло, кожата на корема била вече светлозелена, вените изпъквали в по-тъмнозелено досущ като жилките на есенни листа. Някога красивата жена била превърната в грозен и отблъскващ труп.

При аутопсията констатирани около стотина прободни рани от нож по цялото тяло. Смъртта настъпила след прерязване на югуларните вени на врата. Всички останали разрези били направени с хирургическа точност — да са болезнени, но не смъртоносни, а само бавно да източват кръвта от тялото. До леглото имало буркан с пресен лимонов сок и солница — убиецът ги използвал, за да я връща в съзнание, когато припадала.

Същата вечер татко се върна у дома унил, целият силно миришеше на сапун — беше се мил отново и отново в напразен опит да премахне от себе си мириса на смъртта, смъртта на Мерилин Хайд. Седна в кухничката и отвори шише уиски. Майка излезе, за да се срещне с приятели, с които отдавна си бе уговорила среща по някакъв повод. Вечерята го чакаше готова, но той дори не я и погледна. Отпиваше направо от шишето и дълго време мълча. Седнах срещу него, а той стана и извади бутилка безалкохолно питие от хладилника — за мен, да му правя компания в пиенето.

— Какво е станало, тате? — попитах го по едно време.

— Убиха един човек днес — отвърна той неясно.

— Познаваме ли го?

— Не, моето момче, не я познаваме, но тя е била свестен човек.

Такъв, какъвто си заслужава да познаваш.

— А кой я уби?

Той ме изгледа, протегна ръка и ме погали по главата, задържа дланта върху косата ми.

— Черен ангел — рече само. — Паднал ангел я уби.

Не ми разказа какво е видял в апартамента на Мерилин Хайд. Чак доста години по-късно научих тази история от майка, от дядо, от

стари колеги на баща ми. И никога вече не забравих черните ангели. Още по-късно животът ми обърка съвсем: отнеха ми дъщерята и съпругата. Човекът, който ги уби, също смяташе, че е един от черните ангели, плод от съюза на земни жени с пропъдените от Небето ангели, захвърлени на земята за веки, паднали — заради греховете си — гордост и похот.

Свети Августин вярва, че Злото се твори в резултат на действията на същества свободни и рационални, но не от човешки произход. Според Ницше Злото е източник на сили, независими от човешкия род. Такава сила на Злото може да съществува само извън човешката душа и психика, създадена със способности да разрушава и убива — качества, неприсъщи на обикновения човек. Жесток, безмилостен, злотворен и отмъстителен разум, сътворен целенасочено да изтребва човешкия род, да унищожавя всичко, що е човечно у нас самите, да ни отнема способността да бъдем състрадателни и милостиви, да съчувстваме и обичаме.

Зная, че в професията си баща ми непрекъснато, ежедневно се сблъскваше с подобни актове на насилие и жестокост. Като смъртта на Мерилин Хайд и десетки други. Зная също, че към края на живота си се питаше дали наистина не съществуват подобни сили, чиито деяния са далеч извън чисто човешката природа; дали наистина няма твари, които ни дебнат в мрака, повече от човеци, но едновременно и много по-ниско от тях.

Творения на Мрака, Смъртта и насилието, Черните ангели.

Манхатънският „Убийства“-север, най-добрият полицейски екип на Ню Йорк, а може би и в цялата страна, разследва убийството на Мерилин Хайд седем седмици, но не откри и следа от човека от подлеза. Други заподозрени така и нямаше. Онзи мъж, който бе ужасил така страшно Мерилин в подлеза и който, според най-популярната версия, по-късно я бе обезкървил до смърт, се бе завърнал в предполагаемото си скривалище и никой не можа да го намери.

Това престъпление така и си остана неразкрито, а детективите от отдела си признаваха, че дълго време впоследствие са се заглеждали в разни лица в същия подлез, дори и когато не са на служба, а например на разходка — със съпругата, с децата. В напразен опит да намерят чернокосия с малката уста и тънките устни. И ако попитате, биха ви казали, че обичайно въздъхват с облекчение, когато не намират

въпросното лице сред множеството влизащи и излизащи пешеходци. Особено пък когато са със собствените си семейства.

Има хора, на чийто поглед не можете да устоите. Просто трябва да ги избягвате. Не бива да привличате вниманието им върху себе си. Те са странни и опасни, паразитиращи същества, загубени души, които търсят пътища да се измъкнат от бездната — във фатални контакти с топлата, постоянна маса обикновени човеци. Живеят в мъки и болка и съществуват единствено да я предават на околните. Един случаен поглед, мимолетно отклонение на очите понякога е достатъчно, за да им даде повода, който търсят. Понякога е по-добре да вървите със забит в земята поглед, отколкото да заглеждате околните и да попаднете на някой от тях — Черни сенки срещу Слънцето. Защото могат да ви ослепят завинаги.

И ето — на кален, блатист терен току до мразовитото езеро в Северен Мейн на бял свят излизат резултатите от дейността на Черните ангели.

Гробът бе разкрит точно на границата на земи, известни като Уинтървил. Това, което полицията традиционно нарича сцена на местопрестъплението, бе доста компрометирано от наложилото се в началото механизирано разкопаване. Но вече нищо не можеше да се направи, освен да се внимава отсега нататък.

Още първия ден полицейските екипи бяха записали имената и показанията на всички работници и бяха оградили въпросната сцена с традиционните жълти ленти. Оставени бяха и униформени полицаи да пазят. В началото бяха вдигнали пара представители на дърводобивната фирма, която активно използва съседните пътища, но в края на краищата компанията се примири и съгласи да отложи курсовете на тежките си камиони, за да могат следователите да определят точните размери на масовия гроб.

Наложи се също да укрепят дигата от пясъчни чували, задържаща езерните води да не залееят разкопките. На „Ред Ривър Роуд“ бе създаден временен команден пункт, до него паркираха мобилната полицейска лаборатория. Движението бе отбито, а по терена бе оформена маркирана с ленти постоянна пътечка, да не се стъпва безразборно навсякъде. Цялата сцена бе грижливо заснета с

видеокамера — касетата щеше да бъде размножена и раздадена за ползване на полицейските експерти, които няма да участват в прякото разследване на място.

Освен това всичко бе внимателно фотографирано, като се започне с общи снимки, за да се запази в исторически аспект целостта на терена в процеса на развитие на разследването. Сетне отделните скелети, както те са били разкрити още в началото, далечни снимки, близък план и така нататък. Отново видеозаписи, този път за детайлизиране на находките. Специалисти направиха скици на мястото, в центъра му бе забит метален прът като ориентир и от него бяха нанесени всякакви разстояния и ъгли. Подробно бе маркирана заетата от разследването отсечка на „Ред Ривър Роуд“, наредено бе да се направят и съответните спътникови снимки за допълнителна информация.

Привечер, когато светлината драстично намаля, следователи и експерти се събраха на заседание да обобщят резултатите, сетне се разпръснаха за добре заслужена почивка, като оставиха заместник-шерифите и щатските ченгета да вардят обекта. Очаквах екипът за аутопсията да пристигне на изгрев-слънце на следващия ден и тогава да започне същинското разследване за трагичната гибел на Баптистите от Арустук.

По всяко време на деня и нощта, каквото и да правеха екипите, местните вълчи мелези виеха до скъсване. И хората бяха до такава степен обсебени от този съпровод, че легнеха ли у дома да спят, будеше ги въображаемият кучи протест. Стряскат се изтръпнали, сякаш за да усетят отново мраза по ръцете, калта и тинята в стъпващите по костите на мъртъвците крака.

Дойде тази нощ и сънувах — за пръв път от много месеци насам. Споходиха ме спомени за Грейс и за баща ми и не ме оставиха от момента на лягането до самото пробуждане. В съня стоях на малка поляна с голи дървета по периферията, някъде отзад блести замръзнала вода. По земята тук и там чернеят прясно изкопани купчини пръст, същински къртичини, а погледна ли към тях, земята мърда, шава и се гърчи, като че нещо под нея се сили да излезе на бял свят.

Сред дърветата мерзелет тъмни сенки — големи, черни, подобни на птици с разперени крила и червени очи фигури, насочили жадни погледи към движещата се земя. Едната изведнъж размахва криле, полита, но вместо към черната земя, се насочва право към мен. И тогава виждам, че не е птица, а възрастен мъж с развети коси, жълти зъби и гърбица отзад, от която излизат големите перести криле. Краката му са възтънки, ребрата му се четат и напъват тънката кожа, сякаш ще я пръснат, тънкият му сбръчкан мъжки орган виси срамотно, а той се рее над мен, черните крила бият въздуха, гласът му съска като вода върху жарава. Тънките бузи се разтягат, той хрипти: „Грешник! Грешник!“ Крилата бият ли, бият, той се спуска над една къртичина и с хищните си криви нокти на краката сграбчва нещо оттам. Парче прозрачна бяла кожа се гърчи и мътно проблясва под лунните лъчи. Устата му се отваря, главата се навежда досущ като птица, а тялото се вие и бърчи като змийско; дългите жълти зъби захапват кожата, кръв капе по брадичката и се събира на карминена локвичка отдолу.

Тогава ми се усмихва, а аз ужасено извъръщам глава, за да се намеря надвесен над вода, в която е отразено лицето ми. Но то моето лице ли е или това на луната? От него по голите рамене и гърди като че капе бяла кръв... И сякаш излязъл от себе си и застанал встрани, виждам как на гърба ми израстват големи черни криле, трептят и се перят зад мен; закриват повърхността на езерото също като гъсто, катранено чернило и задушават живота отдолу.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА ДИСЕРТАЦИЯ НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

През април 1963 г. група от четири семейства напускат домовете си на Източното крайбрежие и тръгват в северна посока — към незаселени и пустеещи райони. Пътуват в леки автомобили и камиони, изминават може би 200 мили, стигат място, недалеч от градец на име Ййгъл Лейк, на двайсетина мили южно от границата между Ню Брънсуик и Мейн. Това са Пърсънови от Френдшип — на юг от крайбрежния град Рокланд; Келогови от Сийл Коув;

Корнишови от Рипли и Джесъпови от Портланд, станали известни по-късно като Баптистите от Арустук, или по-рядко — от Ийгъл Лейк. Макар и да няма налице доказателства, че освен Пърсън и Келог и другите две семейства са били членове на същото това вероизповедание.

Веднъж стигнали на местоназначението, автомобилите са продадени, за да се осигурят достатъчно средства за препитание през идущата година — докато комуната бъде в състояние да се самоиздържа и самозадоволява. Земята, върху която се заселват, е около 40 акра; тя е наета от местен фермер с договор за 30 години. След като комуната изчезва преди изтичането на срока, земята автоматично се връща под разпореждането на семейството собственик, макар че до неотдавна различни правни спорове са наложили забрана върху обработката или използването ѝ за строеж.

Общо 16 души заминават на север през въпросния месец: осем възрастни и осем деца, по равно от двата пола. При Ийгъл Лейк ги пресреща човекът, когото познават под прозвището Проповедника и по-рядко наричат Преподобния Фокнър, съпругата му Луиз и техните две деца с имена Ленърд и Мюриъл, съответно на 17 и 16 години.

Именно по настояване на Фокнър семейства — предимно бедни фермери и физически работници — са продали цялото си имущество, събрали парите в обща каса и тръгнали на север, за да създадат основана на базата на строги религиозни принципи общност. И други семейства са пожелали да се присъединят към тяхното пътешествие и цели, мотивирани от най-различни опасения и страхове: надвисналата комунистическа опасност, както се представя тя в страната по онова време; собствените им фундаменталистки религиозни убеждения; бедността; неспособността да се справят с онова, което виждат като морално разложение на американското общество; донякъде и подсъзнателното желание да станат част от някое

нетрадиционно религиозно движение — което пък е неделима част от историята на щата. На тези — другите — им било отказано с различни аргументи: големината на дадено семейство, възрастта или пола на децата. Фокнър твърдял, че целта е да се създаде комуна, в която семействата ще се женят помежду си, за да укрепват връзките си с всяко следващо поколение. Затова внимавал децата на приблизително една и съща възраст да бъдат по равни бройки — мъжки и женски. Избраните семейства били — в различна степен — в повечето случаи отчуждени от другите си роднини и нямали нищо против да живеят в изолация от останалия свят.

Баптистите от Арустук пристигнали край Ййгъл Лейк на 15 април 1963 година. Някъде през януари 1964 г. селището било вече изоставено и хората липсвали. И никога повече не е намирана следа от семействата — основатели на комуната, пито от това на Преподобния Фокнър.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

На другата сутрин спях до късно, но не се събудих ободрен. Прекалено ярък бе споменът от сънуването, бях се потил здраво, макар че нощта бе хладна.

Реших да закуся някъде в Портланд и след това да посетя офисите на Братството. Бях вече седнал в колата, когато зърнах червения маркер на пощенската кутия — бе вдигнат, значи имаше поща. Раничко ми се стори за пощаджията, но какво от това. Нали има и нощни доставки — макар и по специална поръчка. Тръгнах по пътеката към кутията и тъкмо посягах към вратичката, когато по тенекията пробяга нещо тъмно и гъвкаво.

Оказа се малък кафяв паяк със странен, подобен на цигулка знак на тялото. Не можах да се досетя как го наричат — но знаех, че е от вида паяци отшелници. Светкавично си отдръпнах ръката. Знаех, че жият, че са отровни, но досега не бях виждал подобни твари толкова на север в нашия щат. Грабнах захвърлена наблизко пръчка и го пернах с нея, а в същия миг от цепката на полузатворената вратичка се промуши още един от същия вид. Сетне и трети... Внимателно заобиколих кутията и ги видях — цяла колония — лаят по гърба ѝ, а някои вече се спасяват към земята, опънали лъскави лепливи нишки и се спускат надолу. Дълбоко поех дъх и отстъпих, сетне с максимално изпълната ръка отворих вратичката с върха на пръчката.

Боже мой! — та вътре имаше стотици малки паячета, някои мигом паднаха на тревата в подножието на кутията, други запълзяха наляво и надясно по тенекията. Цялото вътрешно пространство гъмжеше от тях.

Надникнах по-внимателно и чак сега забелязах картонена кутия; беше поставена по-надълбоко в пощенската кутия, а по нея бяха пробити множество дупки, от които излизаха и влизаха паяци. Имаше и множество мъртви от тези гадни членестоноги, подобни на малки топчета с прибрани крачка, а техните събрата ги разкъсваха и изяждаха. Противна гледка, ви казвам. Отстъпих, погнусен, опитвах се

да не мисля какво би станало, ако слепешката си бях пъхнал ръката в кутията, както правя винаги по стар навик.

Върнах се при колата и извадих резервната туба с бензина, запалка „Зипо“ от жабката. Напръсках добре кутията — отвън и вътре, — дори и земята под и около нея, скъсах парче вестник, щракнах запалката и хвърлих хартията в подножието на поставката. Лумна силен жълтеникав пламък, засъска, а малки, големи, средни арахниди затупаха по земята. Запали се дори и тревата. Върнах се в градината и дотърсих маркуча за поливане — намокрих тревата наоколо, за да огранича размерите на огъня. Когато се уверих, че едва ли нещо е оцеляло, залях тенекиената кутия с водата, тя изсъска силно и вдигна голям облак пара. Изчаках да изстине достатъчно, нахлузих брезентови ръкавици и изпразних овъглените остатъци в найлонова торбичка, която хвърлих в кофата за боклук при задната врата. Сетне дълго стоях на края на имота, вирах се в дърветата и от време на време инстинктивно отърсвах ръце, за да се отърва от лазещите по тях въображаеми паяци.

Отбих се в „Бинглиф“ на „Портланд Стрийт“, за да закуся и съставя план за действие. Седнах в едно от големите тапицирани в червено сепарета на горния етаж, вентилаторът на тавана бавно местеше огромната си перка, а нейде отзад тихо звучеше блус. Менюто на заведението бе съставено изцяло от натъпкани с калории вкуснотии — мечтата на чревоугодника: палачинки с лимонов сос, припечени френски франзелки и морски деликатеси от рода на омари, скариди, лангусти — свят да ти се завие. Лошо място от гледна точка на талията. Затова си избрах плодове, ръжено хлебче и кафе. Чувствах се истински праведник, та чак мъчно ми стана за самия мен. Така или иначе не можех да изхвърля паяците от съзнанието си, те съвсем ми бяха убили апетита. Да са ги поставили деца? На майтап? Дори и така да е, пак шегичата бе твърде солена, всъщност доста злобна и опасна.

Уотървил, където се намират офисите на Братството, се пада по средата между Портланд и Бангор. Реших първо да отида там, а сетне да продължа към Елсуърт и зоната на US-1, където бе намерена колата с трупа на Грейс Пелтие. От Елсуърт ще прескоча до Бар Харбър, където е домът на Марси Бекър — добрата, но неявила се на

погребението приятелка на Грейс. За късмет там разстоянието не е голямо. Допих кафето, хвърлих изпълнен със завист поглед към ухаещите на съседната маса канелен сладкиш и ябълков пудинг и тръгнах към изхода.

Веднага го забелязах. Червенокос мъж в кафяв костюм, жълта риза и връзка на кафяво-червени райета, с дълго тъмнокафяво връшно палто. Седеше на пейка в подножието на стълбището пред главния вход на централната градска поща. Късо подстриганата и посивяла тук-там рижава коса бе щръкнала на скалпа, като че е включена в електромрежата. Ядеше сладолед, дъвчеше съсредоточено, методично, сякаш задачата бе да го излапа, без да усети вкуса. В начина, по който се движеше устата му, имаше нещо неприятно, подобно на хранителната динамика на насекомо. Докато се качвах на колата, усетих погледа му по себе си. Тръгнах, а очите му продължиха да ме следят. Погледнах в огледалото за задно виждане и забелязах, че гледа след мен, а устата му се движи като челюстите на богомолка.

Братството разполага с официално регистриран офис на „Мейн Стрийт“ 109 А, по средата на централната бизнес зона на Уотървил. Някои части от градеца са много красиви, но центърът е направо трагедия — мяза на нещо по погрешка изпуснато от небето — грозен пазарен комплекс, сякаш оставен така, както се е попилял при удара в земята, унищожил зелената градска среда, за да я превърне в грандомански по размерите си паркинг. Все пак останали са няколко от симпатичните стари сгради около знак с надпис, който ви пожелава добре дошли в Централен Уотървил. Сред тях е и въпросният офис — на най-горните два етажа на постройка с магазин за цигари и пури, фризьорски салон и кафене. Паркирах в безбрежния паркинг и прекосих нужното разстояние, за да позвъня на звънец до красива стъклена врата с вградена миниатюрна телекамера. На вратата се мъдреше метална табела, на нея бе гравирани надписът: „Братството — Бог да ви пази и насочва“, встрани имаше вдълбана в стената ниша с купче брошурки. Взех една, пъхнах я набързо в джоба, натиснах звънеца. От домофона проехтя металически глас, удивително приличен на този на госпожица Торанс.

— С какво мога да ви помогна? — рече гласът.

— Желая да се срещна с г-н Парагон — отвърнах аз.

— Опасявам се, че г-н Парагон е зает.

Брех да му се не види. Денят още не е започнал и вече ми бият дузпата.

— Идвам, насочен от самия Бог — набързо перифразирах техния надпис, но не ме огря. — Нима ще пренебрегнете вездесъщата му ръка? — пак не се получи, само вграденият в стената говорител изщрака и край.

Позвъних отново.

— Да? — този път раздражението бе категорично изразено.

— Може би да почакам малко г-н Парагон да се освободи?

— Няма да е възможно. Нашият офис не е предназначен за посетители. Връзките с г-н Парагон се осъществяват само в писмен вид. Приятен ден.

Веднага си рекох, че онова, което за г-ца Торанс или г-н Парагон е приятен ден, за мен стопроцентово е повече от лош. Втората мисъл, която ми хрумна, бе, че Торанс не попита нито за името, нито за причината за посещението ми. Може би просто съм си подозрителен по природа, но по-скоро госпожицата вече знаеше кой съм аз. И още по-точно — как изглеждам.

Заобиколих квартала, прескочих до „Темпъл“ и оттам — право на задния вход на Братството. Тук мястото бе доста по-неугледно — занемарен малък паркинг, пропукана бетонна настилка, обрасли бордюри, мъртво дърво, а под него два пропанови резервоара, врата в мръсно бяло, прозорци с мрежи, а металното пожарно стълбище — толкова прогнило, че попаднал в пожар човек едва ли ще има друг избор, освен да скача или да умира в пламъците. Вратата изобщо нямаше вид на нещо, което се отваря ежедневно, значи обитателите на 109А влизат и излизат от главния вход на „Мейн“. На паркинга обаче стоеше една-единствена кола — червен експлорър 4×4. Надникнах през прозореца и веднага забелязах кашонче с познатите ми вече брошурки. Е, нали съм си детектив — бързо бях открил возилото на Братството.

Върнах се на „Мейн“, купих си два вестника и последния брой на „Ролинг Стоун“, сетне влязох в кафенето и се наместих на масичката до прозореца. Оттук имах идеална видимост към вратата на 109А. Поръчах кафе с кифличка и се зачетох.

Вестниците подробно отразяваха разкритията при Сейнт Фройд, макар и да не пишеха нещо, което вече да не зная. И все пак забелязах и една новост: някой бе открил някъде ся стара снимка на Преподобния Фокнър и семействата от Баптистите на Арустук, неговото включително. Той бе свещеникът, който ги бе убедил и организиран за съставяне на религиозната общност, вече знаех тези подробности. Фокнър бе висок, облечен просто, с дълга черна коса, прави вежди, също черни, и хлътнали бузи, безспорното му очарование личи дори и на фотографията. Бе около трийсетте, съпругата му — малко по-възрастна. Децата им — момче и момиче, на около 16 и 17 години, бяха застанали пред тях. Бащата трябва да е бил извънредно млад, когато са се раждали.

Пишеше, че снимката е правена през шейсетте години на ХХ век и въпреки това имах впечатлението, че замръзналите в позите си хора може да принадлежат към което и да е друго време — още преди сто, че и повече години. Имаше нещо съвсем извън времето и тленността във външния им вид, а и във вярата им, че могат да избягат от действителността: двайсетина души в най-обикновени дрехи, мечтатели, вярващи в една подчинена на Божията прослава утопия. Малък текст под снимката разясняваше, че за наетата земя са предплатили по 1 долар на акър годишна рента. Собственикът им направил отстъпка, защото самият той бил дълбоко вярващ човек. Преместили се толкова далеч на север, за да са сигурни, че ще бъдат абсолютно сами. Най-близкото до тях селище бил градецът Ийгъл Лейк в южна посока, последното населено място. По онова време той вече силно западал: дърводелците закривали дейността си, хората се изселвали. В по-късни години се бе оказало, че туризмът увеличил доходите на населението, но през 1963 г. тези събития, респективно подобрения, са били все още далеч в бъдещето. Фокнър и последователите му били съвсем сами в пустошта.

Извадих от джоба си взетата брошурка. Текстът не бе нищо друго, освен класическа просия и изнудване, облечени в прекрасни думи и увъртания, много демагогия и алабализъм. С две думи: оставете за Божието дело всички дребни пари, които носите в себе си; прегледайте банковите си сметки и вижте кои пари ще са ви излишни, за да ни ги предадете, тоест дарите — в името Божие.

На заглавната страница бе отпечатана интересна средновековна илюстрация: сцена от Страшния съд. Рогати демони и дяволи разкъсват голите тела на грешници и прокълнати, а Всевишният гледа отгоре, заобиколен от усмихнати люде с ведри лица, вероятно праведните. Веднага ми се наби на очи, че прокълнатите са поне пет пъти повече от праведниците. Като преценим всички дадености и вероятности, би се получила проста сметка: шансовете за духовно спасение не са много високи. Особено за повечето от хората, които лично аз познавам.

Под илюстрацията имаше библейски цитат:

„Видех и мъртвите големи и малки, стоящи пред престола; и едни книги се разгънаха; разгъна се и друга книга, която е Книгата на живота; и мъртвите бидоха съдени според делата си по написаното в книгите.“

Откровението на Йоана 20:12

Прибрах брошурката, донякъде зарадван, че си бях купил „Ролинг Стоун“. И през следващия час се опитвах да позная кой от добрите и калпавите в света на модерната музика би имал шанса да попадне сред спасените при Второто пришествие. Тъкмо бях съставил доста интересен списък и от вратата на Братството излязоха двамина: мъж и жена. Мъжът безсъмнено бе Картър Парагон — разпознах зализаната назад черна коса, бляскавия сив костюм, мазното изражение. Изненадваше ме едно нещо: този човек, като ходи по земята, защо не оставя след себе си лигава диря както охлювите?

Жената с него бе висока, горе-долу на същата възраст — около четиридесетте, носеше синьо вълнено палто, дългата ѝ кафява коса падаше до раменете. Едва ли можех да я нарека красива, лицето ѝ бе обикновено, нелишено от добри черти, но челюстта бе прекалено квадратна, носът — доста дълъг, лицевите мускули сякаш прекалено развити от постоянно скърцане със зъби или просто така ми хрумна. Носеше грим и пудра на лицето, червилото ѝ бе прекомерно ярко — общият ефект бе клоунски, но съвсем не и смешен. Обувките ѝ бяха с ниски токове и въпреки това тя стърчеше над Парагон поне с десетина сантиметра. Тръгнаха към „Темпъл“, а преди това се спогледаха. Стори

ми се странно, не зная защо. Във всеки случай, изглежда, Парагон й имаше страха на тази дама. След като излязоха, вратата заключи тя и когато се извърна, той подскочи и рязко се дръпна — стреснат, сякаш се бои от нея.

Оставих петарка на масата, излязох и тръгнах към мустанга. Изкушавах се да ги спра на улицата, но пък ми бе по-интересно къде отиват. Червеният джип излезе на „Мейн“, мина през паркинга покрай мен и потегли в южна посока. Аз — след тях, фасулска работа. Така до „Кенеди Мемориъл Драйв“, където свихме надясно по „Уест Ривър Роуд“. Минахме покрай уотървилското училище и игрището за голф, сетне експлорърът отново сви вдясно — този път по „Уеб Роуд“. Бях си оставил две коли дистанция, но пък те единствени свиха по „Уеб“. Наложих се да се правя на разсеян и ги загубих — напълно естествено. Подгоних по празната улица и стигнах чак до летището — нямаше ги никъде. Направих завой на 180 градуса и се върнах. Тъкмо смятах, че са ми се изплъзнали, когато ги мярнах в странична уличка на име „Ейт Род Роуд“ — влизаха в алеята на частен дом. Пристигнах навреме колкото да видя затварящата се след тях черна стоманена порта и задницата на червения джип. Къщата бе бяла, двуетажна, скромна — на прозорците черни капаци, фронтоните — с черни первази.

Спрях отпред, изчаках около пет минути, сетне натиснах звънеца до домофона. И тук имаше миниатюрна камера, вградена в гредата на вратата, поставих длан върху нея.

— Да? — обади се след малко гласът на Торанс.

— Пощенска доставка — рекох късо.

Отсреща замълчаха. Вероятно Торанс се чудеше къде се е загубил образът от камерата, след малко обеща, че идва да отвори. Надявах се да ме пусне направо, но като това не стана, доволен бях и от сегашното положение: ръка върху обектива, тяло — прикрито зад гредата.

Решетестата порта се откряна, аз се изгъпаних пред строгия взор на Торанс. Никак, ама никак не се зарадва да ме види, но пък аз бях сигурен, че няма човек, на когото тя би се зарадвала. Дори и Христос лично да дойде, пак би получил ледено посрещане от тази дама.

— Името ми е Чарли Паркър и съм частен детектив. Налага се да говоря с Картър Парагон, моля.

Тези мои думи вече звучаха като банално заклинание, лишено от типичното за съответната магична формула спокойствие.

Лицето ѝ се втвърди като диамант, всъщност цялата се вкамени.

— Както вече ви казах, г-н Парагон е зает.

— По-скоро го криете — отвърнах аз мъдро. — Сигурно му пускате въздуха, сгъвате го и го поставяте в кутия, а?

— Нямам какво повече да ви кажа, г-н Паркър. Моля ви, вървете си или ще се наложи да викам полиция. Вие ни безпокоите и тормозите г-н Парагон.

— Тц — възразих. — Бих го тормозил, ако мога да го намеря, но вместо него трябва да се задоволя с вас, г-це Торанс. Вие сте госпожица, нали? Нещастна ли сте, г-це Торанс? Наистина изглеждате нещастна. Изглежда е заразно — чак и аз вече се чувствам нещастен.

Торанс ме изгледа изпепеляващо, за малко да се запаля.

— Я си го начукай, Паркър. Хайде, чупката!

Наведох се към лицето ѝ и рекох доверително:

— Знаеш ли — Бог чува всичко.

Торанс се извърна и си тръгна. Отзад изглеждаше по-добре, отколкото отпред, ама не чак толкова, ако се досещате какво искам да кажа.

Седях си така отвън, надзъртах помежду решетките като нежелан гостенин, какъвто в действителност си и бях. Пред джипа имаше друга кола — стара и очукана синя хонда, модел „Сивик“. Не изглеждаше подходяща за статута на Парагон, вероятно бе ежедневната таратайка на самата Торанс — когато не е на волана на представителния автомобил. Върнах се в мустанга, послушах класическа музика по радиото, сетне отново разлистих списанието.

Тъкмо си мислех дали да не се навия на една реклама за оптимисти: 100 презерватива срещу 29,99 долара, когато зад мен спря бяла акура. От нея излезе едър здравеняк в черно сако и сини джинси, бяла риза и копринена черна вратовръзка. Пристъпи към колата и ми почука по прозореца. Отворих му, колкото да ми натика в носа полицейска значка, комплект с картата и снимката. Неговата снимка, че и името. Веднага го познах от полицейските доклади за Грейс Пелтие. Детектив Джон Лутц, полицейският офицер, натоварен със следствието, само че Лутц бе прикрепен към Трети полицейски район

за района на Мачиас, докато Уотървил технически бе на територията на Втори район.

Все по-любопитно и по-любопитно, както би казала Алиса от онази готина книжка за Страната на чудесата.

— С какво да ви помогна, детектив Лутц? — рекох му мило.

— Бихте ли излезли от колата, сър, моля? — рече той и се отдръпна, когато отворих и излязох.

Палецът на дясната му ръка отиде на колана на панталона, а останалите пръсти побутнаха сакото назад, за да видя дръжката на патлака — 45-и калибър, „Хеклер & Кох“. Лутц бе над метър и деветдесет, в добра физическа форма, с абсолютно плосък стомах, кафяви очи, добър тен на лицето, кестеняв, с добре оформен тънък мустак. Ако се съди по очите, бе на около четирийсет и нещо, може би и малко по-стар.

— Хайде сега, обърнете се, ръцете опрени на колата, краката разтворени — рече ми той.

Отворих уста да протестирам, но той ме блъсна рязко, завъртя ме и хоп — застанах в исканата поза без много приказки. Добре бе обучен този тип — изненадаха ме и силата, и скоростта му.

— И кротко — предупреди Лутц. — Защото остават синини.

Потупа ме оттук-оттам, но не намери нищо забележително. Не носех оръжие и това направо го разочарова. Какво да вземе — взе ми портфейла.

— Сега можете да се обърнете, г-н Паркър — рече той, като привърши с бърникането.

Видях, че се взира в шофьорската ми книжка, сетне няколко пъти ме изгледа в лицето, сякаш се опитва да намери разлики, та дано и повод да ме опандизи. — Защо се мотаеете около дома на г-н Парагон и тормозите служителите му?

Говореше спокойно, но без усмивка. Тихо и равно, чак ми се стори, че звучи точно както и Картър Парагон — все едно проповед.

— Опитвах се да си назнача среща.

— Защо?

— Загубена душа, търси напътствие свише — отвърнах мъдро.

— А, опитвате се да се намерите? Може би трябва да потърсите на друго място.

— Където и да търся, все натук ме тегли.

— Това не е хубаво.

— Е, ще се примиря със съдбата си.

— На мен ми се струва, че голям избор нямате. Изборът е на г-н Парагон. Щом не иска да ви види, трябва да го приемете и да си хванете пътя.

— Можете ли да ми обясните някои неща около смъртта на Грейс Пелтие, детектив Лутц?

— Че какво ви интересува пък вас?

— Натоварен съм да разследвам обстоятелствата около нея. Казаха ми, че вие вероятно знаете нещичко... — изтърсих го и нарочно оставих двусмислието да увисне във въздуха и да затиктака като бомба със закъснител.

Пръстите му забарабаниха по дебелия кожен колан, но това бе единственият признак, че може би съм нарушил иначе олимпийското му спокойствие.

— Нашето заключение бе, че г-ца Пелтие е извършила самоубийство — отвърна той. — И затова не търсим никого и нищо повече във връзка със случая.

— Разпитвахте ли Картър Парагон?

— Говорих с г-н Парагон. Той никога не се е срещал с Грейс Пелтие.

В същия миг пристъпи вляво. Досега бе с гръб към слънцето пред мен и го засенчваше; когато се отмести, лъчите му блеснаха право в моите очи. Вдигнах ръка, за да ги закрия и Лутц веднага посегна към пистолета.

— Охо — рече остро.

— Много сте се изнервили, а, детективе? — подметнах аз и внимателно свалих ръка от очите.

— Г-н Парагон често привлича опасни елементи — заяви ченгето помпозно. — Свестните хора като него са постоянен обект на заплаха — главно заради убежденията и вярата си. Наш дълг е да ги пазим.

— Хм, а това не е ли работа на местната полиция, уотървилската? — попитах.

— Секретарката на г-н Парагон предпочете да се обади на мен — сви рамене той. — Уотървилските полицаи са хора заети.

— А вие не, а?

Сега се усмихна — за пръв път от идването си.

— Днес ми е почивен ден, при това винаги мога да отделя няколко минути, щом става дума за г-н Парагон.

— Законът никога не почива.

— Точно така, и винаги спи с отворени очи — погледна ме и ми върна портфейла. — Сега си хващайте пътя и повече да не съм ви видял тук. Ако искате да си уредите среща с г-н Парагон, потърсете го в работното му време — от понеделник до петък. Убеден съм, че секретарката му ще ви помогне с удоволствие.

— Достойна за възхищение е вашата вяра в нея — изрецитирах с ирония.

— Вярата винаги е достойна за възхищение — поучително рече той и закрачи към своята кола.

Вече бях сигурен, че наистина не го харесвам този тип Лутц. Повече от сигурен всъщност. Реших да пробвам как ще реагира на малко предизвикателство.

— Амин, дай Боже. И ако нямате нищо против, аз бих си останал тук да почета още малко.

Лутц застина на място, сетне се извърна рязко и закрачи към мен. Замахна, но бях с гръб към колата, единствено успях да се извърна странично — за да поема правия удар в ребрата, а не в корема. Здравото ме тресна, дочух изпращяването на счупено ребро или така ми се стори, болката пробяга надолу по тялото, изтръпнаха пръстите на краката ми. Свлякох се по вратата на мустанга и седнах на пътя, сега ме заболяха и стомахът, и слабините. Повдигаше ми се. А Лутц се наведе и хвана главата ми с две ръце, за да натисне зоните зад ушите с палците и показалците. Стара техника — натиск за болка и подчинение. Насили ме да стана, изревах в агония.

— Никога не се будалкайте с мен, г-н Паркър. Особено не и с вярата ми. Хайде сега в колата и чупката!

Натискът намаля. Лутц ме пусна и седна на капака на своя автомобил, за да изчака реакцията ми. Погледнах към къщата — на един от горните прозорци стоеше г-ца Торанс. Бях готов да се закълна, че се хилеше.

Качих се и потеглих. Акурата с Лутц вървя след мен само докато напуснах Уотървил и хванах по I-95, но споменът за него, болката и унижението останаха с мен чак до Елсуърт. Там имаше подразделение на щатската полиция от окръг Хенкок, тамошни хора бяха открили трупа на Грейс. Бе малка и спретната сграда на US-1, две сини полицейски патрулки паркирани отпред. Сержант на име Фортин обясни, че колата с тялото била открита от полицай Воасин на място, наречено „Щастливи акри“ и определено за застрояване — жилищно строителство. Воасин бе на патрулно дежурство, но Фортин ми обеща да му се обади и да го помоли да ме пресрещне на самото място, за да ми го покаже — беше любезен и изобщо готин човек. Благодарих и поех на север — както ме бе упътил.

Не след дълго зърнах надписите и голяма карта на строежа. Строителната компания се казваше „Истейт Игзекютивс“. На терена на бъдещите шосета и сгради вече започваше подготвителна работа. На мястото, където е била колата на Пелтие, вятърът все още развяваше изпокъсани жълти ленти. Нищо друго не подсказваше, че тук е бил сложен край на един млад живот. И все пак нещо ме озадачи доста: оттук пътят не се виждаше. Върнах се в мустанга и го откарах при лентите, паркирах го така, както ми се струваше, че е била заварена колата. Включих фаровете и се върнах на пътя.

Сега пък автомобилът не се виждаше, от дърветата не забелязвах и светлините.

В същото време се зададе синя патрулка и спря наблизо. Полицаят слезе, попита аз ли съм Паркър. Поздравих го, запознахме се — беше Воасин, горе-долу на моята възраст, косата му започнала да оредява. Имаше непукистка усмивка, а на челото — неголям триъгълен белег. Видя, че се загледах, и го разтри с дясната ръка.

— Една дама ме халоса по тиквата с тока на обувката — бях я спрял за превишена скорост — обясни той. — Помолих я да слезе, както си е редът, тя се спъна — протегнах ръка да ѝ помогна, а тя ме цапардоса. Брех, да му се не види — просто понякога човек не бива да бъде прекалено любезен.

— Нали има една приказка — жените първо ги гърмиш, сетне другото — засмях се аз.

Усмивката му помръкна за миг, после доброто му настроение почти се върна.

— Вие не сте оттук, а? — попита ме Воасин.

По нашите места този израз най-често означава отдалеченост поне половин час с кола от мястото, където стоите в момента. Но има и друг, съвсем различен смисъл: за човек, който няма поне стогодишна местна семейна история. Защото пък има хора, чиито баби и дядовци са погребани в тукашни гробища и пак не ги смятат за местни. Макар че те не са в най-лоша позиция — в такава са онези, които се местят тук от големите градове, за да живеят сред природата. Наричат ги „градски селяни“ и хич не ги обичат.

— От Портланд съм — рекох.

— Ъmmm — това ми прозвуча особено, но си замълчах.

Воасин видимо не бе впечатлен. Облегна се на патрулната, извади пакет „Куолити Лайт“, взе си цигара, поднесе и на мен. Поклатих глава и го загледах как пали. „Куолити Лайт“, Боже мили! По-добре да хвърли цигарите и да вземе да изпуши самото пакетче — толкова ѝ е качеството на тази марка.

— Ако сме в някой филм, цигарата автоматично ви заклеява като отрицателен герой — рекох му.

— Така ли? Ще трябва да го запомня — поклати глава той.

— Аз просто така...

Благодарение на собствената ми недодяланост началният ни разговор постепенно придобиваше доста антагонистичен оттенък. Продължихме да се гледаме през облачетата дим, които излизаха от устата му, сякаш взаимната ни интуитивна неприязън бе придобила видимост.

— Сержантът рече, че искате да говорим за покойната Пелтие — каза той след малко.

— Така е. Разбрах, че вие сте бил пръв на местопрестъплението.

— Да, аз бях. Имаше много кръв, но видях пистолета в ръката ѝ и реших, че е самоубийство. Точно това си помислих на първо място и така излезе, знаете — кимна той.

— Доколкото чувам, все още има някои съмнения относно самоубийството.

Той ме изгледа безизразно, сетне сви рамене.

— Вие да не сте я познавали?

— Малко. Но то беше преди много години.

— Съжалявам — рече, но в думите му нямаше особена убедителност или искреност.

— Какво направихте, след като открихте трупа?

— Докладвах, сетне изчаках.

— Кой пристигна след вас?

— Друга патрулка, после и линейката. Лекарят заключи, че е мъртва и това е станало в колата.

— Детективи нямаше ли?

Той завъртя глава и се плесна по челото като човек, който внезапно си припомня нещо важно. Жестът бе любопитно и доволно театрален.

— Ами да. Криминалните. Всъщност един от тях.

— Помните ли му името?

— Лутц. Джон Лутц.

— Той кога пристигна? Преди или след втората патрулна кола?

Воасин замълча. Видях, че ме наблюдава внимателно през тютюневата завеса.

— Преди нея — рече накрая.

— Много бързо е дошъл — рекох, като внимавах да запазя неутралния тон.

— Вероятно е бил някъде наблизо из района — рече Воасин и отново сви рамене.

— Вероятно — съгласих се аз. — Нещо друго нямаше ли в колата?

— Не ви разбирам, сър?

— Дамска чанта, куфар, такива неща?

— Имаше чанта с бельо и дрехи за смяна, малка дамска чанта с портфейл, козметика — от този сорт.

— И нищо друго?

Нещо като че изхърка в гърлото на Воасин, преди да каже следващото едносрично:

— Не.

Благодарих му, той допуши цигарата, хвърли фасата на земята и внимателно го разтърка с тока на обувката. Тръгна към колата и точно преди да се качи, аз се обадох:

— Само още едно нещо да питам.

Приближих към него, той се извърна към мен, вече почти влязъл в колата, единият му крак още навън.

— Как я намерихте?

— Какво как съм намерил? Не ви разбирам?

— Питам как видяхте колата от пътя? Аз оттук не виждам моята, а тя е паркирана почти на същото място, където е бил автомобилът на Пелтие. Питам се как сте я забелязали, защото виждам, че дърветата ѝ правят заслон.

Полицаят замълча за по-дълго този път. Усмивката вече я нямаше. Питам се какво ли мисли сега. Трудно бе да го разбереш този Воасин. Изобщо мъчен човек беше.

— По този път често залавяме нарушители. Превисават скоростта, знаете. Бях се скрил по-надолу да не ме гледат. Така я намерих.

— А, добре тогава — съгласих се аз. — Това обяснява нещата. Още веднъж благодаря, че ми отделихте време.

— Няма нищо — рече той, седна си и запали двигателя.

Направи завой и отпраши на север. Аз излязох на пътя и застанах така, че със сигурност да се виждам в огледалото му за задно гледане. И така, докато патрулката се смали и сетне съвсем изчезна.

По пътя между Елсуърт и Бар Харбър почти нямаше трафик. Вече се свечеряваше, постепенно притъмняваше. За туристическия сезон бе още рано, местните хора все още почиваха в навечерието на голямата навалица. Улиците мрачнееха празни, повечето ресторанти бяха затворени, край градския парк забелязах земекопни машини и купища изровена от зелените площи пръст. Книжарничката на Шерман на „Мейн Стрийт“ бе все още отворена, също и „Бен и Бил“ — магазинът, наречен „шоколаденият рай“. На витрината все така си висеше старият надпис — „Намаление на всички бонбони — 50 на сто!“. Защо не го опитат този номер на Деня на загиналите във войните^[1]? — помислих си аз. Тогава хората ще се избият да купуват, а опашката сигурно ще се проточи чак до края на града.

На ъгъла на „Мейн“ и „Парк“ се намира мотел на име „Акадия Пайнс“. Обикновено, стандартно мотелче с около 40 стаички за туристите — от по-евтините, двуетажно, във формата на буквата Г и боядисано в жълто и бяло. Влязох в паркинга, там заварих само две други коли. На стената грееше и някак си стръвно бръмчеше голям

неонов надпис „СВОБОДНИ СТАИ“. Спрях и излязох. Сега усетих, че болката в ребрата се е стаила и преминала в затыпен дискомфорт. Извадих ризата от панталона и на слабата светлина погледнах кожата — кокалчетата на Лутц се бяха отпечатали в нея.

Влязох — на рецепцията седеше жена в светлосиня рокля и четеше брошурка с телевизионните програми. Телевизорът вляво работеше — даваха новини. Жената отпиваше от голяма пръстена чаша с надпис „Грейтфул Дед“, а около него танцуваха шарени мечета. Стиснала чашата с пръсти с лакирани в яркочервено нокти, тя направи опит да ми се усмихне, но полученият ефект бе неуспешен — все едно някой разтегна устните ѝ странично с въдичарски кукички. Косата си бе боядисала в пурпурночерно и тя сияеше като моята синина на ребрата. Ръцете ѝ бяха сбръчкани, изглеждаха стари, но едва ли бе на повече от 55 години.

— Здравейте — рече тя. — Стая ли търсите?

— Не — отвърнах. — Търся Марси Бекър.

Настъпи многозначителна тишина. Стори ми се, че закрепяват невидими, безмълвни гласове. Изчаках да измисли лъжа, която да ми пробута: имаше няколко възможности. Тук няма такава. Не познавам Марси Бекър. Няма я и не зная къде е. Накрая реши да ми пробута вариант на третото.

— Няма я Марси. Вече не живее тук.

— Хм, разбирам. Вие госпожа Бекър ли сте?

Пак настъпи пауза, сетне жената кимна. Бръкнах в джоба, извадих картата, за да ѝ я покажа.

— Казвам се Чарли Паркър. Частен детектив съм. Наеха ме да разследвам обстоятелствата около смъртта на жена на име Грейс Пелтие. Разбрах, че Марси е нейна приятелка, нали е така?

Пак пауза. Сетне кимване.

— Госпожо Бекър, кога за последен път видяхте Грейс?

— Не помня — отвърна ми тя със сух, пресипнал глас, сетне се закашля и повтори — този път малко по-убедително: — Не помня.

— Може би когато е дошла да вземе Марси, госпожо Бекър? Вероятно преди около две седмици.

Госпожата отпи от кафето и бързо рече:

— Тя не е идвала да я взима... просто никога не е идвала. Марси не я е виждала от... просто не зная откога.

— Дъщеря ви не е била на погребението на Грейс. Не мислите ли, че това е необичайно?

— Не зная, не зная — отвърна тя, а ръцете ѝ се плъзнаха зад тезгяха.

Видях как се напрегнаха мускулите ѝ. Натискаше алармения бутон.

— Госпожо Бекър, не се ли безпокоите за Марси?

Този път тя мълча прекалено дълго. А когато отговори, от устата ѝ излезе „не“, но очите ѝ шепнеха „да“.

Вратата зад гърба ми се отвори. Извърнах се, от офиса излезе нисък, плешив мъж в риза за голф и син, полиестерен анцуг. В ръка държеше голф стик.

— Да не ви прекъснах играта? — попитах учтиво.

Той подхвърли стика от ръка в ръка. Стори ми се, че е номер девет, хандикап.

— Мога ли да ви помогна, господине?

— Надявам се, а може пък аз да ви помогна — отвърнах философски.

— Питаше за Марси, Хал — обади се жената.

— Аз ще се оправям със ситуацията, Франсин — отвърна съпругът, но не изглеждаше много убеден в думите си.

— Трудно ще ви е, г-н Бекър, трудничко — след като имате само един евтин стик.

По лицето му пробяга нервен спазъм, тънка струйка пот мина по челото и влезе в едното око. Той примига, примига, сетне вдигна стика над глава с две ръце, готов за удар.

— Разкарай се!

В дясната ръка все още държах удостоверението си, с лявата извадих визитка от джоба и я поставих на рецепцията пред съпругата.

— Добре, г-н Бекър, нека бъде вашето. Но преди да си тръгна, ще ви кажа нещо. Струва ми се, че Грейс Пелтие е била убита. Възможно е да ми казвате истината, но ако не е така, вероятно дъщеря ви има представа кой е убиецът. Щом аз стигам до това заключение, значи и убиецът може да стигне до него. И ако той дойде тук да ви разпитва, едва ли ще е толкова кротък, колкото съм аз. Разбирате ли ме? Помислете върху думите ми.

Стикът се помести няколко сантиметра напред.

— За последен път ти казвам — изръмжа Бекър. — Разкарай се от моята собственост!

Прибрах си документа и пристъпих към вратата. Хал Бекър се въртеше като танцьор след мен, като се опитваше да запази нужното за удар разстояние.

— Имам чувството, че скоро ще ми се обадите — рекох и излязох.

— Хич не разчитай на това — свирепо изсумтя Бекър зад мен.

Качих се на мустанга и потеглих, а той си остана на вратата, със заканително надигнат стик, загледан след мен. Смешен и недодялан аматьор с голям стик, затънал до шията в игра, която не разбира.

Връщах се към Скарбъро и се опитвах да подредя и анализирам наученото. А то не бе много. Ясно бе, че трудно ще се добера до Картър Парагон: Торанс го пази като тигрица, а онзи Лутц май го движи нещо повече от професионален интерес никой да не говори с него. Може би има и други играчи, засега неизвестни. Сто на сто имаше... Силно ме смущаваха някои подробности около фактите как Воасин е открил колата с Грейс. Участието на Лутц при намирането на колата също, че дори и повече. Сега вече бях и убеден, че Хал и Франсин Бекър здраво са уплашени от нещо. От какво? Обичайно е родителите да се притесняват, когато частен детектив желае да разпитва детето им. Но тук се криеше и друг фактор, може би фактори? Например Марси Бекър да е порнозвезда или пък да е продавала дрога на ученици. Или е настояла родителите ѝ да не съобщават къде се намира в момента — докато някакъв неин проблем не се разреши може би? Още не бях опитал да говоря с Али Уин, бостънската приятелка на Грейс, но пък Марси Бекър решително се бе очертала като интересен за разговор обект.

Струваше ми се още, че Къртис Пелтие и Джак Мерсие са напълно прави да подлагат на съмнение официалната версия за смъртта на Грейс. Освен това всички, с които се бях срещал през последните два дни, ме бяха или лъгали, или спестявали част от фактите, които знаят — сигурен бях. Дошло бе време да взема някакви мерки в тази връзка, а имах и идея откъде да започна. Въпреки че бях

изморен, пропуснах изхода за Скарбъро и подгоних колата по „Конгрес Стрийт“, сетне отбих по „Данфорт“ и ето ме пред дома на Пелтие.

Старият отвори вратата този път облечен в нощница и по чехли. От кухнята долиташе звукът на работещ телевизор. Значи не го бях събудил. Това бе добре.

— Открихте ли нещо? — попита с надежда той, сетне ме покани и затвори вратата.

— Не, но се надявам скоро да имам резултати.

Влязохме в кухнята. Седнах на същото място, а Пелтие отне звука на телевизора; показваха „Нощта на ловеца“ с Робърт Мичъм в ролята на злокобния психиран проповедник с татуировките по кокалчетата на ръцете.

— Г-н Пелтие — започнах направо, — защо навремето разтурихте бизнеса с Мерсие?

Не извърна поглед встрани, но пък затвори очи и остана така доста време. Изглеждаше уморен, когато ги отвори.

— Какво имате предвид? — попита тихо.

— Питам за причините — лични ли бяха или делови?

— Човек върши ли бизнес с приятел, то цялата работа е на лична основа — отвърна старият и този път извърна очи.

— Не ми отговорихте на въпроса.

Настъпи мъчителна тишина, чаках го да каже нещо, а в кухничката звучеше само забързаното му дишане. Погледнах към екрана: децата пътуваха по реката в малка лодка, а проповедникът вървеше след тях, но, разбира се, на брега.

— Вас приятел някога мамил ли ви е, г-н Паркър? — обади се накрая Пелтие.

Примигнах и ми стана неприятно.

— Веднъж или два пъти...

— Кажете ми точно — веднъж или два пъти?

— Два пъти.

— И какво стана с приятеля или приятелите?

— Първият почина.

— А вторият?

Чувах туптенето на собственото си сърце. Затрудни ме отговорът, но изплюх думите, които прозвучаха необичайно високо:

— Убих го.

— Значи или много голямо предателство е извършил спрямо вас, или съдите хората прекалено строго.

— По онова време не бях много на себе си.

— А сега?

— Сега дълбоко поемам дъх и броя до десет.

Усмихна се.

— Върши ли работа?

— Не съм много сигурен. Май не съм стигал чак до десет.

— Значи едва ли върши — отбеляза той и въздъхна.

— Вероятно сте прав. Не искате ли да ми разкажете какво точно се случи между вас и Джак Мерсие?

Поклати глава и пак въздъхна.

— Не, не ми се иска, но имам чувството, че си имате някаква собствена теза за случилото се.

Естествено, че си имах, но пък и нямах особено желание да я излагам. Както и той самият. Мислех, че би било непростимо невъзпитано дори да мисля по въпроса в присъствието на този мъж, който съвсем наскоро бе загубил единственото си дете.

— Личен проблем е било, нали? — попитах тихо.

— Извънредно личен — кимна той.

Наблюдавах го внимателно: очите, формата на лицето, косата, дори ушите и гърбавия нос. Грейс не бе наследила нищо от тези черти, ама нищо. И изведнъж разбрах: тя много повече приличаше на Джак Мерсие, удивително много общо имаха двамата. Всъщност бях го усетил може би още онзи ден в библиотеката на Мерсие — в снимките му на млади години, но тогава не бях направил нужните сравнения. Ами да — изражението на триумфиращия в спортната победа Джак. Да, вече виждах Грейс в Джак и Джак в Грейс. Но това все още не бе определен факт, а само наблюдение или хипотеза, донякъде интуитивни. А как да го изразя на глас и да обидя бедния старец? Но той бе човек интелигентен и просто усети какво си мисля, още повече че онова, което каза, изцяло отговаряше на въпроса ми.

— Тя бе моя дъщеря, г-н Паркър — рече той и аз надникнах в очите му — чифт дълбоки кладенци, изпълнени с обида, гордост и запомнено предателство. — Моя дъщеря! Във всяко едно отношение. Аз съм я отгледал, аз съм я къпал, аз съм я държал в прегръдките си, когато бе болна или уплашена аз съм я водил на училище, аз съм я

вземал оттам, аз съм я гледал как расте, аз съм я подкрепял във всичко, с което се заемаше, аз съм я целувал за лека нощ, когато идваше да спи тук. Той нищо общо няма с нея, почти нищо — в този живот. А сега имам нужда от него — той да направи нещо за нея и за мен, може би дори и за себе си.

— Тя знаеше ли?

— Питате ме дали съм ѝ казал? Не, не ѝ казах. Но ето например вие се досетихте, тя — също.

— Имаше ли контакти с Мерсие?

— Той плати нужното за аспирантската ѝ работа, защото аз вече не можех да си го позволя. Ставаше с помощта на образователен фонд, който създадох адвокатите му и сега си мисля, че с този жест бе потвърдено онова, което тя подозираше. След като онези средства бяха отпуснати, тя се срещна с него на няколко пъти — официални поводи, организирани от попечителството. Той също я покани тя да ползва библиотеката му у дома. За аспирантската ѝ теза. Но до въпроса за истинското бащинство никога не се е стигало: бяхме се разбрали за това още в началото: Джак, покойната ми съпруга и аз самият.

— Тя при вас ли остана?

— Много я обичах — отвърна ми просто. — Дори и след факта пак я обичах. Е, нещата вече не бяха същите, но... да, живяхме заедно и аз много плаках, когато тя почина.

— Хм, Мерсие женен ли беше по... — започнах, но не можах да довърша.

— По време на любовната връзка, искате да кажете? — довърши той вместо мен. — Не, не беше, запозна се със съпругата си няколко години по-късно. Ожениха се след още една година.

— Мислите ли, че тя знае за Грейс?

Пелтие въздъхна, замислен.

— Не зная със сигурност, но предполагам, че ѝ е казал. Той си е такъв човек. По дяволите, та именно той дойде да ми признае за връзката, а не жена ми. Той страдаше, трябваше да се отърве от въпросното бреме. Имаше всичките недостатъци на човек със съвест, но не и нужната сила.

Това бе първият намек за натрупаната дълбоко в него горчивина.

— Искам да ви питам още нещо, г-н Пелтие. Защо Грейс избра именно Баптистите от Арустук за тема на научните си изследвания?

— Защото двама от тях са й роднини — незабавно отвърна старият и го каза така, сякаш бе нещо съвсем в реда на нещата, като че никога досега не се бе замислял за евентуалните импликации.

— Не споменахте този факт преди — рекох с упрек, но се опитах да звуча неутрално.

— Струваше ми се, че не е важен. Или пък съм сметнал, че ако ви кажа за него, ще трябва да ви разкрия и за връзката на Джек с... — гласът му заглъхна, той въздъхна и махна с ръка.

— Всъщност пак те — Баптистите от Арустук — ни свързаха — мен и Джек. По онова време не бяхме близки. Запознахме се на една лекция за историята на Ийгъл Лейк. Тя бе и единствената, на която сме ходили, и то повече от любопитство, отколкото от някакви си други интереси или загриженост. Имам братовчедка, която се казваше Елизабет Джесъп, Джек пък има втори братовчед на име Лайл Келог. Тези имена говорят ли ви нещо, г-н Паркър?

Замислих се за прочетеното във вестника предния ден и за снимката на семействата, заселили се на север — в Арустук.

— Елизабет Джесъп и Лайл Келог са членове на същата баптистка група.

— Точно така. И Грейс има роднинска връзка с тях чрез мен и Джек. Именно затова силно се интересувахте от изчезването им. Много съжалявам, г-н Паркър. Трябваше да бъда откровен с вас още от самото начало.

Изправих се, поставих ръка на слабото му рамо и леко го стиснах.

— Няма причина да се извинявате. Съжалявам, че трябваше да питам за всичките тези неща.

Отдръпнах ръката си и закрачих към вратата, но той ме хвана за ръкава и ме задържа.

— Значи мислите, че смъртта й е свързана с онези разкрити скелети на север? — попита той и ме изгледа с тъжните си очи.

Стана ми още по-мъчно за него. Свързваше ни странна съпричастност: и двамата бяхме прокълнати да надживеем дъщерите си.

— Не мога да твърдя такова нещо засега, г-н Пелтие.

— Но ще продължавате да търсите, нали? Да търсите истината, нали?

— Ще продължа — уверих го аз и си тръгнах, като го помолих да не ме изпраща, сам ще се оправя.

Излязох на улицата, а забързаното му дишане ме изпроводи. Преди да затворя вратата, се извърнах: седеше си все така, но главата му бе наведена, почти допряна до масата, по бузите му се стичаха сълзи — плачеше безмълвно, беззвучно.

[1] Последният понеделник на май, ден на загиналите в Гражданската и други войни. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ПЕТА

Изповедта на Къртис Пелтие не само до голяма степен обясни поведението на Джак Мерсие, но и направи нещата доста по-трудни за мен. Защото кръвната връзка между Мерсие и Грейс бе всъщност лоша новина, много лоша.

За беля у дома в Скарбъро ме чакаха още лоши новини. Не знам защо, но още като спрях пред вратата, нещо ми се стори съвсем не на място. Отначало го отдадох на отсъствието си — човек като го няма известно време къщи, нещата се разместват, изглеждат малко по така, но за съжаление не това бе обяснението. Сякаш някоя неведома сила бе хванала къщата, за да я завърти около въображаема ос така, че луната вече не я осветява по начина, който познавате, а сенките падат съвсем по-различно. Пощенската кутия все още смърдеше на бензин и това ми напомни за сутрешната случка. Паяци в пощата са кофти нещо, но като си помисли малко човек какво може да намери у дома си... Ще ми бъде доста по-трудно да се оправям с подобна ситуация вътре в самата къща.

Пристъпих до вратата, отворих рамката с мрежата против насекоми, опитах ключалката — изглеждаше на място, непипана. Вмъкнах ключа, отключих, честно казано, очаквах да намеря всичко наопаки, но не — не бе така. Поне отначало. Къщата бе тиха, вратите полуотворени, както ги оставям, за да може въздухът свободно да шета навсякъде и да се проветрява. Но ето — подвижната закачалка в антрето, където редовно си оставям ключовете, бе леко отделена от стената. Ясно се виждаха следите от крачетата ѝ — кръгли петна сред тънък слой прах наоколо. Във всекидневната изпитах подобно усещане — като че някой нарочно бе размествал мебелите, колкото да забележа факта. Канапето и столовете бяха отместени просто така. В кухнята намерих посудата пипана, храната бе вадена от хладилника и сетне върната — в безпорядък. Дори и чаршафите на леглото ми бяха вдигани, най-горният бе оставен отметнат. Забързах към бюрото, което е в ъгъла на всекидневната. Мисля, че се досетих за какво са идвали.

Липсваше копието на досието по случая Грейс Пелтие.

Следващия час прекарах в нещо, което бихте нарекли необичайно като действие, но пък като се замисли човек — напълно естествено. Внимателно прегледах цялата къща и се захванах със сериозно чистене — избърсах прахта, проверих навсякъде, избърсвах, миخ и трих, сетне ударих и една сериозна прахосмукачка. Смъкнах чаршафите от леглото и ги поставих в торбата за пране заедно с бельото от шкафа. С вряла вода измих всички чинии и чаши, вилици и лъжици и ги подредих на поставката да съхнат. Когато привърших, дрехите бяха залепнали от пот по мен, гърбът ме сърбеше, бях доста мръсен, но имах положителното усещане, че съм си възвърнал поруганата територия от анонимните натрапници. Убеден бях, че би трябвало да постъпя именно по този начин — иначе собствените ми вещи щяха да си останат замърсени от тяхното присъствие.

Влязох в банята и дълго се къпах, мих и трих, облякох последния кат чисти дрехи и се опитах да се свържа с Къртис Пелтие, но никой не вдигаше телефона. Искрах да го предупредя, че могат да пребъркат и неговия дом, но отговаряше само телефонният секретар и ме молеше да оставя съобщение. Оставих — настоях той да ми се обади.

Качих се на колата и тръгнах към „Оук Хил“, оставих прането, а сетне отскочих до хранилището, където недалеч от дома си срещу наем държа стари мебели и други вещи, изнесени от дядовата къща и от стария ми бруклински дом навремето, в който за кратко време живяхме с Джени и Сюзън.

Там бях оставил оригиналите на полицейските доклади. Седнах на един сандък и отново ги прегледах — един по един — особено онзи, които бе написал лично Лутц в качеството си на следовател. В случая неговата роля съвсем не ме изпълваше с вяра в силата и почтеността на закона. И въпреки това не можех да открия нищо, което да оправдае събуденото в мен недоверие към светлата му личност. Свършил бе напълно нормална работа, адекватна за полицейските изисквания, дори бе успял да разговаря с недосегаемия Картър Парагон.

Прибрах се и направо влязох в спалнята. Дръпнах дрешника и отместих стара дъска на пода, за да извадя едно вързопче от

хранилището под нея. Там имаше още две такива — едното по-голямо, другото по-малко, но тях си ги оставих на място. Отнесох пакета в кухнята, сложих го върху стар вестник и развих омасления парцал.

Досещате ли се какво съдържаше? Трето поколение „Смит & Уесън“ модел 1076, 10-милиметрова версия, разработена специално за ФБР. Имах подобен пистолет навремето, но го загубих в едно езеро в Мейн, когато бягах да си спася живота. В известен смисъл бях доволен, че съдбата ме отърва от него. Бях вършил ужасни неща с неговата помощ и накрая, изглежда, бе дошло време оръжието да символизира всичко най-лошо у мен.

Обаче не бяха минали и две седмици, откакто бях останал без него, и пристигна чисто нов — същият модел. Изпрати ми го Луис посредством един от емисарите си — огромен чернокож великан с фланелка, на която пишеше, че си умира да претрепва куклуксклановците. Не мина и час от тази доставка и ми позвъни самият Луис.

— Не ми трябва, Луис — рекох му унило. — Повръща ми се от патлаци, особено от този вид.

— На теб сега така ти се струва, но той си е твоят пистолет — настоя той. — Ти си го използвал, защото така е било казано, а си и много добър с него. Може би ще дойде ден, когато ще си доволен, че е още у теб.

И вместо да го захвърля, увих го в непромокаема опаковка и омазнени парцали и го скрих при другите, които още пазех: колта на баща ми — 38-и калибър и деветмилиметров полуавтоматичен „Хеклер & Кох“, за който така и си нямам разрешително. Бях си направил добро скривалище или така си мислех: под дюшемето. Там държах батареята — далеч от ръката, та ужким далеч и от сърцето.

Сега го огледах внимателно, извадих пълнителя, дръпнах затвора назад докрай за всеки случай — да не би в цевта да е останал патрон. Никога не забравяйте основните правила за безопасност! Огледах оръжието отвсякъде, пружината на изхвъргача, върха на иглата; освободих затвора, натиснах спусъка. Щрак! Цели трийсет минути чистих и смазвах, сетне презаредих пълнителя, поставих я на място, вдигнах ръка с него, прицелих се във вратата. Тежеше не по-малко от кило и нещо. Опипах го с палеца, прокарах показалеца по серийния номер встрани и неочаквано и съвсем необяснимо изпитах страх...

У всеки от нас съществуват потайни, неведоми кътчета, тъмни къошенца в човешката душа. Там се наслагва и таи обида и болка, гняв и отмъстителност, които излизат навън при нужда или без нужда. Някои от нас се обръщат към тях рядко или никога. И така би трябвало да бъде, защото посегнеш ли за помощ към тях, то ще ти струва скъпо и прескъпо... Всеки път губиш нещо от себе си, частица от всичко онова, което е добро и почитено и човешко у раба Божи. Опиташ ли веднъж, може да дойде и втори път и постоянно бъркаш все по-надолу и по-надолу в скритата чернилка. Странни твари се крият там, осветява ги злокобна светлинка отвътре; тя се захранва само от желанието да оцелееш и да убиваш. Голяма е опасността да прибегнеш до нейната помощ — ще се потопиш така надълбоко, че може би вече никога няма да намериш повърхността. Оставиш ли му се веднъж на този вътрешен мрак и край! — спасение няма, загубен си завинаги.

И ето ме мен сега — отново загледан в пистолета, усещащ неговата сила, безспорната му смъртоносност. Изведнъж се видях на ръба на онези дълбоки тъмни води, черна бездна, от която връщане няма, няма. Прижари ми на кожата, а нейде отдолу долетя ехото на ехиден смях: ела, ела, ти само ела... Хич не посмях да надникна надолу, най ме бе страх какво мога да видя отразено в онази черна и огледална повърхност.

Направих усилие да се откача от тези страшни усещания. Станах и превъртях касетката на телефонния секретар — да проверя има ли съобщения. Имаше — от Рейчъл: „Здравей!“

Незабавно набрах номера ѝ, за късмет тя вдигна на втория сигнал.

— Хей, какво правиш? Знаеш ли — намерих билети за балета!

— Браво бе.

— Май не се радваш много, а?

— Виж, имах не особено сполучлив ден. Понаби ме един полицај, защото не проявих нужното уважение към ценностната му система, а после един друг заплаши да ми пукне черепа със стик номер девет.

— Ами да — ти обичайно си такъв светъл, приветлив човек, харизматичен — засмя се тя, но изведнъж стана сериозна: — Искаш ли да ми разкажеш по-подробно какво става при теб?

Разказах ѝ някои неща — каквото знаех, какво подозирах, но не споменах за Марси Бекър, нито за Али Уин или за двамата полицаи. Не исках да говорим за такива неща по телефона. Пък и в къщата ми току-що бяха влизали непознати хора.

— И ще продължаваш ли да се занимаваш с тази работа?

Замълчах, какво да ѝ отговоря? А на масата до мен смит и уестънът мътно блещеше на процеждащата се през прозореца лунна светлина.

— Мисля, че да — отвърнах кратко.

Рейчъл въздъхна, помълча и каза:

— Значи да върна билетите?

— Не, не, недей! — викнах внезапно, защото ужасно ми се прииска да съм заедно с нея. — Ще дойда, както се бяхме уговорили.

А и не бях говорил с Али Уин.

— Сигурен ли си?

— Абсолютно, повече от всякога — рекох твърдо.

— Добре тогава. Слушай, Паркър, ти нали знаеш, че те обичам?

Напоследък бе свикнала да ми вика Паркър, моля ви се! Просто поради това, че никой друг мой близък никога не ми е казвал така.

— И аз те обичам.

— Добре. Тогава грижи се повече за задника си.

Рече и затвори.

Второто съобщение на секретаря бе повече от необичайно:

— Г-н Паркър — започваше мъжки глас, — името ми е Артър Франклин, адвокат по професия. Имам клиент, който настоява да се види и говори с вас.

Звучеше доста възбуден и неспокоен, сякаш зад него стоеше някой страшен тип, издигнал над главата му парче дебел гумен маркуч.

— Ще ви бъда много благодарен, ако незабавно се свържете с мен.

Бе оставил домашния си номер, затова се обадох веднага. Представих се, а той въздъхна дълбоко и с облекчение. Изпусна въздух — досущ спукана автомобилна гума, и на няколко пъти повтори „благодаря ви“, „благодаря ви“.

— Моят клиент се казва Харви Рагъл — започна, преди да съм успял да вметна и дума. — Той е кинематографист. Студиото и разпространителската му мрежа са в Калифорния, но напоследък

живее и работи в Мейн. За жалост компетентните институции на щат Калифорния имат възражения против естеството на неговото изкуство, в ход са съдебни санкции за екстрадирането на моя клиент. Ситуацията се усложнява и от факта, че група лица извън закона са обидени също от предмета на изкуството на г-н Рагъл, и той счита, че животът му е в опасност. За утре следобед във федералния съд е насрочено предварително разглеждане на делото му и разпит на свидетели, след което той ще може да разговаря с вас.

Тук спря да поеме въздух и аз успях да го прекъсна.

— Съжалявам, г-н Франклин, но не мисля, че имам някакъв интерес към вашия клиент, а освен това не желая да поемам нови случаи.

— О, не — рече бързо Франклин, — мисля, че не ме разбирате. Не става дума за нов случай, а за известна помощ във връзка с текущия ви случай.

— Какво знаете пък вие за текущата ми работа?

— Боже мой — въздъхна Франклин, — знаех си, че няма да е добра идея, знаех си... Казах му, ама кой да ме слуша!

— На кого сте казали?

Франклин изпусна продължителна въздишка, в която долових съзливни нотки. Определено не беше тип Пери Мейсън^[1], ама хич. Съвсем образно си представих как Харви Рагъл го привикват в Калифорния и му спретват съответна присъда.

— Към вас ме насочи един господин от Бостън, който е в книжарския бизнес. Мисля, че знаете кого имам предвид.

Как да не зная. Веднага се досетих. Намекваше за Ал Зи, който за добро или зло движеше Бостънската мафия от стая над една книжарничка за комикси на „Нюбъри Стрийт“.

Внезапно бях потънал до шия в неприятности. Сериозни неприятности.

[1] Пери Мейсън — адвокат детектив, прочут герой от серия романи на американския писател Ърл Стенли Гарднър. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТА

Събудих се, а слънцето отвън блести, веселите му лъчи проникват през тънката материя на пердетата — стотици искрящи иглички. Чувах жуженето на пчелите по цветята в двора и по напъпилата дива ябълка в началото на алеята.

Взех душ и се избърснах, сложих спортни принадлежности в сака и поех за гимнастическия салон в града да се понатоваря за час-час и нещо. Във фойето налетях на Норман Бун и му кимнах. Кимна ми и той, което бе голямо събитие, като се има предвид, че е тежкар и обикновено не поздравява. Бун е от портландското бюро на една от правителствените агенции за борба с организираната престъпност в сферата на алкохола, тютюна и оръжията. ФБР, специализираната шерифска служба на САЩ и агенцията на Бун имат офиси в „Уан Сити Сентър“, където е салонът, в който обичайно тренирам. Просто да ти е кеф да се потиш там, като знаеш колко много елитни ченгета те пазят. Само да не дава Господ да пристигне някой хахавел с камион семтекс или набор карабини и да започне фойерверките. Някой от онези, които не са наред в главата или по някаква причина имат зъб на правителството.

Опитах се да се разтоваря, но мислите ми бяха все в случилото се през последните няколко дни. В съзнанието ми се мяркаха лицата на Лутц, на Воасин и семейство Бекър, дори и смит и уестънът в нов кобур „Милт Спаркс Съмър Спешъл“, който бях оставил в шкафчето за дрехи. Тревожеше ме необичайният интерес на Ал Зи към моя милост: новина „тури му пепел“ — по-добре да те хване проказата или данъчната служба да ти пребара къщата.

Ал Зи се бе появил в Бостън в началото на деветдесетте години, точно след няколко извънредно успешни хода на ФБР срещу мафията с помощта на цяла армия информатори и доказателствен материал за престъпна дейност на видео- и аудиозаписи. И докато Екшън Джаксън Салеми и Бейби Шанкс Маноджо се боричкаха кой да води бащина дружина, Ал Зи бързо се бе намърдал на ключови места в успешен опит да стабилизира синдиката. Даваше полезни съвети на закъсалите,

налагаше дисциплина с желязна ръка — там, където това бе нужно. Официалната му позиция в йерархията не бе ясна никому, но според познавачите на задкулините мафиотски игри сега той бе доста нависоко и държеше почти цялата далавера, макар че името му рядко излизаше на преден план. Пътищата ни се кръстосаха веднъж в миналото и последиците бяха доста неприятни и свързани с насилие — оттогава станеше ли дума за г-н Зи, винаги внимавах къде стъпвам.

Като свърших с упражненията, поех по „Конгрес“ към Историческото дружество на Мейн, където се порових из материалите им за Баптистите от Арустук и самия Фокнър. Папката по въпросната тема се оказа на лесно място, още „топла“ от ръцете на журналистите, които бяха търсили повече подробности за религиозната общност, но за съжаление доста бедна откъм сериозна фактология. Намерих предимно общи положения и снопче пожълтели вестникарски изрезки. Единствената заслужаваща внимание статия бе от списание на име „Даун Ийст“ от 1997 г. Авторът бе подписан само с инициали — ГП. Обадох се в редакцията, колкото да се уверя стопроцентово, че я е писала самата Грейс Пелтие.

Вероятно още тогава е работила върху аспирантската си теза: бе събрала немалко неща за четирите семейства и кратка история на Фокнървия живот и вярвания на базата на собствените му проповеди — цитирани тук-там, а и по памет от очевидци.

На първо място се оказа, че Фокнър не е истински свещеник, напротив — бе се опитал да приложи практиката да бъде ръкоположен от собственото си паство.

Не бе премилениарианист — от онези, които вярват, че Земният хаос е предтеча на Второто пришествие и че вярващите не бива да правят нищо, с което да му пречат или застанат на пътя. Четях и в съзнанието ми се оформяше образът на Преподобния. Самите му проповеди доказваха, че той особено чувствително усещал земните дела и насърчавал своите миряни да отхвърлят развода, хомосексуалния либерализъм и цялата останала „слободия“, която би могла да се пръкне през 60-те години. Ясно личеше влиянието на ранните протестантски мислители като Джон Нокс, но Фокнър е бил в същото време и последовател на Калвин, а вярвал и в предопределеността: Бог е избрал онези, които трябва да бъдат спасени, и ги е белязал със знака си още преди да са родени; без

значение е колко добри дела са вършили те на земята приживе. Към Спасението единствено води Вярата, а в нашия случай именно Вярата в Преподобния Фокнър, на която се гледа като естествено продължение на Вярата в Бога. Последваш ли Фокнър и учението му — спасен си; отхвърлиш ли го, значи си един от прокълнатите. Проста работа, проста и абсолютно праволинейна.

Фокнър се придържал и към Августинските правила, особено силни при някои фундаменталисти: че Господ Бог е насочвал своите последователи към построяването на Света обител на Хълма — общност, която ще се посвети изцяло на служба Нему и за Негова Прослава. Ийгъл Лейк е бил мястото на този проект: град с не повече от 600 жители, не напълно възстановен вследствие резултатите от Изхода — не Старозаветния, а онзи, предизвикан от Втората световна война. В смисъл че оцелелите на фронта предпочели да останат в големите градове, вместо да се завърнат в малките северни комуни, където нормалните пътища са един или два, а ток имат малцина, и то само благодарение на няколкото лични генератора; където месарницата и няколкото други магазина били затворени още през петдесетте, когато главният местен работодател — Дърводелната на Ийгъл Лейк — фалирал през 1956 г. само след пет нормални години. Предприятието сменяло собственици и преживяло различни перипетии до 1977 г., тогава окончателно приключило с производствената дейност. Всъщност Ийгъл Лейк е градче, заселено главно с френски католици, които гледали накриво новодошлите, но не ги закачали, благодарни дори да припечелят нещо от продажбата на зърно и хранителни продукти. Ето това място бе избрал Фокнър навремето, там бяха умрели и неговите хора.

Може би ви изглежда странно, че през 1963 г. двайсет души могат да пристигнат някъде в САЩ и само година по-късно да изчезнат безследно? Е, тогава заслужава да се напомни, че щатът е огромен, с близо 1 милион жители, разпилени на обща територия от 33 000 квадратни мили, по-голямата част от които са девствена гора. Да добавим още един исторически факт: горите буквално погълнали цели градове на Нова Англия^[1]. Те просто престанали да съществуват. Като в приказка: имало едно време един град с улици и къщи, училища и мелници — там работили мъже и жени, ходели на църква, раждали се и умирали и ето ти — един ден това всичко вече го няма! Имало го, но

му дошъл краят! Останали са стари каменни стени, дървета, засадени в необичайни формации — като в коридор — покрай отдавна заличен път. Цели общности се раждали и умирали именно така в тази част на света: нашия щат. Просто част от живота.

Интересни факти могат да се кажат за щата: забравени, потънали в прахта на небитието — продукт на историята и водените войни, следствие от движението на горите и безкрайната въртележка на природата, дело на морето и чужденците, които стъпвали по неговите брегове. Има гробища с надгробни камъни, на които стои само една дата — в цигански поселения и комуни. За хора, официално неродени и все пак със сигурност починали — както всички останали. Има и малки гробчета, отделени от семейните парцели — там почиват незаконородените деца. Никой никога не е потърсил никому сметка как именно са починали тези човешки същества. Има и празни гробове — камъните на тях са паметници на изгубените души, на удавени в морето, загубени в горите. Бог знае само къде почиват костите им — може би под пясък и вода или под земя и сняг — по земни кътчета, където никога няма да стъпи човешки крак.

Пожълтелите страници намирисваха на мухъл, пръстите ми също, по едно време се усетих, че ги бърша в панталоните в опит да премахна миризмата. Светът на Фокнър едва ли бе свят, в който бих живял поне лично аз. Това си мислех, когато връщам папката на библиотекарката. Свят, в който спасението е извън нас; в който няма шанс за изкупление; свят, населен почти изцяло с прокълнати души, сред които шепа хора с надежда за изцеление. А щом са прокълнати, кой го е грижа за тях? Техният живот значение няма. Каквото и да им се случи, колкото и ужасно да е, то е повече или по-малко заслужено...

Още докато се прибирах по магистралата, след мен вървеше пощенски камион. Отклони се от нея пак по мен и когато спрях на алеята, и той закова отзад. Излезе човек в униформа и ми подаде препоръчана пощенска пратка. Беше от Артър Франклин. Докато подписвах квитанцията, униформеният любопитно оглеждаше почернялата пощенска кутия.

— Някакви проблеми с пощаджиите ли имате? — попита той.

— А, не, ужасно много боклуци в пощата — рекох примирително.

Кимна, без да ме гледа, и побърза да се качи в камиона. Запали и отпраши по пътя.

В пакета имаше видеокасета. Прибрах се, включих видеото. Прозвуча лека музика и на екрана се появи надпис „Кръшем Продъкшънс представя...“, а малко по-късно самото заглавие — „Смъртта на буболечката“, и името на режисьора — Харви Рагъл. Друго нямаше. Следователите да си чукат главата за останалото.

Всъщност последва умопомрачително трийсетминутно зрелище: разсъблечени до различна степен жени на високи токове мачкат набор буболечки и други твари: като започнем с паяци, хлебарки, богомолки, дребни гризачи и прочие. В повечето случаи ми се стори, че насекомото е залепено или защипано с телбод за пода и вероятно затова продължително агонизира, преди да умре. Пренавих останалото, извадих касетата и сериозно се замислих дали да не я изгоря. Накрая реших да я върна на самия Артър Франклин — когато го видя; може би най-подходящо бе да му я напъхам в устата. Единственото, което за момента ме възпираше от по-активна реакция, бе защо, по дяволите, Ал Зи е намерил за нужно да насочи Франклин и клиента му към мен? Може би пък се съмнява, че съм го закъсал в сексуално отношение? Че половият ми живот куца?

Питах се кое къде е и защо, сетне взех, та си сварих кафе и излязох на двора, където дядо преди много години бе направил маса върху дънера на отсечено дърво. Имах цял час време за убиване до срещата с Франклин. От опит знам, че допирът до масичката, където с дядо сме седели стотици пъти, има за мен успокоителен ефект. Помага да се разтоваря и да помисля — ако има за какво, разбира се. Кроткият ветрец развяваше страниците на двата вестника до мен: „Портланд Прес Хералд“ и „Ню Йорк таймс“.

Помня как дядо бе центрирал плота на масичката, как го бе нивелирал да е идеално успореден на земята. Тогава ръцете му още не трепереха: бе я издокарал, сетне лакирал и намазал със специално протекторно покритие. Лъщеше на слънцето, държеше на дъжд и на всякакъв вид ерозия. В по-късни години ръцете му не бяха вече така стабилни, а и паметта започна да му изневерява. Бе дошъл и по-тежък миг: една вечер го доведе един от заместник-шерифите, син на стар

дядов колега и приятел. Добрият старец се бе заблудил: отишъл на гробището да сложи цвете на гроба на баба, така и не го намерил, на всичкото отгоре се и изгубил. Много мъчно ми стана тогава за него. И скоро след това наех една сестра да го гледа.

А иначе бе доста силен физически: всяка сутрин правеше гимнастика, че и лицеви опори и повдигания на лоста. Понякога тичаше из двора — бавно, но продължително, докато фланелката му почернее от пот. Сестрата твърдеше, че след физическите упражнения мозъкът му за известно време се избистрял. Сетне пак започвал да забравя и мозъкът му бавно умираше — угасвали клетка по клетка, като светлините на голям град призори. Този мъж ми бе помагал повече от майка ми и баща ми, бе ме насочвал в живота, бе се опитвал да ме възпита като истински, добър мъж и човек. Понякога с мъка се питах дали пък не съм го разочаровал? Дали харесваше човека, в който по едно време се бях превърнал?

Мислите ми прекъсна автомобилен мотор. След няколко секунди на входа на градината се появи муцуната на черен сиръс. В колата бяха двама — жена и мъж на волана. Шофьорът изгаси двигателя и излезе, а жената си остана на мястото. Слънцето светеше в лицето ми, затова виждах само черен силует, възслаб и тъмноматов — като острие на нож. Под вестниците лежеше моят смит и уестън, крайчеца на дръжката му съзирах само аз. Внимателно наблюдавах приближаващия мъж, опрял ръка на масата — на сантиметри от пистолета. Нещо в посетителя ме притесняваше. Може би поведението му, видимото познаване на географията на мястото. На моето имущество. Или жената? Тя се взираше в мен през предното стъкло на колата — виждах разчорлена сиво-кестенява коса, увиснала до раменете ѝ.

Вероятно паметта ми автоматично е регистрирала и възпроизвела онзи мъж със сладоледа — хладна утрин, жадно смучещи устни, гладен паяк върху мъртва муха, очите му — внимателно следящи колата ми по „Портланд Стрийт“.

Фигурата спря на около три метра от мен. Пръстите на дясната ръка развиваха нещо, което стискаше в дланта на лявата. Две бучки захар. Подхвърли ги нагоре и ги лапна, засмука ги, смачка опаковката и внимателно я прибра в джоба на сакото. Панталоните му бяха кафяви, найлонови, с евтин кожен колан; ризата — някога светложълта, сега избледняла до цвета на болен от жълтеница човек; вратовръзката —

болезнено жълто-кафява; самото — кафяво карирано, от изкуствен плат. Нахлупена напред кафеникава шапка закриваше лицето му. Когато спря, я свали и я задържа в лявата ръка, сетне равномерно затупа с нея по бедрото — в бавен, умишлено спокоен ритъм.

Бе среден на ръст, около метър и шейсет и нещо, или седемдесет, доста слаб, крехък, почти скелет, дрехите направо висяха по тялото му. Походката му до спирането бе бавна, внимателна, сякаш се боеше, че всяко рязко движение би могло да завърши с бедрена фрактура. Косата бе червена, но и прошарена, рядка — през нея на места прозираше розов скалп. Веждите — също рижави, миглите — също, тъмнокафявите очи — малки, прекалено малки за лицето и надзъртащи изпод странно увиснали гънки кожа, сякаш някакъв зъл чародей бе разтеглил кожата на челото и бузите, сетне бе префасонирал лицето с помощта на конци и шевове в очните ъгълчета. Под очите изпъкваша синьо-червеникави на цвят торбички, носът бе дълъг, тесен на върха, надвиснал над горната устна, устата — дълга, с тесни устни, брадичката — леко разцепена. Стори ми се, че е някъде около петдесетте. Вътрешният глас ми заговори веднага: тази очевидна крехкост е само привидна. Само привидна. Защото очите му говореха съвсем друго — те не бяха очи на човек, който се бои от всяка своя стъпка, дори напротив.

— Топъл ден днес — рече спокойно, а шапката продължи кроткия си ритъм по бедрото.

Кимнах, не казах нищо.

Той пък кимна с глава в посока към пътя.

— Виждам, че сте си имали неприятности с пощенската кутия, а? — усмихна се и разкри неравни пожълтели зъби, силно раздалечени точно в средата.

Вътрешният глас незабавно ми каза, че, да! — именно той е отговорен за гадните твари в нея.

— Паяци имаше — рекох. — Изгорих ги до дупка.

— А не е трябвало — откликна той и усмивката му угасна.

— Май го приемате лично?

— Обичам паяците — отвърна той, като премяташе бучките в уста и ме гледаше право в очите.

— Горят като борина — рекох аз. — Сега мога ли да ви помогна с нещо?

— Надявам се, а може би пък аз мога да помогна. На вас. Да, сър, убеден съм, че мога да ви помогна.

В гласа му звучеше носова нотка, която замъгляваше гласните и поради това не можех да разпозная акцента му, а задачата се затрудняваше още повече от изказа му — малцина говорят по неговия начин. Усмивката бавно изплава на лицето отново, но очите му си оставаха леко премерени, студени, пресметливи. В тях имаше нещо злокобно, премерено, сякаш чуждо същество се бе настанило в това, изглежда, преждевременно застаряло, странно тяло, за да изхвърли истинското му съдържание и се прикрие в празната черупка. Имах чувството, че пред мен стои куха форма, а през очните дупки надзърта чуждоземен хищник.

— Не се нуждая от ничия помощ.

Той насочи пръст към мен и бавно го завъртя, сякаш укорително; тогава за пръв път успях да разгледам ръцете му. И те бяха абсурдно слаби, странно наподобяващи щипките на насекомо. Средният пръст бе по-дълъг от десет сантиметра и както и другите му събратя — заострен на върха, и то не само нокътят, а и самата плът. Ноктите бяха съвсем стеснени, не повече от 6 мм в най-широкото си място, силно пожълтели, дори до черно на места. Около кокалчетата и по-нагоре по ръката растяха червеникави косми, тази растителност се сгъстяваше, за да се скрие постепенно нагоре — в ръкавите на сакото му — и напомняше на облечен в дрехи див звяр.

— Е, сър, хайде сега, не бързайте толкова — рече той и раздвижи пръсти, сякаш да наподоби паяк.

Това движение изглеждаше напълно независимо от думите или езика на другите части на тялото му. Заприлича ми на паразитиращо същество, някак си прикачено към гостоприемник, самостоятелно оглеждащо околния свят.

— Не бива да прибързвате — продължи той. — Винаги съм се възхищавал от човешката независимост, истината ви казвам. Похвално качество у един мъж, да, сър, наистина похвално! Няма грешка, помнете ми думата, но пък понякога води до прибързани, дори до безразсъдни постъпки, да, сър. И по-лошо даже — може да потъпче правата на околните, дори и неволно, при това... — поклати глава укорително, като че се диви на постъпките на такива люде, изкриви врат и пак ме зафиксира със странните си очи. — Ето например и

вие... живеете си живота, както на вас ви се нрави, а с това причинявате болка и неудобства на други хора. Грешно е, сър, грешно. Нарича се грях, да, това е думата — грях.

Скръсти ръце на корема, усмихна се и зачака реакцията ми.

— Кой сте вие? — попитах аз и с удивление усетих нотка на нещо като страхопочитание в собствения си глас.

Сигурно защото колкото бе комичен, толкова бе и злокобен, също като някакъв си боядисан клоун във филмите на ужасите.

— Нека да ви се представя: името ми е Пъд, г-н Пъд, на вашите услуги, сър — рече той и ми протегна ръка.

Не помръднах от мястото си. Не исках и не можех да поема ръката му. Отблъскваше ме, гнусеше ме. Помня, преди време беше — приятел на дядо държеше голям черен паяк под стъклен похлупак. Един ден синът му ме предизвика да го докосна. Детска работа, нали знаете някой като ви каже „щубе те е, нали!“ и ти се опитваш да се докажеш — такива неща. Та го пипнах и той мигом се стрелна встрани, но не преди и да усетя болката от черното космато жило. Помня го този случай и съвсем не искам да повтарям изживяването.

Ръката му си остана да виси във въздушното пространство помежду нас двамата, а след секунда усмивката помръкна. Тогава г-н Пъд си я прибра в джоба, аз пък пъхнах пръсти под вестниците и освободих предпазителя на пистолета. Г-н Пъд май не забеляза това или се направи, че не го забелязва. Поне не даде определени външни признаци, но интуитивно усетих, че отношението към мен се променя. Като при паяк, който смята, че е притиснал малката буболечка в ъгълчето, а изведнъж се оказва, че насреща си има оса. Сакото му се опъна за миг, докато ръката му лазеше отдолу и забелязах добре позната подутина: пистолет в кобур.

— Мисля, че е по-разумно да се разкарате — рекох тихо.

— За съжаление, г-н Паркър, личните предпочитания не играят тук — отвърна ми той, усмивката съвсем изчезна, а на лицето му се изписа тъга. — Ако предпочитате истината, ето ви я: лично аз не бих желал изобщо да съм тук. Става дума за неприятно задължение, но пък се опасявам, че за него вината си носите само вие. Сам си го докарайте — с необмислени действия.

— Представа си нямам за какво брътвите — рекох малко по-високо.

— Не брътвя, а говоря за това, че досаждаме и безпокоите г-н Картър Парагон, говоря за неуважението ви към организацията, която той има честта да представлява, говоря за настоятелните ви опити да свържете злощастната кончина на една млада жена със същата тази институция. Братството е религиозна фондация, г-н Паркър, с всички права, която нашата прекрасна Конституция предоставя на този вид организации. Предполагам знаете, че в САЩ съществува такова нещо като Конституция, нали, г-н Паркър? Чували сте и за Първата поправка^[2], нали така?

През цялата си кратка реч тонът на Пъд не се промени — остана си равен, доброжелателен, поучително-снизходителен и резонен: все едно грижлив родител чете конско на немирно дете. А в съзнанието ми се оформи единствен образ: на гадно, зловещо членестоного.

— Ами да, чувал съм и за нея, че и за Втората поправка^[3] — отвърнах. — А вие?

Измъкнах ръката с пистолета и го насочих в Пъд. С удоволствие констатирах, че тя не трепери.

— Много лошо, г-н Паркър, много лошо... — рече той укорно.

— И аз така мисля, г-н Пъд. Не търпя разни навлеци, при това въроръжени, да се натрисат на територията на законния ми имот или да ме шпионират, докато си върша работата. Наричам го лошо възпитание и ставам неспокоен, да не кажа нервен.

Г-н Пъд преглътна, извади ръката си изпод сакото и разпери ръце встрани от него.

— Не съм имал никакво намерение да ви обиждам, сър, но нали знаете, че Божиите служители са отвсякъде заобиколени с врагове.

— Не мислите ли, че Бог би ви защитил по-добре от всякакво огнестрелно оръжие?

— Господ Бог помага на онези, които си помагат сами, г-н Паркър.

— Аз лично смятам, че Господ Бог не одобрява кражбите с взлом — отсякох аз и веждите на г-н Пъд леко се надигнаха.

— Вие, изглежда, ме обвинявате в нещо?

— Че защо, имате ли нещо наум — като самопризнание например?

— Не и пред вас, г-н Паркър, не и пред вас.

И пръстите му отново се изкривиха в онази причудлива имитация на паешки крачка, само че този път в странния жест на издигнатата над главата ръка имаше някаква целенасоченост. Запитах се какво ли означава. Загрях чак когато чух отварянето на автомобилната врата и сянката на жената падна върху моравата. Изправих се и хванах пистолета с две ръце, насочвайки го в горната част на тялото на Пъд и на ниво рамо — от страната, откъдето идваше тя.

А тя влезе откъм лявата му страна. Не каза нищо, но държеше ръката си в джоба на късото черно палто. Нямахше грим, лицето ѝ бе прекалено бледо. Под палтото се виждаше дълга до глезените плисирана пола, също черна, разкопчана на врата бяла блуза и завързано на шията ефирно шалче. И то бе черно. Черна феерия, от която се излъчваше нещо извънредно отблъскващо и неприятно, невидима гробовна грозота, която излизаше сякаш от порите и затъмняваше кожата. Носът бе прекалено плосък, очите големи и белезникави, устните странно подпухнали. Брадичката бе слаба и се допираше до двуслойната гуша. Лицето ѝ бе абсолютно неподвижно, не мърдаше нито мускул.

Пъд изви леко глава към нея, но очите му си останаха върху мен.

— Знаеш ли, мила моя, мисля, че г-н Паркър се страхува от нас.

Изражението ѝ не се промени. Но тя продължи да крачи бавно напред.

— Кажи ѝ да се разкара — наредих тихо, но открих, че самият аз правя крачка назад.

— Иначе какво ще стане? — насмешливо попита Пъд. — Няма да ни убиеш я, а, г-н Паркър?

Но отново повдигна пръсти нагоре и този път жестът му напомняше команда „спри!“. Жената спря.

Пъд ме гледаше внимателно, разкривил устни в нещо като добродушна усмивка, докато очите на партньорката бяха като на кукла — воднисти и бляскави, напълно безизразни. Те си останаха впити в мен и изведнъж осезателно усетих, че именно аз съм в опасност. Въпреки пистолета в ръцете ми.

— Извади ръката от джоба на палтото — бавно, бавно — наредих остро и пристъпих встрани, сетне назад.

Сега вече тя бе точно в полето на огъня ми.

— И гледай в нея да няма нищо, като я вадиш — добавих, без да отделя очи от нейните.

Не помръдна проклетницата — поне не и докато Пъд не кимна с глава.

— Прави каквото ти казва — рече той и тя незабавно го послуша — веднага извади ръка от джоба, но в очите ѝ нямаше страх.

— Сега ми кажи, господин Пъд, точно, ама кой точно си ти?

— Представител на Братството — незабавно отвърна той. — И настоявам — от неговото име — да преустановиш намесата си в цялата работа.

— И ако не го направя?

— Тогава може би ще трябва да вземем допълнителни мерки. Ще те замесим в някое скъпо струващо и отнемащо много време дело по повод жалба, г-н Паркър. Разполагаме с прекрасни адвокати. Естествено — това е само една опция. Разполагаме и с други, нали се досещаш?

Този път предупреждението бе от явно по-явно, че и съвсем грубо дори.

— Не виждам основания за конфликт — отвърнах, като имитирах неговия глас и маниер на говорене. — Аз само искам да разбера какво точно се е случило с Грейс Пелтие и вярвам, че г-н Парагон е в състояние да ми помогне в тази насока.

— Г-н Парагон е ужасно много зает с Божиите дела.

— С кои по-точно, с обирджийските ли? — попитах със същия тон.

— Ти си пълен безбожник, Паркър. Г-н Парагон е Божи служител.

— Днес добри работници все по-трудно се намират — рекох дълбокомислено.

Пъд внезапно изсъска: стори ми се естествено разтоварване на набраната в него агресия.

— Ако разговаря с мен и отговори на въпросите ми, тогава и аз ще го оставя на мира — продължих аз. — Аз съм привърженик на библейската максима — „Живей и остави и другите да живеят“, тя е и мое мото.

Усмяхнах се, но той не отвърна със същото.

— Казано направо, Паркър, изобщо не вярвам то да е твое мото — устните му се разчекнаха странично и той отново изсъска: — Няма начин да е твое мото!

Запънах ударника.

— Разкарай се от моята собственост, Пъд! Вземи и приказливата си приятелка!

Това се оказа грешка. Жената внезапно отскочи вляво, пръстите на лявата ѝ ръка се изкривиха като нокти на хищна птица и тя се наклони като за скок към мен, дясната ръка се стрелна към джоба. Наведох дулото и пуснах куршум в земята между леко разкрачените крака на Пъд. Ситни пръски пръст се разлетяха във всички посоки, изплашиха птиците по съседните дървета и те с крясъци се изсипаха от тях. Жената замръзна, но това стана, когато Пъд я сграбчи за ръката.

— Свали си шалчето, мила моя — нареди той, а очите му си останаха заковани в мен.

Жената изчака няколко секунди, сетне развърза черното шалче и бавно го свали, а то увисна между пръстите ѝ. Сега вратът ѝ се виждаше добре — бе осеян със сложна мрежа белези, бледожълти, поръбени, грозни. Неприятна гледка, която би накарала всеки срещнат да се загледа. Някой я бе белязал по ужасяващ начин.

— Покажи, мила — рече още Пъд.

Тя широко разтвори уста и разкри ситни пожълтели зъби, розови венци, почернено-червеникава и деформирана маса в основата на гърлото, където би трябвало да се намира езикът ѝ.

— Пей сега. Нека Паркър чуе как пееш.

Устата ѝ се разчекна още повече, устните ѝ се раздвижиха, но звук не се получи. И тя все пак безмълвно запя някаква песен, напук на всичко, някаква мелодия, която може би звучеше само в нейното съзнание, очите ѝ затворени, с екзалтирано изражение, а тялото ѝ се залюля в ритъм с отсъстващата музика. Сетне Пъд вдигна ръка и тя мигом затвори уста.

— Тя имаше прекрасен глас. Вълшебен глас, г-н Паркър, красив и чист. Отне ѝ го една болест — рак на гърлото. И Божията воля. Може би и неведомата му благословия, наречи го Божие наказание или изпитание, за да докаже вярата си и да стъпи на истинския път към Спасението и Изкуплението. В края на краищата си мисля, че тя обикна Спасителя още повече.

Аз обаче хич не споделях вярата му в тази жена. В нея съвсем очевидно гореше див гняв, кипеше необузdana ярост може би заради болката, която е била длъжна да изтърпя, заради многократно изстраданата загуба. Страданието отдавна бе погълнало цялата любов, на която е била способна и сега тя се бе обърнала към околния свят, върху който да излива гнева си и да търси отдушник. Болката никога няма да я напусне, но успее ли да прехвърли част от него върху ближните, огромното и тежко бреме вероятно става по-поносимо.

— Но пък аз обичам да ѝ казвам, че причината е в завистта на ангелите — заключи Пъд.

За това можеше да се разчита само и единствено на неговата дума. Защото лично аз не виждах нищо по нея, което би могло да събуди нечия завист, за ангели изобщо да не говорим.

— Е — рекох аз, — поне си е запазила красотата.

Пъд не реагира, но за пръв път в очите му заискри огнева омраза. Усетих я мигновено, тя се появи и изчезна, а на нейно място застана престорено добродушното му изражение. Стандартното прикритие. Но онова, което само припламна в неговите очи, получи гигантско измерение на необузвано дивашка злоба в нейните. Нещо фанатично, отколешно и сякаш неземно: стори ми се, че в тях видях да горят църкви, с богомолците барабар. Пъд, изглежда, умееше да усеща излъчващите се от нея вълни на могъщо и спотаено насилие, защото незабавно се извърна и леко докосна с пръсти леката червенина на бузите ѝ.

— Моя Накир — прошепна той. — Тихичко, мила моя.

При тази мимолетна милувка очите ѝ потрепнаха за миг и се затвориха. Дали не бяха любовници?

— Прибери се в колата, мила моя. За момента работата ни тук е привършена — нареди Пъд, жената ме изгледа, сетне бавно тръгна към автомобила, с който бяха дошли.

Пъд понечи да тръгне след нея, замисли се, внезапно се извърна и рече:

— Не постъпваш разумно. Съветвам те за последен път: откажи се от цялата работа.

— Съдете ме, бе — отвърнах аз.

Но Пъд само поклати глава.

— Не, нещата са стигнали вече твърде далеч. Опасявам се, че пак ще се срещнем, и то при много по-неизгодни за теб условия.

Сетне вдигна ръце във въздуха.

— Сега ще бръкна в джоба си, г-н Паркър. За да ти дам визитка — рече и без да чака, бръкна в десния джоб на сакото, откъдето извади сребърна кутийка.

Отвори я и с върха на пръстите си извади бяла картичка. Протегна я към мен и този път не си отдръпна ръката, а търпеливо изчака да я взема. Когато това стана, ръцете ни неволно се докоснаха и аз оттеглих моята като опарен. Пъд ме изгледа и поклати глава, сякаш в потвърждение на очаквана от него констатация. На картончето пишеше само „ИЛАЯ ПЪД“, буквите бяха почернени. Нямаше телефон, нито адрес, нито професия. Гърбът на визитката бе напълно чист.

— Тази визитка нищо не казва за теб, а, Пъд? — подхвърлих.

— Напротив, казва всичко необходимо, Паркър. Само че ти просто не можеш да го прочетеш.

— Аха — например че си много стиснат или пък минималист — заядох се аз. — Сигурно и отровен като паяк, но и това за съжаление не го пише.

Сега се усмихна и за пръв път ми се стори, че е искрен. Зъбите му жълтнаха, а очите му весело заискриха.

— Напротив, напротив, Паркър, и това го има, но казано по свой си начин — ухили ми се той.

Държах го на прицел, докато не се качи в колата и подкара сред облак прах и бензинови изпарения, които освиниха хубавия слънчев ден.

Още не бяха се скрили на завоя и пръстите ми започнаха да парят, да сърбят и полека-лека се осеяха с мехури. Сетне се появи и болка, по връхчетата им и дланта избиха червени обриви. Сложих си хидрокортизонов препарат, но възпалението продължи до края на деня, придружено с интензивен, неконтролируем сърбеж — навсякъде, където визитката на Пъд бе докосвала кожата ми. С помощта на пинсети я прибрах в найлоново пликче, запечатах го с лепенка и го оставих на масата в хола — на видно място. Ще го взема с мен в Бостън и ще помоля Рейчъл да го даде в университетската лаборатория за анализ.

[1] Нова Англия — област в североизточните САЩ: Кънектикът, Мейн, Масачузетс, Ню Хемпшър, Роуд Айланд и Върмонт. — Б.пр. ↑

[2] Първата поправка — първа позиция в т.нар. Конституционен Кодекс на правата: свобода на вероизповеданието, на словото, на печата и прочие. — Б.пр. ↑

[3] Втората поправка — правото да се носи оръжие в съответствие със законовите процедури. — Б.пр. ↑

ГЛАВА СЕДМА

Оставих пистолета си под резервната гума в багажника на мустанга и тогава влязох в масивната гранитна сграда на съда на „Нюбъри“ и „Маркет“, наречена „Едуард Т. Синю“ — на името на известен юрист. Още на вратата ме провериха за оръжие, минах и през детекторното устройство, сетне тръгнах по стълбището към зала номер 1, където се настаних на стол в дъното.

Последните от общо петте реда скамейки бяха заети от публика, която в минали години — при едно доста по-необразовано общество — вероятно би била назована с обидни прозвища като например „сган от всякакви изроди“. Забелязах неколцина джуджета, ниски дори и за своята категория, две-три дебелани и квартет напреднали във възрастта дами, облечени като проститутки. До тях се мъдреше едър плешив мъжага, някъде малко под двата метра и поне сто и петдесет килограма. Всички изглеждаха крайно съсредоточени в онова, което ставаше отпред в залата.

Всъщност съдът вече заседаваше и адвокат, който сигурно бе Артър Франклин, обсъждаше правните процедури със съдията. Заслушах се. Изглежда, търсеха неговия клиент за редица престъпления в Калифорния: злоупотреба с авторско право, жестокост към животни, неплатени данъци. Едва ли щеше да отърве затвора — изгледите за това бяха колкото на майски бръмбар да доживее до Коледа. Освободиха го срещу гаранция от 50 000 долара с уговорката да се яви при същия съдия малко по-късно същия месец, за да може съдът да вземе окончателно становище по въпроса за екстрадицията му. Тогава всички в залата се изправиха, а съдията излезе през вратата зад тежкото кожено кресло.

Тръгнах по централната пътека към адвоката, за да му се представя. Забелязах, че след мен върви и едрият мъжага. Франклин бе на около 40 години, носеше син костюм и се потеше леко. Косата му бе смолисточерна, веждите — рунтави, гледаше ме с очите на уплашена до смърт сърна, взряна в светлините на връхлитащ върху ѝ тежък камион.

Седналият до Франклин Харви Рагъл обаче съвсем не бе онова, което очаквах да видя. Пред мен застана петдесетгодишен мъж с къдрава кестенява коса в отлично изгладен светлокафеникав костюм, с чиста, разтворена на врата бяла риза и модни леки обувки. Бе се подстригвал наскоро, косата му бе съвсем къса. Скъпият златен часовник бе единственото бижу по него. Прясно избръснат, Рагъл ухаеше на „Армани“, обилно излян по лицето, като да бе безплатен. Подаде ми ръка с прекрасно подрязани нокти.

— Харви Рагъл, генерален директор на „Кръшем Продъкшънс“ — представи ми се той и се усмихна топло, като разкри удивително бели зъби.

— Приятно ми е — рекох, донякъде изненадан. — Съжалявам, но не мога да се здрависам. Хванал съм нещо неприятно...

Показах им пръстите си с мехурите и Рагъл пребледня. Удивително чувствителна душа за човек, който мачка дребни гадинки, за да си печели прехраната. Тръгнахме към изхода, а по пътя дебелините, джуджетата и полуразголените дами се изредиха да прегръщат Рагъл и да му пожелават късмет. Отбихме се в една от адвокатските консултантски стаи — номер 223, до съдебна зала 2. Мъжлагата, чието име се оказа Мики, застана на входа с кръстосани отпред ръце.

— Протекция — обясни ми Франклин, преди да затвори вратата.

Настанихме се на масата и пръв заговори Рагъл.

— Е, видяхте ли моята работа, г-н Паркър?

— Имате предвид видеото с мачкането на буболечките ли? Да, видях го.

Рагъл се отдръпна, сякаш му дъхнах на пресен чесън.

— Не ми харесва това определение — рече той. — Аз правя еротика, всякакъв вид, и се смятам за баща на моите актьори. Хората, които видяхте в залата, са звезди, г-н Паркър, звезди.

— И джуджетата ли? — попитах.

— Макар и дребни на ръст, те дават големи неща — тъжно се усмихна Рагъл.

— Ами по-възрастните дами?

— Ужасно енергични същества. Вместо да намаляват с напредване на възрастта, апетитите им растат.

Боже мой, рекох си наум.

— Значи сега правите филми като онзи, който ми изпрати вашият адвокат?

— Именно.

— И в тях хора стъпват по буболечки и други разни?

— Да.

— Като мишки например?

— Да.

— Намирате ли удоволствие в работата си, г-н Рагъл?

— Много голямо — рече той. — Но вие май не одобрявате, нали?

— Наречете ме превзет, ако искате, но намирам тази дейност за отвратна, че и за жестока, да не споменавам, че вероятно е и забранена от някой и друг закон.

Внезапно Рагъл се наведе към мен и ме потупа по коляното с пръст. С мъка се въздържах да не го сграбча и счупя.

— Но хората убиват насекоми и гризачи всеки ден, г-н Паркър — започна той. — Някои дори намират удоволствие в това. За съжаление въпреки очевидното им желание да видят подобно нещо, представено под формата на изкуство, намесват се нашите цензурни институции, за да ги наказват. Не забравяйте, че именно в този щат почина в затвор човек, който продаваше атрибути за сексуално удовлетворение. Защо трябва да наказваме онези, които търсят неортодоксални и неконвенционални пътища към сексуалното удоволствие, питам аз?

Каза всички тези думи и се облегна на стола, за да се усмихне удовлетворено. Усмигнах му се и аз.

— Май не е само един щатът, където се гледа с лошо око на онова, което правите вие.

При тези думи позьорското му поведение съвсем помръкна.

— Ами, хм, да — изкашля се той и посегна към чашата с водата пред него. — На всичкото отгоре има и един господин, който има сериозни възражения срещу някои от по-специализираните ми, хм... продукции.

— Така ли? — удивих се аз. — И кой е той?

— Името му е г-н Пъд — намеси се Франклин.

Опитах се да запазя физиономията си неутрална.

— Най-много се дразни от филмите с паяци — добави адвокатът.

Знаех защо. В същото време Рагъл изведнъж рухна изцяло, сякаш името на Пъд отключи истината за всичко онова, което го

застрашаваше.

— Иска да ме убие — измънка той, полуразплакан. — Не мога, не искам да умирам заради изкуството си.

Охо! Значи Ал Зи знае нещо за Братството, а и за Пъд, и затова е намерил за нужно да ме намеси в играта. Изглежда, имаше сериозен повод да ида до Бостън, извън срещата ми с Рейчъл и необходимостта да говоря с Али Уин.

— А как е научил за вас? — попитах.

— Имам си доставчик, той ме снабдява с гризачи, насекоми и когато имам нужда — с арахниди — заразказва Рагъл. — Сигурно той е казал на Пъд за мен. Няма кой друг...

— Е, и защо ще му казва?

— За да отвлече вниманието от себе си — за да се спаси самият той. Защото видимо г-н Пъд се ядосва не само на мен, а и на онези, които ми продават нужното за филмите.

— Значи вашият доставчик е съобщил името ви на Пъд с оправданието, че не знае какво ще правите с доставката, така ли?

— Сигурно е така, да.

— Как се казва този човек?

— Баргъс. Лестър Баргъс. Има специализиран магазин в Горам — за екзотични насекоми и влечуги.

При тези думи спрях да си записвам.

— Значи го познавате, г-н Паркър? — попита ме Франклин.

Кимнах. Баргъс бе истински изрод: от типа на онези, които наричат „две кила лайна в торбичка за едно“. На всичкото отгоре бе и тъп: човек, който смята, че е патриотично да си глупав и води майка си на ресторант, за да отпразнуват рождения ден на Хитлер. Помнех го особено добре от случай през детството ми в Скарбъро Хай. Тогава ме бяха обградили точно при оградата на футболното игрище с огромната емблема на „Редскинс“ на таблото — хайка младежи, готови да ме бият.

Онези месеци се бяха оказали сред най-трудните в живота ми: бях само на 14 години, баща ми вече покойник, а от погребението бяха минали само два месеца. Слуховете ни бяха последвали по тукашните места: че баща ми, нюйоркски полицаи, убил двама души. Младеж и девойка, беше ги застрелял, а те дори не били въоръжени. По-късно самият той бе налупал дулото и си бе теглил куршума. Още по-лошо,

че всичко това бе самата истина, поне в основните факти, както ги изреждам дотук. Нямахше начин да се избегне или заобиколи стореното от баща ми. Бе толкова трудно, ужасно трудно, колкото и да се обясни защо го е направил. Убийството си бе факт и край. Не мога да зная какво е мислил, какво е изпитвал, когато е натискал спусъка. Знаеше се, че те са го дразнили, провокирали, закачали. Опитвали са се да го накарат да си изпусне нервите, но сигурно не са се досеждали до какво може да доведе подобна ситуация. Впоследствие ние с майка напуснахме Ню Йорк и се преместихме в Скарбъро — при баща й, бивш полицай. По петите ни, като черни кучета, плъзнаха слухове и мълви.

Отне ми известно време да се науча да се защитавам, но в крайна сметка успях. Дядо ми бе търпелив учител — показваше десетки пъти как се блокира прав удар, как се отвръща с единично, отмерено движение, в което да има истинска сила. И когато се замисля за онези месеци, в съзнанието ми се връща въпросната ограда и кръгът младежи с пламнали за кръв, омерзени лица, Лестър Баргъс с луничките и квадратната, ниско подстригана глава, от устата му виси слюнка, той я всмуква обратно, замаян от перверзното удоволствие да биеш сам човек с помощта на десетина другари. Ако се бе родил койот, Лестър щеше да бъде последният в глутницата, винаги готов да легне по гръб, изръмжи ли му някой от по-силните, но и винаги стръвен да разкъса падналия, ранен събрат. През гимназиалните си години се бе прочул само с гнусотии — измъчваше и плашеше по-слабите, веднъж почти изнасили едно момиче. Дори не можа да си вземе и изпита от програмата САТ — за установяване на способностите и наклонностите. И как да го вземе — само заради него би трябвало да се променят коефициенти, скали и характеристики, че да могат да маркират тоталното му невежество и тъпота.

Бях чувал, че има магазин в Горам, но знаещи хора ми бяха подметнали, че той е само параван за друга дейност като например незаконна продажба на оръжие. Трябва ли ви „чист“ патлак — Лестър Баргъс е вашият човек. Още повече ако имате интерес към крайната политическа десница, пред която дори и Кланът бледнее, за да замяза на даскалски профсъюз.

— Има ли и други подобни магазини, г-н Рагъл?

— Не, не и в този щат, но Баргъс го познават в национален мащаб и разни специалисти често се консултират с него. Макар и не лично... защото, хм... г-н Баргъс е много неприятна личност — отвърна Рагъл.

— И ми казвате всичко това, защото...

— Защото моят клиент е убеден, че г-н Пъд ще го убие... ако някой междувременно не спре самия Пъд — побърза да обясни Франклин. — Онзи господин в Бостън, който помага за дистрибуцията на по-традиционната продукция на моя клиент, изрази увереност, че вашият текущ случай има допирни точки с интересите на г-н Рагъл. И всяка помощ, която можем да ви окажем, пък ще се отрази благотворно на нашата кауза.

— И с какво ще ми помогнете? Лестър Баргъс ли е единствената ви следа?

Франклин сви рамене стеснително.

— Пъд опитвал ли е връзка с вас?

— Да, в известен смисъл. Моят клиент бе намерил подходящо скривалище в една къща в Стандиш. Тя изгоря — някой хвърлил запалителна бомба през прозореца на спалнята. За щастие г-н Рагъл успял да се измъкне, без да бъде ранен. Тогава наехме и Мики — за охрана.

Прибрах си тефтерчето, помислих малко.

— Нищо не мога да ви обещаая със сигурност — рекох и станах.

Рагъл скочи и благодарно застиска ръката ми.

— Ако намерите този човек, г-н Паркър, смачкайте го, стъпчете го като буболечка!

Рязко си издърпах ръката.

— Не зная дали високи метални токове ще ми свършат работа, г-н Рагъл — казах аз, — но ще го имам предвид.

Същия следобед отскочих до Горам. Бе само на две-три мили път, ама си знаех, че ще си загубя времето. Баргъс бе доста одъртял, окапали му бяха и зъби, и коса, пръстите му бяха жълти пожълтели от никотина. Носеше фланелка с надпис „Не на Новия световен ред!“ и голяма рисунка на синята каска на ООН, прихваната в кръстчетата на снайперски мерник.

Магазинът бе мръсен и тъмен с множество стъкленици, също зацапани и прашни. В тях мърдаха паяци, змии на дървени клони, тълпи хлебарки. В голям стъклен съд на тезгяха клечеше десетсантиметрова богомолка и Баргъс тъкмо ѝ подхвърляше щурче, което се опита да избяга, но тя го подгони, за да го схруска хищно.

Мина почти минута преди Баргъс да ме познае.

— Бре, бре, бре — рече той небрежно. — Я глей кво подава глава от аквариума!

— Чудесно изглеждаш, Лестър — отвърнах. — Как успяваш да се запазиш такъв млад и готин, а?

Той се загледа в мен и бръкна в щърбата си уста, за да извади нещо оттам.

— Ти да не си педал, бе, Паркър? Отдавна те подозирам, че си падаш по мъжко, а?

— Хей, хей, Лестър, не мисли, че не съм поласкан, но ти просто не си моят тип.

— Аха — изръмжа той. — За кво си се домъкнал? Ще купуваш ли нещо?

— Търся малко информация.

— Аре чупката, през вратата, вдясно и право в гъза на преизподнята! Там им кажи, че аз те пращам!

И за да ми докаже колко съм нищожен, отнякъде извади книга и заби очи в нея. Доколкото разбрах от заглавието, май ставаше дума как да си построим къща от празни бирени кутийки.

— Че бива ли така да се държиш със старите училищни другари, а? — подметнах му аз.

— Какъв другар си ми ти на мен? Оди се пери, не те искам тука — нареди той, без да вдига глава от книгата.

— Мога ли да попитам защо?

— Щото кой се допре до тебе, и веднага рита топа.

— Ти ако се огледаш достатъчно внимателно, ще видиш, че хора умират постоянно и около всеки от нас.

— Мое, но при теб изпукват непрекъснато и редовно.

— Значи колкото по-бързо си тръгна, толкова по-добре за теб, а?

— Аре, метлата казах.

Потупах леко с пръст по стъкленицата с богомолката и триъгълната главичка отскочи назад. От всички насекоми богомолката

единствено има някаква си прилика с човека: очите ѝ са поставени така, че гледа напред, и то в известна перспектива. Чел съм също, че разпознава някои цветове и може да извърща глава, сякаш наднича „през рамо“. Още, също както и човекът, е всеядна или налита на всичко, което може да убие — от стършел чак до мишка. Придвижих си пръста по стъклото и тя го проследи с глава, а в същото време челюстите ѝ дояждаха останките на щурчето.

— Остави я на мира — сопна се Баргъс.

— Хищник, а?

— Че те схруска и тебе, кво си мислиш? Само да поостанеш достатъчно — закани се той и се ухили — харесваше му самата мисъл.

— Чувам, че може да убие и най-отровните паяци?

Баргъс захвърли помагалото за строеж на бирени къщи.

Темата май му хареса.

— Скивал съм я да го прави — потвърди той.

— Значи може и да не е толкова лошо животинче?

— Щом не харесваш паяци, кво търсиш тука?

— Че кой пък обича отровни паяци? Аз да не съм като г-н Пъд?

Ушите му помръднаха — усети се. Пак се зачете в книгата, но бе нащрек да чуе какво още може да кажа. Аз обаче си замълчах. След малко той не издържа.

— Кой е пък тоя?

— Я гледай ти — че той те познава.

Лестър Баргъс отново остави книгата и се втренчи в мен.

— Кво дрънкаш, да ти го начукам, а?

— Издал си му клиент — Харви Рагъл. Мислиш ли, че е достатъчно?

— Кво плямпаш бе, Паркър? Не те разбирам — звучеше непукистки, но на челото му избиха ситни капки пот.

— Мисля си, че първо ще види сметката на Рагъл, а после ще се захване и с теб.

— Махай се от магазина! Аре чупката — изсъска Баргъс в опит да прозвучи страшно, но гласът му на два пъти потрепери.

— Само паяци ли си му продавал, а, Лестър? Може би си му помагал и за други нужди. Като например... той обича ли пистолетите?

Ръцете му зашариха под тезгяха — търсеше оръжие. Захвърлих си визитката на плота пред него, той я сграбчи с лявата ръка, смачка я

и запрати топчето в кошчето за боклук. Дясната му ръка се подаде с рязана ловна пушка в нея. Не помръднах от мястото си.

— Познавам го, Лестър. С него майтап не става. Опасен човек.

Баргъс зареди.

— Разкарай се. Вече казах, не го зная кой е.

Въздъгнах и отстъпих.

— Твоя работа, Лестър, но ако питаш мен, рано или късно ще се върне за теб.

Обърнах му гръб и тръгнах към вратата. Вече я отварях, когато ме повика по име.

— Не искам неприятности, нито от тебе, нито от него, чуваш ли?

Изчаках мълчаливо. По лицето му се изписа безкрайно раздвоение: страхът от това да не изтърси нещо опасно за самия него и от последиците, ако мълчи.

— Нямам му адреса — рече по едно време колебливо. — Той, когато му трябва нещо, сам иде тук, взема си го, плаща в кеш. Сетне идва един път — последния, и пита за Рагъл. Нема начин да му кажа, че не го познавам. Значи му казах каквото питаше и край. Ти като го видиш, кажи му, че с мен работа няма. Ква работа да има, а?

Това полупризнание, изглежда, успокои съвестта му донякъде и обичайната му грозна наглост се върна.

— А па ти вземи си намери друга работа. Щото този, дето питаш за него, мрази да се пита, чаткаш ли ме? Че те хване и тебе същата болест — черната. Който много знае, бързо умира. Ха-ха.

Същата вечер няхах никакво желание да си стоя у дома или да си готвя сам. Залостих прозорците, сложих веригата на задната врата, а на предната отгоре заклеших пречупена кибритена клечка. Ако някой се опита да влезе, да имам сигурно доказателство за това.

Отскочих до Портланд и паркирах на ъгъла на „Котън“ и „Форест“, недалеч от старото пристанище, сетне тръгнах пеша за „Сапоро“ на „Комършъл“, а шумът на вълните ме съпроводи чак до ресторанта. Похапнах терияки^[1], пих зелен чай и се опитах да си подреда мислите. Причините за едно отиване до Бостън се умножаваха: Рейчъл, Али Уин, Ал Зи. Но пък все още не бях успял да говоря с Картър Парагон, безпокоях се какво ли е станало с Марси

Бекър. Усетих по едно време, че се потя, но как да сваля самото, като нося пистолет?

Платих и излязох. Отсреща пред киното имаше опашка от деца — искаха да гледат някакъв тридоларов филм, а човекът, който късаше билетите, ги гледаше скептично; печен в занаята, какво ли не беше виждал човекът. Имаше доста хора по улиците, на „Форест“ и „Юниън“ се тълпяха шумни компании. Поразходих се из шумотевицата, не ми се искаше да оставам сам, ама хич не ми се прибираще в празната къща в Скарбъро. Минах покрай кафенето „Калабаш Сигар“ сетне се отбих в „Грити Макдъф“, огледах постоянното присъствие и пак излязох.

Жената на „Мултън Стрийт“ бе с гръб към мен, в същата светла лятна рокля на розови цветчета, със същата прибрана в конска опашка руса коса. Всичко около мен сякаш замръзна — трафикът като че спря, стъпките на пешеходците заглъхнаха, хората застинаха в мимолетния миг на вечното време. Единственото, което чувах, бе собственото ми дишане, единственото движение, което виждах, бе на „Мултън“.

Момчето стоеше до жената, тя го държеше за дясната ръка. Беше със същата шарена риза и късите панталонки — както първия път, когато ги забелязах на „Ексчейндж“. Сега жената се наведе и му прошепна нещо, то кимна и извърна глава. Погледите ни се срещнаха, едното стъкло на очилата му проблесна в мрачевината. Сетне тя се изправи и внезапно си тръгна, повървя и зави вдясно по „Уорф Стрийт“. Когато се скри от очите ми, всичко се върна в нормалното си състояние: времето тръгна отново, хората се раздвижиха, шумотевицата започна пак. Хукнах след нея по улицата, задминах момчето, свих на ъгъла: тя тъкмо пресичаше „Дана Стрийт“, уличните лампи осветяваха паважа, под всеки стълб меко грееше басейнче жълта светлина, а тя крачеше сред тях безшумно.

— Сюзън!

Това бе моят глас, той отекна по улицата, за миг ми се стори, че тя се ослушва. Сетне прекрачи от светлината в мрака и се загуби. Просто изчезна.

Върнах се на „Мултън“. Момчето седеше на ъгъла и гледаше в паважа. Приблжих, то надигна глава и лявото му око любопитно ме разгледа иззад роговата рамка. Дясното стъкло бе почернено с помощта на непохватно залепена и тъмна на цвят лепенка. Едва ли бе

на повече от осем години, светлокестеняво, косата му — разделена на път, на челото — леко разбъркана, паднала напред. И ризата, и панталоните бяха замърсени, изкаляни, гърдите скрити зад висящата на шията му дъска — парче плоско дърво, горе-долу 20 на 12 см. Бе окачено на въже, а отпред бяха издялани, по-скоро издраскани, груби, примитивни букви, като че детински — може би с помощта на пирон. Издълбаните улеи бяха запълнени с пръст или кал на места и това, заедно с мрака, ми пречеше да прочета написаното.

Приклекнах пред него и поздравих:

— Здравей.

— Здравей — отвърна ми то.

Не изглеждаше уплашено, нито гладно или болно. Просто си беше... тук.

— Как се казваш?

— Джеймс.

— Да не си се загубил, а, Джеймс?

То само поклати глава.

— Тогава какво правиш тук?

— Чакам.

— Какво чакаш?

Не ми отговори. Имах усещането, че трябва да зная отговора и то очаква от мен именно това, затова е и изненадано.

— Коя беше онази дама с теб преди малко?

— Господарката на Лятото.

— А име няма ли си?

Детето ме изгледа продължително и помълча, а когато отговори, дъхът ми ме напусна, почувствах се лек и безтегловен. И много уплашен.

— Тя каза, че го знаеш — отвърна и пак ме погледна с някакво детинско разочарование или може би почуда.

Затворих очи, напрегнах мозъка си и както бях клекнал, като че загубих равновесие. Момчето протегна ръка и ме хвана за китката. Ръката му бе ледена. Когато отворих очи, то се бе надвесило над мен, а между зъбите му имаше пръст.

— Какво ти е на окото, Джеймс?

— Не помня — отвърна той.

Протегнах пръсти напред и се опитах да изчистя калта от буквите. Тя се изръси и разкри следното:

Джеймс Джесъп
грешник

— Кой ти каза да носиш това, Джеймс?

От лявото око се отрони сълзица, сетне настъпи мълчание.

— Аз бях лош — прошепна то след малко. — Всички бяхме лоши.

Сълзите рукнаха, но само от лявото око и само по лявата буза. Посегнах към очилата му и усетих, че ръцете ми силно треперят, но внимателно ги свалих. Момчето не се опита да ме спре, здравото му ляво око ме гледаше с доверие.

На мястото на дясното зееше дупка, плътта бе разкъсана и изгорена, но раната бе суха и някак си застинала, като че нараняването е старо, много старо, кръвта отдавна е спряла, болката — също.

— Аз те чакам отдавна — рече неочаквано Джеймс. — Ние всички те чакаме.

Изправих се, по-точно скочих на крака и отстъпих назад. Изпуснах очилата и нещо ме накара да се обърна.

И тогава ги видях. Всичките.

Те стояха и ме гледаха: мъже и жени, младежи и девойки, до едни с дъски като Джеймсовата на шиите. Бяха десетина души общо, може би повече. Бяха в сенките на „Уорф“ и в началото на „Комършъл“, облечени в прости дрехи, облекло, предназначено за земеделци, за хора, близо до земята: панталони, които ще издържат на достатъчно здрав напън, боти и ботуши, които няма да пропуснат вода, нито ще се скъсат при първи съприкосновения с острите камъни.

Катрин Корниш, грешница
Вирна Келог, грешница
Франк Джесъп, грешник
Били Пърсън, грешник

Останалите бяха по-далеч, не можех да разчета имената им. Някои имаха рани по главите, черепът на Вирна Келог бе пукнат, а раната стигаше почти до носа. Били Пърсън бе прострелян в главата, парче от скалпа на Катрин Корниш висеше встрани на главата и закриваше едното ухо. Стояха и ме гледаха, а въздухът около тях пукаше, изскачаха сини искрици — сякаш от скрита енергия.

Преглътнах, но гърлото ми си остана сухо и от усилието ме заболя.

— Кой сте вие? — попитах ги аз, но знаех отговора още докато избледнявах във въздуха.

Залитнах назад и се подпрях на някаква студена стена. Виждах високи дървета и мъже, които шляпат из кал и кости. Вода приплискваше в дига от чували с пясък, виеха някакви зверове. Стоях там и треперех, със затворени очи. И тогава чух собствения си глас, издигнат в молитва.

Моля те, Господи!

Моля те, нека всичко това да не започва отново...

[1] Терияки — японски специалитет — печени на грил парчета риба или месо, мариновани в соев сос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСМА

На следващия ден подгоних мустанга към Бостън и взех разстоянието почти за два часа. Само че веднага след това попаднах в ужасния градски трафик и там загубих поне още час. Безкрайните пътни ремонти тук си бяха спечелили прозвището „Голямото разкопаване“. Шосейно-уличната мрежа бе осеяна с дупки и трапове, покрай които се мъдреха изнесени под формата на лозунги табели обещания на градски власти и ремонтни компании — „Ще свършим навреме!“, „Ще останете доволни!“, и прочие дивотии. Хората постоянно мърмореха, човек заслуша ли се достатъчно добре, може да долови и редица нецензурни приказки.

Преди да тръгна, бях телефонира на Къртис Пелтие — у дома. Предишната вечер излязъл с приятели да вечерят навън, ми каза той, а когато се върнал, полицаите вече били у тях.

— Някой се опитал да разбие задната врата — обясни бащата на Грейс. — Съседски хлапета чули шума и се обадили в полицията. Вероятно наркомани от „Кенеди Парк“ или „Ривъртън“.

Аз обаче знаех, че не са били никакви наркомани. Разказах му за изчезналите доклади.

— Мислите, че в тях е имало нещо важно ли?

— Възможно е — отвърнах, макар и да си нямах представа какво точно би могло да бъде толкова важно.

Какво наистина? Просто Пъд и неговите хора се опитват да ми създават трудности. Настоях Къртис да внимава и да се пази. Той обеща.

И ето ме сега на „Ексетър Стрийт“, точно преди отбивната за „Комънуелт авеню“ — спрял пред къщата на Рейчъл. Тя живееше под наем в четиристаен апартамент в красива каменна сграда, точно срещу някогашния дом на Хенри Лий Хигинсън, основателят на Бостънския симфоничен оркестър. По улицата се разхождаха доста хора: някои тичаха, облечени в спортни екипи, други си бяха извели кучетата, трети седяха на тротоарните пейки, сякаш им доставя удоволствие да дишат бензиновите изпарения. Наоколо щъкаха гълъби и ластовички,

похапваха къде каквото намерят, а после излитаха, за да изразят уважението си към статуята на моряка историк Самюъл Елиът Морисън. Той седеше на пиедестала си замислен — като човек, забравил къде си е паркирал колата. Целият бе побелял от птичето уважение.

Рейчъл ми бе дала ключ за апартамента, прехвърлих си багажа от колата у нея, сетне се отбих в супермаркета „Ди Люка“ във Феърфийлд; там купих минерална вода и плодове. После хванах по „Комънуелт“ и тръгнах към градината между „Арлингтън“ и „Чарлс“. Отпихах от водата, похапвах от плодовете и гледах играещите деца — мятаха си фризбита и караха кучетата да ги гонят. Хрумна ми, че и аз много бих искал да си имам куче. Семейството винаги бе държало кучета, дядо — също, пък ми и харесваше идеята у дома да се навърта някой верен пес. Вероятно ми се щеше да си имам компания и това ме наведе на друга мисъл — защо не настоя още сега Рейчъл да се премести при мен? Напоследък заговорехме ли на тази тема, в гласа ѝ се появяваше остра нотка, сякаш желаше да каже нещо, но то все си оставаше наказано. Вече 14 месеца бе проявявала търпение и вероятно то бе започнало да се изчерпва. Грешката си бе моя: много желях тя да е при мен, а в същото време се боях от потенциалните последици на една непосредствена близост. Преди време за малко не я убиха по моя вина. Не исках това да се повтаря, не смеех дори да помисля за такава възможност.

Някъде около 2 часа хванах обществения транспорт за Харвард, трябваше да отида на улица „Холиоук“. Смяната на Али Уин свършваше в два и половина — бях се обадил по телефона да предупредя, че ще мина да поговорим за Грейс. По тухленото здание, където бе ресторантът, растеше бръшлян, на горните прозорци бяха монтирани красиви бели светлинки. Някъде от долното помещение долиташе ритмичното потракване на токове — танцуваха тап, — сякаш нечии пъргави пръсти почукват по клавишите на стар „Ъндъруд“^[1].

На стълбището пред сградата стоеше млада жена на около 23–24 години и наместваше орнаментална обеца в носа си. Косата ѝ бе смолисточерна, около очите си бе сложила тежък черен грим, а червилото ѝ грееше огненочервено като светофар. Горката — бе бледа и много слаба; едва ли се хранеше в ресторанта, където работеше.

Приблжих и тя ме изгледа — в очите ѝ прочетох смесени чувства: някаква надежда и смущение.

— Вие сте Али Уин, нали? — попитах.

— Да. А вие — детективът?

— Приятно ми е — Чарли Паркър.

Тя ми протегна ръка, но гърбът ѝ си остана залепен за стената на сградата.

— Като онзи джазмен ли?

— Ами да.

— О, той е много готин. Вие слушате ли го?

— Аз си падам по кънтрито.

Челото ѝ се сбърчи.

— Тогава сигурно майка ви или баща ви са го харесвали?

За да ви нарекат на него...

— Те слушаха предимно Глен Милър и Лорънс Уелк^[2].

Предполагам, че тогава дори не са знаели кой е Чарли Паркър.

— А познатите наричат ли ви Птицата?

— Понякога. Приятелката ми смята, че е хубаво прозвище.

Някои от приятелите го използват, за да ме дразнят.

— Трябва да ви е писнало, а?

— Вече съм свикнал.

Разговорът за името и семейството ми, изглежда, я предразположи и тя се поотпусна, отлепи гръб от стената и слезе при мен. Отидохме в едно кафене на площад „Харвард“ Там Али изпуши четири цигари и изпи две кафета за около 15 минути. Не можеше да стои на едно място, в това момиче имаше толкова много нервна енергия, че движението на електроните направо бледнееше пред него.

— Добре ли познавахте Грейс? — попитах я, когато бе преполовила втората цигара.

— Ами, да, доста добре. Приятелки бяхме — отвърна тя и издуха цял облак дим.

— Баща ѝ ми каза, че сте били съквартирантки, а тя понякога преспивала при вас, след като се била вече изнесла.

— Идваше в града през уикендите, за да чете в библиотеката, и я канех да спи на канапето. Готин човек беше. Е, беше... до известно време...

— И кога престана да бъде?

— Някъде по времето, когато започна да пише аспирантската работа — отвърна Али и запали третата цигара.

— За така наречените Баптисти от Арустук ли?

— Нещо подобно — рече тя и описа кръг с цигарата. — Беше мръднала на тази тема, ви казвам. Събра цял куп техни писма и снимки. Лежеше часове наред на канапето, пушна някаква сърцераздирателна музика, ама умопомрачителни бози все избираше, и чете ли чете, спиране няма. Ще ме почерпите ли още едно кафе?

Е, почерпих я. Знаех, че ще говори, докато си има занимание. Все пак попитах:

— Не се ли безпокоите за ефекта на толкова много кофеин наведнъж?

Тя подръпна обичката в носа и ми се усмихна.

— А, не, първо ще ме умори тютюнът.

Харесваше ми това момиче въпреки цялата му превзетост и номерата от годините на хипарите. Очите ѝ искряха на слънцето, дясната част на устата бе постоянно извита в нещо като самокритично-цинична усмивка. Видимо страшно обичаше външния ефект: пафкаше като комин, но не гълташе дима, а гримът бе нанесен изцяло с драматична цел. Предположих, че с поведението си може едновременно да събуди страх, раздразнение и похот в мъжете — зависи си от човека. И да върти някого на пръстчето си, ако, разбира се, има нужното самочувствие. Сега май го нямаше, но с времето щеше да дойде, сигурен бях.

— Разказвахте ми за Грейс — напомних ѝ аз.

— О, да, да. Ама няма какво толкова да ви кажа. Честно. Тази семейна история с баптистите като че изсмукваше жизнената ѝ енергия. Все ми говореше „Елизабет — това“, „Лайл — онова“. И накрая се превърна в стопроцентова досада, ви казвам. Въпросната Елизабет Джесъп я бе обсебила, не знам какво да ви кажа, май си бе внушила, че духът ѝ се е вселил в самата нея. Ей такива работи.

— Значи е смятала Елизабет за мъртва?

Али кимна.

— А казваше ли защо?

— Имала такова чувство ли, усещане ли, Бог знае. Но нещата по едно време загрубяха, нали ви казах. Обясних ѝ, че не може да спи повече у нас, защото новата ми съквартирантка се оплаква от нейните

истории, което си бе лъжа. Това стана през февруари. Тя престана да идва и вече не се виждахме, май и не сме говорили между тогава и...

— Сигурно ме смятате за кучка, а? — внезапно запита момичето.

— Не, нямам такова впечатление — отвърнах замислено.

Тя отмести очи, сякаш се боеше, че изражението ми ще издаде казаната лъжа.

— Трябваше да отида на погребението. Канех се... ама на... мразя погребенията. Сетне реших да изпратя картичка на баща й — той е такъв един симпатичен човек. Ама и това не направих. Ей такава съм си...

Сега ме погледна и с изненада констатирах, че в очите й има сълзи.

— Молила съм се за нея, г-н Паркър, а пък аз не съм по молитвите, но за нея се молих — да е добре там, където е сега и който е главен — Бог ли, Буда ли, Аллах ли, — да се грижи за нея. Грейс бе добър човек.

— И аз така мисля — рекох, а тя запали още една цигара. — А на наркотиците посягаше ли?

— Не, не, никога — енергично отрече Али.

— Като изключим тази идея фикс около баптистите, иначе изглеждаше ли депресирана или силно разстроена?

— Не повече от всеки нормален човек.

— Излизаше ли с някого?

— Имаше една-две романтични истории, но нищо сериозно поне последната година. Иначе би ми казала.

Гледах я внимателно, но чувствах, че говори истината. Сигурен бях, че Али Уин не е била в колата с Грейс онази последна нощ. Все повече и повече ми се струваше, че подходящата кандидатка за тази роля е Марси Бекър. Облегнах се на стола и се загледах в тълпите туристи и местни хора. Повечето носеха торби със сувенири, Маркови вина и бонбони, козметика и сапуни от „Ориджинс“, екзотични чайове в скъпи кутийки от „Джаксънс“. Мислех си, че Грейс би могла днес да бъде сред тях, една от тях. Мислех си също, че светът само губи от нейното отсъствие.

— Дали ви помогнах с нещо? — попита Али и усетих, че иска да си ходи.

— Е, някои неща се изясниха — отвърнах и ѝ подадох визитка.
— Ако се досетите нещо друго или се появи някой, който разпитва за Грейс, моля да ми се обадите.

— Непременно — рече и внимателно прибра визитката в чантата си.

Стана и понечи да закрачи встрани, сетне нещо я задържа и изведнъж постави ръка на рамото ми.

— Смятате, че е убийство, нали? — яркочервените устни бяха плътно притиснати една в друга и тя не можеше да сдържи треперенето на брадичката си.

— Да, така мисля.

Тя стисна рамото ми с пръсти, почувствах топлината им, сетне рязко се извърна и си тръгна.

— Благодаря за кафето — рече през рамо и излезе.

През остатъка от следобед си купих някои дрехи. Гардеробът ми напоследък бе чувствително изтънял. Сетне тръгнах към „Старбъкс“ на „Нюбъри“, за да прегледам пресата. Стар навик — чета „Ню Йорк таймс“ почти всеки ден. Днес обаче се почувствах малко гузен при купуването му: все едно бях го направил, за да го свия на четири и да зашлевя бостънския кмет през лицето.

Отначало не забелязах началото на информация крайно вдясно на първа страница; усетих се чак когато видях продължението и снимката на страница седма. От нея ме гледаше мъж в черно-бяло с черна шапка на главата. Незабавно си го спомних — същото лице, което бях зърнал в мерцедеса на влизане в алеята пред дома на Джак Мерсие. Същият, когото видях и на снимка, заедно с трима други, в кабинета на Мерсие. Името му бе равин Йоси Епстайн и бе мъртъв.

Според ченгетата равин Епстайн напуснал синагогата на улица „Елдридж“ в 19,30 вечерта във вторник. Било студено, трафикът по улицата бил променлив, прибиращите се след работа бизнесмени вече се източвали, повечето коли били на дошлите в града за удоволствие. Епстайн носел черен костюм и бяла риза, но съвсем не бил онзи тип традиционен еврейски свещенослужител, за което говорела външността му. В синагогата някои хора отдавна шушукали против него: толерирал хомосексуалистите и прелюбодейците, винаги готов да

застане пред телевизионните камери, да се усмихва и да говори прекалено много пред националните медии. Бил прекалено ангажиран със суетата на този свят, не обръщал нужното внимание на надеждите на другия.

Епстайн бе станал доволно известен с проповедите си за толерантност, расова и друга, с призивите си еврейската и черната общност да забравят различията и да живеят в мир и хармония. Проповядваше, че бедните черни и евреи имат много повече общо, отколкото богатите от техните раси. По време на сблъсъците по расовите въпроси го бяха наранили. Помня снимката му в „Поуст“ — кръв тече от главата му, лицето му одухотворено, почти усмихнато. Фотографията бе набрала популярност за броени часове — всички национални фотослужби я разпространиха. Благодарение на образа, който авторът ѝ бе създал може би съвсем неволно — Епстайн ужасно наподобяваше страдащия на кръста разпнат Христос.

По-късно Епстайн бе работил в сътрудничество с прочутия храм „Б'ней Ешурун“ на 89-а улица и „Бродуей“, основан от Маршал Т. Майер, чийто ментор навремето бе консервативният и огнен проповедник Ейбрахам Джошуа Хешел. Не е трудно да се разбере взаимното привличане и връзката между хора като Епстайн и Майер, който бе воювал с аржентинските генерали в пламенни опити да открие безследно изчезнали евреи. След смъртта на Майер през 1993 година делото му в Ню Йорк продължиха двамина равини от аржентински произход. Те помагаша на бездомни и бедни, осигуряваха им временни подслони и настаняване, поощряваха събирането на гейове в църковни паства, където няма да страдат от обидите и нападките на други хора. „Б'ней Ешурун“ дори се побратими с богомолците на една харлемска църква, мисля, че бе Новоханаанската баптистка църква, чийто проповедник понякога идваше да говори в синагогата. Според вестник „Таймс“ по-късно Епстайн се бе спречкал с „Б'ней Ешурун“ и отишъл да проповядва в друг център в източен Ню Йорк.

Една от причините за раздялата била все по-активната дейност на Епстайн в антинацистки групировки, включително и „Центъра за демократично обновление“ в Атланта и „Търсете светлината“ в Англия. Бе създал и собствена организация, наречена „Еврейска лига

за толерантност“, с участието предимно на доброволци. Главното ѝ бюро бе на улица „Клинтън“, над стара еврейска книжарница.

Според „Таймс“ различни източници твърдели, че през последните седмици Епстайн получавал значителни суми пари. Финансирането целяло започване на разследвания на организации с антиеврейска дейност. Има няколко добре известни такива: на първо място фанатиците от „Ариец“, които дори и името си не крият, и отцепническите групи от Ку Клукс Клан, отделили се, защото сегашното му ръководство възразява срещу паленето на синагоги или съдирането на кожата на завързвани за задните оси на камиони чернокожи.

Но каквото и да говореха разните критици на Епстайн, той си бе човек храбър, достоен, личност с убеждения, мъж, който работеше неуморно, за да подобри живота на евреите, но и на другите си съграждани. Бяха го намерили мъртъв в дома му в сряда вечерта в 23,00 часа с признаци за получен удар, може би апоплектичен, или припадък. Апартаментът бил обърнат наопаки, липсвали портфейлът и тефтерът му с адресите. Полицията предполагаше, че става дума за престъпно нападение, а това подозрение се засилваше поради наличието на друг инцидент същата вечер.

В 22,00 били хвърлени запалителни бомби в сградата на „Еврейската лига за толерантност“. По времето на атентата там се намирала девойка — доброволка — на име Сара Милър, която печатала адресите на кореспонденция за разпрацане на следващия ден. Три дена ѝ оставали до навършването на деветнайсет години, когато стаята около нея се превърнала в огнен ад. Според информацията състоянието ѝ било критично — с изгаряния на 90 на сто от тялото ѝ. Погребението на Епстайн бе насрочено за днес в гробището на име „Пайн Лоун“ в Лонг Айленд, веднага след извършената аутопсия.

И още нещо привлече вниманието ми. Наред с работата си срещу десните организации Епстайн подготвял да внесе в съда възражения по повод освобождаването от религиозен данък на няколко групировки с църковен характер. Имената ми бяха неизвестни, с изключение на Братството от Уотървил, Мейн. Епстайн се бе обърнал за помощ към адвокатската кантора „Обър, Тейър & Мос“. Дали бе просто съвпадение, че същата фирма движеше правните проблеми на Джак

Мерсие? И че синът на Уорън Обър щеше да се жени в близко време за дъщерята на Мерсие?

Прочетох материала отново и отново. Сетне се обадох в дома на Мерсие. Слушалката вдигна прислужница, но когато си казах името и помолих да ме свърже с г-н Мерсие, на телефона се яви лично г-жа Дебора Мерсие.

— Съпругът ми отсъства в момента, г-н Паркър. Може ли аз да ви помогна?

— Не, не мисля, г-жо Мерсие. Наистина се налага да говоря с него.

Настъпи мъчителна пауза, която красноречиво говореше за чувствата ни един към друг, сетне тя завърши с леден тон:

— В такъв случай моля ви бъдете така любезен повече да не се обаждате тук. Съпругът ми отсъства, но аз ще се погрижа той да научи за вашето обаждане.

После ми затвори. Бях повече от сигурен: Джак Мерсие изобщо няма да научи за това, че съм се обаждал.

Не познавах лично Епстайн, не знаех много за него, но явно бе, че действията му са засегнали някого. Не зная защо си представих нещо едро, космато, което спи свито в мрежата си, когато някоя нишка се къса и то скача, разярено, за да се нахвърли върху онзи, който го е засегнал по някакъв начин. Гони го, за да го разкъса и сетне се връща в тъмната си бърлога, където се крие от света.

Ще му дойде времето. Ще намеря тази бърлога...

[1] Ъндъруд — американска марка пишещи машини. — Б.пр. ↑

[2] Глен Милър и Лорънс Уелк — американски джазмени от 40-те години, от по-старото поколение, стил предимно суинг. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТА

Прибрах се в апартамента на Рейчъл, взех си душ и в опит да се ободря, взех, та се издокарах с новозакупените дрехи. Марково черно сако, черни габардинени панталони, че и скъпа, прескъпа черна фланелка шпиц. Погледнах се в огледалото. Боже мой! Приличам на актьор, кандидатстващ за ролята на вампира в римейка на „Носферату“, а нещо в главата ми упорито повтаря: „жертва на модата“, „жертва на модата“. Като се мъчех да прогоня натрапчивите мисли, се упътих за хотела „Копли Плаза“, където се намира „Оук бар“.

Трафикът вече изтъняваше, шумотевицата, клаксоните и бензинът останаха отвън и далеч зад червените плюшени завеси на изисканото заведение. Четирите големи вентилатора на тавана бавно режеха въздуха, ледът в кристалната купа на бара нежно блещукаше на мътното осветление. Луис вече седеше на маса до прозореца, отпуснал едро тяло на разкошния стол. Както винаги бе убийствено елегантен: черен вълнен костюм, бяла риза, черни обувки. От известно време не си бръснеше главата и бе пуснал къса мефистофелска брадичка, която по една или друга причина го правеше още по-страшен и отпреди. В миналото хората бягаха от него като от чумав — само като видеха да се задава високата му застрашителна фигура с блестящата глава и избръснатото до посиняване черно лице. Стъпеше ли на улицата, повечето пешеходци мигом отиваха на отсрещния тротоар. Сега вероятно биха побягнали, за да спрат чак нейде далеч, далеч, на тихо и безопасно място — като например Косово или Сиера Леоне.

Пиеше Мартини — „Президентско“, пушеше „Монтекристо“. Този порок — последният имам предвид — му струваше 35 кинта на парче. Духна скъп синкав дим към мен и се ухили.

Поръчах си безалкохолен коктейл и бавно свалих сакото, като внимавах Луис да види марката.

— Да, бе, много впечатляващо — неубедително рече той. — Даже не е и от миналия сезон. Евтино го даваш, сигурно голяма отстъпка са ти направили, а?

— Къде е по-незначителната ти половинка? — отбих удара аз.

— Купува си дрехи. Авиокомпанията му загуби чантата.

— Значи са му направили услуга. Ти ли ги подучи?

— Не се налагаше. Носачите сигурно са се погнусили да я държат в ръце. А ти как я караш?

— Доста добре.

— Още ли преследваш компютърни далавераджии?

Луис не одобряваше сегашната ми работа с интелектуалната престъпност. Смяташе, че си пропилявам талантите. Реших засега да не го открехвам за новия случай.

— Парите са добри, няма бум-бум и други подобни — рекох аз с усмивка. — Само дето един ме нарече с лошо име, ама здраве да е.

С крайчеца на очите си усетих, че става нещо нередно. Хората зашумяха, главите на посетителите се извърнаха към вратата и шушуканията станаха по-силни. Един от келнерите за малко не изпусна подноса с напитките. Влизаше Ейнджъл — в жълто-зелена хавайски тип риза, жълта вратовръзка, фабрично избледнели джинси и червени ботуши. Толкова яркочервени, че чак очите да ви заболят. Отвсякъде го следяха шокирани погледи, повечето присъстващи занемяха.

— Направо от Хаваите, а? — подметнах аз. — Или се правим на магьосници?

Луис гледаше като отровен.

— Хей, Ейнджъл, къде мислиш, че сме, а? На Деня на вси светии или на някой карнавал, за Бога!

Ейнджъл ни изгледа презрително, настани се спокойно и поръча бира на незабавно пристигналия келнер, който се чудеше къде да се дене. Сетне протегна крака и се залюбува на ботушите, постегна възела на вратовръзката и доволно се огледа.

— Страшен вкус имаш, Ейнджъл — продължих да го будалкам аз.

— Човече, откъде ги намери тези боклуци? — подкрепи ме Луис.

— Демонстрация правя, бе хора, за еснафите и тъпанарите — усмихна се той и заклати глава, сякаш обясняваше очеваден факт на бавноразвиващи се дечица.

— Зная аз каква демонстрация правиш ти — закани се Луис. — Вдигнал си плакат с надпис: „Претрепете ме бе, хора, аз вкус нямам!“

— По-добре наистина да си вземеш плакат, а на него да напишеш „Работя за модна централа“ — посъветвах го аз. — Тогава няма да те гледат като извънземно.

Говорех ги тези неща, а вътрешно бях повече от щастлив. Добре ми бе с тях, независимо от тези джавкания и дребни заядки. Ейнджъл и Луис бяха може би най-добрите ми приятели. Когато животът ми висеше на косъм, те ме бяха подкрепили до край. Помогнаха ми в борбата с Пътника, застанаха до мен срещу куршумите на един бостънски мафиот на име Тони Чели и неговите главорези. И то само за да спасят живота на някакво момиче, което изобщо не познаваха. Вярно че бяха от т.нар. сива икономика, разбирай бизнес, често водени от своите си интереси, но винаги действаха с морал, значително по-близък до човешката доброта, отколкото морала и добродетелите на повечето хора.

— Как е животът на село? — подметна Ейнджъл. — Още ли живееш в онова бунашко предградие?

— Къщата ми не е селска.

— Че ти дори нямаш и килими.

— Стъпвам на истински брезови дъски.

— Глупости — дъски! Сложени направо на земята. И на това му викаш под!

Донесоха му бирата, той отпи от нея. Помълчахме и сменихме темата.

— Нещо ново в големия град?

— Пукяса Мел Валентайн — съобщи Ейнджъл.

— Мел Психара ли? — удивих се аз.

Този тип бе на „ти“ с всички видове престъпления, от „А“ до „Я“: кражба с взлом, наркотици, палеж, подправяне на мангизи — просто всичко, за което можете да се досетите. Майтапеха се, че още не е посегнал само на Зоологическата градина в Бронкс.

— Винаги съм мислил, че този прякор му е неподходящ — кимна Ейнджъл. — Направо си го подценява. Никакъв психар не е той...

— Е, как почина?

— Инцидент в Бъфало. Опитал се да разбие някаква къща, собственикът го погнал с една вила и прас!

И Ейнджъл вдигна чаша в памет на Мел Психара — жертва на фатален градински инцидент.

Рейчъл се яви неочаквано рано, облечена в жълто връхно палто чак до глезените. Прибраната ѝ на тила с два дървени шиша червена коса блестеше очарователно на оскъдното осветление.

— Чудна коса! — възкликна Ейнджъл. — Пък и как само си я подредила — специализираните ли канали гледаш или само модата?

— Говори по-тихо — рече му тя. — И така чувам.

Извади шишовете и косата ѝ се разпиля по раменете. Мека като коприна, тя ме погали по лицето, а Рейчъл ме целуна леко и си поръча „Мимоза“, сетне се настани до мен и допря буза до моята. Стана ми чудно прекрасно, не се бяхме виждали почти две седмици и осезателно я пожелах, особено пък когато кръстоса крака, а късата черна пола разкри бедрата ѝ доста нагоре. Носеше мъжки тип риза, бяла, най-горното копче разкопчано. Винаги така се обличаше и поначало не разкопчаваше по-надолу — защото тогава се виждаха оставените от Пътника по гърдите ѝ белези. Остави на пода при краката си нова и явно маркова чанта, в която имаше нещо завито в червено и видимо доста скъпо.

— Брей, брей, брей — обади се Луис. — Май пилеем пари по скъпотии, ако имаш излишни мангизи, защо не пуснеш нещо и на нас, а?

— Стилното си е скъпо — кратко отвърна тя.

Ейнджъл, който си бе Ейнджъл, нахално бръкна в чантата и извади касовата бележка, огледа я и подсвирна, сетне разтри пръсти, като че се опари.

— Е, каква е покупката? — попита Луис.

— Дегизация, брато — рече Ейнджъл. — Горещо, ти казвам. За някои хора.

Рейчъл му се изплези.

— Рано идваш — обадох се аз.

— Ти пък като че не се радваш. Да не би да съм ви прекъснала разговора? За какво си говорехте? За футбол или коли?

— За човешки стереотипи — отвърнах. — И ти си един психолог!

Подърдорихме известно време, сетне се преместихме в „Линъкс“ и прекарахме повече от два часа над съомга, телешки и еленски специалитети, приятни приказки. Накрая поръчахме кафе и арманяк —

последното за тях тримата. Разказах им за Грейс Пелтие, Джак Мерсие и за смъртта на Йоси Епстайн.

— Значи смяташ, че дъртаците са прави — Грейс Пелтие не е извършила самоубийство? — попита ме Ейнджъл, когато свърших.

— Ами нещата не са точни, не забелязваш ли? Мерсие вероятно може да упражни някакъв натиск, но така ще привлече вниманието към себе си, а той точно това не желае.

— И затова те е наел теб — рече приятелчето. — Ти да разбуниш кошера.

— Може би — признах аз, уверен, че при всички положения има нещо подобно, но какво точно, засега не знаех.

— А според теб какво се е случило на Грейс? — попита Рейчъл.

— В рамките на чистата спекулация бих казал, че в колата е имало и друг човек — сигурно Марси Бекър, — и то по време на пътуването на север. Но Марси я няма, не зная къде може да е. Покрила се толкова бързо, че е забравила цигарите си в колата.

— А пакетчето с кокаина може ли да е нейно? — попита Ейнджъл.

— Възможно е, но мисля, че не. Кокаинът ми прилича на подхвърлен, с цел да прехвърлят топката на Грейс. Наркотици, нервно напрежение от аспирантската работа, Бог още знае какво и ето — отнела си живота с пистолет. Откъде обаче е дошъл той?

— Каква марка беше?

— „Смит & Уесън“ — модел „Сатърди Найт Спешъл“.

Ейнджъл сви рамене.

— Такива под път и над път, колкото си искаш. Не е трудно да се сдобиеш... стига да знаеш при кого да отидеш.

— Да, но лично аз не мисля, че Грейс ги е знаела тези неща. Според баща ѝ тя дори мразела оръжията.

— Как смяташ: може ли Марси Бекър да е убийцата? — попита Рейчъл.

Отпих от минералната вода, помислих и рекох:

— Е, и това е възможно, но са били приятелки, а и не вярвам, че онова момиче е в състояние така добре да имитира чуждо самоубийство. Ако трябва да правя предположения, а сам Господ ми е свидетел, че напоследък само това правя — бих казал, че по-скоро Марси Бекър е станала свидетел на нещо: може би дори е видяла

човека, убил приятелката ѝ. И това е станало, докато по някаква причина е била извън колата. Сега, има и друго нещо. Щом аз мога да се досетя, че Грейс не е била сама в колата — поне през повечето време на пътуването, — значи и друг може да се досети.

— Което означава, че трябва да намериш Марси Бекър — довърши мисълта ми Луис.

— И още да говоря с Картър Парагон, чиято секретарка твърди, че Грейс не е отишла на срещата.

— Как се връзва с този случай смъртта на Епстайн?

— Не зная точно, но той и Мерсие са имали едни и същи адвокати. При това Мерсие го познава отлично, щом го е канил в къщата си, а в кабинета му виси негова снимка.

Накрая им разказах и за Ал Зи и Харви Рагъл, за г-н Пъд и неговата компаньонка, както и за тяхното посещение у дома.

— Хей, и твърдиш, че те отровили с визитка, а? — с недоверие възкликна Ейнджъл.

Дори и аз самият се срамувах от това твърдение, но кимнах. Всъщност така си и беше.

— Имам чувството, че Пъд дойде у нас, защото така е трябвало да направи, това се е очаквало от него. А не защото е вярвал, че ще се уплаша и ще си свия опашката. Визитката е част от тази игра, средство, което да ме провокира да направя нещо, може би нещо глупаво. И да ми дадат да разбера, че ме наблюдават.

Луис внимателно слушаше и ме гледаше над ръба на чашата си.

— Онзи тип е искал да те види кой си, що си. Физическите ти измерения — обади се той тихо. — Да прецени срещу кого се изправя.

— Размахах му патлака — рекох. — И той се разкара.

— Казах ти, че някой ден ще ми благодариш за него — още по-тихо рече Луис.

Но този път не се усмихна. И на мен хич не ми беше до смях.

След вечерята си тръгнахме заедно с Рейчъл. Вървахме към апартамента, хванати за ръка. Повече не казахме нито дума за Грейс Пелтие или за случая изобщо. Щом влязохме в спалнята, аз си смъкнах обувките и се излегнах на леглото ѝ. Светеше само нощната лампа.

Тогава тя застана пред мен и от скъпата чанта измъкна завитото в червено пакетче.

— За мен ли е? — попитах аз.

— В известен смисъл — рече тя и се усмихна.

Скъса опаковката и видях съдържанието: прозрачен бял сутиен, тесни бикини и още по-деликатен дамски колан заедно с чифт прозрачни копринени чорапи.

— Няма да ми станат — рекох. — А като си помисля, май и на теб...

Рейчъл направи сърдита муцунка, свали ципа на полата и я пусна на земята, сетне започна да разкопчава блузата.

— А не искаш ли поне да опитам? — прошепна тя.

Наречете ме слаб, мислете си каквото искате, но много по-силни мъже са отстъпвали пред подобен вид натиск.

— Добре де — прошепнах дрезгаво, а кръвта сякаш се изцеди от главата ми, за да се отпрати в друга посока — на юг за през зимата.

По-късно през нощта лежах до нея, заслушан в звуците на нощния град. Мислех си, че тя спи, но по едно време облегна глава на гърдите ми и ме загледа втренчено.

— Какво си се замислил? За Грейс Пелтие ли? — попита и ме целуна.

— За нея, за Братството, за Пъд. За всичко.

Извърнах се и я притиснах към себе си.

— Мисля, че ме е страх, Рейчъл.

— От какво те е страх?

— От онова, което мога да направя. От онова, което може да се наложи да направя.

Тя протегна ръка към мен — бял дух в мрака на дългата нощ. Пръстите ѝ ме погалиха по лицето, по клепачите, по контура на бузите, по главата.

— От всичко, което съм вършил в миналото...

— Ти си добър човек, Чарли Паркър — рече тя тихичко. — Вярвам го. Иначе не бих била с теб.

— Добър човек, вършил лоши неща. И не искам повече...

— Вършил си онова, което е било нужно!

Стиснах ѝ ръката здраво, положих дланта ѝ върху слепоочието си. Пръстите ѝ леко ме погладиха по косата.

— И много повече.

Струваше ми се, че плавам в черна дупка, в някаква тъмна празнина, отвсякъде обкръжен от безмерен мрак. Падам сякаш, а само ръката ѝ ме задържа да не потъна надолу. Рейчъл усети това и се притисна към мен, обви краката ми с нейните, сякаш да каже, че ако ще падам, тя ще дойде с мен. Постави брадичка на гърдите ми и застина, стана някак си ужасно тихо и аз усещах тежестта на мислите ѝ.

— Не си сигурен дали Братството е отговорно за смъртта ѝ... или за друга нечия.

— Не съм — потвърдих. — Но ми се струва, че насилието е специалитет на Пъд, а може дори и да е още по-лошо. Усетих го, когато бе близо до мен, когато за миг ме докосна.

— Насилието ражда насилие — прошепна тя.

Кимнах.

— Не съм стрелял повече от година, Рейчъл. Дори и на стрелбище. Не съм хващал пистолет в ръка също... поне не и до вчера. Но го чувствам в себе си — ако нещата продължат по този начин, вероятно ще бъда принуден да го направя пак. И пак.

— Тогава се откажи. Върни парите на Джак Мерсие и нека някой друг се заеме с тази работа.

Каза го, но и сама усещаше, че няма да се получи. Аз говорех така, за да изпитам себе си. Чрез нея, за съжаление.

— Знаеш, че не мога да го направя. Възможно е Марси Бекър да е в беда, освен това мисля, че Грейс е била убита, а после нещата са били прикрити. Не мога да я оставя тази работа да се размине по този начин.

Рейчъл се прилепи към мен още по-плътно, пръстите ѝ полазиха по устните ми.

— Сигурна съм, че ще направиш онова, което е право. И на всяка цена ще се опиташ да избегнеш насилието.

— И ако не успея?

Тя премълча. И какво да каже? То отговорът бе ясен.

Навън трафикът тихо жужи, далечен. Хората спят, а сребърната луна виси високо, високо горе, сякаш забит в небето крив нож. Лежа неспокоен в леглото на обичната ми жена, а Къртис Пелтие вероятно будува в малката кухничка с чаша топло мляко в ръка, унесен в мисли, които не му дават покой. Сигурно е облечен в онези оръфани сини пижами и стари чехли, с червената роба отгоре — разкопчана. Отпива от млякото, оставя чашата на масата и се готви да си ляга. Не че ще заспи, но все пак...

Не зная дали го виждам това в съзнанието си, дали си го представям или подозирам, че става. Но изведнъж гледам — вратата се отваря. Задната. Тъмни сенки падат на пода, понасят се, лазят към него. Облечена в ръкавица ръка затиска устата му, другата извива дясната му ръка нагоре с такава сила, че я изкълчва и изважда от ставата, старецът губи съзнание от болката. Други две ръце сграбчват краката му и го понасят по стълбата нагоре — към банята. Чува се шумът на бълбукаща вода, която вероятно пълни ваната. Къртис Пелтие идва в съзнание само за да се намери клекнал на пода, с лице, опряно на нея. Вижда как нивото на водата се покачва и разбира, че ще умре.

— Къде е скритото, г-н Пелтие? — пита далечен мъжки глас.

Старецът не може да види лицето на говорещия, нито пък втория човек, който също стои отзад, но съзира сенките им, които падат върху фаянсовите плочки.

— Не разбирам какво ме питате — отвърща той, силно уплашен.

— Разбирате, г-н Пелтие. Отлично разбирате.

— Моля ви — изхлипва той, преди да потопят главата му във водата.

Няма време да поеме дъх и водата мигом нахлува в устата и ноздрите му. Бори се, но рамото го боли ужасяващо, пък и колко сила има в един възрастен човек? Успява само да плесне с длан по водата. Изваждат главата му, а той се дави и кашля, плюе вода и неистово се задъхва.

— Питам за последен път, г-н Пелтие. Къде е?

Сега горкият старец се разплаква безпомощно. Плаче от страх и болка, и мъка за загубената дъщеря, защото вече я няма и не може да му помогне — да го защити, нито пък той — нея. Усеща силни пръсти върху изкълченото рамо — агонизира за миг, отново губи съзнание.

Когато идва на себе си, е във ваната — гол, над него се е надвесил червенокос мъж. Остра болка пронизва ръцете му, тя постепенно заглъхва и става някак далечна, далечна. Спи му се, много му се спи, насилва се да задържи очите отворени, но...

Опитва се да погледне към ръцете си. По едно време успява — съзира дълбоки резки, от китките чак до лакътя, а водата във ваната е червена от изтеклата кръв. Сенките са надвиснали отгоре му, мълчаливи, страшни. Светлината бавно гасне, животът сякаш изтича от него, а някъде отпред май че просветва светлина, сетне пак угасва. Но пък идва дъщеря му, тя го прегръща и го понася на ръце. Със себе си, нейде в мрака.

ГЛАВА ДЕСЕТА

При всеки случай според Платон основно принципно положение е да знаеш за какво се извършва разследването. Как стоят нещата в неговия контекст, какво точно търсиш.

Джак Мерсие ме бе наел да разкрия истината за смъртта на Грейс Пелтие. Когато влизах в къщата му, бях зърнал Йоси Епстайн. Последният целеше съдебни действия срещу Братството, може би спонсориран от Мерсие. Сега Епстайн е мъртъв, офисите му — подпалени, изгорени до земята. Грейс Пелтие бе изследвала историята и битието на Баптистите от Арустук, чиито останки бяха излезли на бял свят изпод тонове кал край бреговете на Сейнт Фройд. По някаква причина тя се бе опитала да влезе във връзка с Картър Парагон, може би в контекста на своите научни изследвания. И отново се бе мярнал призракът на Братството. Лутц, детективът, разследвал случая Пелтие, бе достатъчно близък с последното, че да си вдигне задника от не знам къде си и да дойде чак в Уотървил, за да ме набие и предупреди да не закачам Парагон. Ето, като свързвам всички тези факти и към тях добавям приятната фигура на г-н Пъд, стигам до заключението, че разследването ми, изглежда, се върти най-вече около Братството.

В събота рано сутринта Рейчъл хукна към факултета за продължаващото академично заседание. Взе със себе си поставената в найлонова опаковка визитка на Пъд. Някой от приятелите ѝ в университетската лаборатория бе обещал да я изследва най-късно до обед. Моя милост пък си взе душ, направи си кафе и облечен в хавлия, се намести пред телефона. Първо се обадох на стария си колега и партньор от отдел „Убийства“ на нюйоркската полиция Уолтър Коул. Помолих го за няколко неща, той съответно на свой ред завъртя някои телефони и ми даде името на детектива, разследвал смъртта на Йоси Епстайн и подпалването на офиса му. Полицаят се казваше Любич.

— Като филмовия режисьор — обясни ми той, когато накрая успях да го закова в разговор. — Ернст, нали знаете?

— Роднини ли сте?

— Ами. Но пък на няколко пъти съм режисирал нюйоркския трафик.

— Това не се брои — засмях се аз.

— Уолтър каза, че сте бивше ченге?

— Вярно е.

— Е, как ви върви сега — като частен детектив?

— О, работа има — колкото щещ. Само да не си много придирчив. Разводи, неверни съпруги и съпрузи и тям подобни. От тях не се печели много, затова трябва да се бачка повече на бройка. Защо питате, да не ви е писнало да бъдете ченге?

— Е, не чак толкова, но пък тук заплатата е кофти. Човек може да припечели повече като боклукчия.

— Хм, като стар колега ви казвам — то между двете професии голяма разлика няма.

— Ха-ха, вие го казахте. Интересували сте се за Епстайн?

— Да, от всичко, което можете да ми кажете, моля.

— Питам защо?

— Текуща работа.

— И по-точно?

— Разследвам убийството на една девойка, която може би е имала контакти с Епстайн в миналото, но може и да не е имала.

— Името ѝ?

— Грейс Пелтие. Ченгетата в Мачиас са в течение на случая. Техен е бил.

— Кога е починала?

— Преди около две седмици.

— Какво я свързва с Епстайн?

Не виждах никаква причина да не подпаля малко огън под задника на Братството. Особено ако успея. Така или иначе разговорът на Лутц с Парагон би трябвало да бъде в архивата на случая.

— Братството. То е една от организациите, срещу които Епстайн е събирал доказателствен материал, за да го даде на съда. Възможно е точно преди смъртта си Грейс Пелтие да се е срещала с неговия лидер — Картър Парагон.

— Това ли е всичко?

— Може да излезе и нещо повече. Аз сега започвам. Ще се опитам да се реванширам.

Отсреща настъпи мълчание. Някъде около трийсетина секунди. Помислих, че връзката се е разпаднала. Сетне той заговори:

— Ще ви повярвам и ще помогна. Но само веднъж.

— Аз от само веднъж имам нужда.

— Официално погледнато, се води за убийство. Изключихме възможността за кражба като мотив, а вероятната връзка със запалителните бомби в „Еврейската лига за толерантност“ се разследва в момента.

— Браво на вас. Чиста работа. Какво не искате да ми кажете?

— При аутопсията намериха раничка под мишницата на Епстайн — снижи глас Любич. — Подобна на дупчица от игла. Сега експертите се опитват да открият какво му е било инжектирано. Най-меродавното, но все още не окончателно мнение е, че е било отрова.

Чух шум като от разлистване на хартия.

— Ето тук пред мен има разни експертизи. Чета нещо си за невротоксични вещества, което означавало блокиране на пътя на нервните импулси към мускулите, свръхстимулация на медиаторите — тук запъна на терминологията — хм... ацетилхолин и норадреналин, което парализирало... хм — още повече засрича — симпатичната и гръбначномозъчната нервна система, а то водело до внезапен и особено остър стрес на организма.

Любич високо въздъхна.

— Хм, да... казано с прости думи, отровата предизвиква повишаване на пулса, на кръвното налягане, затруднения в дишането и мускулна парализа. Епстайн е получил масивен инфаркт някъде на втората минута. На третата е бил мъртъв. Симптомите, хм... симптомите — значи това го казвам абсолютно поверително, нали разбирате! — са като при паешка отрова. В основни линии, ако някой не извади по-достоверна теория, така ще си остане. Значи, някакъв си нередовен хваща Епстайн, просва го на пода, сяда му на гърдите и му инжектира здрава доза паешка отрова. Ето това е. Предполага се, че паякът е от онзи тип, който наричат черна вдовица, женски — латинското му име е *Latrodectus mactans*. Освен това убиецът е смъкнал парченце кожа някъде от долната част на таза, няколко квадратни сантиметра. И това ако не е шашава работа, а? Много изроди се навъдиха, да.

Огледах набързо надрасканите бележки, оставих писалката и попитах.

— Някой друг да се е интересувал от случая?

— Хей, какво чувам? — оплака се Любич. — Правиш на някого услуга, а той прекалява с добротата ти, а?

— Съжалявам — побързах да кажа. — Но отговорът май е „да“, нали?

— Полицията в Минеаполис — въздъхна Любич. — Имало възможна връзка с кончината на лекарка на име Алисън Бек преди седмица. Намерили я в компанията на същия вид паяци. Имало дори и в устата ѝ.

— Боже мой!

— Аха. Такива работи стават днес.

Изглежда, Любич хареса реакцията ми, защото помълча, помълча, сетне продължи:

— Колегите от Минеаполис решили, че паяците били натровени с въглероден двуокис, сетне поставени в устата ѝ, където се съживили. Само един обаче оцелял напълно — другите се изполяли — след като, разбира се, здравата я нажилили. И тя починала вследствие на парализа на дихателните пътища — просто ѝ се свършил въздухът.

— Някакви интересни улики при тях?

— Бек е известна като гинеколог, който защитава абортите и самата тя ги прави. Така че колегите подгонили местните ненормалници и се мъчат да ги приберат тихомълком — да не се разчува много по пресата. Четох, че едвам успели да я извадят от колата.

— Че защо?

— Ами там е била убита, автомобилът бил пълен с паяци.

ПЪД!

Благодарих му, обещах да го държа в течение и затворих. Влязох в Интернет и се захванах с търсене. Но само след две минути, че и помалко, на екрана излезе снимката на Алисън Бек. Тук изглеждаше по-млада от фотографията в кабинета на Джак Мерсие. По-млада и доста по-щастлива. Репортерите бяха свършили добра работа — бяха изровили всички нужни подробности, намерили стара информация и източници, разпитвали кой ли не и по свои пътища стигнали до доста

убедително заключение: че може би лекарката е починала вследствие ухапване на отровен паяк. Трудно е да се пазят в тайна такива факти.

Изключих компютъра и позвъних на Рейчъл. Предварително знаех, че в 11 часа ще си направят почивка за по едно кафе.

— Успя ли да свършиш работа?

— Първо да ти пожелаая най-прекрасно утро с много любов — заяде се тя. — Главата ме боли от много приказки.

— Вземи си хапче — посъветвах я аз. — Е, какво става?

— Още я изследват в лабораторията. Сега разкарай се, докато не съм се ядосала истински.

И ми затвори телефона, което не ми остави голям избор.

Или да не правя нищо и да се излеждавам, или да завъртя на полицията в Минеаполис. За съжаление там познати нямах, а персоналният ми чар едва ли щеше да ме отведе далеч, особено пък по телефона. Опитах се да се свържа с Мерсие, но прислужницата ме отрязва набързо. Какво да правя сега? Нямах работа чак до вечерта, когато с Рейчъл щяхме да ходим на „Клеопатра“. Облякох се, взех за всеки случай едно романче от библиотеката на домакинята и се наках да се поразкарам по улиците. Реших да отскоча до „Нюбъри Стрийт“, защото се сетих за една книжарничка за комикси и офиса над нея. Може би си заслужаваше да поговорим.

Оказа се, че Ал Зи е мислил в същата линия, защото вече бе планирал посещението ми. Тъкмо се подадох от входа на сградата на Рейчъл и от паркирания отпред на улицата зелен буик излезе едра фигура.

— Чудна количка си имаш, Томи — подхвърлих. — Разкарваш гаджетата насам-натам, до „Дисни Уърлд“ например, а?

Томи Качи се ухили. Носеше черна тениска без ръкави и прилепнали по краката черни джинси. Масивните му рамене надвиснаха над мен като че издути с магически компресор, особено пък на фона на тесния кръст и мускулите на ръцете — същински корабни въжета. Като помисли малко творчески човек, Томи приличаше на гигантска вървяща чаша Мартини, но не ме разбирайте криво — съвсем не толкова крехка.

Пък и Томи не е пияница.

— Добре дошъл в Бостън — рече той. — Ал Зи ще се радва да те види. Влизай в колата. Моля.

— Имаш ли нещо против да отида сам, а? — попитах го аз, защото за нищо на света не ми се качваше в този буик.

Отлично знаех какви пътешествия организира Томи и каква участ постига возилите се отзад гости. Нищо, че се хили през цялото време. По-добре човек да си върви пеша по междушатската магистрала, че ако трябва и със завързани очи.

Сякаш чул мислите ми, той се ухили още по-широко.

— Така е по-лесно, брато. Ал не обича да чака, нали знаеш. Става му притеснително.

— Да бе, да. Ама все пак по-добре ще е да повървя на чист въздух и да дойда малко по-късно, а?

Тони сви мощните рамене. Вероятно нямаше заповед да прилага насилие, затова рече:

— Добре де, щом искаш чист въздух, ние нямаме нищо против.

Е, речено — сторено. Вървах пеша към „Нюбъри“, а огромният буик лазеше по улицата след мен. Хубаво, че почти нямаше трафик. Средна скорост около 2 мили в час, но пък аз се чувствах желан, а и център на внимание. Когато стигнахме пред книжарничката, Томи помахаше с ръчище и стъпи на газта. Туристите по тясната уличка се разбягаха. Натиснах бутона на познатия звънец, съобщих си името и заизкачвах стълбите към офиса на Ал Зи.

Никак не се бе променил от последното ми посещение. Същите голи дъски, същата лющеца се стара боя. Вътре имаше двама въоръжени типове, но не и място за сядане, ако не смятаме изтърканото канапе в червено и стола зад бюрото на Ал Зи, на който се бе настанил лично той.

Ал бе в черен костюм, черна риза, черна вратовръзка, посивялата му коса — зализана назад по черепа, лицето му все така мъртвешко, само че ми се стори дори малко по-изпито от миналия път. Носеше слухов апарат, миниатюрните слушалки стърчаха от заострените му и издължени уши. Бях чул, че слухът му се влошавал прогресивно напоследък — сигурно от непрекъснатата пукотевица наоколо.

— Гледам, че сте сменили летния гардероб — учтиво рекох аз.

— Бях на погребение — отвърна той и наведе глава, че и с интерес огледа дрехите си, сякаш ги виждаше за пръв път.

— Уредено от вас погребение ли?

— Не, не, просто поднесох последна почит на стар другар. Моите приятели измират един по един, вече не останаха. Скоро май аз ще съм единственият жив.

Забелязах, че си вярва, като говори. Но пък като го познава човек, не би се учудил на увереността му в тази насока. И вероятно бе прав.

Махна с ръка към канапето.

— Седнете, настанете се. Тук много хора не идват.

— Не разбирам защо — не се сдържах аз, нали ми е такъв нравът. — Тук е толкова уютно и приятно.

— Вкусовете ми са спартански, знаете — усмихна се Ал и се облегна на стола. — Е, днес ми е щастлив ден. Първо на погребение, сетне посещение на добра воля от страна на г-н Чарли Паркър. Кой знае какво може да стане до довечера: я патката ми да окапе, я растенията в саксиите да увехнат.

— Най-вече ще съжалявам за растенията — пак не се стърпях аз.

Ал Зи протегна дълго тяло, сякаш гигантска змия се разви и опъна.

— Как е неуловимият Луис? — подметна той. — Нещо напоследък не го чуваме. Само за вас ли убива вече?

— Винаги е работил единствено и само за себе си — поправих го аз.

— Добре де, както и да е. Той е единствената причина вие да можете спокойно да ползвате нюйоркското метро например, когато се мернете в този красив град. Защото ако някой посегне на скъпоценната ви персона, онзи хахо ще го очисти. Той дори и на мен би посегнал, а лично аз смятам себе си за много приятен човек, като се имат предвид някои неща. Е, повечето неща, разбира се — усмихна се приветливо Зи и ме изгледа въпросително: — Сега, какво мога да направя за вас, освен това да ви пусна да си излезете оттук жив и здрав?

Знаех, че колкото и да звучи злокобно, то си е до голяма степен помпозна поза. Ал обичаше тежкарските приказки, винаги говореше на „вие“. В миналото се бяхме сблъскали, дори посритвали, ако може да се употреби подобен израз; веднъж Ал ми даде срок 24 часа да намеря едни пари, които един веселяк бе отмъкнал изпод носа на мафиота Тони Чели. Иначе — бум и край: защото е истина, че Ал държи повече на цената на един куршум, отколкото на човешкия живот. Аз обаче

намерих парите и затова съм жив, но пък станах свидетел на убийството на Чели по нареждане на самия Ал Зи. В Дарк Холоу преди време мнозина от хората на Чели скоропостижно си заминаха от този свят — до голяма степен благодарение на усилията на Луис и моя милост, но Тони Чели бе единственият официално посветен в мафиотското братство и фактът, че смъртта му санкционира лично Ал Зи, отклони отмъщението от нас. Ние си му върнахме услугата с лихвите, че и отгоре — намерихме му почти цялата изчезнала сума и му я предадохме. Във всеки случай личните ми отношения с Ал Зи днес могат да се определят с думата „комплицирани“. Едва ли в речниците има по-подходяща дума.

След завършека на събитията около Тони Чели Ал Зи бе наредил на свои хора да ме следят — къде ходя, какво правя. Това бе повече от явно. Иначе откъде ще знае за работата ми по убийството или самоубийството на Грейс Пелтие и Братството? Стопроцентово знаеше и разни неща за господин Пъд.

— Доколкото помня, поканата идва от вас — върнах се аз на темата.

Ал Зи се плесна по главата, като че муха го ухапа.

— Вярно бе, така си е. Трябва да е било в миг на слабост.

Но с тази приказка приключи и майтапът. Ал Зи мина на сериозното.

— Чувам, че си пъхате носа в делата на Братството.

— Това интересува ли ви?

— Много неща по принцип ме интересуват. Приятна ли ви бе срещата с г-н Рагъл?

— А, той ли? Доста психически натоварен човек. Мисли си, че искат да го убият.

— Аз лично се опасявам, че може да пострада, и то сериозно, заради собственото си изкуство.

Каза го и махна с ръка на двете мутри. Те излязоха и затвориха вратата след себе си. Ал стана и се разходи из стаята, отиде до прозореца и заоглежда пазаруващите на улицата туристи. Очите му бяха като на таласъм, само дете никой не пукяса от мятаните наляво и надясно погледи.

— Харесвам я тази улица — заговори Ал. — Харесвам си я — най-вече, че е обикновена, нормална. Стъпваш на тротоара, а хората

около теб — най-обикновени. Един се кахъри за ипотеката, друг се ядосва заради цената на кафето, трети — да не си изпусне влака. Ходя сред тях и се чувствам нормален.

Извърна се и ме загледа.

— А вие? Вие, от друга страна, изглеждате напълно нормален. Обличате се като всеки втори кретен отвън. Не изглеждате нито по-зле, нито по-добре от стотина други туруци на улицата. Ама влезете ли тук, и аз ставам неспокоен. Нещо ме гложди отвътре, засърбят ме пръстите, дланите ми се потят... Хм. Да сме наясно: аз ви уважавам. Значи така. Дори може би ви и харесвам малко. Но зърна ли ви, и в душата ми се вселява някакво чувство на обреченост — сякаш шибаният таван се кани да пада. А присъствието на онези двамата — любимите ви убийци — в Бостън направо ме притеснява. Не мога да спя спокойно, значи. Зная, че тук си имате някаква жена, но разбрах още, че снощи сте вечеряли в „Линъкс“ заедно с онези приятелчета. Вие телешко ли ядохте?

— Много бе вкусно.

— За 35 кинта порцията би трябвало да е повече от вкусно. Дори и песен да ви пее, докато дъвчете. За какво си говорихте — за работа или просто така... приятелски разговор?

— По малко и от двете.

— Хм, така си и знаех — кимна Ал. — Предполагам, интересува ви защо насочих Рагъл към вас, защо се интересувам от този човек, който нарича себе си Пъд, нали? Може би си правя сметката: какво мога да направя аз за Чарли Паркър? Чий живот да сговня, като насоча Паркър да рови около него, а?

Изчаках. Не бях сигурен накъде отива разговорът. И естествено, че бях учуден от посоката, която внезапно пое.

— Или нещо друго? — продължи Ал и тонът му се промени.

Зазвуча гневливо, заядливо, по старчески. Махна се от прозореца, прекрачи до канапето и седна до мен — съвсем близо. В очите му съзрях нещо далечно, нещо, което може би го притесняваше и преследваше нощем.

— Мислите ли, че едно добро дело може да изкупи вършени цял живот злини? — изведнъж попита той.

— Не зная. Не е мое право да съдя — рекох предпазливо.

— Дипломатически отговор, но неверен. Вие само това правите, Паркър, постоянно сте в ролята на съдия. И ви уважавам, защото постъпвате така, както ви повелява съвестта. Както правя и аз в моята работа. Ние си приличаме, Паркър. Вие и аз. Хайде, опитайте да ми отговорите отново.

Свих рамене.

— Вероятно може, особено ако е акт на неподправено, искрено разкаяние, но знам ли? Как да кажа накъде ще натезжат везните на Божието правосъдие?

— Вярвате ли в избавлението?

— Надявам се един ден да ме постигне.

— Значи вярвате и в изкуплението като някакъв вид компенсация. То е сянката на избавлението.

Скръсти ръце в скута си и пак ме погледна. Ръцете му бяха бели, извънредно чисти, сякаш ежедневно прекарваше часове наред в почистване, миене и търкане на кожата.

— Остарявам. Тази сутрин в гробището се огледах и видях само мъртъвци — мъже и жени. Цяла група хора, на които тепърва едва ли ще им се събере общо повече от година-две живот — взети заедно, ви казвам. Много скоро ще ни дойде редът и всички ще бъдем повикани, за да застанем пред Божия престол, където ще бъдем претеглени и вероятно намерени за грешни. Всички ние, до един. Най-доброто, на което можем да се надяваме, е Божията милост. Аз обаче не вярвам, че ни чака милост или прошка, ако приживе ние самите не сме я проявявали. Поне веднъж... А аз не съм милосърден човек. Никога не съм бил...

Мълчах и продължавах да изчаквам, а той въртеше годежния пръстен на пръста си и ме поглеждаше косо. Знаех, че съпругата му е починала преди три години, а деца нямаше. Какво ли мислеше точно в този миг? Вероятно, че след смъртта си ще се съберат отново с нея, може би в друг свят, вероятно в друг живот.

— Всеки има право да се опита да изкупи грешките си — рече изведнъж, и то съвсем тихо. — Никой не бива да му отнема това право.

Очите му отново отскочиха към прозореца, откъдето идваше единствената светлина в стаята. Сетне издума:

— Зная това-онова за Братството. И за човека, когото използват да върши специалната работа.

— Г-н Пъд ли?

— Вие вече го познавате, така ли? — този път Ал Зи наистина бе удивен.

— Запознахме се в моя двор — отвърнах.

— Тогава може би дните ви наистина са преброени — рече той просто и с убеждение. — Познавам го, защото работата ми е такава. Не обичам непредсказуемостта, освен ако не го използвам лично аз — за мои си цели. Именно затова и вие сте все още жив. Знаете го добре. Затова не наредих да ви очистят, когато дойдохте да ме разпитвате за Чели, а и после — след като заедно с вашите приятели преди две зими избихте повечето негови хора. Вашата цел и моята бяха горе-долу така... — рече Ал и разклати длан в балансиращо движение. — Пък и върнахте парите, това ви купи живот.

Сега може би не е лошо да поговорим за Пъд. Може да ни е от взаимна полза. На мен особено няма да ми пука, ако той ви убие пръв. Е, може би ще ми липсват. Имате дарбата да оживяват нещата, да правите живота по-весел... но това е всичко. И вие, и вашите приятелчета. Но пък ако го убиете — то ще бъде от полза за всички.

— А защо вие не свършите тази работа? Имате цяла организация? — опънах се аз.

— Защото не е направил нищо, което да го постави в позиция за подобна санкция от страна на мен и моите съдружници. Вижте сега — представете си, че виждате отровен паяк в ъгъла на стаята, нали? Няма да го убиете веднага — не и преди да е направил опит да ви ухапе, нали?

Ал ме погледна. Изглеждаше доволен от образната си реч. Но отлично знаех, че тази аналогия с паяците не е случайна. Интересен човек беше този Ал Зи. Наистина интересен.

— Пък освен Пъд има и други фактори. Други хора — в сянката, извън кадър. Тези хора трябва да излязат на светлото. Трябва някак да ги примамим — да се покажат. Защото ако тръгна срещу Пъд без друга причина, освен тази, че го смятам за зъл и опасен (при положение че мога да открия Пъд достатъчно бързо и хората, които изпратя срещу него да го ликвидират, в което се съмнявам), то онези в сянка ще вземат мерки против мен и ме смятат за отстранен от играта. Нито за секунда не се съмнявам, че именно така ще стане. С фатален изход лично за мен. Всъщност смятам, че в момента, в който наредя санкция

срещу Пъд, той ще ме изпревари. Това е опасен човек, повярвайте ми. Познавам го и него, и цялата му история.

— Значи искате да използвате мен за примамка?

— Никой не може да ви използва — засмя се Ал Зи, — освен ако вие самият не го пожелаете. Вие вървите срещу Пъд по ваши си, собствени подбуди. От моя страна пък никой от моята организация няма да ви пречи. По никакъв начин. Дори се опитах да ви насоча в правилната посока — затова ви изпратих онова порно режисьорче. Ако го загащите в ъгъла и ние можем да помогнем да го забършете, без това да привлича вниманието към нас, то смятайте го за свършено. Така стоят нещата. Но моят съвет е да скриете всички ваши близки — хората, на които държите — далеч, далеч от него, защото той може да ги убие или най-малкото да ги използва, за да убие вас самия. Ясен съм, нали?

Рече го и се усмихна конспиративно.

— В същото време длъжен съм да ви кажа, че имате конкуренция в опита да ликвидирате Пъд. В Ню Йорк на еврейските старейшини им писна от палежи и убийства, а смъртта на онзи равин направо преля чашата. С тях не бива да се бъзикате. Не и с шибаните чифути. Е, не е както по времето на големия Бъгси Сийгъл, но ви казвам, че тези хора са опасни — имат ли зъб на някого, свършено е с него. Сигурно си мислите, че шибаната сицилианска мафия е страшна, а? Много здраве имате! Шибаните евреи, те са специалисти в замислянето на отмъщение — имат хиляди и хиляди години опит в това отношение. И са същите специалисти като шибаните китайци в областта на барута. Имам предвид, че китаецът измисли барута, а евреинът — отмъщението. Бог да ми прости за езиковите средства.

— Искате да кажете, че са наели някого ли? — попитах с интерес.

— Да — потвърди Ал. — Но при този човек не парите са главният стимул, не те са му мотивация, значи. Той нарича себе си Голем^[1] и е евреин от Източна Европа. Не го познавам лично и сигурно така си е по-добре за мен. Но както чувам, захване ли се с някой, и онзи умира. В деня, в който го срещна, ще целувам пръстена на св. Петър и ще препрочитам Десетте Божии заповеди.

Отново завъртя годежния си пръстен; светлината от прозореца заигра върху метала и разпрати наоколо златисти стрелици.

— Не е лошо да поговорите с човек на име Мики Шайн — истинското му име е Майкъл Шайнберг. Викаме му Мики Еврейчето. Сега е вече пенсиониран, по-рано бе от екипа на Джоуи Барбоса, ама сетне нали Джоуи започна да пее на ченгетата, та нещата се промениха. Подочух, че именно той е теглил куршума на Джоуи в Сан Франциско през седемдесет и пета. Същата година работеше и за Екшън Джаксън, сетне му писна от игрите и си купи цветарски магазин в Кеймбридж.

Ал Зи извади скъпа писалка и тефтерче, написа нещо и скъса листчето, за да ми го подаде.

— Мики Шайн — повтори той и очите му се зареяха нейде далече, в гласа му се появиха носталгични нотки. — Знаете, помня един случай... бяхме се запили в Алфabet Сити, беше лятото на шейсет и осма; пихме, пихме, сетне се преместихме на друго място, не помня къде, ама се събуждам в една турска баня, значи — не ти е работа. Гол като сокол, ама не съвсем гол, значи, увит в хавлия. Лежа на една плоча, наоколо фаянс, плочки, кофти работа — решавам, значи, че съм в шибаната морга...

Изведнъж млъкна, вероятно се усети, че се разпуска прекалено пред мен и изхъмка, сетне добави строго:

— Та значи, видите ли го, разкажете му тази история. Предайте му, че още помня онази вечер.

— Ще го направя — обещах аз.

— Ще наредя някой да му се обади предварително — рече още Ал Зи. — Мики си пада малко бързак, пък и не мисли много-много. Барбоса го намериха с четири рани от рязана пушка. Влезете ли там с този патлак под сакото, разпитате ли туй-онуй за миналото, току-виж сте се усетили как се е чувствал Барбоса, ако разбирате какво искам да кажа.

Благодарих му, станах да си ходя. Още преди да съм стигнал до вратата, той вече се бе наместил зад бюрото, а пръстите му все така навиваха ли, навиваха старата златна халка.

— Ние с вас си приличаме, един тип хора сме — вие и аз — повтори той, докато отварях.

— Какъв тип? — попитах за всеки случай.

— Вие знаете какъв — отвърна Ал.

— Едно добро дело — рекох тихо, но не бях сигурен дали то ще е достатъчно.

Ал Зи действаше главно в сферата на дрогата и курвите, порното и кражбите, изнудването и убийствата — пропилян, задъхан живот. Ако вярвате в кармата например, тези неща се натрупват... Ако пък вярвате в Господа Бога, значи пък изобщо не бива да ги вършите.

Ами аз самият? Не бях ли вършил неща, за които сетне горчиво съжалявах? Бях отнемал чужд живот. Бях убил невъоръжен човек с голи ръце. Може би Ал Зи бе прав: ние сме си един и същи тип хора — той и аз!

Сетне гласът му ме извади от въпросните размишления:

— Както казвате — едно добро дело. Аз ще ви помогна, по този дребен начин, да намерите г-н Пъд и да го отпишете от играта. И него, и онези около него. Но стъпвайте леко и внимавайте в картинката, г-н Чарли Паркър! Все още има хора, които се ослушват в очакване на вашите стъпки.

На излизане се обърнах. Той вече седеше на стола, скръстил ръце на корема, лицето му изпънато, застинало в изражението на суров, безмилостен бог.

[1] Голем — в юдейския фолклор означава изкуствено създаден човек, на когото сетне е вдъхнат живот. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

Мики Шайн^[1] се оказа дребен, олисяващ отпред мъж, събрал обаче достатъчно коса за сребриста конска опашка на тила. Този трик трябваше да прикрие факта, че от ушите нагоре я имаше пет-шест косъма, я не. За това донякъде помагаше и сребрилата му брадица. Така че Мики имаше двоен проблем — името и лъщящият на ярката светлина в магазина почти гол череп, от който трябваше да отвлича вниманието с помощта на козия израстък на брадата и пораслата на тила коса. Общият ефект не бе много в негова полза.

— Да сте чували вица за легионерите и пясъчната пустиня? — попитах още когато звънчето над вратата предизвести влизането ми в магазина на площад „Кендъл“. — Значи крачат си те двамата през пясъците и единият казва: „Да знаеш, брато, досега да съм я забравил, ако името ѝ не беше Сандра^[2]“.

Мики Шан ме изгледа тъпо. Защо ли му разказах този виц?

— Пясък — натъртих върху думата. — Пясък — sand.

— Ще си купиш ли нещо или ще се бързикаме? — попита ме Мики. — Да не те пращат да ме веселиш, а?

— Мисля, че да — отвърнах. — От името на Ал Зи.

— Хм, да — обадиха ми се. Само дете не ми казаха, че си такъв шегобиец. Я заключи вратата и обърни надписа на „Затворено“.

Изпълних нареждането и го последвах в задната стаичка. Над масичка до стената висеше корково табло, а на него — списък с имена и адреси. Мики Шайн се захвана да вади орхидеи от една кофичка и да ги подрежда върху масичката.

— Глей сега, аз имам няколко поръчки, ама ако речеш да спра, ще ги зарежа — рече той и ме изгледа.

— Няма нужда — отвърнах. — И така си е добре.

— Сипи си кафе — кимна ми той към машинката на съседната лавица, до която имаше купички със сметана на прах и захар. Кафето смърдеше на умрели хлебарки, и то здраво.

— Дошъл си заради Пъд, така ли? — попита ме той и ръцете му потрепнаха, когато спомена името.

— Да.

— Значи му е дошло времето — измърмори той повече на себе си, отколкото на мен.

Продължи да подрежда цветята мълчешком; така минаха няколко минути, сетне въздъхна и се отказа. Сега вече ръцете му видимо трепереха. Погледна ги, пак въздъхна, вдигна ги така, че да ги видя добре и после ги набути в джобовете на панталоните.

— Той не е човек, а чудовище, г-н Паркър — започна да говори Мики и след малко потрепери, явно променен, а се промени и начинът му на говор. — През последните пет години много съм си мислил за него, за очите му, за ръцете му. За неговите ръце... Когато си го представя, винаги виждам едно кухо тяло, една черупка, в която се крие зъл дух. Сигурно ме мислиш за шантав, а?

Поклатих глава и се опитах да си припомня първото впечатление от Пъд: очите му, надничачи изпод надвисналата плът, странните некоординирани движения на пръстите, растящата му на непривични места коса. Отлично разбирах какво изпитва Шайн в момента.

— Знаеш ли, г-н Паркър, мисля си, че той е дибук. Ама ти май не знаеш какво е това дибук?

— Съжалявам, наистина не зная.

— Дибук е духът на мъртвец, обладал тялото на жив човек. Това е г-н Пъд — той е дибук — зъл дух, нечестив и неземеен, дошъл да дебне живите...

— Откъде го познаваш?

— От една поръчка, откъде другаде? То беше след като се отказах от игрите — когато старите правила започнаха да се разпадат. Аз съм евреин, а евреите не са наравно с другите, г-н Паркър, не са. При това не бях от посветените, затова реших, че е по-добре да се разкарам и да ги оставя да се избият като диви кучета помежду си. Направих една услуга на едни хора, сетне се чупих... онези да си се избиват...

Погледна ме крадешком и в същия миг бях сигурен, че казаното от Ал Зи е вярно: пръстът на Мики е дръпнал спусъка на оръжието, убило Барбоса през седемдесет и пета в Сан Франциско. Това е било онази „услуга“, заради която са го пуснали да си върви по живо, по здраво и да си продава цветята.

— Тогава си купих магазина и нещата вървяха добре някъде до осемдесет и шеста. Същата година се разболях и трябваше да зарежа цветята за цяла година. Междувременно се появиха нови цветари, загубих си постоянните клиенти и така нататък... — сега пак въздъхна.

— По същото време чух, че имало поръчка за един човек, бил един такъв... странен, неестествено слаб и тънък, убивал поради объркани религиозни възгледи или поне така ми казаха. Например лекари от онези клиники, дето правят абортите, хомосексуалисти, дори и евреи. Смятам, че абортът е нещо лошо, г-н Паркър, то и Старият завет си е съвсем категоричен по... такива хора, де.

Извърна очи и се досетих, че Ал Зи го е предупредил за Ейнджъл и Луис и сигурно го е посъветвал да си държи устата.

— Но да убиваш такива хора съвсем не оправя нещата — продължи той с убеждението на човек, който е убивал за пари. — Е, приех поръчката. Не бях държал в ръка оръжие от години, но нали знаете — стари навици, стари инстинкти — те не си отиват така лесно.

Сега потъркваше ръце, а очите му се зареяха в някакъв друг, далечен свят и инстинктивно усетих, че изживява някакво старо страдание или обида.

— И го намери?

— Не, г-н Паркър, той ме намери пръв.

Забелязах, че още по-силно и още по-бързо затърка ръце една в друга.

— Бях открил важен факт: че главното му свърталище е някъде в Мейн, затова заминах за там, за да потърся следи. Бях отседнал в един мотел в Бангор. Знаете ли го този град? Истинска дупка. Тъкмо задрямвах, когато чух шума в стаята... Посегнах за пистолета, но той не си беше на мястото, сетне нещо ме тресна по главата, а когато дойдох на себе си, вече бях в багажника на някаква кола. Бяха ми завързали и ръцете, и краката — с жица, на устата ми имаше лепенка. Не помня колко съм се возил така, но по едно време капакът се отвори. И на очите имах парцал, но той бе полупрозрачен и го видях. Г-н Пъд. Стоеше там в едни ненормални дрехи — една с друга не си пасваха. Приличаше на старец. Но в очите му имаше нечиста светлина, г-н Паркър! Такава не съм виждал...

Млъкна и си хвана главата с две ръце, прокара ги по голия череп, сякаш се опитва да приглади несъществуващата си коса.

— За малко да се напикая, г-н Паркър. Никак не ме е срам да ти кажа този факт. Изобщо не съм човек, който се плаши от щяло и нещяло, смъртта съм я гледал много пъти в очите, ти казвам. Обаче като зърнах онова в очите му... когато пръстите му ме опипаха... когато му усетих ноктите...

Извади ме от колата — на ръце. Да, да — със собствените си ръце. Вдигна ме като перце — много е силен. Сетне започна да ме влачи по земята. С едната ръка — като вързоп. Бяхме в някаква тъмна гора, а сред дърветата се издига някаква висока сянка — същинска кула. Чух да се отваря врата и той ме вмъкна в нещо като колиба. Там имаше две стаи. В първата — маса и столове, нищо повече. По пода кръв, петна, засъхнали по дъските, а на масата кашон с дупчици по него. Взе го с другата си ръка и го понесе. Другата стая бе с плочки и вана, стара вана и разбита тоалетна. Пусна ме във ваната, пак ме тресна по главата. Зашемети ме, ти казвам, и междувременно ми нарязва дрехите с нож. Значи отпред си бях както майка ме е родила — от врата до петите. Помириса си пръстите и ми заговори, г-н Паркър. „Миришеш на страх, г-н Шайнберг“ — това само рече.

В същия миг усетих, че всичко наоколо изчезва: постепенно заглъхнаха уличните шумове, проникващото през прозорците слънце избледня и се скри. Остана само гласът на Мики Шайн и безпогрешно усетих застоялата смрад на старата влажна и мръсна колиба, тихото дишане на г-н Пъд, който седна на ръба на тоалетната чиния и бавно повдигна капака на кашона.

— Пълен беше с буркани — продължи гласът на Шайн — логично продължение на видяното от собствените ми очи. Някои поголеми, други по-малки. Поднесе един към очите ми, на капачето имаше дупки. Веднага видях паяка вътре. От дете мразя паяците. Беше малък и кафяв на цвят, но на мен — легнал в онази ръждива вана, целият потен, уплашен — той ми се видя като осемкрако чудовище. Г-н Пъд не каза нищо, само поклати буркана, свали капака и пусна паяка върху гърдите ми. Той се заплете в космите, аз се гърчех и подскачах колкото мога с надежда да го отърся от себе си, но това бе направо невъзможно. Сетне усетих първото ужилване, чух звъна на стъкло и втори паяк тупна върху ми, сетне трети... и така нататък. Чувах се сам как охкам, а ми се струваше, че стенанията идват някъде от друго

място, не аз издавам тези звуци. Мислех само за гадните насекоми и ужасът набираше сила в мен.

Сетне г-н Пъд щракна с пръсти и това ме накара да го погледна. Подбираше нови буркани от кашона и поред ми ги поднасяше пред очите, за да им видя съдържанието. В един имаше тарантула. В друг — черна вдовица, в трети — червен скорпион, а опашката му се гърчи ли гърчи...

Наведе се към мен и пошепна: „Кой да ти дам, г-н Шайнберг, кой?“ Но не пусна тези — най-страшните. Прибра ги обратно в кашона и от джоба на сакото извади плик. Там бяха подредени снимки: на бившата ми съпруга, на сина, на дъщерите и внучката. Черно-бели, всичките правени на улицата. Показа ми ги една по една, сетне си ги прибра.

— Това е само предупреждение, г-н Шайнберг, предупреждение към всеки, който си внуши, че може да спечели леки пари, като тръгне след мен. Може би ще оцелееш тази вечер, може би не. Ако оживееш, върни си се в цветарския магазин и забрави за мен. В такъв случай няма да закачам семейството ти. Но ако отново се опиташ да ме преследваш, онуй момиченце Силвия — нали така й беше името на внучката ти? — то ще лежи тук, на твоето място и ще му се случи същото, което се случи на теб самия. И ти гарантирам, г-н Шайнберг, че то няма да оживее.

— Сетне се наведе отново и извади запушалката на пода на ваната. Погледнах към отвора на канала и замръзнах от страх — дупката забълва цял полк паяци, стотици ти казвам, човече. Биеха се помежду си, за да излязат по-бързо. Някои вече бяха мъртви, а потокът ги носеше, изхвърляше ги навън...

Погледнах Мики, а спомените ме върнаха в детството. И аз бях преживял нещо подобно като момче: един местен престъпник на име Татенцето Хелмс ме бе наказал заради това, че с един съученик строшихме прозорците на негово бъдещо заведение: бе ме завързал и посипал с пръст и тор, пълен с гадни мравки, които хапеха и жилеха болезнено. Татенцето Хелмс е отдавна покойник, но за миг си представих жестоките му и пълни със злорадство очички — досущ тези на г-н Пъд. Не, тези на Пъд бяха много по-злокобни. Спогледахме

се с Мики и той, изглежда, почувства какво си мисля, защото гласът му стана по-мек и може би гневът у него се стопи. Казвам гняв заради това, че посредством Ал Зи го бях накарал да прави това болезнено самопризнание за изстраданото в миналото унижение.

— Покатериха се гадовете върху мен; аз пицях ли, пицях, но кой да ме чуе? Просто кожата си не виждах — бяха я покрили като с килимче и хапят, ли хапят. А Пъд... той стоеше встрани и гледаше как ме жият. Вероятно съм припаднал, а като дойдох на себе си, бях целият във вода. Пъд я бе пуснал, повечето паяци се бяха издавили. Значи за пръв път забелязах нещо като съжаление в очите на този болен перверзник, този гаден психар... болеше го сърцето, мръсника му с мръсник, за гадните гадини. Когато изпукаха до край, той ме извлече от ваната, отнесе ме до колата и ме набута в багажника. Откара ме оттам и ме захвърли на една улица в Бангор — както съм си бил мокър и изпохапан. Намерили ме местни хора, извикали линейка. Събудих се в една болница, но отровата вече действала.

Мики Шайн се изправи и започна да разкопчава ризата. Свали я и ме погледна право в очите. Устата ми пресъхна. На дясната му ръка се виеха грозни белези — липсваха цели парчета плът, като че див звяр бе късал месото с острите си зъби. Отпред зееше нещо като дупка — там, където някога се е намирало зърното на лявата гръд. Обърна се и видях подобни белези и по гърба му, кожата по ръбовете на старите рани бе посиняла и сгърчена.

— От паешката отрова месото направо се скапва — рече Мики и натуралното описание ме накара да потръпна. — Ей това й е най-лошото... ето с какъв човек имаш работа, г-н Паркър. Ако решиш да тръгнеш срещу него, значи, подсигури се стопроцентово. Ако го убиеш от първия път — добре. Иначе няма да ти останат живи роднини, близки хора. А теб ще те остави за накрая.

Облече си ризата и закопча копчетата.

— Имаш ли някаква идея къде те е отвел тогава?

— Мисля, че се движехме в северна посока, стори ми се, че чувам морето — поклати глава Мики Шайн. — Но само това помня и дори не съм много сигурен. Чакай малко... когато ме изкара от багажника, мисля, че зърнах светлина — високо, някъде вдясно. Заприлича ми на нещо като фар.

Мики сбърчи вежди и дълго мисли. Сетне бавно каза:

— Има още нещо, г-н Паркър. Каза ми също, че ако отново тръгна след него, имената на всички нас щели да бъдат записани. Записани и осъдени — прокълнати.

Чак главата ме заболя при тези думи. Може би вече съм се досещал за нещо, но мислите ми бяха като в мъгла.

— Какво ли е искал да каже?

Мики Шайн се наклони да отговори, но се отказа и мълчаливо продължи да закопчава ризата. Видимо бе засрамен, сигурно и притеснен за тази минала случка. Вероятно се виждаше като слабак, проявил мекушавост в лицето на целия садизъм на Пъд. Но все още го бе страх и това му личеше.

— Не знам, не го разбирам това нещо — отговори и облиза устни, сякаш да махне солта на собствената си лъжа.

— Ти какво искаше да кажеш с онези думи, че му е дошло времето? — изведнъж попитах аз.

— Само Ал Зи знаеше моята история — отвърна Мики. — Сега знаеш и ти. Предполага се, че няма да говоря за случилото се, на никого, никога. За това какво ми е сторил, какво може да стори на всеки, който вдигне ръка срещу него. Но винаги съм си знаел, че ще дойде денят, когато ще може да се направи нещо по въпроса. Някой да го довърши веднъж и завинаги. Отдавна чакам да дойде това време, за да си кажа и аз моето. Виж какво мога да ти съобщя, г-н Паркър: той е някъде на север от Бангор, някъде по крайбрежието, там наблизко трябва да има и фар. Не е много, ама толкова мога да дам от себе си. Ти само ми обещавай, че заставаш между него и мен, между него и Ал Зи също. Чуваш ли ме?

Прищя ми се да понатисна повече за това какво означават думите „записани и осъдени — прокълнати“, но виждах, че вече му идеше много нагоре.

— Ще се опитам — рекох.

— Защото ако Пъд научи, че сме говорили и че ти вероятно ще го търсиш, той ще ни избие до един. До един ти казвам.

Сбогувахме се на вратата, той ми стисна ръката.

— Няма ли да ми пожелаеш късмет? — попитах.

Мики Шайн застина, загледа ме в очите и поклати глава.

— Ако само на късмет разчиташ, значи, смятай се вече за мъртъв — прошепна той. — Мъртъв...

Върна се при орхидеите и ми обърна гръб.

[1] Shine —(англ.) — блестя, лъця. — Б.пр. ↑

[2] Игра на думи — на англ. пясък е sand. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ВТОРА

*Не съди свещенослужителя, защото той е
твой съдия...*

Джордж Хърбърт^[1],
„Черковен портал“

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

Останали са ни няколко снимки на Фокнър (но никоя от тях не е правена след 1963 г.) и почти никакви документи за миналото му, така че информацията ни почива предимно на спомени и свидетелства на хора, които са го чували да проповядва или са се срещали с него по време на изцелителните му мисии.

Бил човек висок, с дълга черна коса, високо чело и сини очи под гъсти, прави вежди, с бяла, почти прозрачна кожа. Обличал се като труженик: работен гащеризон или джинси, груби памучни ризи, ботуши, но не и когато проповядвал. Тогава носел прост черен костюм и закопчана до врата бяла риза без яка. Никога не слагал бижута и единственото украшение по него било основният религиозен символ — украсено златно разпятие, което окачвал на врата по време на проповедите. Онези, които са имали възможността да го разгледат отблизо, разказват, че било фино гравирано — мънички личица и ръце, изваяни в тялото на самия кръст. Лицето на Христос Спасителя било изящно изпипано — с почти фотографска прецизност: страданието било прецизно изписано на лицето, минаващата в агония болка невероятно убедителна, почти шокираща.

Не успях да намеря документация за него в съществуващите днес места за богослужение и в църквите. Всичките ми писма и молби за информация относно религиозното му образование до действащите енории също не се увенчаха с успех в това отношение. И ранният му живот е почти недокументиран, макар че знаем следното:

роден е през 1924 г. с името Арън Дейвид Фокнър, незаконен син на Рийз Фокнър и Ембет Тал от Монтгомъри, Алабама. Като дете бил много дребен с увредено в лявото око зрение. Поради това не бил годен за военна служба. Но като юноша пораснал на ръст и физически се развил добре. Според съседите, които го помнят, физическото му развитие било придружено и с духовно; развил се и като личност и характер — от свит и стеснителен хлапак се превърнал в представителен и обаятелен младеж. Живели заедно с майка си до смъртта ѝ малко преди да навърши шестнайсет години. След погребението ѝ Арън Фокнър напуснал Монтгомъри и никога повече не са го виждали там.

Следващите няколко години, до деня, в който сключил брак, са също обвити с мрак. Макар че има няколко факта: някой си Арн (не Арън) Фокнър бил обвинен за нападение и физическо нараняване в Колумбия, Южна Каролина, през 1941 г. непосредствено след като проститутка на име Елза Бейкър била замервана с камъни, в резултат на което получила рани по главата и гърба. Бейкър не се явила в съда да даде показания, а предварителните ѝ показания в полицейския участък били оценени като неубедителни и така обвинението било свалено, делото прекъснато. Никой не знае нищо повече за въпросната Елза Бейкър.

Заслужава да отбележим и един друг инцидент. През 1943 г. изчезнало тричленно семейство на име Вогъл от Либърти, Мисисипи. Започнали да го търсят и два дни по-късно го намерили — и тримата заровени в плитък гроб на около миля от фермата им. Телата били залети с негасена вар. Според полицейския доклад от известно време при тях живеел млад скитник; прибрали го, защото бил много набожен. Никой от съседите не го бил виждал или говорил лично с него, но помнели името: Арън. След случката излязло наяве, че Вогъллови не били женени официално, дъщерята била незаконна. Разпитвали много и различни свидетели, малко по-късно бил открит и Арън Фокнър — в

един мотел във Виксбърг — и съответно също разпитван. Освободили го три дни по-късно поради липса на доказателства.

Макар и да няма пряка връзка между двата инцидента — с Елза Бейкър и Вогълони, — смятам, че ясно се вижда общото при тези случаи — насилие като реакция в ответ на сексуални прегрешения, така както би ги видяло дълбоко религиозно/фанатизирано лице; реакцията е вероятно свързана със сублимирано сексуално желание. Обекти на насилие стават Вогълони, поради това че живеят в грях като нескпючили граждански брак по определените църковни канони, а дъщерята се ражда в резултат на греховно сношение — ехо от произхода на самия Фокнър. При проститутката Бейкър обяснението се налага само по себе си: естеството на най-старата професия в света. Допускам, че по-късните Фокнърови опити да регулира и въздържа сексуалния нагон в отношенията на паството си в комуната при Ийгъл Леш са просто резултат от същата линия на психологическо поведение.

След сключване на брак през 1944 г. Фокнър работил при един печатар на име Джордж Лембъргър в Ричмънд, Вирджиния, и се задържал при него цели 12 години, през които си спечелил репутация на пламенен, макар и непрофесионален проповедник. В началото на 1957 г. се наложило да напусне печатарската фирма. Причините били комплицирани: спорове около проповядването му, но и подозрения за подправяне на чек с подписа на титуляря Лембъргър. Според някои източници именно тогава заминал на север заедно със съпругата и двете си деца. Известно време — от 1958 до 1963 г. — изкарвал прехраната на семейството като пътуващ проповедник; от време на време се задържал при определени групи, на които проповядвал. Това станало в градове от щата Мейн, откъдето тръгва и първоначалната група на шестнайсетте баптисти. По същото време Фокнър работел и каквото му падне: като печатар, общ работник, рибар.

В началото се настанил в пансион на улица „Монтгомъри“ в Портланд, Мейн, собственост на един братовчед на Джесъпови. Проповядвал в столовата, понякога се събирали повече и от 30 богомолци. В резултат на тези първи, пламенни и продължителни проповеди славата му се разнесла из околните градчета. И така се формирало едно неголямо, по постоянно и вярно паство.

Фокнър избягвал бомбастичните приказки, заплахите с Божие наказание, образите на дяволи с вили и казани с врящи вътре грешници, огън и жупел за попадналите в ада греховни души и прочие. Вместо това водел проповедите си втрещено загледан в очите на слушателите, навлизал в съзнанието им с тихи инсинуации и символични притчи. От разказите на онези, с които съм разговаряла за Фокнър, оставам с впечатлението, че спомените им за него не са особено положителни. Ясно е, че е упражнявал силно влияние, не е имало достатъчно много готови да го последват хора (дори за създаването на много по-голяма комуна от тази при Ийгъл Лейк) и все пак мнозина били отблъснати от скритата или по-точно инсинуирана заплаха, която се излъчвала от него.

Съпругата му Луиз била забележителна красавица, с черна коса, дълга почти колкото тази на съпруга ѝ. Никога не се смесвала с паството, а стояла зад гърба на проповедника дори и когато някои от богомолците идвали при него за личен разговор след проповедта. Внимателно слушала разговора и обмяна на мнения, но никога не се обаждала или коментират. Именно това постоянно и мълчаливо нейно присъствие събуждало неясен страх и опасения у някои от богомолците. Двама свидетели, говорили пред мен за един по-късен период, когато през 1963 г. Фокнър бил обвинен в измама по време на един сеанс за лечение на сакати хора в Ръмфорд, Мейн, съобщиха един друг много интересен факт: тогава тя се намесим физически в инцидента, макар също безмълвно, но силата и начинът, по който действала, впечатлили силно хората и се запечатали в съзнанието им, за да го помнят и

ми го разкажат с големи подробности почти 40 години по-късно. Въпреки всичко това тя се държала извънредно почитателно към съпруга си и никога не показала и най-малък признак на неподчинение — поведение изключително в рамките и канона на фундаменталистката религиозна доктрина.

Семейството ѝ — Дотрийв — е от Източен Тексас, по вероизповедание южни баптисти. Според спомените на роднини родителите одобрили желанието ѝ да се омъжи за Фокнър, който бил само на 19 години по онова време. Приели го като истински вярващ, та макар и той самият тогава да не бил баптист. След сватбата Луиз поддържала редки контакти със семейството, които съвсем прекъснали, когато била създадена комуната при Ийгъл Лейк.

Повечето източници днес са на мнение, че тя е покойница.

Когато се прибрах от срещата с Мики Шайн, заварих Рейчъл в апартамента. Поздрави ме с целувка по устата и попита:

— Добре ли си прекара?

При дадените обстоятелства „добре“ вероятно бе относителна категория като понятие.

— Научих разни работи — отвърнах неутрално и неясно.

— Тъхъ. Добри разни или лоши разни?

— Хм, по-скоро лоши, но нищо, което да не съм очаквал.

Тя не се интересува дали искам повече да говорим на тази тема или не. Понякога с ужас откривам, че Рейчъл ме познава много по-добре, отколкото аз — нея. Вместо това отвори чантата и видях да вади любимото си тефтерче на метална спирала, а от него — една-единствена страничка с напечатан текст.

— Мисля си, че и това, което ти нося, също не влиза в категорията на добрите новини — рече тя. — Едни приятели от химическия факултет провериха визитката. Ето ги резултатите. Реших,

че е прекалено пълно с технически термини и трудно за обяснение по телефона.

— Е, и?

— Картонът е бил потопен в разтвор на вид концентриран кантаридин. Използва се в медицината — при специфични процедури — за изкуствено създаване на мехури. Горното дясно крайче на визитката е било намазано след това с восък, за да не пострада онзи тип — г-н Пъд, нали така му беше името? Щом си го поел в ръка, телесната ти температура и влагата по пръстите са активирали кантаридина и той е започнал да действа.

Замислих се върху казаното.

— Значи той е обработил визитката с някакъв медицински продукт... — започнах да разсъждавам на глас, но Рейчъл ме прекъсна.

— Не, казах ти, че кантаридинът се употребява за медицински процедури, обаче веществото на картончето е специфична форма на този токсичен продукт. Според асистента, който се занимава с научни изследвания, той се явява и в естествена форма, произвеждат го някои „везикатни членестоноги“, както се изрази, например някои бръмбари, от които при допир също може да получиш кожни обриви под формата на дребни мехурчета. Разбра ли? Естествена отрова — среща се в природата. Човекът, който е обработил картичката, изглежда, има достъп до такава естествена отрова: събира я по някакъв начин, сетне я концентрира и тогава топи каквото му е нужно в неин разтвор.

Спомних си усмивката на Пъд, когато ми подаваше визитката.

„... Сигурно и отровен като паяк, но и това за съжаление не го пише...

... Напротив, напротив, Паркър, и това го има, но казано по свой си начин...“

Незабавно се сетих за Епстайн и веществото, което са му инжектирали под мишницата.

— Ако може да се събира такава отрова от бръмбари, значи е възможно и от други насекоми, нали?

— Например?

— Паяци например, а?

— Виж сега, аз говорих с хората от лабораторията, за да изясня една-две подробности. Първо ги питах как може да се отдели веществото. Обясниха, че при някои бръмбари ефектът се получава с електрошок — насекомото отделя отровата като защитна реакция. Може би при паяци ще бъде по-трудно. Паякът вероятно трябва да бъде упоен по някакъв начин, може би охладен с въглероден двуокис и поставен под микроскоп. При дразнене с ток той сигурно ще изхвърли своята отрова — логично е. Мънички количества, които трябва да се събират в продължение на време. Вероятно изисква специална технология, знания, опит. При това насекомото трябва да се възстанови, да събере нова отрова — както при змиите. Може би е възможно по-едрият екземпляр да дават по повече от един път...

— Значи стигаме до заключението, че ни трябва цяла паешка колония, нали?

— Ами сигурно — отвърна ми Рейчъл.

Аз пък се запитах мислено колко ли паяци са били „издоени“, за да бъде убит Йоси Епстайн. В края на краищата би било далеч по-лесно и по-небеищо на очи да го бяха ликвидирали тихомълком нощем в някоя забутана уличка по изпитан конвенционален начин. Сетне се сетих за Алисън Бек и се опитах да си представя как ли се е чувствала, когато паяците са я полазили в тясното пространство на автомобила, че дори са успели да влязат и в устата ѝ. Боже мой, и това ако не бяха болни мозъци! Пред очите ми изникна лицето на Мики Шайн, когато ми разказа за паяците във ваната и оставените от тях впоследствие по тялото му дупки. И отново изпитах онова, което ме бе обзело, когато по ръцете ми изведнъж се пръкнаха онези мехури, сякаш отново ме ужили краткотрайният допир с тънките, космати пръсти на Пъд.

Прави го за удоволствие, проклетникът престъпен, а и защото действително се интересува от крайния ефект. Прави го, защото жертвите са много повече ужасени от една космата, многокрака и многоока хищна гадина, отколкото от куршума или ножа. Ами Епстайн? След инжекцията вероятно е изпитал агонията на постепенното задушаване — мускулите му са изтръпнали, спазмите са го гърчили, въздухът му се е свършвал и накрая бедното му сърце просто е спряло да бие под общия натиск на отровения организъм.

В цялата работа имаше и послание. Сигурен бях. Послание главно за Джак Мерсие. Джак и Епстайн бяха заедно на онази

фотография. Фирмата на Обър се занимаваше с правната страна на започнатото от Епстайн разследване на Братството и тъмните му дела. Усещах, направо знаех, че трябва да се върна в Мейн, че смъртта на Грейс Пелтие е свързана с действията, които може би баща ѝ, а и други хора са организирали срещу Братството. Откъде обаче Пъд и хората зад него знаят, че Мерсие е истинският баща на Грейс? Не по-малко интересен бе въпросът как една изследваща историята на отдавна изчезнала религиозна група жена е стигнала дотам да стане заплаха за лидера на Братството? Можех да се досетя само за един отговор: някой я бе посочил на Братството с някаква цел — бяха я убили заради това.

Отново се опитах да се свържа с Мерсие, докато Рейчъл вземаше душ, но отново попаднах на същата прислужница и стандартния ѝ отговор, че г-н Мерсие ще бъде уведомен за моето обаждане. Потърсих и Куентин Харолд, но и до него не можах да стигна. Изкушавах се да захвърля клетъчния телефон на земята и с все сила да го намачкам, да го смачкам, че да разбере проклетникът... Сетне ми хрумна, че той пак ще ми дотрябва, затова се задоволих да го захвърля на кушетката на Рейчъл с подобаващо омерзение. Всъщност какво толкова? Какво толкова важно можех да кажа на Мерсие? Нещо, което той не знае вече ли? Но пък не можех повече да стоя в неведение, особено когато някъде наблизо снове Пъд и Бог знае само какви пъклени планове крои.

А имаше и друга причина, която налагаше час по-бързо да науча повече за методите на г-н Пъд. Една теория с корени в далечното минало и в някои древни, обвеяни в мрака на вековете легенди.

Че паяците са Пазители на Подземния свят.

Центърът „Уонг“ на „Тремонт“ е може би най-красивият оперен театър на Източното крайбрежие, а Бостънският балет пък — един от най-добрите професионални колективи в своята област. Даже и при ограничения ми опит в това отношение трудно бе да устоя на двойното изкушение да посетя постановката, още повече че бе премиера.

Докато минавахме с Рейчъл по „Бостън Комън“, от големите прозорци на радиостанцията WERS долиташе музиката, изпълнявана от радиооркестъра и пешеходците отдолу се взираха в напрегнатото лице на солиста. Взехме си предварително запазените билети от касата

и влязохме в разкошното мраморно фоайе с позлатени фигури и орнаменти. На щандовете имаше програми и сувенири, рекламни материали и какво ли още не, свързано с „Клеопатра“. Рейчъл се бе сдобила с билети на първите редове, малко вляво, но с прекрасна видимост и на добра височина спрямо сцената. Обстановката бе тържествена, интериорът — елегантно изискан, преобладаваха червено-златистите цветове в декорацията на залата и сцената, изобщо артистично-декадентска среда.

— Слушай, като казах на Ейнджъл, че ще идваме тук, той веднага попита сигурен ли съм дали не съм гей — прошепнах на Рейчъл.

— Е, а ти какво му отговори?

— Че няма да участвам в шибания балет, а само ще го гледам.

— А самата аз съм средство, чрез което се убеждаваш в собствената си хетеросексуалност, нали? — подразни ме тя.

— Хм, при това средство, свързано с много приятни изживявания...

В същия миг забелязах две фигури, които се появиха в една от ложите на нивото над нашето, дори още по-близо до предната част на залата. Първата се движеше бавно, огледа плюшения стол и внимателно се настани върху него, сетне започна да нагласява слуховия си апарат. Зад Ал Зи пристъпваше Томи Качи с палтото му в едната ръка и бутилка скъпо вино в другата. Седна точно зад шефа си и веднага наля от виното в чаша, която така и не видях откъде изникна.

„Уонг“ е егалитарен театър, тук няма свръхлуксозни ложи за специални хора и високопоставени избраници, но все пак някои места са по-отдалечени от други, а и по-трудно се добираш до тях. Ложата, където бе Ал Зи, е частично прикрита зад дебела колона, макар че пък е отворена откъм пътеката вдясно. Съседните места бяха незаети, което означаваше само едно нещо: за премиерата хората на Ал бяха изкупили цялата секция.

Ех, ти, Ал Зи, стари романтико, рекох си с полуусмивка.

Светлините постепенно угаснаха, публиката притихна. Прозвуча Римски-Корсаков, аранжировка за балета на композитора Джон Ланчбери, и огромното пространство на залата внезапно се изпълни с тази прекрасна музика. Около балдахина на Клеопатра танцуваха приближените ѝ, а в съседство брат ѝ Птолемей планираше злодейство

с помощниците си. Брилянтна постановка наистина, признавам, и все пак мислите ми бяха на друго място. В съзнанието ми непрестанно се мяркаха пълзящи гадости и не зная защо, все си представях последните мигове от живота на Грейс Пелтие. И изведнъж ясно съзрях...

... пистолет недалеч от главата ѝ, нечи пръсти, вплетени в косата ѝ, за да я държат неподвижна, пръстът постепенно се затяга на спусъка, кожата побелява... Не, да... всъщност на спусъка е нейният пръст, но върху него има друг. Тя е замаяна, зашеметена от удар в слепоочието и няма сила да се бори, докато чуждата ръка извива пистолета към самата нея. Кръв няма, пък и входната рана от изстрела така и така ще маскира всяко предишно нараняване, ще разкъса кожата и ще раздроби черепната кост. Тя разбира какво става чак когато хладният метал на дулото допира кожата ѝ. Сега се дърпа и отваря уста да извика...

Гръм разтърсва нощта, от слепоочието изригва червен фонтан и меко обагрят стъклото и пода. Светлината в очите ѝ гасне, тялото се свлича вдясно, във въздуха се носи мирис на изгоряло — тлеещата коса тихо съска.

Болка няма.

И никога вече няма да има. Болка.

Усетих, че някой ме дърпа за ръката — бе Рейчъл, гледаше ме изпитателно. Действието на сцената май достигаше апогей: Клеопатра танцува в спалнята, съблазнява Цезар. Потупах ръката ѝ и тя веднага се нацупи — мразеше покровителствените жестове, но преди да ѝ обясня какво имах предвид, движение отляво отвлече вниманието ми:

Томи Качи се изправя, бърка с ръка в сакото, Ал Зи се е вторачил в онова, което става на сцената, и не забелязва нищо около себе си. Томи се измъква и изчезва някъде в коридора зад ложата.

На сцената встрани се появява убиецът Потиний, притаява се зад кулисите, изчаква удобен момент да нанесе удар, но Клеопатра и Цезар съществуват в този миг само един за друг. Музиката набъбва в интензивността си, а зад Ал Зи застава фигура, но не тази на Качи. Доста по-слаба, по-ръбеста. Ал е захласнат в действието, главата му се накланя в някакъв негов си ритъм с мелодията, умът му вероятно е

потопен в прекрасната балетна приказка, напълно избягал от действителността и обичайния му тъмен свят, и образно и буквално. Една ръка се вдига, в нея блясва нещо сребристо. Потиний излиза иззад кулисите с меч в ръката и се втурва напред, но воинът Цезар е по-бърз и го пробожда в корема.

В ложата Ал Зи внезапно се надига, нещо алено избликва от устата му, фигурата отзад кратко се навежда над него, с едната ръка на рамото му, другата някъде на тила. В първата секунда може да си помислим, че те разговарят, но аз виждам блясъка на камата и разбирам какво е станало. Устата на Ал Зи се разчеква, но ръката на г-н Пъд е като змия — тя я затиска и държи главата, другият се разтриса и умира.

Сетне г-н Пъд ме поглежда, намята приведеното тяло на Ал Зи с оставеното от Качи на съседния стол палто и потъва в сянката...

Това го видях наистина, наяве, а ми се стори почти като насън. В следващия миг вече бях на крак и тичах към ложата. Завесата падаше, а публиката избухна в аплодисменти. Прекачих се през парапета на ложата и се втурнах по коридора, вратите се отваряха пред мен, като че бяха от хартия. Отляво стълбището водеше нагоре — за горното ниво. Скачах по него по две стъпала наведнъж, бутнах появил се отнякъде разпоредител и в движение извадих пистолета.

— Извикайте линейка — викнах през рамо — и полицията!

Чух, че и той се затича нанякъде, аз вече бях почти на върха на площадката с насочен напред пистолет. Забелязах отворения изход, а сгъваемата противопожарна стълба, която се спуска при теглото на човешко тяло върху ѝ, сега се качваше — връщаше се в обратна посока. Отдолу имаше малка платформа, встрани от нея вече потегляше сребрист мъркюри сейбъл. Колата се обърна странично към мен, за да влезе в „Уошингтън“ и така и не видях номера, но ясно различих два силуета вътре.

Надникнах назад. В залата местата се изпразваха — бе започнал антрактът. Един-двама от публиката погледнаха към отворената врата, но не забелязаха нищо нередно. И какво да забележат? Всъщност изходите са снабдени с аларми, които разпоредителите изключват в края на представлението. Отварянето на такава врата ненавреме би трябвало незабавно да привлече вниманието на охраната. Значи момчетата от сигурността щяха да пристигнат всеки миг. Влязох и се

върнах към мястото на Ал Зи. Главата му висеше напред, опряна на гърдите, палтото небрежно наметнато на раменете, яката повдигната, за да прикрие дръжката на камата. Закривеният ѝ край пък придържаше тялото за облегалката — да не се свлече от стола. От устата течеше кръв и меко капеше върху ризата и сакото, дори и в чашата с вино като в някакъв ужасяващ езически ритуал. Томи Качи го нямаше никакъв.

Отзад се появиха двамина от охраната, но щом видяха пистолета в ръката ми, веднага отстъпиха.

— Извикахте ли полицията? — попитах без предисловия.

Те кимнаха едновременно.

Отдясно имаше друга врата — откряната. Посочих с ръка:

— Какво има там?

— Зала ВИП — рече единият.

Пристъпих и надникнах, мярна ми се нещо като човешки крак. Внимателно отворих с лакът. Томи Качи лежеше с лице към пода, главата му извърната на едната страна. Достатъчно — колкото да се види прорезната рана на гърлото. На пода тъмнееше локва кръв, по стените — пръски. Вероятно е бил нападат изотзад — след като излязъл от ложата и вероятно решил да надникне тук. Сигурно нещо е привлякло вниманието му. В единия край на помещението имаше бар, наоколо бяха поставени столове, кресла, едно-две канапета.

Излязох в коридора навреме — тъкмо дотичаха двама униформени полицаи с извадени пистолети. Чух острата команда да хвърля оръжието, а разни приближили се любопитни заахкаха и заохкаха. Незабавно изпълних нареждането и ченгетата едва не скочиха върху ми.

Единият ме блъсна към стената и бързо ме обискира, а другият се наведе над Качи.

— Частен детектив съм — рекох на полицаия. — Там вътре е Ал Зи. Изглежда, че повече няма да си имате работа с него...

Казах това и ме налегна нещо като тъга за стария разбойник.

Разпитаха ме двама детективи на име Карас и Маккан, които пристигнаха малко по-късно. Разказах всичко, което бях видял, макар да не им съобщих другото — че съм срещал г-н Пъд и по-рано. Но им

го описах с нужните подробности и добавих, че познавам Ал Зи от предишен случай.

— Кой по-точно? — попита Маккан.

— Дълга история е — беше миналата година в Дарк Холоу. Сигурно сте чули.

Още щом споменах Дарк Холоу — мястото, където Тони Чели умря от ръцете на онзи, който сега лежеше мъртъв недалеч от нас, лицата им мигом се проясниха. Маккан стана любезен, дори предложи да почерпи — та макар и в неопределено бъдеще. Никой не скърбеше за Чели. Пък и защо?

Стоях до тях при изхода на залата, докато новопристигнала група полицаи извеждаха зрителите един по един, като ги разпитваха дали не са видели нещо, записваха им имената и телефоните. Сетне ходихме до полицейското управление, където, седнал на претрупаното с бумажно бюро на Маккан, написах обширни показания, включително и номера на клетъчния телефон и адреса на Рейчъл — в случай че пожелаят да ме разпитват пак.

Сетне ме пуснаха по живо, по здраво и се опитах да позвъня на Мики Шайн в цветарския магазин. Там нямаше никой. Обадох се на бюро „Справки“ за домашния му телефон, но ми казаха, че не фигурира в техните списъци. Наложих се да звъня на други хора и след около пет минути вече разполагах и с номера, и с адреса на г-н Майкъл Шайнберг на улица „Бодуин“, Кеймбридж. Но и там никой не вдигна телефона. Оставих съобщение на телефонния секретар, сетне взех такси и потеглих за дома му. Помолих шофьора да спре малко по-далеч и да ме изчака. Прекосих тихата улица с дърветата, приближих жилищния блок и натиснах звънеца. Тъкмо се чудех дали да не вляза по втория начин, когато на близкия прозорец се появи един от съседите. Беше възрастен мъж с пуловер, ръцете му леко трепереха.

— Мики ли търсите?

— Да.

— Приятел ли сте му?

— Да, но не съм отгук.

— Е, хубаво, ама излезе. Преди около час.

— Каза ли ви къде отива?

— О, не, господине, просто го забелязах, когато тръгна. Стори ми се, че заминава за по-дълго. Може би ден-два. Носеше куфар.

Благодарих, върнах се в таксито. Новините за кончината на Ал Зи явно са се разнесли мълниеносно. Някои хора могат и да се чудят кой ли е убиецът, но Мики Шайн незабавно се бе досетил. Сега мисля, че е знаел какво ще стане още от мига, в който му бяха казали, че ще го посетя. Знаел е и че ще настъпи час за равностетка.

Таксито ме отведе до заведението на Джейкъб Уърт на „Стюарт“, където ме чакаха Рейчъл, Ейнджъл и Луис. Часът бе късен, градусът бе доста висок, група хора с невероятно фалшиви гласове вече пееха заедно с пианиста. Оставихме ги да си пеят и се преместихме през няколко заведения по-нагоре към „Монтие“, където се настанихме в едно сепаре и нервно зачакахме да ни донесат нещо за ядене. Оказа се, че сервират тайландска кухня. Не беше лоша.

— Този е добър — подхвърли Луис. — Вероятно те следи още от пристигането ти, да знаеш.

Кимнах.

— За съжаление сто на сто знае и за Мики Шайнберг. И за Рейчъл. И за вас двамата. Съжалявам. Виновен съм.

— За него това си е игра — отвърна Луис, сякаш не ме бе чул. — Разбираш го, нали? Паяци вместо поща, визитки с отрова, бъзика се с тебе, момче, изпитва те. Знае кой си и вероятно му харесва идеята да се изправи срещу теб.

— Нали си човек с репутация — захили се Ейнджъл. — То си е за чудене, дете досега всеки психар от тук до Флорида не се е запътил за Мейн да си мери силите с теб.

— Не е много смешно, Ейнджъл.

— Ако ти е много тъжно, викни си някой поп — озъби се той.

Замълчахме, навели глави, но в следващия миг Луис незабавно ми вдигна настроението.

— Предполагам се досещаш, че идваме с теб в Мейн.

— И аз — рече Рейчъл и ме изгледа продължително.

— Ангели хранители, а? — усмигнах се аз и ми стана някак мило.

Най-добре се решаваше въпросът с Рейчъл. Така или иначе трябваше да я скрия някъде — тя беше най-уязвимата от всички. И отново разбрах, че тази жена направо ми чете мислите.

— Но не за протекция, Паркър — добави тя троснато и лицето й сякаш се изостри. — Идвам, защото имаш нужда от помощ. Например

с Марси Бекър и родителите ѝ, пък и със семейство Мерсие. Ако фактът, че заедно с тези двамата дангалаци пристигаме у вас, те прави щастлив, това си е само един плюс за тебе, нищо повече. Аз не идвам, за да се хвалиш, че ще ме пазиш, да знаеш!

Ейнджъл чак изцвърча от кеф и я изгледа с възхищение.

— Ето на това се вика жена, ти казвам! — пропя той. — Да ти сложим един тесен кожен панталон, елече и патлак и ставаш лесбийска икона, а?

— Да го духаш, дебелак — оплези му се тя.

Е, речено-сторено. Вдигнахме наздравица за решението — те с бира, аз с минерална водица.

— Е, благодаря ви — рекох. — Добре сте се присъединили към войната.

[1] Джордж Хърбърт — английски свещеник и поет от метафизичната школа (1593–1633) — Б.пр. ↑

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

На другия ден сутринта вестниците пощуряха. На първа страница на „Хералд“ се мъдреше доста прилична снимка на Ал Зи, приведен на стола в „Уонг“, а над нея голямо заглавие „МАФИОТСКИ БОС УБИТ“. Три думи, които вестникарите обичат до полуда и винаги ги изписват с надебелени и огромни букви, че просто няма място за друг текст. Така беше и в „Хералд“ — основната информация отиваше и на втора страница.

Оказа се, че гърлото на Томи Качи било прерязано дълбоко от край до край, всички вени, артерии и прочие прекъснати, главата почти отделена. Пъд бе пробол тила на Ал Зи с тънък, дълъг стилет, който бе минал през малкия мозък, засегнал и мозъчната кора. Освен това, вероятно с някакво много остро ножче, може би скалпел, Пъд бе направил разрез по дължина на средния пръст на дясната ръка на Ал Зи и накрая отрязал горната му част при ставната връзка.

Всъщност това го научих не от „Хералд“, а от детектива Маккан, който ми позвъни по телефона, докато седях на масата в кухнята на Рейчъл и разлиствах вестниците. Самата Рейчъл беше в банята. Чувах я да си тананика песничка на Ал Грийн, ама фалшиво.

— Този тип е нагъл и смел — коментира Маккан. — Големи топки трябва да имаш, за да се осмелиш да ликвидираш двамина като въпросните, и то на обществено място. На аварийните изходи за съжаление камери няма, затова не разполагаме с нищо черно на бяло, освен с твоя разказ, Паркър. Някакъв дядка на улицата запомнил номера, ама се оказа откраднат от една импала преди два дни в Конкорд, така че никс по този въпрос. Убиецът е имал достъп до залата ВИП, ключът е електронен — карта. Дошъл си е подготвен. Не е трудно за момчета, които разбират от тези техники. Ал Зи е ходил на всяка премиера в „Уонг“. Беше си гадно мафиотско копеле, но иначе класа имаше. Винаги си е взимал баровски места, така че не е било трудно да се предвиди къде ще бъде и този път. Що се касае до липсващия връх на пръста, това вече си е определен почерк и сега

преравяме компютрите за подходяща информация, включително и тази на ФБР.

Попита ме дали не помня нещо друго важно от предната нощ. Знаех си, че не ми се обажда заради черните ми очи, но му казах, че с нищо повече не мога да помогна. Помоли да поддържам връзка с полицията, обещах му — какво да правя?

А Маккан бе прав: Пъд е рискувал ужасно, за да стигне до Ал Зи. Може би не е имал избор. Просто е невъзможно да се добереш до човек като Ал у дома или в офисите му. Там винаги го пази цяла тълпа негови хора, прозорците и вратите са пригодени така, че не можеш ги проби с нищо по-дребно от ядрена бойна глава. В театъра се е чувствал сигурен с човек като Томи Качи зад гърба си и стотици хора наоколо в добре осветена и пазена отвън зала. Но грешката си бе грешка. Нали знаеше с какъв решителен и опасен човек си има работа и все пак го бе подценил. Пъд е дебнел и когато се е появила възможност, се е възползвал.

Хрумна ми, че има различни възможности: може би Пъд оправя стари сметки и се подготвя за нещо си, например за изчезване. За да е сигурен, че никой няма вече да може да го преследва. Човек като него реши ли да изчезне един път и завинаги, иди, че го гони. Бе оцелял толкова години, при това с цена за главата му. Значи е в състояние да се скрие като червей в торна земя, ако поиска.

И друго нещо ми хрумна: Пъд не колекционира само членестоноги. Изглежда, събира и трофеи от убитите си жертви — като отрязани пръсти и парчета кожа например. Странен вкус наистина, но все пак ми се струваше, че едва ли го прави, за да ги поставя после в буркани и да им се радва. Не, трябва да имаше по-важна причина...

Заряхах вестниците и се замислих. Не че знаех ужасно много по случая, но последователната смърт на Бек, Грейс Пелтие, Епстайн и Ал Зи непременно бе свързана една с друга и сочеше или към Братството, или към действията, извършвани от биологичния баща на Грейс Джак Мерсие срещу него. Крайно време бе за сериозен разговор с г-н Мерсие, освен това ми се струваше, че той едва ли ще бъде приятен за който и да е от нас двамата. Тъкмо се канех да си събирам багажа и да поемам към Скарбъро, когато собственият ми телефон извън за втори път днес. Не че не очаквах обаждането. Беше Мики Шайн.

Полето за идентифициране на обаждания се източник показваше само, че номерът е частен и невключен в обществените указатели.

— Видя ли вестниците? — попита ме той.

— Аз бях на мястото — отвърнах.

— Е, кой го направи?

— Общият ни познат.

Настъпи тишина. Десетина секунди, сетне:

— Как е разбрал за срещата ти с Ал?

— Възможно е да ни е следил постоянно — отвърнах. — Но е напълно вероятно и да е знаел за интереса на Ал към него поне от известно време насам, а моето разследване просто да е ускорило нещата. Или плановете му.

Ако не друго, Пъд би трябвало да познава сигналната система на своите питомци паяците: усети ли се натиск или опън в периферията на мрежата, незабавно се вземат мерки първо за проверка, сетне за защита или нападение.

— Снощи те нямаше у дома. Ходих да те проверя.

— Вдигнах си чуковете още като чух. Едно приятелче от старото време се обади да каже за Ал. Веднага се досетих кой ще да го е направил. Никой друг не би се осмелил на подобен ход. В тази игра такива неща не се правят така.

— Къде си?

— Нью Йорк.

— Мислиш ли, че там си в безопасност, Мики?

— О, имам си другари тук. Стари. Ще се обадя на този-онзи...

— Трябва да поговорим пак — преди да си се потопил. Имам чувството, че не ми каза всичко.

Мислех си, че ще се опита да се скатае, но той призна:

— Е, знам нещичко, но повече се досещам.

— Хайде да се видим. Аз ще дойда там.

— Глей сега, не зная...

— Мики, до края на живота си ли ще бягаш от този тип? Харесва ли такова кучешко съществуване?

— По-добро е, отколкото да си мъртвец — упорито отвърна той, но в гласа му не звучеше особена сигурност.

— Знаеш какво прави, нали? — продължих да настоявам. — Знаеш какво означават онези думи „записани и прокълнати“, нали?

Или знаеш, или си се досетил?

Мики пак замълча. Мина време, помислих, че е прекъснал връзката. Сетне внезапно заговори:

— В „Клойстърс“ — утре в десет. Там има една изложба, която можеш да разгледаш, докато дойда. Ще ти кажа каквото мога, ще се опитам да помогна. Но ако те няма в десет, си тръгвам и повече няма да ме видиш.

И сега вече затвори.

Купих си билет за редовния полет на „Делта“ до Ла Гуардия, сетне позвъних на Ейнджъл и Луис. Пихме кафе с Рейчъл в „Старбъкс“ на „Нюбъри“, сетне хванах такси за летището. Някъде в един и нещо следобед бях в Ню Йорк и си взех стая в „Ларчмонт“ на „Уест 11-а“. Този хотел не е от класата на Доналд Тръмп, но пък е чист и не особено скъп, при това стаите му не са като кибритени кутийки. И още един плюс: предната врата се заключва, а до нея седи едно момче колкото Кинг Конг и пуска само гостите.

Градът бе задушен, с доста влага във въздуха. Изпотих се още преди да стигна хотела. Според прогнозите времето се канеше да се променя, но дотогава климатиците щяха да прегреят, а на по-бедните се налагаше да се охлаждаат с евтини вентилатори. Взех бърз душ в общата баня и хванах такси до „Уест 86-та“ Синагогата на „Б'ней Ешурун“, където се бе подвизавал Йоси Епстайн, има офис на 89-а, недалеч от училището за езда „Клермон“. И така, и така се намирах в Манхатан, защо да не науча нещо повече за убийството му. Минах покрай шумна група ученици, влязох в офиса, но се оказа, че идвам напразно. Никой не можа да ми каже нещо повече от онова, което вече знаех. За сметка на това ме отпратиха към центъра „Оренсанс“ на улица „Норфък“, където се бе преместил Епстайн, след като се бе разделил с бившето си паство.

Взех метрото, за да се спася от часа пик. Качих се на „Сентрал Парк Уест“, прехвърлих се на „Бродуей“ и „Ийст Хюстън“, излязох и пак започнах да се потя. Вървах покрай магазинчета за храна и деликатеси и такива, които продават маскирани като антики боклуци и накрая стигнах до „Норфък“. Това бе самото сърце на „Лоуър Ийст Сайд“: едно време тук бяха живели мнозина образовани люде —

християни и юдеи — германски, полски, руски, латвийски и други. Само дето германските евреи бяха наричали руските „ориенталци“. Според някои източници улица „Алън“ била руска територия, толкова много руски евреи живеели на нея. Тук хората съществували в комуни, били съпричастни едни с други, помагали си, регистрирали си асоциации, занимавали се с търговия и спестявали усърдно, за да могат да изпратят децата си в качествени колежи и да им осигурят по-свествен живот. Е, в някои квартали имало сблъсъци с местните ирландци и животът течал неспокоен.

Но днес тези времена са вече в миналото. На „Гранд“ все още има някоя и друга еврейска кооперация, доста книжарници, производители на стария тип дрехи, една-две прекрасни хлебопекарници от доброто старо време, винарски магазини от същото и, разбира се, „Кац“, онзи — последния тип магазинчета за домашна храна, за съжаление вече попаднали в ръцете на доминиканците. По голямата част от ортодоксалната еврейска общност се премести на „Боро Парк“, „Уилямсбърг“, или на „Краун Хайтс“. Онези, които останаха, са или много бедни, или достатъчно упорити да отстъпват по периферията или да се местят в далечни райони като Маями. Центърът „Оренсанс“ е най-старата оцеляла синагога в Ню Йорк, известна навремето като Анше Чесед, което в груб превод значело Хора на добротата. Веднага му личи, че принадлежи към други, стари времена. Строен е през 1805 г. по модела на Кьолнската катедрала от берлинския архитект Александър Салцер за германските евреи. Днес синагогата се издига все така величествено, за да доминира над улица „Норфък“, и напомня, че част от старото още живее в настоящето. Влязох през странична врата, пресякох тъмното фоайе и се намерих в главната зала в неоготически стил сред множество елегантни колони и балкони. Проникващата през прозорците мъждива светлина боядисваше интериора в цвета на стар бронз, хвърляше сенки върху множество цветя и бяла лента — останки от нечия неотдавнашна сватба. В единия ъгъл метеше възрастен и побелял дребен мъж, облечен в син гащеризон. Прибираше купчина хартии и счупени стъкла в кофичка. Когато приближих, спря и ме изгледа. Показах си документите и попитах дали ще намеря някой, който би склонил да поговорим за Йоси Епстайн.

— Днес няма никой — рече той. — Елате утре.

— Може би пък да се обадя на някого? — подсказах аз.

— По-добре елате утре.

Днес видимо чарът ми не действаше, май не му бях особено симпатичен. Смених тактиката.

— Може би да поразгледам наоколо? — попитах и без да чакам отговор, тръгнах към къса стълба, която сигурно водеше към мазето. Слязох по нея и се озовах пред заключена врата с кратък некролог по повод кончината на Епстайн. На табло отдясно имаше бюлетини със съобщения за цикъла на службите и часовете по староеврейски. Друго особено не забелязах, макар че десетина минути се мотах из просторното помещение. Изтупах прахта от дрехите си и се заизкачвах обратно по стълбата.

Старият с метлата вече го нямаше. Но пък горе стояха двамина и видимо ме очакваха. Единият бе млад с червена шапчица на темето. Изглеждаше малка за главата му, която на свой ред изглеждаше дребна на широките му рамене. Носеше черна риза, черни джинси и съдейки по изражението му, едва ли бе член на Хората на добротата. Другият бе по-възрастен, с посивяла коса и гъста брада. Бе облечен по-традиционно от компаньона си — в бяла риза и черна вратовръзка под черен костюм и връхна дреха. По-различен бе, но не и по-приветлив или по-любезен.

— Вие ли сте равинът? — попитах учтиво.

— Не, ние не сме от центъра „Оренсанс“ — отвърна той и добави:

— Вие сигурно мислите, че всеки облечен в черно е равин?

— Това да не би да ме прави антисемит?

— Не мисля, но да влизаш въоръжен в синагога — може би.

— То не е нещо лично, нито пък е свързано с религията.

— Вероятно е така, но човек трябва да внимава в такива случаи.

Разбрах, че сте частен детектив. Може ли да видя документите ви, моля?

Бавно и внимателно посегнах към джоба, извадих портфейла с документите и го подадох на по-младия, който бе по-близо. Той го предаде на другаря си. Последният извади удостоверението, четете го минута и нещо, сетне го сгъна, прибра и ми върна портфейла.

— Каква е причината частен детектив от Мейн да се интересува за смъртта на нюйоркски равин?

— Допускам смъртта на равин Епстайн да е свързана със случая, който разследвам. Надявах се някой да ми разкаже малко повече за нея.

— Той е мъртъв, г-н Паркър. Какво повече имате нужда да знаете?

— Например за начало бих попитал кой го е убил или това не ви засяга?

— Засяга ме, и то до голяма степен, г-н Паркър — рече той и кимна на по-младия, който тръгна към вратата и излезе, като тихо затвори след себе си. — Какъв е онзи случай, който споменахте?

— Смъртта на една девойка. Моя приятелка преди много време.

— Тогава разследвайте си я и ни оставете на мира — и ние имаме своя работа.

— Но ако смъртта ѝ е свързана с тази на равина и вие ми помогнете, то ще е в наш общ интерес. Мисля, че мога да намеря човека, който е отговорен за станалото.

— Човекът, а — натърти той. — Изглеждате много сигурен, че той е убиецът.

— Просто зная кой е той.

— Ние също — отвърна той. — И сме взели мерки. Погрижили сме се.

— Какви мерки?

— Око за око, г-н Паркър. Ще го намерят, бъдете сигурен — рече той и пристъпи към мен, а изразът в очите му се смекчи. — Това не е ваша грижа. Не всяка насилствена смърт трябва да подклажда гнева ви, г-н Паркър.

Знаеше кой съм. Виждах го в лицето му, миналото ми сякаш бе отразено в очите му като в двойно огледало. Навремето вестниците широко отразиха убийството на Сюзън и Дженифър, както и драматичния финал на престъплението със смъртта на самия Пътник. Имаше мнозина, които помнеха случая, а и мен самия. И сега, в старата синагога тук, отново остро усетих загубата на най-близките ми, сякаш процеждащото се през прозорците слънце огря стари гробове.

— Девойката обаче е моя отговорност — рекох аз. — И ако има връзка между двете убийства, то и смъртта на равин Епстайн също ще ме интересува.

Мъжът поклати глава и постави ръка на рамото ми.

— Знаете ли какво е tashlikh, г-н Паркър? То е символичен акт — хвърлят се хлебни трохи във вода: жестът символизира освобождаване от греховете на миналото, бреме, което човек повече не желае да носи. Смятам, че вие сте длъжен да намерите в себе си сили, за да отхвърлите своето бреме — преди то да ви е убило.

Обърна се и закричи встрани. Бе стигнал почти до вратата, когато се обадох:

— „Така рече отца ми, а аз съм изкуплението, за да почива той в мир.“

Възрастният спря и се извърна.

— От талмуда е — рекох тихо.

— Зная много добре — прошепна той.

— Не става дума за отмъщение.

— А за какво тогава?

— Да бъде изкупено стореното.

— В резултат на чии грехове? На баща ви или вашите собствени?

— И на двете.

Той се замисли дълбоко, сетне в очите му се появи странна светлина, като че бе взел решение.

— Има една легенда, г-н Паркър. За Голем, направен от глина, сетне му бил вдъхнат живот. Равин Лоев създаде първия Голем в Прага преди много години. Направил го от кал, сетне поставил shem — пергамент с Божието име върху него — в устата му. Оправдан е бил да го стори. Да създаде същество, което защитавало евреите от погромите и гнева на враговете им. Вярвате ли, че такова същество има и днес, г-н Паркър? Създадено, за да възцари правдата?

— Вярвам, че може да има хора като него — отвърнах просто. — Но не смятам, че правдата винаги играе роля в създаването им или пък че техните действия ѝ служат.

— Добре, да кажем човек — тихо рече старият евреин. — Да кажем също правда, особено ако тя има Божието вдъхновение. Е, ние изпратихме нашия Голем. И нека бъде изпълнена Божията воля.

В очите му играеха странни светлини. Усещах двусмислието в думите му. Бяха изпратили един убиец да накаже друг убиец, насилие срещу насилие. С целия риск, който може да създаде подобна тактика.

— Кой сте вие? — попитах го и в съзнанието ми се появи подозрение.

— Наричат ме Бен Епстайн — отвърна той. — Аз съм изкуплението, за да почива синът ми в мир.

Сетне вратата се захлопна след него, раздвижи въздуха в тихата синагога като въздишка от Божията уста.

В деня на смъртта си Лестър Баргъс е сам зад тезгяха на магазина. Денят е същият, в който аз срещам бащата на Йоси Епстайн. Джим Гоулд, нает от Баргъс на половин работно време, е в задното дворче — разглобява и смазва чифт откраднати пистолети „Хеклер & Кох“. В задното помещение няма никой, а там са поставени двата монитора, свързани с камерите, наблюдаващи интериора на магазина. Едната е над вратата и се вижда ясно, другата е миниатюрна и е скрита в стереоуредбата недалеч от касовия апарат. Лестър е ужким внимателен, но недостатъчно. В магазина има микрофони, а той не знае. Знаят само момчетата от агенцията за контрол на търговията с оръжия, които следят незаконните продажби на Баргъс вече почти 11 дни.

Работа почти няма и Лестър лениво подхвърля щурчета на любимия си хищник — богомолката в стъкления съд. Вратата се отваря. Черно-белият запис, който правят двете камери, е доста странен, когато го гледат впоследствие: новодошлият изглежда съвсем не на място в магазина. Облечен е в черен костюм, черните му обувки лъщят, носи бяла риза, тънка черна вратовръзка, на главата — черна шапка, на раменете — дълго до средата на прасците палто — също черно. Човекът е висок над метър и осемдесет, добре сложен. Трудно е да се прецени възрастта му — може да е някъде около четиридесетте, та дори и до седемдесетте.

След грижливата обработка на отделни — по-ясни — кадри от записа става още по-интересно. Мъжът наистина е от странен по-странен: кожата по лицето му е силно опъната, сякаш под нея няма плът, а само кост. Сухожилията на челюстите и врата изпъкват ясно, скулите му лъщят като стъклени, вежди няма. Агентите, които работят по случая, подозират в началото, че може би е силно рус и затова космите не са излезли на образ. При силно увеличение и компютърна обработка обаче се оказва, че такива няма — кожата над очите е възгруба, като че носи стари белези от нещо.

Външният вид на новодошлия видимо шокира Лестър Баргъс. На записа се вижда как той стреснато отстъпва назад. Облечен е в бяла тениска, на чийто гръб има емблема на „Смит & Уесън“, и в сини джинси, хлабави и увиснали на задника му, сякаш се надява след време да ги запълни.

— С какво мога да ви помогна? — това е гласът на Лестър, тонът на записа е внимателен, но и пълен с надежда.

Денят е беден откъм бизнес, а всяка продажба си е пари, особено при този странен тип, който при все това може да се окаже човек с повече сухо.

— Търся ето този човек — отвърща клиентът с акцент на чужденец и вади от джоба снимка.

Английският звучи като втори език, дори може би като трети. Възможно е човекът да е европеец — не германец, но да кажем поляк или чех. По-късно експертите ще предположат, че е унгарец, а в някои негови думи звучат еврейски окончания. Най-вероятно е евреин от Източна Европа, но е живял и в други страни, включително Франция.

Слага снимката на тезгяха и я побутва към Лестър, а последният отвърща, без дори да я е погледнал:

— Не го познавам.

— Вижте я — настоява новодошлият и Лестър Баргъс усеща по някакъв неведом начин, че отсега нататък няма значение какво казва или прави — нищо не е в състояние да го спаси от този човек.

Протяга ръка и докосва снимката за пръв път, но пак не я поглежда, а само я отблъсква с пръсти. Не помръдва глава, а дясната му ръка полазва към лавицата под тезгяха, където държи рязаната пушка. Почти я е докоснал, когато се появява пистолетът. Оръжейниците по-късно ще идентифицират оръжието като „Jericho 941“, израелско производство. Лестър Баргъс отдръпва ръка и я поставя на тезгяха до лявата. Сетне започва да трепери.

— За последен път ви казвам, г-н Баргъс, погледнете фотографията!

Този път Баргъс навежда глава, заглежда се в снимката, преценява възможностите си. Очевидно познава човека на нея и другият знае това предварително. Иначе защо да идва в магазина. На записа почти не се долавя звукът от преглъщането на Баргъс.

— Къде мога да намеря този човек? — пита мъжът в черно, чието изражение не е променено нито на йота.

Кожата по лицето му се е опънала до скъсване и той сякаш говори с мъка. Но излъчващата се от него заплаха е очевидна, тя почти физически се усеща и от записа. Застаналият насреща му Лестър Баргъс е видимо ужасен. Страхът личи в гласа му, когато изрича може би предпоследното си изречение.

— Той ще ме убие, ако ви кажа — фъфли Баргъс.

— Иначе ще ви убия аз — отвръща мъжът.

Тогава Баргъс произнася последните си думи и в тях проблясва прозрение, каквото не съм и подозирал у него.

— Вие така и така ще ме убиеете... — изрича Лестър тежко и нещо в гласа му вероятно казва на убиеца, че повече и дума няма да чуе от жертвата си.

— Да — казва той. — Ще ви убия.

Изстрелите излизат на записа като топовни, но също изкривени и на места приглушени. Първият куршум отхвърля Баргъс назад, сетне тялото му заиграва грозен танц — следващите куршуми го подхвърлят и въртят като парцалена кукла ту насам, ту натам. На брой са общо десет. Сетне се чува друг шум и в кадър излиза част от фигурата на Джим Гоулд. Още два гърмежа и Гоулд пада напред върху тезгяха. Убиецът го прескача и изчезва във вътрешността на магазина. Когато агентите пристигат, него отдавна вече го няма.

Снимката е на тезгяха, залята с кръв. На нея е показана група демонстранти пред гинекологична клиника за аборти в Минесота. Мъже и жени размахват плакати; разчекнали усти, те вероятно крещат заканителни думи, защото други зрители встрани стоят с шокирани лица, а полицията се опитва да ги задържи на място. Вдясно се вижда тялото на полулегнал до стената мъж, над него надвесени хора в бели престилки. На паважа около него и на стената, на която е опрян, чернее кръв. Някъде в периферията на групата демонстранти се вижда мъж, който се отдалечава от сцената, ръцете му са в джобовете на връхната дреха. Извърнал глава към умирация, той се усмихва, над очите му са надвиснали тежки гънки кожа, вижда се червеникавата му коса.

Г-н Пъд, усмихнат.

Човекът, убил Лестър Баргъс, е пристигнал предния ден с английски паспорт. Кацнал е на летище Логан. Представил се е като

бизнесмен, който търси да купи препарирани животни. Даденият на имиграционните власти адрес се оказва неотдавна разрушен китайски ресторант в Болъм, в южната част на Лондон.

Името на паспорта е Клей Диймън.

Така нареченият Голем.

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Същата вечер, докато отнасяли труповете на Лестър Баргъс и Джим Коулд в моргата, аз бях на път към „Чъмлис“ на „Бедфорд“ — най-приятното барче в Гринидж Вилидж. Всъщност то е някъде по средата между „Бароу“ и „Гроув“, но мъчно се намира, защото няма табела с името, само лампа над голямата врата с метална решетка. „Чъмлис“ съществува от време оно, когато продажбата на алкохол е била забранена и все си е почти същото тихо място, любимо на мнозина, уютно, непретенциозно. През уикендите там ходят млади финансисти, банкери и разни интернет бизнесмени със сини ризи, костюми и вратовръзки, убедени, че хора като тях трябва да проявяват солидарност помежду си. Но през седмицата заведението си е традиционното — място, където редовно са се отбивали големи мъже като Селинджър, Скот Фицджералд, Юджийн О’Нийл, Орсън Уелс и Уилям Бъроуз, като за разнообразие редували „Чъмлис“ с „Уайт Хорс“ или „Марис Крайсис“.

Времето бе облачно, сиво, прихлупено; въздухът висеше тежък, гнетеше пешеходците. Смях не се чуваше, от време на време прозвучаваше някоя и друга ругатня. Тълпи хора излизаха от подлезите и изходите на метрото с намръщени физиономии и влошено настроение, сякаш ги стягат обувките. В такива дни дрехите лепнат по запотените тела, всичко е влажно на допир, целият град се поти бавно и мъчително, изхвърля от порите си мръсотия и боклуци; те изведнъж се появяват по всички пукнатини в паважа, дупки и дупчици в тротоарите, по старите стени. Поглеждах към небето в очакване на гръмотевиците, но нямаше дори и следа от тътен.

Влязох в бара: по напръскания с влажни трици под се излежаваха няколко лабрадора — и те неспокойни, горките. Хора имаше на барчето, а и по тъмните сепарета. Седнах на дълга пейка до входа и си поръчах сандвич и кола. В „Чъмлис“ правят чудо сандвичи — хамбургери, с ребърца или риба.

Доста вода бе изтекла от последното ми идване във Вилидж. Струваше ми се, че са минали десетки години, а не месеци, откакто

бях се изнесъл от нийоркския апартамент, за да се преместя в Мейн за постоянно. Тук ме чакаха призраци от миналото, като Пътника например — на ъгъла на „Сейнт Марк“ в Ийст Вилидж телефонната будка си стоеше. Оттам ми се бе обадил мръсникът, когато ми изпрати онова, което бе останало от лицето на дъщеря ми, в буркан. Ето го и бистрото на ъгъла, където редовно се отбивахме като гаджета със Сюзън, „Елефант & Касъл“, където пък похапвахме неделно време, за да поемем сетне по алеите на Сентрал Парк или по музеите.

Неволно поглеждайки към кучетата, ми се стори, че са същите, които Сюзън обичаше да милва, докато чака да дойде питието. И Дженифър ги хареса много, когато веднъж я доведохме с нас — Сюзън й бе разказала какви мили животни са те и детето продължително се бе молило да дойде с нас, за да ги види. Докато влизах, все още мислех, че всички тукашни места са като потенциална бомба със закъснител — заредена не с взривно вещество, а с болка и мъчителни спомени. Би трябвало да изпитвам познатата ми агония, но вместо това усещах някаква си странна, отчаяна благодарност, че съм на това място отново, че са тук и двете стари псета на пода, заради това, че спомените носят влага в очите и стягане на стомаха, но не и познатата ми тежка мъка.

Сигурно е така, защото някои неща не бива да се забравят. Добре е, а е и правилно човек да си припомня за най-обичните си люде, да намери някакво постоянно място за тях в настоящето, а и в бъдещето, за да се превърнат те в скъпа част от него самия, за да си ги припомня с мили чувства, а не със страх. Не бе предателство спрямо Рейчъл и това, което тя означава за мен, да помня Сюзън и Дженифър, каквито си бяха някога в живота ми. Винаги има начин да живееш така, че загубената любов и новото начало да съществуват съвместно в теб, в моя случай така, че да не загубя спомена за съпругата и дъщеря си. Седях на пейката отпуснат и за известно време се загубих във времето, докато единият лабрадор не се дотътри до мен, за да побутне ръката ми с носа си. Търсеше внимание животинката, а топлите му лиги зацапаха панталоните ми, но не ми пукаше. Погалих го, а очите му благодарно следяха милувките на ръката ми.

В книжарницата на „Юниън Скуеър“ бях заварил последно копие от „Портланд Прес Хералд“ и сега любопитно го разлистих с надежда да намеря новини за Ийгъл Лейк. Имаше — дори две. Описание на големите трудности при разкриване на находките, обаче по-интересно

бе твърдението на експерти, че са идентифицирани две от предполагаемите жертви: Лайл Корниш и Вирна Келог. И двамата — убити, това бе доказано. Корниш починал вследствие на огнестрелна рана в тила. На Келог черепът е бил строшен, изглежда, с голям камък.

Излизаше наяве истината за Баптистите от Арустук. Бавно, но сигурно. Не бе вярно, че са се разпръснали и всеки е поел пътя си към нови комуни и нов живот. Напротив — били са убити зверски и нахвърляни в общ гроб, някъде на девствена земя. И там си бяха останали — затворени в забравена празнина на кухнята ни свят. Докато един ден костите им бяха видели светлината на пролетен ден.

Затова ли бе умряла Грейс? Защото бе успяла да проникне зад мъртвите пластове на времето и да разкрие нещо за тези хора? Нещо, което някой си не желае да става всеобщо достояние? Ясно бе, че час по-скоро трябва да се върна в Мейн и да се срещна лично с Джак Мерсие и Картър Парагон. Усещах, че тичането подир г-н Пъд ме отвлича от главната задача — разследването на смъртта на Грейс. Но пък важна бе и връзката между Пъд и Братството, тя играеше роля в случилото се. Пъд бе свързан с кончината ѝ по някакъв начин — в това бях повече от сигурен, но не той бе слабото звено. То бе Картър Парагон и непременно трябваше да го попритисна, за да разбере коя е причината някой да сложи край на живота на Грейс Пелтие.

Все пак бях дошъл тук, за да се видя с Мики Шайн и това бе задача номер едно. Вече бях прегледал „Вилидж Войс“, особено секцията за музеите. В „Клойстърс“ бе средновековната колекция на „Метрополитън Мюзийъм“, а сега там гостуваше друга изложба — артистичен отзвук на Откровението по Йоана. В съзнанието ми се мярнаха познати заглавия на книги... да, бях ги виждал в кабинета на Мерсие — Откровение, Апокалипсис. Странно нещо, „Метрополитън“ и Джак Мерсие да имат общи интереси, що се касае до книги и рисунки за края на света.

Тръгнах си от „Чъмлис“ около десет часа. Погалих дремещото в краката ми куче на излизане — за късмет. Докато вървах навън под тъмното небе, ръката ми още миришеше типично — на влажна кучешка козина, а градските шумове сякаш отскачаха от прихлупените нощни облаци. В нечия врата отдясно долових помръдването на сянка, но не ѝ обърнах внимание. Оставих я да си върви след мен.

Крачех под уличните светлини, а стъпките ми ехтяха кухо върху земята под краката ми.

Костта е шуплеста материя; след години под земята тя приема цвета на околната почва. Човешките кости, открити на брега на Сейнт Фройд, бяха тъмнокафяви, сякаш Баптистите от Арустук се бяха слели ведно с околната природа, за да ѝ дарят нов живот; впечатление, което се засилваше от прерасналите помежду костите дребни растения, сякаш захранени от разпадащата се плът; гръдните кошове като конструкции за увивни растения, черепите — същински саксии за млади издънки.

Дрехите бяха изгнили, по-голямата част от тях е била от естествени материи и влакна и не би могла да издържи десетилетия на разпад под земята както днешните синтетични материали. Стари петна от вода на съседните дървета говореха за минали наводнения, които неминуемо са носили кал, тиня и гниеща растителност, наслагвали са я пласт връз пласт, заравяли са костите на бедните баптисти все по-надолу и по-надолу, почвата се е слягала. И сега, напълно естествено, работата на следователските групи бе извънредно трудна и деликатна. Тези хора трябваше да отделят костите от земята, човешкото от животинското, детето от възрастния. Да, болезнено и трудно. Трябваше да се работи на колене, на четири крака фактически. Гърбовете болят, коленете се схващат, пръстите леденеят, а над всички звучи строгият глас на съдебния антрополог. За помощ бяха привлечени членове на щатската полиция, помощник-шерифи, част от горските, дори студенти по антропология. Главният полицейски лекар разполага само с едно превозно средство — голям додж, който върши цялата хамалска работа. Затова се бе наложило да извикат хора с транспорт от местните погребални бюра и Националната гвардия, които прехвърляха останките на недалечното островче Преск, откъдето пък щяха да ги пренесат в Огъста с местна самолетна служба.

Заместник главният лекар бе изобретил нещо като археологическа маркировка за главните „разкопки“ — голям правоъгълник, очертан с оранжеви на цвят алуминиеви стрели и ограден с канап и въжета. Докарали бяха невероятен брой най-различни инструменти и помагала: нивелири, земекопни дълбокомери,

всякакви профили лопати и белове, мистрии и сита за фино отсяване на пръст и прочие. Нужно бе изключително внимание, за да не се строят крехките кости от нечие по-рязко движение при пресяването, за да бъдат запазени всяка възможна улика или насочваща вещ. Разполагаха и с десетки рулетки, графирана хартия за скици, обща карта на района, където най-грижливо се обозначаваха всичко намерено, найлонови платна, специални гумирани чували за отделените вече останки на дадено лице, херметизирани контейнери; гайгер-мюлерови детектори за търсене на метални предмети; фотоапарати и камери.

Всичко бе най-грижливо снимано и документирано, маркирано и запечатано със съответен етикет, на който се изписва номерът на находката, датата, часът и мястото на намирането ѝ, описание на съдържанието, подпис на следователя, който е работил по нея. Сетне съответният запечатан предмет или предмети отиваха в хранилище, което в нашия случай се намираще в сградата на съдебна медицина.

Постоянно се правеха почвени проби. Ако земята тук се бе оказала по-силно киселинна, вероятно ничия кост нямаше да е оцеляла и единственото свидетелство за престъплението щяха да бъдат избуялите зелени растения. Имаше доста следи от ерозия и намеса на диви хищници, но все пак от скелетите бе останало достатъчно за изследване от страна на съдебномедицинските служби. Целият екип, разбира се, бе по-голям: освен постоянния състав на „Съдебна медицина“ и антрополозите към него се бяха присъединили специалисти от щатската лаборатория в Огъста — анатом, три групи зъболекари в ролята на съдебни одонтолози и рентгенологът от Медицинския център на Мейн. Всеки от тези хора имаше личен принос в официалното идентифициране на скелетите, определени категорично като човешки на първо място на базата на запазилите се здрави кости.

В такива случаи полът се определя чрез допълнителни изследвания на черепите, зъбите, таза, гръдните и бедрените кости, възрастта — по зъбите, където има останали такива, и чрез тестване на костната тъкан, по степента на осификация, по центровете ѝ, краищата на дългите кости, които растат до определени години. При по-стари кости помага радиологията и други методи.

Височината се определя по таблици предимно чрез измерване на бедрените кости, пищялите и фибулите, тъй като костите на горните крайници понякога заблуждават. Останките от зъби и самите зъби помагат да се даде предварително мнение за расова принадлежност, тъй като зъбните характеристики са различни при бялата, черната или жълтата раса.

Много важни са зъбите — ако има запазени или изобщо водени картони за лечение, но в този случай на първо място идваше рентгенологията и сравнителни тестове на база ДНК — самоличността на човек може да бъде определена посредством индивидуалната ДНК верига. Други възможности са лицевата реконструкция и налагането на снимка на предполагаемата жертва върху контурите на черепа, което е компютърна процедура, но в бюджета на щата Мейн нямаше предвидени средства за подобни авангардни техники, може би защото онези, които отговарят за щатската хазна, изобщо не разбират за какво става дума. Жалко наистина, защото снимки бяха намерени. Въпросните счетоводители не разбират и методиките на ДНК тестването, но все пак са чували за тях и знаят, че резултати ще има.

Все пак следователите получиха неочаквана помощ от извънредно странни находки. В съседство с вратните прешлени на запазените скелети бяха намерени парчета от дъски с издълбани в тях надписи, някои доста изгнили, други в сравнително добро състояние. И за изгнилите имаше надежда: съществуват електронни скенери, апарати за електростатична детекция и други. Една от добре запазените бе под главата на момче, заровено до ела, чиито корени бяха прорасли около останките му. Оказа се, че ще е извънредно трудно да ги извадят без опасност от повреда. До момчето откриха друг — още по-дребен скелет, момичешки и по предварителна преценка на около седем години. Костите на пръстите им бяха преплетени — при настъпването на смъртта децата вероятно са се държали за ръцете.

Момчешките кости бяха почти разкрити, черепът се виждаше отлично, мандибулата бе отделена и лежеше встрани. Отзад на черепа зееше дупка, на челната кост липсваше логично очакваното изходно отворстие, обаче пък от костта над дясното око бе отчупено парченце — куршумът бе излязъл оттам.

На парчето от дъска имаше надпис, издълбан с остър предмет и детски почерк:

Джеймс Джесъп
грешник

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

Не е ясно точно кога се появяват първите признаци за зараждащите се усложнения.

Комуната се моли със ставането си, още при първа светлина, сетне работи по завършването на къщите и земеделските постройките за бъдещите ферми. Използват предимно тънки дъски за външна обшивка, взети от стари сандъци, някъде още от 30-те години. Финансите са под контрола на Фокнър, храната е оскъдна, тъй като Преподобният вярва в смисъла на постенето. Молят се четири пъти на ден, Фокнър държи първата си проповед на закуска, втората е след вечерята.

Подробности за ежедневието на Баптистите от Арустук научих от разговори с местни жители, чиито контакти с комуната обаче били доволно ограничени. Други факти излязоха от редките писма на Елизабет Джесъп, съпруга на Франк Джесъп, до сестра ѝ Лина в Портланд. Тези кратки послания на практика били изпращани скришом. Елизабет се договорила с един от съседите всеки вторник да проверява хралупата на голямо дъбово дърво някъде по периферията на селището и да изпраща оставените там писма. За услугите му плащала дребни суми. На същото място оставял отговорите, които получавал на своя адрес.

Според описанията в писмата ѝ първите три месеца животът бил тежък, но весел, изпълнен с вярата, че

Баптистите от Арустук са пионери на един нов век, създатели на нов свят — там, където някога е имало само пустош. Къщите били построени много бързо, били паянтови и проветриви. Донесеното във фургоните оскъдно имущество било нанесено, отглеждали прасета и пилета; имали пет крави с едно теле. Посели картофи, събирали реколта — онзи район е известен като производител на картофи, грах и броколи. Берели ябълки от заварените там ябълкови дървета, торели почвата със загнила риба, а събраното като реколта складирали в подземни хранилища изби, изкопани в склоновете на речните брегове. Там температурите били ниски, а избите — естествени хладилници.

Първото напрежение се създадо през юли, когато станало пределно ясно, че семейство Фокнър заедно с децата си заемат по-специално място в комуната. Като неин лидер Преподобният вземал по-голям дял от изработеното и прибраното и по всякакъв повод отказвал да отпусне средства от първоначално събраната обица сума, възлизаща някъде на около 25 000 долара. Отказал дори и когато момичето на Били и Олив Пърсън се разболяло от грип, а болестта се усложнила, и настоявал то да бъде лекувано при местни условия. Наложило се за него да се грижи Катърин Корниш, която имала някакви си малки практически медицински умения. И според писмото на Елизабет детето на име Лори едвам оцеляло.

Постепенно в комуната се породили враждебни настроения спрямо Фокнърви. Децата им, които Фокнър настоявал да приемат имената Адам и Ева, се държали зле с другите. Елизабет намеква смътно за проявена от тях жестокост както към животни, така и към хора. Явно е, че тази информация е събудила опасения у Лина, защото в писмо от 7 август 1963 година Елизабет се опитва да успокои сестра си с думите, че техните трудности са нищо в сравнение със страданията на първите преселници пуритани в Америка, пилигримите, дошли на борда на кораба „Мейфлауър“ през 1620 г., или онези борчески

люде, които са живели на индианска територия, страдайки от набезите и враждебността на коренните жители. „На Бога и на Христа, нашият Спасител, се уповаваме, както и на Преподобния Фокнър, който е пътеводната ни звезда!“ — патетично пише Елизабет.

Но писмото съдържа и първи намеци за Лайл Келог, към когото Елизабет, изглежда, вече таи по-специални чувства. Изглежда, че в отношенията в семейство Джесъп липсва сексуалната страна, но не е известно дали поради някаква по-специална причина като брачен стрес или физически недостатък. Вероятно е между Лайл и Елизабет да е съществувала любовна връзка още някъде по времето, когато е изпратено въпросното писмо. А до ноември тя е вече напреднала до такава степен, че Елизабет описва Лайл на сестра си като „прекрасен мъж“.

Убедена съм, че тази връзка и нейният отзвук в комуната, веднъж станала тя известна, са допринесли до много голяма степен за разпадането на микрообществото. Ясно е и друго, и то пак от по-късни писма на Елизабет, че в сблъсъците и разпадането на групата голяма роля играе Луиз Фокнър, роля, която видимо изненадва Елизабет и може би в края е довела до сериозен конфликт между Луиз и собствения ѝ съпруг.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

Стените на асансьора бяха украсени с картинки на котенца и кученца. От тавана висяха две саксии, в които пък бяха забити дръжките на няколко американски знаменца. Мека музика звучеше от неголям стереокасетофон, а операторът на самия асансьор Антъни Уошингтън седеше зад масичка на удобно столче. Асансьорът бе от старомодните пътнически — доста големи — на станцията на нийоркското метро на 190-а улица. Транспортните власти се бяха опитвали да вкарат Антъни в правия път, но помня, че в пресата и общественото пространство се разпали широка кампания в негова защита.

То в метрото отдавна е пълна скръб: в коридорите на станцията смърди на урина, боята се лющи по стените, между релсите постоянно тече черна отпадъчна вода. В подобна обстановка стотици редовни пътници виждаха в приумицата на Антъни само едно благородно и похвално усилие — поне малко да разведри нещата. И му бяха благодарни за него. Пък и смятаха, че и началниците му трябва да са благодарни, дори да му увеличат заплатата.

Беше някъде около 9 часа и петнайсетина минути, когато асансьорът на Антъни излезе на уличното ниво и аз се озовах на входа на Форт Трайон Парк. Времето се бе отпушило: на разсъмване прегърмя, затрещяха гръмотевици, сетне заваля здраво и вече няколко часа шуртеше постоянен, топъл дъжд на едри капки. Чадъри като гъби никнеха по улиците.

На спирката нямаше никой, нямаше го и рейса за „Клойстърс“, но какво пък толкова? Аз бях единственият пътник. Закопчах си палтото и хванах по „Маргарет Корбин Драйв“. Минах покрай малкото кафене отляво, група работници от чистотата се бяха подслонили под козирката му и отпиваха топло кафе от пластмасови чашки. Зад тях стърчаха развалините на старото укрепление от времето на Войната за независимост, то също носи името на Маргарет Корбин — първата американка, която се е била в освободителната война. Хрумна ми странният въпрос: дали днес тя би била така силна и смела, че да се

изправи и срещу тълпите тукашни наркомани, крадци и нощни разбойници, които върлуват на мястото на победния ѝ триумф. Помислих малко и реших, че защо пък не!

След няколко минути едрият силует на „Клойстърс“ се очерта пред мен — бреговата линия на Ню Джърси му се пада отляво. По моста на името на Джордж Вашингтон се нижеше постоянният трафик. Навремето Джон Рокфелер-син подарил този парцел на общината, а възвишението в центъра запазил за построяване на музей на средновековното изкуство — строежът му пък завършил през 1938 г. Интересен е този музей — пет сгради в стил средновековни сводести галерии, каквито има в манастирските обители, интегрирани в обща модерна структура, която силно напомня за някои европейски средновековни сгради. Затова наричат музея „Клойстърс“ — буквално преведено, би могло да значи Манастирите. Татко ме бе водил там като дете; още тогава всичко ми бе харесало много и впоследствие редовно посещавах това място. В средата има висока централна кула с бойници, арки и колони и при добро желание тук човек би могъл за малко да се вживее в ролята на странстващ рицар. Ако, разбира се, забрави, че наоколо са горите на Ню Джърси, а единствените девиси в беда са жертвите на крадците или самотните майки.

Платих си десетарката за влизане и ето ме вътре — в Романската зала. Много посетители нямаше, вероятно поради лошото време и ранния час: в целия музей я имаше десетина души, я не. Отбих се в параклиса, наречен „Фуентедуеня“, за да се полюбувам на апсидата и висящото от тавана огромно разпятие, минах през „Свети Гилем“ и се насочих към готическия параклис по-нататък, откъдето пък е стълбището за долното ниво.

Разполагах с десетина минути до срещата с Мики Шайн, затова прескочих до „Съкровищницата“, където са старите ръкописи. Влязох през модерните стъклени порти: експонатите са в големи стъклени витрини, най-отпред ще видите прекрасни образци на оцветените ръкописи. Тук съм прекарвал часове в захлас пред илюстрациите на една-единствена книга, но сега ми се искаше да разгледам гостуващата експозиция.

„Откровението на Йоана“ е в центъра на това изкуство още от деветия век и макар че най-доброто от него се ражда и остава в манастирите, през XIII век вече се появяват и първите светски поръчки

— от страна на богати покровители на Светата църква, които са искали да го имат и у дома си. В настоящата изложба бяха подбрани прекрасно изпълнени неща — предимно със сцени от Страшния съд и наказания на грешници. Бедните хорица — разкривени лица в лапите и пастта на диви зверове, разчекнати нещастници, набити на колове страдалци. Спрях се пред Уинчестърския псалтир с описанието на Вратата към Ада, загледах се за по-дълго в гравюрите на Дюрер и работата на Лука Кранах за германския превод на Светото писание на Мартин Лутер, визиите на Блейк за червените дракони. Въобще с мъка се откъснах от тях, за да стигна до централния експонат.

То бе изящно издание на „Откровението“ от началото на XIV век, отворено на страница с илюстрация, много подобна на нещо, което бях вече виждал. Смесът бе почти като онази на корицата на брошурката на Братството. Многоок звяр или демон с дълги, паякообразни крака пробощда грешници с копие, а Христос и светиите невъзмутимо зяпат някъде от десния край на страницата. Според обяснителната бележка такава участ се падала на онези, чиито имена не фигурират в Книгата на живота^[1]. А под нея имаше превод на бележка на илюстратора, написана на латински на полето встрани. Ето и съдържанието ѝ: „И ако имената на спасените ще бъдат записани в Книгата на живота, то тези на осъдените и прокълнатите няма ли също да бъдат записани? И къде?“

Прочетох тези редове и сякаш чух ехо от заплахата на г-н Пъд спрямо Мики Шайн и неговото семейство: имената им ще бъдат записани. Но къде? — както бе попитал и неизвестният илюстратор.

Вече бе десет, но от Мики нямаше и следа. Излязох от „Съкровищницата“ и тръгнах по „Стъклената галерия“. Отворих насрещната врата и излязох на двора. Освен ритмичния шум на дъжда долових и ромоленето на фонтана в центъра на мраморните колонади. Свих вдясно, минах под сводовете и се озовах в градина. Далеч отпред се ширеше крайбрежието, вдясно ми бе кулата на готическия параклис, а отляво — главната стена на самия музей, под която вървеше склон надолу — дълбоко бе поне шест метра, че и повече, в подножието зеленееше трева. Другите две страни на квадратната градина бяха с колони.

Наоколо ми се ширеха храсти и дървета, подбрани да допринасят за средновековната атмосфера; точно в средата растяха четири дюли с

нависнали жълти плодове, над валериановите храсти висяха широките листа на синап и кресон, встрани имаше кимион и още някакви растения. Имената им не знаех, но ми бяха разказвали, че от листата им се правели багрила за мастилата на средновековните илюстратори.

Само няколко секунди ми бяха нужни да забележа, по-скоро да усетя нетипичното за градината. Пред далечната стена, до входа за кулата, растеше завързана за дървена решетка млада круша с шест голи клона, подобни на куки, разперени встрани от централния ствол. А на него бе набита главата на Мики Шайн. Общото впечатление бе гротескно и страшно — сякаш пред мен стоеше странно същество — половин дърво, половин човек. Потръпнах. От отрязаната шия се точеха полузасъхващи капки коагулирана кръв — същински ивици, дъждът мокри бледото лице и дълбоко хлътналите очи и им придава неземан вид. Вятърът люлееше парчета провиснала кожа, по устата и ушите имаше кръв. Конската опашка бе отрязана и косата бе полепнала по сиво-синкавата кожа.

Тъкмо посягах към пистолета, когато от сенките на колонадата вдясно се появи тънката, паякоподобна фигура на г-н Пъд, който държеше берета със заглушител. Ръката ми замръзна във въздуха.

— Е, ето ни и нас, г-н Паркър — рече той и в очите му грейнаха светлинки на омраза. — Вярвам, че ви харесва подобрението на пейзажа — мое дело.

Махна с ръка към крушата, в чието подножие се бе събрала локва червена дъждовна вода. Виждах лицето на Мики — то лъщеше и блестеше под водните капки, които сякаш оживяваха замръзналите му черти.

— Открих г-н Шайнберг в едно евтино хотелче на „Бауъри“. За долар и нещо стаята. Като открийт останките му във ваната, сигурно цената ще падне под долар, а?

Дъждът упорито валеше, палтото ми подгизваше. Нямах да има много посетители днес. Пъд на това и разчиташе.

— Идеята бе моя — продължи той. — Тъкмо и аз да направя нещо за средновековната атмосфера. Иначе екзекуцията... да, то си беше екзекуция — е дело на моята... партньорка.

По-далеч вдясно забелязах жената с обезобразеното гърло. Бе се подслонила под покрива на колонадата и стоеше облежната, в краката ѝ — разтворена раница. Гледаше ни безмълвно, безстрастно и спокойно

— истинска Юдита, току-що отрязала главата на Навуходоносоровия военачалник Холоферн.

— Много буйстваше — размаха ръка Пъд. — Ама и ние започнахме откъм гърба. Щом стигнахме до гръбначната артерия и нещата се поуспокоиха.

Усецах смит и уестъна под сакото, притиснат до стомаха ми като неизпълнимо обещание. Г-н Пъд ме изгледа и бавно вдигна беретата.

— Онази мадама — Пелтие — сви нещо от нас, г-н Паркър. Искаме си го обратно.

— Били сте вече у нас. Взели сте всичко, което имах — казах най-сетне.

— Лъжете. В дъртака го нямаше, но си мисля, че трябва да е именно у вас. И дори да не е така, пак знаете къде е.

— „Откровението“ ли? — налучквах, но, изглежда, точно на място, защото устните на Пъд потрепнаха и той кимна.

— Кажете къде е и обещавам, че няма да боли, когато ви убивам.

— Ами ако не кажа? — заинатих се аз и с угълчетата на очите си видях, че жената вдигна пистолета към мен.

Пъд обаче я изпревари. Досега скритата му в джоба на палтото лява ръка се появи навън. В нея имаше спринцовка.

— Ще се наложи да стрелям във вас. Няма да умрете, само ще станете безпомощен. И тогава... — той вдигна ръка и натисна буталото, а от иглата на спринцовката изхвъркна тънка струйка.

— С това ли ликвидирахте Епстайн?

— Тц. В сравнение с онова, което ви чака вас, бедният равин Епстайн замина на онзи свят спокойно, с усмивка. А вас ще ви боли много, г-н Паркър.

Насочи беретата към корема ми, но аз не гледах в пистолета му. В слабините на г-н Пъд се бе появила мъничка червена точка и сега бавно лазеше нагоре. Очите на Пъд проследиха моите и устата му се отвори в изненада, когато точката продължи пътя си през гърдите и врата и леко кацна точно на челото му.

— Но по-напред вас — рекох, а той вече се движеше.

Първият куршум откъсна част от дясното му ухо, но той успя да стреля. Нещо изсъска край мен, стана ми топло, макар че дъждът бе все така студен. Сетне избумтяха три поредни изстрела и в гърдите на Пъд зейнаха три черни дупчици. Куршумите би трябвало да минат

през тялото му като през масло, но той само залитна назад. Сякаш някой го удари толкова силно, че да го прехвърли през стената.

В краката ми се разлетяха каменни късчета, чух няколко поредни изстрела от оръжие със заглушител. Хвърлих се за прикритие към кулата и в движение измъкнах пистолета, стрелях към колоните, където бе жената преди секунди. Но тя вече не беше там, а лазеше към вратата на „Стъклената галерия“, като се опитваше едновременно да стреля и да избягва идващия от две места огън — откъм стената, където бях аз, и откъм другата колонада, където тъмната сянка на Луис сякаш летеше напред, за да я пресрещне. Тя стигна до вратата, отвори я и се шмугна вътре. Скочих да я подгоня, но нещо свирна покрай лицето ми и се наложи да гушна тревата. Луис прескочи някакво препятствие, аз станах и изтичах до стената, но когато надникнах, Пъд го нямаше. Долу червенееше кръв върху смачканата трева — единствената индикация, че е бил на същото място.

— Бягай след жената — викнах оттам, а Луис кимна и хукна към галерията.

Прескочих стената и се търкулнах по склона. Пъд го нямаше. Затичах по дирята кръв покрай главната музейна стена, но никъде не го намерих. Сетне някъде отпред проехтя изстрел, втори, изсвириха гуми. Секунди по-късно по „Маргарет Корбин Драйв“ се стрелна син вояджър. Изтичах към пътя с надеждата оттам да имам по-добра възможност за ефективна стрелба, но в същия миг от завоя излезе пътническият автобус. Нямаше как да стрелям — можех да улуча някой от пътниците в него. Последното нещо, което видях, бе изчезващият в завоя вояджър, а отпред, с глава в стъклото, седеше фигура. Не бях сигурен, но мисля, че бе Пъд.

Прибрах пистолета, изтърсих тревата от палтото и бързо потеглих назад — към главния изход. Облечен в сиво пазач полулежеше, облегнат на стената там, а край него тъжно шумеше тълпа френски туристи. По дясната му ръка и крака имаше доста кръв, но човекът бе в съзнание. Чух стъпки по тревата зад мен и се извърнах рязко. Беше Луис — скрит в сенките на оградата. Очевидно в преследване на жената бе направил пълен кръг на комплекса.

— Обади се на 909 — рече той, загледан към завоя, където изчезна вояджърът. — Онази е опасна.

— Измъкнаха се — рекох с омерзение.

— Няма лъжа — кимна Луис. — Спряха ме шибаните туристи. Тя нарочно застреля пазача — за да уплаши хората.

— Ранихме Пъд — отвърнах. — Това не е малко.

— Забърсах го в гърдите — три пъти най-малко. Трябваше да е мъртъв.

— Носил е бронезилетка. Нали видях как куршумите просто го отхвърлиха назад.

— Мамка му! — изсъска Луис. — Още ли ще висим тук? Ние ли ще даваме обяснения за главата на Мики Шайн на дървото, а? Май няма да стане.

Успяхме навреме да се качим в празния автобус, който току-що потегляше обратно, а шофьорът не бе успял да забележи данданията пред главния вход, защото спирката бе по-встрани. Седнахме на различни места, а рейсът направи кръгчето пред фасадата и шофьорът чак тогава усети, че е станало нещо.

— Какво има там? — подвикна през рамо.

— Сигурно някой е припаднал — отвърнах аз.

— Абе, това място тук не е много приятно — коментира човекът на волана и повече не говорихме чак докато ни свали пред спирката на метрото. Там хванахме такси за към центъра на града.

Луис слезе по-напред, аз продължих за Вилидж, за да си прибера багажа. Събрах си вещите и прескочих до една книжарничка на Бродуей, където купих литература за „Клойстърс“, сетне се отбих да пия кафе в „При Балдучи“ на Шесто авеню. Седнах и започнах да разлиствам страниците на купеното томче. От време на време се зазяпвах в минаващите отвън хора. Каквото и да бе онова, което Мики знаеше, то си бе отишло с него завинаги. Аз обаче бях научил нещо много важно: че Грейс Пелтие е взела нещо от Братството — или книга, или някакви документи. Бях подхвърлил думата „Откровение“ малко наслуки, а Пъд бе кимнал. Но защо пък един библейски текст е толкова важен за онези хора, че Пъд да е готов да убива, за да си го получи обратно?

Рейчъл бе в Бостън, щеше да дойде в Скарбъро на следващия ден. Бе отказала на проявилия готовност Ейнджъл да я пази лично, бе отхвърлила и предложения й от Луис револвер. Не знаеше обаче, че

дискретно я следят и охраняват двама професионалисти: господин на име Гордън Бунц и партньорката му Ейми Бренър. Тези двамата ми бяха направили известен отбив от постоянния си хонорар, но все пак отпуснатият от Мерсие аванс здраво намаляваше. Междувременно Ейнджъл вече бе в Скарбъро, отседнал в „Блак Пойнт Ин“ на Праутс Нек, където можеше спокойно да се шири и обикаля околността, без излишно да привлича вниманието на местните ченгета. Бях му дал практическото ръководство на Националното природозащитно дружество „Одубон“ за Нова Англия и малко литература за редки видове. Снабден с прекрасен бинокъл, той се правеше на любител на природата и птиците и вече почти цял ден наблюдаваше движенията на Джак Мерсие и трафика около къщата му.

Пред „Балдучи“ спря черен лексъс, на волана бе Луис. Отворих вратата, за да седна до него. Слушаше Джони Кеш.

— Готина количка — рекох. — Банковият мениджър ли ти я препоръча?

— Е, човече — въздъхна Луис, — колко пъти съм ти казвал, че скъпото си е хубаво.

Хвърлих сака на задната седалка, а той издаде непристоен звук и остави белег на седалката. Но това не бе нищо в сравнение с израза, който изтърси Луис, когато се обърна и го видя. Сетне потеглихме. Той извади дебела кубинска пура и я запали с хиляди церемонии. Купето незабавно се изпълни с плътен син дим.

— Хей! — викнах му аз.

— Кво бе? — озъби ми се той.

— Защо пушиш в колата?

— Тя си е моята кола.

— Вредно е за здравето ми.

Луис пусна нов облак дим, сетне се извърна и ме изгледа унищожително:

— Слушай да ти кажа нещо, човече! Истината за тебе самия да ти кажа. Колко пъти са те пребивали, гърмели, давили и електрошокирали, замразявали или изпичали, цепили главата, вадили зъби от шибаната ти уста? Брой нямат, нали!? А ти се боиш от пасивното пушене, а? Ще ти кажа какво е опасно и вредно за здравето ти: ти самият! Ти си вреден за здравето и за самия себе си?

След тази дълга и нетипична за него реч той се обърна и отново посвети вниманието си на трафика и пътя отпред. Оставих го да си пуши.

В края на краищата бе напълно прав. Що се касаеше до мен самия.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ИЗВЛЕЧЕНИЕ ОТ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

Извън връзката си с Ийгъл Лейк Фокнър има едно занимание, което наистина би могло да му донесе заслужена слава. Той е книговец и най-вече издател на различни красиво илюстрирани и подвързани версии на библейското „Откровение“. Говорим за последната книга на Новия завет, където са представени визиите и пророчествата на Йоана^[2] за края на света и Страшния съд. В това си дело Фокнър е просто част от стара традиция чак от времето на Каролингите, която можем да проследим назад в миналото дори до IX и X век, когато най-ранните оцелели до наши дни копия на „Откровението“ били създадени на европейския континент. В началото на XIII век за богати и знатни европейци, включително високопоставени църковни сановници и големци, вече по поръчка се правят богато украсени цветни ръкописи с текстове и коментар на латински и френски. Тази традиция просъществува и по-късно, когато е открито печатарството; това само доказва силния отзвук, който имат образността и посланията на самата книга.

До наши дни са запазени общо 12 Фокнърски издания на „Откровението“ и според документацията на фирмата, която му е доставяла варак или златно фолио, той едва ли е направил повече бройки. Всяка една е била подвързана ръчно в инкрустирана със злато кожа, илюстрирана също собственоръчно от Фокнър — с отличителна маркировка на гърба — 6 хоризонтални

златни лентички, групирани в три двойки, и последната буква от гръцката азбука — омега.

Хартията не е на базата на дървесина, а на лен и памук, разбити във вода до получаване на хомогенна каша. Фокнър обработвал суровината си чрез методично прецеждане с помощта на правоъгълен черпак с мрежеста цедка вместо дъно, който потапял в хартиената маса, напълвал до дълбочина два и нещо сантиметра, а сетне бавно и продължително разбивал съдържанието чрез разклащане, за да се преплетат фините влакна в течността. Така полученият тънък пласт частично втвърдена пулпа той изстисквал с помощта на преса, а после потапял в желатин от животински произход, за да я втвърди още повече и направи подходяща за писане. Листата на всяко томче подвързвал в общо шест блока, за да минимизира дебелината на общия гръб.

Илюстрациите в неговите издания са взети предимно от ранни художници и остават почти едни и същи във всичките емисии. И дванадесетте са частно притежание на едно и също лице, което ми разреши да ги разгледам най-подробно. Първото е резултат на вдъхновение, почерпено от Албрехт Дюрер (1471–1528 г.), второто — от древни ръкописи, третото — от Лука Кранах (1472–1553 г.). Последното съдържа шест илюстрации на базата на работата на Франс Мазерел (1889–1972 г.), чийто апокалиптично тематичен цикъл е запазен пък от ужасите на Втората световна война. Според запознати с Фокнървата работа той бил силно привлечен от образността на Апокалипсиса поради връзката му с един по-широк контекст на общочовешката правда и възмездие или Пръст Божи, а не защото вярвал в пророчеството за Второто пришествие или Страшния съд. За Фокнър нещата стоят по-иначе: съдът на хората е в постоянно действие: премерването на даден човек и неговото осъждане е постоянен, неспиращ процес.

Откровенията на Фокнър, ако можем така да ги наречем, бит предназначени за богати колекционери и

средствата, получени от продажбата им, били използвани за целите на неговата комуна. След основаването ѝ в района на Ийгъл Лейк не е известно той да е създал други подобни творби.

[1] Откровението на Йоана, 20:12. — Б.пр. ↑

[2] Другото име на „Откровението“ е „Апокалипсис“. Тази книга съдържа направените пред св. Йоана Евангелиста откровения на остров Патмос. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

Луис ме остави пред нас и тръгна към „Блак Пойнт Ин“. Позвъних първо на Гордън Бунц, за да се уверя, че Рейчъл е в безопасност, сетне и на Ейнджъл. Той докладва, че при Мерсие всичко е нормално. Новото бе, че пристигнал адвокатът Уорън Обър със съпругата си. Ейджъл се похвали още, че видял четири различни видове речни рибарки и една калугерица; каза го с голяма гордост. Уговорихме се по-късно вечерта да се срещнем с него и Луис.

Бях си проверявал телефонния секретар редовно — и от Бостън, и от Ню Йорк, но се оказа, че имам две нови съобщения — от сутринта. Първо Артър Франклин питаше дали дадената ми от клиента му Харви Рагъл, онова порно копеле, информация ми е свършила работа. Зад гласа му съвсем ясно се чуваха вайканиците на самия Рагъл: „Каж ми, че съм мъртвец! Каж ми де! Мъртвец съм значи!“ Не си направих труда да им се обаждам.

Второто съобщение бе от Норман Бун, служителя на агенцията за борба с незаконните продажби на оръжие и далаверите с цигарите. Елис Хауард, заместник-шефът на следователския отдел на портландската полиция, веднъж ми бе казал, че Бун смърди като френска курва, точно така се бе изразил, само дето не може да събуди нужните асоциации. Бун си бе оставил номерата на всичките телефони — у дома и служебните. Уцелих го вкъщи.

— Чарли Паркър — рекох. — С какво мога да бъда полезен, агент Бун?

— О, благодаря, че се обаждате, г-н Паркър. Минали са само...

Виждах го как внимателно си гледа часовника и търпеливо изчаках заядливите думи.

— ... само четири часа.

— Не бях тук.

— Бихте ли ми казали къде сте били?

— Защо? Да не сме имали чакалък?

Бун въздъхна драматично.

— Вижте, г-н Паркър, можете да говорите сега... може и утре — в службата ми. Предупреждавам ви, че съм човек зает и че до утре търпението ми може съвсем да се изчерпи.

— Бях в Бостън, на гости на стар приятел.

— Който, както научавам, изведнъж се оказва с дупка в главата баш по средата на представление на „Клеопатра“.

— Нищо, той го е гледал и знае края. Тя умира, ако вие не сте чували.

Прескочи тъпото ми чувство за хумор.

— А посещението ви да има някаква връзка например с лицето Лестър Баргъс?

Въпросът наистина ме стресна, но успях да не правя паузи.

— Не и пряка.

— Но сте посетили магазина му малко преди да напуснете града, нали?

По дяволите!

— Лестър и аз сме стари приятели.

— Тогава вероятно ще се натъжите, когато ви кажа, че г-н Баргъс не е вече сред живите.

— Думата „натъжавам“ едва ли ще бъде най-точната. А какъв е интересът на вашата служба към тази история...?

— Г-н Баргъс припечелваше по малко от продажби на паяци, гигантски хлебарки и тям подобни... и по много от продажба на автоматично и какво ли още не оръжие на разни типове с пречупени кръстове по домашния порцелан. Съвсем естествено е да ни бъде интересен. Аз обаче питам, на вас с какво ви е бил интересен?

— Търся едно лице. Допуснах, че Лестър може и да знае къде е. Ама вие разпитвате ли ме, а, агент Бун?

— Не, водим разговор, г-н Паркър. Ако се наложеше да го правим утре, е — тогава щеше да си бъде разпит.

Цял телефонен кабел имаше помежду ни, но искам да призная, че Бун си го бива. Притискаше ме ловко, хитрецът, не ми оставяше никакво пространство за маневри и извъртане. Нямахме как да му кажа за Грейс Пелтие, защото нейното име щеше да ни отведе при Джак Мерсие, вероятно и до Братството, а точно сега най-малко ми беше нужна намесата на шибаната федерална агенция на Бун — особено пък

ако се захване да подслушва телефоните на Братството. Но пък получих вдъхновение и реших да му подхвърля Харви Рагъл.

— Всичко, което знам по въпроса, е, че адвокат на име Артър Франклин ми се обади и помоли да говоря с клиента му.

— Кой му е клиент?

— Харви Рагъл се казва. Прави порнофилмчета — с разни буболечки. Май хората на Ал Зи са му разпространители.

Сега бе ред на Бун да се поозадачи.

— Какви буболечки, бе Паркър? За какво, по дяволите, говорите?

— Жени по долни гащи мачкат разни бръмбари и тям подобни — обясних му като на дете. — Пада си и по гериатрията, по болезнената дебелина и още по джуджетата. Артист е човекът.

— Вашата работа, изглежда, ви сблъсква все с приятни хора.

— Вие например сте едно приятно изключение от тази норма, агент Бун. Става дума за една личност, която има афинитет към определени насекоми. Тя желае да убие Харви Рагъл поради болезненото му порно творчество. Доставчик на насекомите е или бе Лестър Баргъс, пък и той май поназнайваше нещо за въпросната личност. Затова и отидох да поговорим — от името на Рагъл.

Невероятността на казаното от мен бе изумителна. Просто физически усещах гримасата на лицето на Бун — опитваше се човекът да прецени до каква степен го будалкам.

— А кой е мистериозният тип с този специален афинитет? Херпетолог значи?

Херпетолог! Брей, да му се не види! Бун сигурно много обича да решава кръстословици.

— Нарича себе си г-н Пъд и ако трябва да говорим с абсолютна точност, той си е арахнидолог, а не херпетолог^[1]. Този човек харесва паяците. Мисля, че той уби Ал Зи.

— А вие отидохте при Баргъс с надежда да откриете същия човек, така ли?

— Да.

— Но не стигнахте доникъде?

— Лестър си е човек гневлив.

— Е, вече е доста по-спокоен. Завинаги.

— Щом сте го наблюдавали, значи знаете какво сме говорили — рекох. — Коего ме навежда на мисълта, че ме търсите за нещо друго.

Бун се поколеба, поколеба, сетне ми разказа как лице, представило се с името Клей Деймън, се появило в магазина на Лестър, интересувало се от подробности за друго лице, чиято снимка носело, а сетне застреляло и Баргъс, и помощника му.

— Бих искал да хвърлите едно око на снимката — завърши Бун.

— Ама онзи оставил фотографията, така ли?

— Смятаме, че има достатъчно копия. Наемните убийци са хора опитни в това отношение.

— Значи трябва да идвам в офиса ви, а? Не може ли утре?

— Днес е по-добре.

— Вижте, агент Бун, трябва да взема душ, да се бръсна, а и да поспя малко. Казах всичко, което зная. Готов съм да ви помогна, но дайте ми малко отсрочка да си почина.

Бун въздъхна.

— А електронна поща имате ли?

— Имам, имам и още една линия.

— По-добре стойте на тази. Ще се обадя пак.

Той затвори, а аз включих компютъра и изчаках да ми изпрати писмо. Последното не се забави и когато пристигна, се оказа, че в него има две снимки. На едната бе клиниката и сцената на убийството. Веднага познах г-н Пъд. Другата бе кадър, взет от записа в магазина на Лестър Баргъс. На нея бе убиецът с името Клей Деймън. Не минаха десетина секунди и Бун се обади отново.

— Познавате ли някой от първата снимка?

— Мъжът крайно вдясно е Пъд, първото му име е Илая. Неотдавна дойде тук, в къщата ми, и в пряк текст ме попита защо му се бъркам в работите. Но другия не го познавам.

Отсреща Бун цъкаше с език, докато му диктувах номера на адвокатата на Рагъл.

— Пак ще говорим, г-н Паркър — рече накрая Бун. — Имам чувството, че знаете още неща, но си ги пазите за вас.

— С всеки е така, агент Бун. Човек знае повече, отколкото казва. Дори и вие. И аз имам въпрос.

— Така ли?

— Кой е раненият на първата снимка?

— Името му е Дейвид Бек. Работил е в клиника за аборти в Минесота, а тук на снимката вече е мъртъв. Убийството е част от

случаите НСА.

НСА е кодовото име на съвместните разследвания на ФБР и Агенцията за борба с незаконните продажби на оръжие (АБНПО) и досиетата им и е съкращение на условно приетото „Насилие срещу абортите“. ФБР и АБНПО нямат много добро сътрудничество: години наред ФБР се инатеше да разследва убийствата и насилието срещу лекари и клиники с аргументацията, че те не влизат в официалната му компетенция. Така стана, че за известно време подозренията и разследването на съществуващата предумишлена дейност в това отношение, която законът нарича „конспирация“ (или заговор, или сговаряне с престъпна цел, както казват юристите), останаха в ръцете на АБНПО. По-късно ситуацията се промени: бяха гласувани нови закони, бе създадена организация за НСА, а ФБР и Министерството на правосъдието бяха упълномощени да се занимават с въпросните случаи. И все пак търканията между ФБР и АБНПО си останаха и допринесоха за относителния неуспех, да не кажем провал, на НСА. Така и не бяха намерени сериозни доказателства за „конспирация“, а обикновените оперативни работници се подиграваха с прозвището, макар че си има редица симптоми за все по-растяща връзка между крайнодесните и екстремистите, нападащи клиниките за аборти.

— А убиецът му беше ли открит?

— Все още не.

— Както не са намерили и убиеца на съпругата му.

— Вие пък какво знаете по този въпрос?

— Чух, че в устата ѝ намерили паяци.

— А общият ни приятел Пъд обичаше паяци?

— Да, същият, който е на снимката и главата му е оградена с кръгче.

— Знаете ли за кого работи?

— Предполагам, че за самия себе си.

Това не бе съвсем лъжа. Пъд едва ли се подчиняваше пряко на Картър Парагон, а пък в очите на обществеността Братството едва ли бе толкова сериозна или опасна организация, че да има нужда от услугите му.

Бун помълча, а последните му думи, преди да затвори телефона, бяха:

— Пак ще поговорим.

Не се и съмнявах в това.

Останах пред компютъра, като отворях ту едната, ту другата снимка. Ето я и Алисън Бек, доста по-млада, прегърнала покойния си съпруг, лицето ѝ изкривено от мъка, кръв и по нейната престилка и ръце, наоколо надвесени колеги лекари. Сетне се вгледах в присвитите очички на измъкващия се през тълпата г-н Пъд. Питам се дали именно той е изстрелял смъртоносните куршуми, или само е оркестрирал действието. Както и да беше станало, вината му си бе налице и ето — още една част от общата загадка си идваше на мястото. По някакъв начин Мерсие се бе свързал и с Епстайн, и с Бек — личности, които са били готови да му помагат в ходовете срещу Братството. Но защо пък Мерсие се бе захванал с Братството? Каква беше тази игра? Просто още един пример на неговия либерализъм или имаше друга, скрита причина?

Оказа се, че само трийсетина минути по-късно пред вратата ми се зададе възможният отговор на този въпрос. Беше в черен мерцедес със сгъваем покрив. Колата спря. От шофьорското място грациозно се измъкна самата Дебора Мерсие в дълго черно палто. Сам-самичка. Брей! Въпреки падащия здрач бе с тъмни очила. Косата ѝ дори и не потрепваше на лекия ветрец. Може би си бе сложила спрей, а може би бе акт на волята ѝ. Или чист инат. Какво си мисли този вятър? Никой не може да се бърка със съпругата на Джак Мерсие! Какво ли извинение си е измислила, че да зареже гостите си сами? Сигурно им бе казала, че отива за мляко.

Отворих вратата тъкмо когато тя стъпваше на най-долно то стъпало.

— Да не сте объркали пътя, госпожо Мерсие? — попитах учтиво.

— Някой от нас двамата наистина го е обърнал — рече тя троснато и се спря — и ми се струва, че сте вие.

— При мен все така се случва — отвърнах още по-вежливо. — Зададе ли се разклонение — вилица насреща ми, все по кривия път хващам. Има-няма, отвелo ме до някоя пропаст...

Стояхме един срещу друг на няколко метра разстояние и се гледахме като чифт сбъркани бандити от Дивия запад. Нещо злоещо имаше в нея, типичното за надута привилегирована дама от висшите кръгове на бялото общество: За миг си я представих като разярена оса — с жълти ивици по палтото и очички встрани на главата. Госпожата

свали очилата и в бледите ѝ бели очи сякаш съзрях всички айсберги на Северния ледовит океан, зениците ѝ — свити и все по-смаляващи се като телата на удавени моряци, които морето тегли към дъното си.

— Моля, заповядайте — поканих я и се отдръпнах.

Тя тръгна нагоре по стълбите, но спря точно на вратата. Погледнах я. Разглеждаше къщата ми и ноздрите ѝ потръпваха в откровена погнуса.

— Ако очаквате да ви пренеса през прага, трябва да ви кажа, че съм кутсузлия и току-виж онази работа не се получила — изтърсих, без много да му мисля.

Ноздрите ѝ потрепнаха, потрепнаха и току се свиха, а зениците ѝ станаха съвсем мънички — като връхчетата на топлийки. Сетне влезе бавно и внимателно, а токчетата ѝ затракаха като кости в дъсчен ковчег.

Поканих я в кухнята, предложих ѝ кафе. Тя отказа, но аз си сложих каната на огъня и така или иначе започнах да си правя за мен. Гледах я, докато си откопчаваше палтото, за да седне. Отдолу бе с тясна официална черна рокля малко над коленете. Краката ѝ, както и всичко останало в нея, изглеждаха доста добре за над четирийсетте. Всъщност и за под четирийсетте, че и за трийсет и пет дори. Извади от чантата пакет дънхил и запали със златна запалка. Опъна дълго и с мерак, сетне пусна дълга, тънка струйка през присвитите си устни.

— Пушете си, не се стеснявайте — рекох.

— Ако се стеснявах, щях да искам разрешение.

— А пък аз щях да ви накарам да я загасите.

Тя кимна с глава и се засмя празно.

— Вие сте от онези хора, които считат, че всички са длъжни да изпълняват желанията им.

— Май в това отношение си приличаме, госпожо Мерсие.

— То е и единствената прилика, г-н Паркър — ледено отвърна тя.

— Да се надяваме — рекох още по-заядливо, отнесох каната на масата и си налях кафе.

— Размислих — рече тя. — Налейте и на мен.

— Хубаво мирише, нали? — подхвърлих аз.

— Или пък тук всичко останало мирише прекалено зле. Сам ли живеете?

— Сам с егото си.

— Представям си. Сигурно сте много щастливи заедно.

— Пълен екстаз — ухилих й се аз и взех от долапа чиста чаша.

Напълних я и я поставих пред нея, сетне извадих от хладилника млякото и го тропнах по средата между нас двамата.

— Съжалявам, ама захар нямам.

Г-жа Мерсие бръкна в чантата и извади пакетче захарин. Разкъса опаковката, изсипа си го в чашата и внимателно разбърка кафето, чак тогава го опита. Известно време мълчахме — тя отпиваше и пушеше.

— Тази къща има нужда от женска ръка — забеляза тя след малко и отново опъна от цигарата.

Задържаше пушека прекалено дълго, та чак си помислих, че ще започне да й излиза от ушите.

— Защо? Да не припечелвате от чистене по домовете?

Не отговори, но пък изпусна дима, а сетне загаси цигарата в кафето. Висока класа ви казвам. Едва ли бе научила този номер в пансиона за млади девизи „Мадейра“ във Вирджиния.

— Чух, че сте бил женен.

— Вярно е. Бях.

— И сте имали дете. Момиче.

— Дженифър се казваше — рекох с максимално неутрален глас.

— Но съпругата и дъщеря ви са мъртви. Някой ги убил, а вие — него.

На това не отговорих. Какво да й кажа? Мълчанието ми, изглежда, не разтревожи г-жа Мерсие.

— Сигурно не ви е било леко — продължи тя дълбокомислено и в гласа й нямаше и намек за симпатия, но пък очите й поомекнаха, сякаш се забавляваше.

— Така си беше.

— Но вижте сега, г-н Паркър, моят брак все още е налице, дъщеря ми също. Не ми харесва фактът, че съпругът ми е наел вас — и то против волята ми — да разследва смъртта на девойка, която няма нищо общо с нашия живот. Цялата тази работа вреди на отношенията между мен и съпруга ми, пречи и на подготовката за сватбата на дъщеря ми. Искам това да спре.

Нямаше как да не забележа ударението върху последното „ми“. Дъщеря ми. *Моята* дъщеря. Не коментирах. Тя пак посегна към

чантата. Този път извади чековата книжка и скъса нещо от нея. Беше дошла с готов чек.

— Зная колко ви е платил мъжът ми — рече и побутна сгънатата хартийка към мен, а маникюрът ѝ проблесна ален, като обагрени в заешка кръв орлови нокти. — Плащам същото количество, само и само да се разкарате.

Отдръпна ръка, чекът остана на масата помежду ни — самотен, като лишен от любов.

— Не мисля, че сте толкова заможен, че да отхвърлите тези пари, г-н Паркър. Бяхте готов да ги вземете от съпруга ми, какво е толкова трудно да ги приемете и от мен?

Не посегнах към чека, а си налях още кафе. Този път не ѝ предложих. Фасът в чашата плаваше високо, значи си имаше достатъчно.

— Има разлика — казах след малко. — Мъжът ви плаща за моето време, опит и умения. Купува ги един вид. Вие искате да купите мен.

— Така ли? Тогава значи съм много щедра, като се имат предвид обстоятелствата.

Засмях се. Тя също. Ако ни гледаше някой от разстояние, вероятно би си казал, че се забавляваме отлично. Стори ми се, че е дошло време да сложим край на простотиите.

— Кога разбрахте, че Грейс е дъщеря на съпруга ви? — попитах внезапно и изпитах известно удовлетворение, защото тя пребледня, а главата ѝ отскочи назад, сякаш я бях зашлевил.

— Не ви разбирам — рече тя, но хич не прозвуча убедително.

— Като начало ето един факт: съпругът ви и Къртис Пелтие прекъсват партньорството в общия бизнес седем месеца преди раждането ѝ. Второ: г-н Мерсие е готов да плати доста пари, за да ме наеме да разследвам обстоятелствата около смъртта ѝ. Трето: физически прилики. Всеки път като сте я виждали у вас, все едно магаре ви е ритало отзад, а, г-жо Мерсие?

Жената се изправи рязко и грабна чека от масата.

— Ти си просто едно гадно копеле — изсъска тя.

— Това би било обидно, ако идваше от някой друг, г-жо — рекох спокойно. — Но не и от вас.

Внезапно се пресегнах и я сграбчих за китката. За пръв път се уплаши.

— Вие сте били, нали? Само вие! Казаха ви на Грейс за Братството. И сте я подлъгали да тръгне подир тях, защото сте знаели какво ще ѝ се случи, нали? Не мисля, че мъжът ви ѝ е казал нещо определено в това отношение, а аспирантската ѝ работа касае миналото, не и настоящето. И не е имало никакви причини тя да се вре в делата на организацията. Но вие трябва да сте знаели с какво се занимава мъжът ви, знаели сте за предприетите от него ходове срещу онези хора. Какво ѝ казахте, г-жо Мерсие? Каква информация ѝ подхвърлихте, че да стане така и онези да я убият?

Дебора Мерсие оголи зъби като хищен звяр и ноктите ѝ се забиха в кожата на ръката ми. На няколко места изби кръв.

— За тези думи, които казахте, ще си платите. Мъжът ми ще ви съсипе живота! Ще се погрижа за това! — изръмжа тя, а аз пуснах ръката ѝ, но след като ме одра още веднъж.

— Май няма да стане точно така — възразих язвително. — Само помислете какво ще стане, като разбере, че вие сте изпратили дъщеря му на смърт. Тогава вашият живот няма да струва и пукнатата пара, госпожо.

Изправих се, тя хвана чантата и закрачи към изхода. Изпреварих я и преди да е стигнала вратата, ѝ препречих пътя с ръка.

— Има още нещо, което трябва да знаете, госпожо Мерсие. С действията си вие и съпругът ви сте предизвикали, може би и задвижили цяла поредица събития, които не сте в състояние да контролирате. Светът е пълен с хора, готови да убиват, за да защитят самите себе си. Затова трябва да сте благодарни, че съпругът ви ми плаща. Защото отсега нататък аз съм най-добрият ви шанс — да намеря тези хора, преди те да са тръгнали след вас двамата. Иначе вашият живот...

Говорех, а тя гледаше пред себе си, без да мърда. Привърших с тази недомлъвка и махнах с ръка, а тя продължи право напред, отвори вратата и излезе, без да я затваря. Влезе в мерцедеса, запали и отпраши по пътя.

Погледнах си ръката — четири дълги линии — одрано като от дива котка. Кръвта течеше по пръстите ми и се събираше около ноктите. За момент си помислих, че приличат на аления маникюр на

самата Дебора Мерсие. Отидох на чешмата, измих се, сложих дезинфектант, а сетне и ръкавици — да не се виждат раните. Грабнах ключовете и се качих в колата.

Май трябваше да поискам тя да ме закара, рекох си иронично, но се държах на разстояние, за да не събудя подозрението ѝ. И така по стоп светлините ѝ чак до Праутс Нек, където поизостанах, но не чак толкова, че да не хвана вдигнатата заради нея бариера на алеята към дома Мерсие.

В паркинга имаше пет-шест коли, а госпожата вече се бе прибрала в къщата. Във всеки случай на дългата веранда бе едрият с мустака, все така приличен на порнозвезда. Носеше слушалки, а на ревера — микрофон. Изглежда, след смъртта на Епстайн бяха позатегнали охраната и мерките за сигурност.

— Приемът е за определени лица — рече той. — Трябва да си вървите.

— Не мисля така — отвърнах.

— Значи ще се наложи аз да ви помогна — заинати се той и на физиономията му се изписа удоволствие, а пръстът му се заби в гърдите ми, сякаш да подчертае казаното.

Сграбчих пръста с лявата ръка, с дясната го хванах за китката и дръпнах здраво. Той изпука и излезе от ставата, а порнозвездата ахна от болка. Завъртях го, извих ръката му зад гърба и го треснах в паркирания най-близко мерцедес. Главата му издумка кухо на ламарината, той се свлече на земята и притисна здравата ръка към челото си.

— Ако слушкаш като добро момче, ще ти оправя пръста на излизане — обещах му аз и тръгнах към стълбите.

По тях вече слизаха двамина други със зли лица, но зад гърба им се появи Джак Мерсие и ги спря. Те застанаха встрани и зад мен и зачакаха като вълци да им дойде редът да сграбят плячката.

— Изглежда, сте се самопоканили на моя прием, г-н Паркър — рече Мерсие. — Е, тогава заповядайте.

Качих се по стълбището и влязох в къщата след него. Приемът не беше нещо особено, напротив — въпреки изобилието от скъпо къркване неколцина гости стояха в голямата зала, изтупани в чудесни дрехи, но ако се съди по физиономиите им, май никой не се забавляваше както се

полага. Веднага познах одного — Уорън Обър. Остави чашата с шампанското и тръгна след нас.

Мерсие ме заведе в кабинета с многото книги, където бяхме миналата седмица. Вместо слънцето сега през прозореца надничаше бледото лице на луната. Онзи бръмбар, който тогава лазеше по килима, сега го нямаше. Сигурно го е схрускал някой по-голям и по-хищен звяр, рекох си аз и се огледах. Този път никой не донесе кафе — Джак Мерсие не прояви гостоприемство. Очите му бяха леко подути и зачервени, беше се бръснал невнимателно — под носа и на места на брадичката чернееше недоизбръснатата четина. Дори и бялата риза под смокинга изглеждаше смачкана, а когато свали сакото, под мишниците забелязах петна от пот. Папионката стоеше накриво и макар че от домакина лъхаше на скъп одеколон, стори ми се, че усещам и мирис на кисело.

Прекрачих до стената и без предисловия свалих фотографията на Мерсие и Обър заедно с Бек и Епстайн. Подхвърлих му я, той е пое неловко.

— Е, какво е онова, което не ми казахте? — попитах рязко, а вратата се отвори и влезе Обър.

— Какво искате да кажете? — попита Мерсие и двамата с Обър се загледахме в него.

— Искам да зная, г-н Мерсие, какво сте вършили вие четиримата, че онези хора да ви вземат на мушката? И как е станало така, че е била замесена и Грейс?

Мерсие отстъпи, сякаш въпросът го подпря с физическа сила.

— И още: защо ме наемате, след като трябва да знаете кой е отговорен за смъртта ѝ?

Нищо не отговори, само тежко се отпусна на креслото срещу мен и притисна глава между двете си ръце.

— Знаехте ли, че Къртис Пелтие е мъртъв? — попита той толкова тихо, че едвам го чух.

Чак стомахът ме заболя. Опрях се на масата, за да се задържа прав.

— Никой не ми е казвал нищо.

— Тази вечер са го намерили. Бил е мъртъв от няколко дни. Щях да ви се обадя веднага след като изпратя гостите.

— Как е умрял?

— Някой е влязъл с взлом в къщата, измъчвал го е, сетне му прерязал китките в собствената му вана.

Вдигна очи към мен, гледаше ме измъчено, сякаш трябваше именно към него да проявя разбиране и съжаление. С мъка се въздържах да не го ударя.

— Той не знаеше, нали? — попитах и усетих, че говоря дрезгаво. — Нищо. Нито за Братството, нито за Бек или Епстайн? За него значение имаше само дъщеря му; дал ѝ е всичко, което е имал. Нали видях как живее. В голяма къща, която вече не може да поддържа, да чисти дори. Стоеше в кухнята. Вие знаете ли къде се намира вашата кухня, г-н Мерсие?

Той се усмихна. Не беше приятна усмивка. В нея нямаше нито състрадание, нито доброта. Едва ли някой гласоподавател е виждал тази усмивка на лицето на великия Джак Мерсие.

— *Моята* дъщеря, г-н Паркър — изръмжа той. — Грейс бе *мое* дете.

— Вие не сте добре в главата, г-н Мерсие — избухнах и не можах да сдържа отвращението в гласа си.

— Останах извън живота ѝ, защото така се бяхме договорили, но винаги съм бил загрижен за нея. Когато тя потърси стипендия, незабавно намерих начин да помогна. По дяволите, щях да ѝ дам пари дори и да беше поискала да учи сърфинг в Политехниката на Малибу, разбирате ли какво искам да кажа? Но тя поиска да изучава религиозните движения в нашия щат през последния половин век. И особено едно от тях. Е, добре, казах ѝ аз, добре. Поощрих я да го направи, за да бъде близо до мен, докато преглежда книгите в моята колекция. Грешката е моя, аз съм виновен. Защото тогава още не знаехме за връзката, не и тогава — рече той и сведе глава, сякаш усеща тежестта на собствената си вина.

— Каква връзка?

Зад гърба ми Обър се изкашля.

— Длъжен съм да те посъветвам, Джак, да не казваш нищо повече в присъствието на г-н Паркър.

Гласът му бе от онези, равни и гладки, както се полага на скъп адвокат. Глас за петстотин долара на час. От негова гледна точка смъртта на Грейс сигурно бе нещо несъществено, техническо. Същественото бе вината на Джак Мерсие да си остане частно

достояние, да не става обществено такава. Единствено това имаше значение за адвоката Обър.

Сам не разбрах как пистолетът се озова в ръката ми. Пред очите ми плъзна нещо като червена мъгла, а сетне дулото се заби в меката гуша на Обър.

— Още една дума да чуя от теб и не отговарям за действията си — прошепнах още по-дрезгаво отпреди.

Но въпреки незабавно появилия се в очите му страх адвокатът направо изплю цели седем думи.

— Ти си просто един наемен главорез, Паркър!

— И ти също, г-н Обър — отвърнах по-смислено. — Единствената разлика е, че на теб ти плащат по доста по-скъпа тарифа.

— Спрете! — гласът избумтя като тътен, като глас на повелител, свикнал да изпълняват заповедите му.

Не го разочаровах. Махнах патлака от шията на Обър и го прибрах.

— Беше си на предпазител — рекох извинително. — Човек не знае какво може да стане...

Адвокатът намести папионката си и започна да изчислява наум колко човекочасове са му необходими да ме разсипе в съда. Мерсие ни изгледа кръвнишки и наля бренди. За себе си, за Обър. Предложи и на мен, но отказах. Подаде чашката на Обър, отпи от своята, седна на креслото и започна да говори, като че нищо не се бе случвало.

— Каза ли ви Къртис за съответните ни фамилни връзки с Баптистите от Арустук?

Кимнах. Навън луната помръкна — запречиха я облаци и в помещението значително притъмня.

— Смятаха ги за загубени цели 37 години — продължи Мерсие. — Досега. Мисля, че отговорният за смъртта им човек е все още жив.

Оказа се, че първият признак се появил през март. За това, че Фокнър е все още жив. При това дошъл от най-неочаквано място. Едно от изданията на Фокнъровото „Откровение“ се появило на търг, а Мерсие незабавно го купил. По същия начин, както навремето се сдобил и с останалите оцелели копия на Фокнъровата работа. И докато

ни разказваше тези неща, Мерсие стана, извади книжката от шкафа и ми я подаде.

Фокнър наистина имаше таланта на средновековен илюстратор. Всяка глава започваше с красиво оформени главни цветни букви, преплетени с неописуемите фигури на най-различни животни и фантастични същества. Мастилото е било смес на екстракти от някои растения на базата и на желязо, специална микстура от танин и железен сулфат, така както са го правили и през Средновековието. Всяка глава съдържаше илюстрации, подобни на онези в изданията, които бях виждал в „Клойстър“: образи от Страшния съд и мъчения на грешници, изпипани с подробности, които намирисваха на истински садизъм.

— Илюстрациите и калиграфията са на едно и също ниво навсякъде в копията — обясни Мерсие. — Други от тях са повлияни или вдъхновени от по-късни творци и шрифтовете са по-модерни, но пък еднакво красиви и великолепно изпълнени.

Оказало се обаче, че последното — тринадесето — копие, което си бе купил Мерсие, е по-различно. Преди подшиването по страниците било наложено лепило, защото хартията била извънредно лека и ефирна и книговецът е бил затруднен. Незабавно след покупката Мерсие, истински библиофил, забелязал следи от лепилото и веднага изпратил книгата да бъде изследвана от специалист. И калиграфията, и рисунките на илюстрациите се оказали автентични; безсъмнено било, че автор на въпросното копие наистина е Фокнър, но лепилото било от нов тип — производство, познато на пазара едва през последните десетина години. А било явно използвано в оригиналното конструиране на томчето, а не по време на евентуални късни поправки.

Оттук следвало, че Фокнър, изглежда, е жив или пък е бил жив до неотдавна. Следователно откриването му би дало ключ към загадката на изчезването на Баптистите от Арустук.

— Да бъда откровен — моят интерес бе предимно към изданията, а не към съдбата на хората — призна Мерсие и това още повече засили и без това непрекъснато растящата ми към него неприязън. — Личното ми родство с хора от паството на Фокнър може би е добавило известна тръпка към нещата, но основното е, че намирам работата му за неотразима и великолепна.

Именно източникът зад тринадесетото издание бе отвел Мерсие до Братството: след съответните проверки и разследвания се бе оказало, че то е продадено от Картър Парагон посредством фирма на третокласни адвокати от Уотървил — за да покрие комарджийски дългове. Но вместо да говори директно с Парагон, Мерсие бе решил да изчака и да упражни натиск върху организацията му по други начини. Бе се свързал с Епстайн, който отдавна вече подозирал Братството в мръсни игри и бил готов да застане в ролята на обвинител за закононарушения от гледна точка на данъци и тям подобни. Бе открил и Алисън Бек, свидетел на убийството на собствения ѝ съпруг още преди години. Самата тя настоявала случаят и свързаното с него следствие да бъдат възобновени, да бъдат потърсени възможните връзки с Братството, и то главно на базата на заплахи, получени от различни, неслучайни източници още месеци преди смъртта на Дейвид. Мерсие се бе надявал да разруши фалшивата фасада, зад която се прикриваше Братството, и да извади истината на бял свят.

Междувременно обаче работата на Грейс Пелтие върху Баптистите от Арустук бе продължила. Всъщност Мерсие не бе помислил сериозно за нея, а направо я бе забравил — до онзи миг, когато прозвучал изстрелът, който изплашил птиците по съседните дървета, а дребните животинки наоколо се разбягали и скрили в най-дълбоките си дупки. Тогава му се обадил Пелтие и общата им връзка с Грейс свършила останалото. Обща, но неловка и трудна.

— Тя е тръгнала по следите на Братството, г-н Мерсие, затова са я убили — натъртих аз.

Той ме изгледа и в очите му прочетох всичко: нямаше как да се прикрие зад измислено неведение за истинското положение на нещата.

— Не зная защо го е направила — опита се да ме будалка той и да отхвърли обвинението, което още дори не бях отправил.

Но нещо в гласа му тръпнеше, гъгнеше, като че не можеше да потисне избликналата жлъчка, че и уплахата.

— Напротив, мисля, че сте знаели — настоях аз. — Затова ме и наехте — да проверите как точно стоят нещата в очите на околните.

Тогава ми се стори, че видях истината в очите му: всички преструвки паднаха и взорът му сякаш пламна. Готвеше се да отрече още и още, но отвън долетя женски глас и думите му се стопиха като снежинки на човешки език.

В стаята нахлу Дебора Мерсие. Направо нахлу. Изгледа ме и не повярва на очите си, сетне се взря в мъжа си и замръзна в шок.

— Той ме е проследил дотук, Джак — изсъска госпожата. — Влязъл е в дома ни с взлом, нападнал е охраната! А ти седиш тук с него и си пиете!

— Дебора... — заекна Мерсие с тон, който при други обстоятелства би звучал успокоително, но сега съдържаше несигурността на екзекутор, който желае да успокои жертвата.

— Стига! — изкрещя тя. — Стига! Просто недей! Нареди да го арестуват! Да го изхвърлят оттук! Пет пари не давам дори и да го убият! Просто го разкарай от нашия живот, чуваш ли ме?

Мерсие се изправи и тръгна към съпругата си, хвана я за раменете, и то здраво. Наведе се над лицето ѝ и за пръв път ми се стори, че тя наистина е по-дребна и по-слаба от него самия.

— Дебора, какво си направила?

— Не разбирам какво ме питаш! — писна тя. — Какво искаш от мен, Джак?

— Моля те, Дебора — тихо рече той. — Моля те... не лъжи! Моля те, не лъжи повече, не и сега.

Изведнъж тя сякаш се срина и заплака.

— Нямаме повече нужда от услугите ви, г-н Паркър — рече Мерсие и цялото му тяло се разтрепери, макар че бе с гръб към мен. — Благодаря за това, което направихте.

— Те ще дойдат тук и ще се опитат да ви убият — рекох тихо.

— Ще се оправим... взел съм мерки. Възнамерявам да предам „Откровението“ на полицията веднага след сватбата на дъщеря ми. И с това ще приключим нещата. Сега напуснете дома ми, моля ви.

Излязох, но ясно чух зад гърба си гласа на Дебора Мерсие, който повтаряше:

— Прости ми, Джак, прости ми, моля те!

Нещо в гласа ѝ обаче ме накара да се извърна и успях да зърна само едното ѝ око, което ме прониза като пеперудка с карфица. Другото бе скрито зад широкото рамо на съпруга ѝ.

Когато излязох, порнозвездата го нямаше никъде. Така че не успях да се заема с наместването на пръста му. Тъкмо се канех да се кача на колата, когато вратата се отвори и на блесналата светлина се откри фигура на Уорън Обър.

— Г-н Паркър! — извика той.

Извърнах се и го изгледах. Опитваше се да ми се усмихне. Не успя и чертите на лицето му се разляха в гримаса на вкусил развалена риба човек.

— Вижте — рече той с известно усилие. — Ще забравим онази малка случка в кабинета — при положение че вие разберете едно нещо: повече да не се занимавате с нищо, свързано с разследването на смъртта на Грейс Пелтие или с който и да е взаимно обвързан инцидент.

Поклатих глава.

— Така не става. Просто няма да стане — не е такава практиката. Както и обясних на г-жа Мерсие, съпругът ѝ вече ми е заплатил за времето, знанията и опита ми като детектив в този случай. Не е купувал онова, което се нарича послушание, нито пък едно друго нещо на име съвест, не ме е купил и *мен*. *Мен*, г-н Обър. Не съм от онези, които обръщат гръб на несвършената работа или на неразрешения случай. Постъпиш ли така, появяват се проблеми от морално естество.

Обър наведе глава, внимателно организираната му физиономия се разкри под тежестта на неочакваното разочарование.

— В такъв случай по-добре си намерете добър адвокат, г-н Паркър — рече той.

Изобщо не отговорих, само се качих на автомобила и потеглих. Оставих го да си стои там — като потопен в мрака самотен ангел.

Джак Мерсие не ме бе наел, за да открия убиеца на Грейс. Или поне не това бе основната причина да потърси услугите ми. На първо място, искаше да разбере защо тя се бе заела с Братството, но пък си мисля, че през цялото време бе имал подозрения за отговора на този въпрос. Най-вероятно бе да го е виждал в очите на съпругата си. Всеки път, когато се е взирал в тях по-внимателно. Дебора бе желала Грейс да си отиде, да се махне от техния живот, просто да изчезне завинаги. Тя и Джак вече си имат дъщеря — няма нужда от други. Посредством съпруга си вече бе разбрала, че онези хора от Братството са наистина опасни, хич и не си поплюват. Защо тогава да не им подхвърли Грейс?

Спрях в паркинга за гости на „Блак Пойнт Ин“ и влязох. Ейнджъл и Луис бяха в голямата столова, седнали до прозореца —

пред маса, отрупана с остатъците от обилна, вкусна и най-вероятно много скъпа вечеря. Седнах при тях и си поръчах кафе и десерт — нека и аз да похарча малко от парите на Мерсие, и без това са изцапани. Разказах накратко какво се бе случило. Ейнджъл поклати глава.

— Ама и тази Дебора Мерсие си я бива, а? Боклук и половина!

Малко по-късно се преместихме в бара. Чак сега забелязах, че Ейнджъл носи същите червени ботушки и панталони с увиснало дъно, че и модна риза в бяло. Той улови погледа ми и доволно се ухили.

— Хем маркови, хем евтини. Супер покупка — само за петдесет и девет парета и 95 цента.

— Глей само как са те извозили — подразних го аз, но той не се хвана.

Двамата си поръчаха бира, аз — сода. Бяхме единствените посетители в бара.

— Е, какво ще правим? — делово попита Луис.

— Утре вечер отиваме на отдавна отлаганото посещение на Братството — отвърнах веднага.

— А дотогава?

Отвън дърветата люляха клони и шепнеха неразбираеми за нас думи, вълните хвърляха бяла пяна върху Кресънт Бийч. Виждах мъгливите светлини на Олд Орчард отзад в мрака; усещах ги като примамен зов на тайнствени морски същества, които изплават от морските дълбини и сякаш ме викат при себе си. И отново чух ехо от детството и юношеството ми по тези същите места.

Да, вярно е — миналото може да те унищожи, да те разкъса и разпердушини също както и кошмарните, безцветни хищници от морската утроба. То бе унищожило и Грейс Пелтие, протягайки мъртвешка ръка някъде изпод калта и наносите на едно езеро в Северен Мейн, повличайки я надолу и все по-надолу към небитието. Грейс, Къртис и Джак Мерсие — те тримата бяха свързани от мечтите, безследното изчезване и неизбежната ексхумация на Баптистите от Арустук. Грейс дори не е била родена, когато те са изчезнали, и все пак част от нея е била сякаш заровена заедно с мъртвите им тела, а краткият ѝ живот е бил белязан от свързаната с тях мистерия.

Сега една случайност изваждаше на бял свят истината за трагичната им кончина. И те се връщаха на този свят, разкъсали

ефимерната преграда, която разделя настоящето от миналото и бъдещето, живота от смъртта.

И аз самият ги бях видял.

— Отивам на север — казах на глас. — По някакъв начин всичко е свързано с Баптистите от Арустук. Искам да огледам мястото, където са ги заровили.

Луис ме изгледа продължително, Ейнджъл мълчеше.

Нещата се повтарят, повтаряха се и сега. Отново старата история. И те го знаеха.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

Поради редица стечения на обстоятелствата не разполагаме с точни сведения за същността на връзката между Лайл и Елизабет. Но е съвсем резонно да допуснем, че тя е била основана и на значително сексуално привличане. По онова време Елизабет била хубава жена на около 35 години. Трудно е да намерите ранни нейни снимки, на които тя да не е усмихната и приветлива, макар че в по-късните фотографии ще я видите в мрачното присъствие на съпруга ѝ — доста по-въздържана и някак сериозна. Тя произлиза от малко и бедно семейство, била е умна и възприемчива и при по-добро обкръжение, да речем, в една по-либерална и образована атмосфера, съответно и при по-добри финансови възможности вероятно би се развила значително. Но съдбата я свързала с Франк Джесъп, човек с малко земя и пари, при това цели 15 години по-възрастен от нея. Както и да гледаме на нещата, този семеен съюз едва ли е бил особено сполучлив или щастлив, а Франк не бил добре и със здравето. Така малко по малко пропастта между съпруг и съпруга се задълбочила, особено през годините след раждането на първото им дете на име Джеймс.

От друга страна, Лайл Келог бил две години по-млад от Елизабет, съответно 17 години по-малък пък от съпруга ѝ. На останали от онова време снимки го виждаме плещест, среден на ръст, с възгуби черти — с други думи, съвсем не е бил хубавеляк в конвенционалния смисъл на думата. Всички източници потвърждават, че бил щастлив в семейния си живот и, изглежда, Елизабет Джесъп трябва да е оказала невероятно силно влияние върху него, че Лайл не само да рискува брака си и евентуалния гняв на Преподобния Фокнър, а да отстъпи и пред личните си силни религиозни убеждения.

Онези, които го познават добре, твърдят, че бил мил и дори чувствителен човек, същевременно бил склонен да спори продължително с хора, значително по-добре образовани от него, и то по не особено ясни религиозни проблеми. Притежавал голяма колекция религиозни трактати и есета и бил готов да пътува дни наред, само и само да чуе проповедта на особено известен пастор. Именно по време на едно такова пътуване се запознал и с Преподобния Фокнър.

Междувременно около ноември 1963 г. Фокнъровият деспотизъм вече се проявявал съвсем категорично. Подобно на Санфорд, той изисквал абсолютно подчинение и забранявал контактите с хора извън комуната. Изключение в това отношение направил само веднъж — през първите седмици на зимата, когато наредил всяко семейство да пише на роднините си, за да помоли за помощ под формата на храна, дрехи или пари. Но тъй като повечето хора били вече отчуждени от семействата си, въпросните писма се оказали предимно безрезултатни, макар че пък Лина Майърс изпратила известни средства.

Единственият роднина, който се опитвал да се свърже пряко с членове на комуната, бил един от братовчедите на Катърин Корниш. Той дори довел на място един заместник-шериф, защото се опасявал, че с близките му може да се е случило нещо лошо. На Катърин ѝ разрешили кратка среща с братовчедата, но само в

присъствието на Фокнър, и то за да го разубеди в опасенията му. Според Елизабет Джесъп след това обаче цялото семейство Корниш било наказано да прекара последвалата нощ в неотоплен хамбар в непрестанни молитви. А когато накрая хората изтощени заспали, върху тях хвърлял ледена вода самият Ленърд Фокнър, който наричал себе си „Адам“.

Писмо от Елизабет Джесъп до сестра ѝ Лина Майърс от ноември 1963 г. (използвано тук с любезното съгласие на нейните наследници).

Миличка ми Лина,

Благодаря за щедростта ти. Извинявай, че не ти писах по-рано, но тук нещата са доста трудни. Мисля си, че Франк ме следи през цялото време и изчаква да направя грешка. Не вярвам да знае нещо конкретно със сигурност, но допускам, че и моето поведение е някак променено.

Виждаме се с Л., когато можем. Лина, аз пак бях с него. Моля Бога усърдно да ми помогне, но истината е, че непрекъснато го виждам в сънищата си и го желая. Усещам, че тази работа няма да завърши добре, но нямам сили да прекратя връзката. Миличка Лина, отдавна, много отдавна мъж не ме е докосвал така, както той го прави. Сега, когато вече съм вкусила от този плод, друг така и не желая. Надявам се, че поне ти ще ме разбереш.

Сред нашите поклонници има лоши чувства. Някои от тях вече открито роптаят срещу Преподобния Фокнър. Заради начина, по който се държи с нас. Казват, че е прекалено суров, и дори подмятат, че ще поискат да върне част от парите, които му дадохме. Да ни върне поне толкова, колкото хората да имат по нещичко подръка, ако не дай Боже се случи най-лошото. Освен това трудно се понасят неговите деца — момчето и момичето. Последното беше болно и си загуби гласа. Затова вече не може да пее

по време на обедните молитви и Преподобният каза, че ще използва парите, за да потърси лекарска помощ. Лори Пърсън за малко не умря от болестта си, но за нея доктор нямаше; сега обаче Преподобният не иска да остави собственото си дете без лекарска помощ. Били Пърсън го нарече „лицемер“ в лицето му.

Но най-лошо е с момчето. То е наистина зло, Нина, зло. Нямам друга дума за него. Джеймс си имаше котенце, което донесохме чак от Портланд. Хранеше се с полски мишки и онова, което можехме да му отделим от собствената си трапеза. Беше мъничко и миличко, кафеникаво, игриво и малкият го наричаше Джейк.

Вчера Джейк изчезна. Цялата къща претърсихме, но дори и следа от него не намерихме. По време на уроците Джеймс се измъкнал и тръгнал да го търси в гората. Така и не знаехме къде е, докато Лайл не го чул да плаче и отишъл да види какво се е случило.

Заварил го пред една барака недалеч от селището. Тя принадлежала на други хора от по-старо време и на децата беше забранено да ходят там, за да не правят бели. Лайл ми разказа, че момчето стояло пред нея, цялото треперело и ридаело.

Някой завързал Джейк за врата за забит в пода пирон. Въжето било дълго само седем-осем сантиметра и котенцето лежало на пода, цялото покрито с паяци. Те пълзели по него, влизали в устата и ушите му и го хапели. Горкото зверче мяукало и се чешело с лапичките, дърпало се и било почти задушено. А сетне се разтресло и умряло. Ей така, просто така.

Лайл се кълне, че видял Адам да се мотае около бараката. И преди го бил виждал и съобщил на Преподобния, но последният му прочел Божиите заповеди и го предупредил да не клевети ближния си. Тогава мъжете подкрепили Лайл, но Преподобният предупредил и тях, докато в същото време момчето стояло встрани и мълчало. А когато Лайл се обърнал, за да го погледне, то му се изсмяло в лицето. Лайл мисли, че ако Адам има

възможност, би завързал дори и него самия с въже, а вероятно би го и оставил на паяците да го изпохапят до смърт.

Направо не зная какво ще стане тук и с нас, Лина. Идва зима и мога да си представя какво ни чака. Само трудности и изпитания. Но с Божията помощ ще успеем. Ще се моля и за теб, и за твоите най-мили хора. Изпращам ви цялата си любов.

Твоя сестра Елизабет

P.S. Прилагам изрезка от вестниците. Да видим какво ще разбереш от нея.

ДНЕС ПОГРЕБВАТ ЖЕРТВА НА ТРАГИЧНО УДАВЯНЕ

Днес погребват Еди Ратри, която се удави в езерото Сейнт Фройд при Арустук в сряда. Полицията завари трупа на тринадесетгодишната Еди да плава в езерото, недалеч от Ред Ривър Роуд, съответно и от град Ййгъл Леш. Наблизо бе намерено и мъртвото й кученце.

Според единствената свидетелка на име Мюриъл Фокнър, на 15 години, Еди се опитвала да извади животното, което паднало от високия бряг във водата, и се удавила преди госпожица Фокнър да успее да повика помощ.

Богато надарена певица, Еди бе тачен член на хора при църквата „Сейнт Мери“ в Ййгъл Лейк и неговият колектив ще пее на опелото. Г-ца Фокнър пък е член на неголяма религиозна комуна, известна на местните жители като Баптистите от Арустук. Баща й Арън е пастор на малката общност.

Според щатската полиция смъртта на Еди Ратри е трагична случайност, макар и да са налице известни съмнения: как е могла да се удави на сравнително плитко място.

През цялата седмица във всяка къща на нашия град ще гори по свецица в памет на момичето, наречено „Славейт на Ийгъл Лейк“. Ще помним вечно прекрасния ѝ глас.

От „Бангор Дейли Нюз“, 28 октомври 1963 г.

[1] Херпетология е наука за влечугите и земноводните, арахнид е вид от клас паякообразни. — Б.пр. ↑

ЧАСТ ТРЕТА

*На легиона на пожертваните,
на кохортата на
прокълнатите...*

Ръдиард
Киплинг,
„Войници
офицери“

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

Събудих се на следващата сутрин от пулсираща болка в одраната ръка — спомен от срещата с Дебора Мерсие. Вече не работех за съпруга ѝ, но все още имаше някоя и друга работа да свърша, телефони да завъртя. Първо позвъних на Бунц в Бостън. Успокои ме, че Рейчъл е в безопасност. Тогава се обадох на ченгетата в Портланд.

Нужно ми бе разрешение да огледам мястото, където са били погребани Баптистите от Арустук. Знаех, че зад гърба ми ще ме обвинят в някакво гробарско любопитство, но работата бе далеч по-сериозна. Всичко станало досега: убийствата, тъмните факти около Мерсие, семейството му и другите — всичко водеше все към тези загубени, жертвени души. Импровизираното гробище при Сейнт Фройд бе епицентър на дълга поредица шокови събития, засегнали поколения хора и техния живот, докоснали по някакъв начин дори и люде без кръвна връзка с нещастниците, които лежаха под студената и влажна земя. Сейнт Фройд обединяваше по странен начин родовете Пелтие и Мерсие и самата Грейс бе екстремен резултат на това единство.

Виждах я често: уплашена и нещастна, застанала на Хигинс Бийч, а до нея един съвсем млад егоист хвърля камъчета във водата и гузно мълчи. Него го интересуват само загубените възможности и усложненията, които могат да го сполетят, ако на такава крехка възраст стане баща. Вместо себе си винях нея! Защо ме бе допуснала до себе си? Защо и тя самата ме бе пожелала? Защо ми бе позволила да я обладая? Камъчетата пляскаат във водата и потъват, сърцето ми — с тях. Ревът на вълните заглушава думите ѝ, сълзите ѝ безмълвно се стичат по бузите, а светът на възрастните с неговите мъчения и предателства бяга ли бяга нейде далеч — в зелено-синя мъгла.

Трябва още тогава да е знаела някои неща за миналото на семейството си. Може би е симпатизирала на Елизабет Джесъп, чувствала се е съпричастна с нея. С онази Елизабет, която бе тръгнала към едно ново съществуване преди толкова много години, за да не я чуе никой повече... Грейс бе романтичка и си мисля, че ѝ се е искало

да повярва в красивото: Елизабет е намерила онзи Рай, към който се бе стремяла, преустроила живота си, отделила се от миналото в надежда да започне изцяло наново. Само че нещо в Грейс непрекъснато нашепвало друго: Елизабет е мъртва, мъртва, мъртва. Всъщност това ми го бе казала Али Уин.

Сетне Дебора Мерсие бе подхвърлила на Грейс информацията, че е възможно Фокнър да е жив и посредством него може да се стигне до истината за изчезването на Елизабет Джесъп. И друго бе почти сигурно: Грейс се е свързала с Картър Парагон, който поради фаталната си слабост и продажбата на неотдавна създадено ново „Откровение“ бе издал тайната на Фокнър. Грейс си бе отишла завинаги именно след тази среща — така смятах. С нея бяха изчезнали и всичките ѝ бележки, а вероятно и още едно нещо. Подозирах, че и тя е имала друго, още едно „Откровение“, попаднало в ръцете ѝ по някакъв начин. Как е станало това? Трябваше да се упражни повече натиск върху семейство Бекър — те да проверят дали дъщеря им Марси може да каже нещо по въпроса.

Но това ще го правя утре. Днес трябваше да се занимаем с Парагон и Сейнт Фройд, а имах и още едно посещение, за което бях премълчал пред Луис и Ейнджъл.

Частните детективи обичайно не ги допускат до сцената на местопрестъплението, освен ако те не са първи там. И ето сега: за втори път през последните около 18 месеца трябваше да моля Елис Хауард, заместник-шефа на следователския отдел на портландската полиция, да помогне, като затвори очи пред едно или друго правило. Навремето той се, опита да ме навие да постъпя на работа при него, само че развилите се в Дарк Холоу събития поохладиха интереса му към мен.

— Защо? — бе незабавният въпрос, когато позвъних, а той склони да говори с мен. — От какъв зор да го правя, а, Паркър?

— Не казвай здрасти, за да не губим време — пошегувах се аз.

— Здравсти. Защо? Какъв ти е интересът?

Нямаше защо да лъжа.

— Грейс и Къртис Пелтие.

Отсреща настъпи мълчание. Елис въртеше възможните комбинации и пермутации наум, ама до какво да стигне? Накрая рече:

— Не виждам връзката.

— Били са роднини на Елизабет Джесъп. Тя е една от Баптистите от Арустук — отвърнах, като изведнъж ми хрумна да не му казвам за другата кръвна връзка — с Мерсие. — Грейс е подготвяла аспирантска работа за историята на групата. Тъкмо преди да умре.

— Затова ли Къртис Пелтие почина в банята си?

Ето, това му е кофти на Елис. Ти го запиташ нещо, а той прави, що прави и така извърта нещата, че на свой ред започва да ти задава трудните въпроси. Какво да му кажа, освен да се измъкна с някакъв си неясен отговор и да позамажа истината, вместо да лъжа като черен циганин. Защото си знаех — започна ли да лъжа веднъж — пряко или като изпускам разни неща от фактологията, — лъжите ще се връщат при мен и ще ме преследват до дупка. Оставаше да се надявам, че до идването на това време ще разполагам с достатъчно информация, че да си запазя кожата здрава.

— Мисля си така: някой е решил, че Къртис знае повече, отколкото него самия — умно подхвърлих аз.

— И кой може да е този някой, а? Ти какво мислиш?

— Нищо не зная, освен едно име — рекох. — Той нарича себе си г-н Пъд. Опита се да ме сплаши — да не тършувам повече в обстоятелствата около смъртта на Грейс Пелтие. Възможно е да е свързан и с убийството на Лестър Баргъс и Ал Зи в Бостън. Агент Норман Бун от „Борбата с незаконната търговия с оръжие“ знае повече. Ако му се обадиш...

Пред Бун не бях споменавал нищо за Къртис, но сега Пелтие бе мъртъв и вече не бях сигурен каква тайна съм длъжен да пазя в ролята си на упълномощено от Мерсие лице. Пък и последният вече не ми беше клиент. Все по-често попадах под натиск да разкрия истинската връзка с Братството. Лъжех, мажех, криех разни факти, които биха могли да имат отношение към извършени престъпления, а на всичкото отгоре не знаех защо го правя! До известна степен вероятно се дължеше на свързани с младостта романтични угризения спрямо болката, която бях причинил на Грейс Пелтие навремето. Болка, която тя стопроцентово бе забравила още преди много години. Но усещах още, че Марси Бекър може би е в опасност и че полицаят Лутц е някак си свързан със смъртта на приятелката ѝ. Нямах никакво доказателство за евентуалната му връзка в това отношение, но кажех ли онова, което знаех, на Елис или на някой друг, тогава трябваше вече да изпея и за

самата Марси. А направя ли това, все едно че ѝ подписвам смъртната присъда. Или поне така смятах.

— Ти за Къртис Пелтие ли работеше? — попита Елис и прекъсна тази линия на мисли.

— Да.

— Разследвал си смъртта на дъщеря му, така ли?

— Точно така.

— Мислех, че вече не се занимаваш с този тип работа.

— Вярно, но тя ми е приятелка от едно време...

— Хайде сега глупости.

— Хей, и аз имам приятели.

— Може, но се хващам на бас, че не са много. И какво разкри?

— Нищо особено. Мисля, че преди смъртта си е разговаряла с Картър Парагон, оня мазньо, дето е начело на Братството, но секретарката му отрича.

— И това ли е всичко?

— Ами да.

— Че припечелваш ли от такава работа?

— Понякога.

Сега гласът му малко омекна.

— Гледай сега... разследването на случая Грейс Пелтие беше... хм, активизирано, така да се каже, след смъртта на баща ѝ. Сега работим в сътрудничество с щатската полиция и търсим възможни връзки.

— Кой координира случая с щатските ченгета?

Отсреща зашумоляха хартии — Елис прелистваше документацията.

— Хм... Лутц. Джон Лутц от Мачиас. Щом знаеш нещо за смъртта на Грейс Пелтие, сигурен съм, че ще поиска да говори с теб.

— Сигурно.

— А сега пък ти се е прищяло да надникнеш в масов гроб в Северен Мейн?

— Искам просто да огледам терена — това е всичко. Не ми се ще да бия път чак дотам и на миля и половина от обекта някой полицай да ме спре и най-учтиво да ме разкара, нали разбираш?

Елис въздъхна. Дълбоко и продължително.

— Ще се обадя. Не мога да обещаая нищо. Обаче...

Е, знаех си, че ще има „обаче“.

— Когато се върнеш, те искам при мен. Да ми разкажеш какво знаеш, и то по-подробно. Обещавам, че всичко, което си кажем, ще бъде запазено в пълна тайна. Гарантирам.

Съгласих се. Така или иначе Елис бе човек почтен, честен. На него винаги бих му помогнал с каквото мога. Ама в дадения случай не бях сигурен колко мога да разкрия, без да проваля започнатото.

Имаше една задължителна спирка, преди да поема на север. Стъпка назад — в собственото ми минало, в собствения ми провал.

Трябваше да посетя онази общност.

Пътят към известната като Колонията общност не бе променен. От Южен Портланд поех на запад, минах през Уестбрук, Уайт Рок и Литъл Фолс и все така, докато се откри изглед към езерото Себаго. Тръгнах по брега и все по брега до едноименния град, сетне хванах пътя за Ричвил на северозапад, докато стигнах на отклонението за Смит Хил. Вода имаше и от двете страни на пътя, върховете на вечнозелените дървета се оглеждаха в наводнената и блатиста местност. Небето се бе прояснило, водните лилии изглеждаха чудесни, във влажната земя цъфтеше кучешки дрян. Малко по малко пътят съвсем загрубя — дълбок двоен коловоз, по средата трева и така, докато стигнах до група дървета на не повече от трийсетина метра напред. Нищо не показваше какво има зад дърветата, освен прост дървен знак, на който бе издълбан кръст и сключени в молитва ръце.

Тук бях попаднал в момента на най-тежката си загуба — веднага след смъртта на Сюзън и Дженифър. Наричаха мястото Колонията — така си го знаеха посветените. Бяха ме намерили някъде наоколо, усмърдян на алкохол, отчаян, олян в собствената си бълвоч. Прибрали ме да преспя, сетне ме заведоха в комуната.

Останах някъде около шест седмици. Имаше и други като мен. Алкоголици, наркомани. Хора, загубили посока в живота, отхвърлени от близки и семейство. Някои сами хванали пътя насам, други ги насочили познати. Мен самия ме бяха намерили местните и въпреки безпаметността ми ми бяха протегнали ръка. Всеки бе свободен да си тръгне, когато намери за добре. Нямаше ограничения, наказания, ангажименти. Но тук ли си, трябва да спазваш правилата. Без алкохол,

дрога, секс. Всеки работеше, и то здраво. Всеки допринасяше за общото добро на малката общност. Всеки ден се събирахме за нещо като молитва, но то бе по-скоро нещо като медитация, като размисъл върху собствените ти грешки и провал в живота. Понякога отвън пристигаха социални работници, юристи и съветници по различни въпроси, даваха консултации, помагаха искрено — на когото можеха, всъщност на тези, които приемаха помощ. През повечето време си помагахме един на друг, поддържахме се. Най-вече помагаха основателите на Колонията — Дъг и Ейми Грийвс. Ако изобщо имаше някакво напрежение, то идваше от нас самите: още от началото ни бе дадено да разберем, че помагаме не само на себе си, а и на останалите — кой както може.

Сега като погледна назад в ретроспектива, разбирам, че съм попаднал там безхаберен и неготов за онова, което Колонията наистина можеше да даде. Но останах шест седмици и имах ужасно много време да мисля и анализирам живота си: влязох объркан, самосъжаляващ се пияница, излязох отрезвен и променен — с далеч по-ясни цели. Трябваше да намеря онзи, който уби Сюзън и Дженифър и на свой ред да го убия. И в края на краищата така и стана. Убих Пътника. Убих го и унищожих всеки и всичко, което се опита да застане на пътя ми.

Сега вървах през дърветата и къщата изпъкваше бавно и все по-детайлно, все по-близка и открита. Бяха я варосали, в бяло светлееха и близките хамбари и помощни постройки, както и превърнатите в спални помещения конюшни. Беше още девет часа сутринта, но местните сигурно отдавна вече се бяха заели с всекидневните си задължения. Отдясно забелязах чернокож, който обикаляше кокошарниците и събираше прясно снесените яйца. Малко по-надалеч виждах силуетите на работещите в парниците. От единия хамбар долиташе типичния стържещ шум на механичен трион: там още навремето правехме мебели и ги продавахме. Онези, които имаха нужните умения, правеха и свещници и детски играчки — добре вървяха и изкарваха добри пари. Но основните финанси идваха предимно от дарения и най-главно от бивши членове на Колонията. Хора, които бяха направили тук първите стъпки към нов живот. И аз изпращах пари от време на време. На два-три пъти бях писал и писма на Ейми, но досега не бях намерил време да се отбия.

Излязох на полянката пред дома, а на верандата се появи жена. Беше ниска — не повече от метър и петдесет, с дълга сива коса, завързана отзад. Иначе бе набита и широкоплещеста за жена. Носеше голяма за ръста си фланелка, а разръфаните ѝ широки джинси падаха на множество гънки върху обувките и почти ги скриваха. Загледа се в мен и изведнъж се усмихна широко, широко, а лицето ѝ стана невероятно приветливо. Позна ме и се затича да ме прегърне.

— Чарли Паркър, ти ли си?! — извика в полупочуда и ме притисна със силните си, ухаещи на ябълки ръце.

Сетне ме пусна, отстъпи две крачки и внимателно ме огледа целия, впи очи в моите и помълча. Мислите ѝ обаче минаваха като на кинолента по лицето и аз също се върнах в онези тогавашни дни и седмици. Мълчахме и се гледахме, а когато тя наведе очи, видях, че в тях се бореха облекчение, но и загриженост. Както винаги бе успяла да надникне в душата ми.

После ме хвана за ръка и ме отведе в къщата. Побутна към мен стол, седнах на дългата обща маса, а тя се скри в кухнята и след малко донесе голяма чаша ухаещо кафе за мен, чаша билков чай — за себе си.

Сетне заговорихме за моя живот — след като бях напуснал Колонията. Разказах ѝ почти всичко — без задръжки. На изток от дома наводнената земя искреше под слънцето. От време на време пред прозореца минаваха мъже, вдигаха ръка в поздрав. Забелязах, че един от тях вървеше трудно, шкембето му висеше над колана на панталоните и въпреки че съвсем не бе горещо, лицето му блестеше в пот, а ръцете му силно трепереха. Типични симптоми. Познах, че е от най-новите. Най-много ден-два и абстиненцията го мъчи здраво.

— Нов е, нали? — кимнах с глава към прозореца, след като бях разтоварил плещи от всичко, което исках да споделя с Ейми.

Чувствах се олекнал, замаян, усещах странна смес от въодушевление, приповдигнатост и тъга.

— И ти беше като него в началото — рече Ейми.

— Алкохолик — рекох.

— Не, алкохолик, слава Богу, не си бил. Иначе нямаше да можеш да се отървеш за толкова кратко време — отвърна жената. — Ти излезе от състоянието си сравнително лесно. Сега идва ли ти наум да пийнеш чашка? От време на време поне?

— Понякога.

— Но не и всеки ден, всеки час?

— О, не.

— Значи си успял да си отговориш на въпросите сам. Това е все едно да запълниш някаква дупка в системата си. Няма значение какво е било: алкохол, дрога, секс, маратон. Излязъл си от тук готов: на мястото на алкохола вече е имало нещо друго. Намерил си начин да запушиш празнотата, да замениш пиенето с друго. Какво ли? Насилие, отмъщение.

Ейми не беше от онези, които любезничат и усукват. Говореше точно. Със съпруга си бяха създали Колонията на базата на абсолютната честност и искреност: на първо място със себе си, сетне и с другите.

— Смяташ ли, че имаш право да отнемаш чужд живот, да съдиш другите и да ги намиращ за виновни?

Боже мой, в гласа ѝ долових ехо от думите на Ал Зи. И съвсем не ми хареса.

— Нямах избор — рекох.

— Не е така. Човек винаги има избор.

— Тогава не изглеждаше така. Те остават живи — аз умирам. Такъв ми бе изборът. Отиват си и други хора — съвсем невинни. Не можех да позволя това да стане.

— В името на необходимостта, а?

„Защита в името на необходимостта“ е концептуален термин от старото британско право. Прилага се в случай, когато човек извърши дребно закононарушение, за да постигне нещо по-възвишено, нещо, което ще донесе добро; тогава законът го обявява за невинен. По-малкото срещу по-голямото зло, както го наричат някои хора. Все още го споменават тук-там разни адвокати, но попаднат ли на добре образован и ерудиран съдия, и усилията им отиват на вятъра.

— Само две са последиците от отнемането на чужд живот — започна Ейми. — Или жертвата получава вечно спасение — в който случай значи си убил добър човек, или я обричаш на вечни мъки в Ада, при което значи отнемаш надеждите му за изкупление. След това отговорността е твоя, ти ще трябва да понесеш тежестта ѝ.

— Онези, за които става дума, не се интересуваха от вечно спасение — отвърнах равно. — Нито пък се стремяха към изкупление.

— А ти самият?

Тук замълчах.

— С пистолет в ръката няма да получиш нито спасение, нито изкупление — настоя тя.

— Ейми, виж сега — наведох се към нея аз, — много съм мислил за тези неща. Много. Преценявал съм ги и така, и онака. Мислех си, че мога да си вдигна чуковете и да се разкарам, но не става. Не мога така. Някой трябва да защитава по-слабите хора от подтиците на насилниците. Аз съм в състояние да свърша тази работа. Понякога закъснявам, но пък мисля, че мога да осигуря някакво възмездие, поне в известна степен.

— Затова ли си дошъл тук, Чарли?

Откъм вратата се чу шум. Влезе Дъг, съпругът на Ейми. Дали не беше стоял отвън и слушал разговора ни? Носеше голяма бутилка с вода. Беше пил от нея, по брадата му и по фланелката отпред имаше капки. Дъг е голям мъж, едър, висок — около метър и деветдесет и нещо, бледолик, с почти изцяло побеляла коса и забележителни зелени очи. Изправих се да се здрависаме, а той положи едра лапа на рамото ми и ме задържа на ръка разстояние, като през цялото време се взираше в очите ми. Също като жена си. Сетне седна до Ейми и двамата зачакаха отговора на нейния въпрос.

— В известен смисъл, да — рекох накрая. — Разследвам смъртта на една жена. Казва се Грейс Пелтие. Преди години ми беше приятелка.

Поех въздух и се загледах в слънчевите лъчи навън. Трудно беше, да. На това място — Колонията — единствената задача му бе да помага на случайно попаднали и изгубени несретници да си намерят пътя, да си подобрят живота или да го започнат наново. Трудно бе оттук да се съди за смъртта на Грейс, че и за бащината ѝ, че и още за някакво си момченце извън времето, чиято празна очна яма е скрита зад евтина черна лента. Да, оттук тези неща изглеждат прекалено далечни, че и съвсем нереални. Малката общност изглеждаше неуязвима от гледна точка на разни насилници и последствията от отдавна извършени престъпления, при това далеч от това място. Но очевидната простота на живота в него, чистотата и яснотата на неговите цели прикриваше неведома сила и невероятна дълбочина на човешкия дух и познание. Ето затова бях дошъл тук. По своята

същност общността на име Колонията бе пълна противоположност или истинска антитеза на групата, срещу която бях тръгнал.

— Разследването ме доведе до Братството и ме изправи пред човек, който, изглежда, действа от негово име. Той нарича себе си г-н Пъд.

Отначало двамата пред мен не реагираха. Но Дъг заби очи в пода, започна да мести крака. Ейми извърна поглед и се загледа навън, сякаш отговорите, които търсех, са скрити в листата на дърветата отсреща. Мина известно време, двамата се спогледаха, заговори Ейми.

— Знаем за тях — рече тихо, както бях сигурен, че ще направи. — Ти си намираш интересни врагове, Чарли.

Сетне отпи от чая, пак помълча, пак заговори:

— Има две Братства, така да се каже. Едното е за пред обществеността и начело му стои Картър Парагон, който продава молитвени памфлети по десет долара парчето и уверява хората, че може да цери онези, които докосват телевизионния екран, когато той е на него. Това Братство е лъжовно и плитко, то паразитства на гърба на лековерните. И не е много по-различно от десетки други подобни организации — нито е по-добро, едва ли е по-лошо.

Но второто Братство е съвсем различно. То е сила, една истинска цялост, а не организация. То поддържа насилници, определен тип хора, които практикуват насилие, финансира убийци и фанатици. Движи го омраза, страх, ярост. Мишени са му всички и всичко, които не са като него, които са инакомислещи. Някои от тях са очевидни: гейовете, евреите, чернокожите, католиците; онези, които помагат на каузата на семейното планиране, респективно извършващите аборти; онези, които работят за мирното съвместно съществуване на хората от различни раси и религиозни убеждения. С две думи, това Братство е човекоомразно. То ненавижда слабата и неустойчива човешка природа; сляпо е за божественото вдъхновение у хората, та дори и най-нисшите и най-кротките сред тях.

Съпругът ѝ одобрително кимаше.

— То действа против всичко живо, което приема като евентуална заплаха за себе си или своята мисия. Започва с учтиви предупреждения, минава към заплахи и изнудване, посегателства върху собствеността, физическо нараняване и накрая — убийство, — когато изпълнителите му сметнат, че другите ресурси са изчерпани.

Въздухът около нас сякаш се промени. Задуха вятър откъм блатата и езерото. В течението усетих мирис на застояла вода и разложение.

— Кой стои зад него? — попитах аз.

Дъг сви рамене, но Ейми рече:

— Не знаем. Знаем онова, което си подразбрал и ти самият: параван му е Картър Парагон. Истинското лице е скрито. Не е голямо като структура. Нали знаеш — има една приказка: най-добрата конспирация е от един човек. Колкото по-малко хора знаят за едно нещо, толкова по-добре. Чували сме, че са замесени само шепа хора.

— А полицаи?

— Може би — отвърна Ейми и очите ѝ се присвиха. — Всъщност да — поне един-двама полицаи има. Използват ги, за да прикриват следите или да донасят своевременно, когато срещу тях са задействани юридически ходове. Но главният му инструмент или лост на действие е един мъж: червенос, слаб, истински хищник. Понякога с него се движи и жена — тя е няма.

— Това е той — рекох. — Г-н Пъд.

За пръв път, откакто говорехме за Братството, Ейми се пресегна и хвана ръката на съпруга си. Дватамата преплетоха пръсти, сякаш дори споменаването на името на Пъд ги обединяваше в мълчалива солидарност и единодействие.

— Той има и други имена — най-различни. Чувала съм да го наричат Ед Монкер, Уолтър Зарен, Ерик Дюма. По едно време мисля, че се подвизаваше и с още две: Тед Бюн и Алекс Чорт. Сто на сто има и други.

— Ти май знаеш доста за този тип.

— Ние сме хора религиозни, но не и наивници. Говорим за опасни лица. Човек трябва да внимава, да знае с кого си има работа. Тези имена говорят ли ти нещо?

— Не мисля.

— А поназнайваш ли нещо за демонологията?

— Съжалявам — пошегувах се аз. — Миналата година прекратих абонамента на „Демонология за любителя“. Плашеше ми раздавача.

Дъг се поусмихна снизходително и рече:

— Чорт на руски значи дявол, руският Сатана, също известен като Черния Бог. Бюн е име на триглав демон, който краде телата от гробовете или ги размества. Дюма е ангелът на мълчанието на Мъртвите. Зарен е демонът на шестия час, геният на Отмъщението. Монкер пък е името, което той най-често употребява, за него то има особено звучене.

— И то ли е име на демон?

— Да, при това много особен. Единият от двойка демони: Монкер и Накир са ислямски демони.

Нещо познато проблесна в съзнанието ми: спомен от случилото се в двора, да! Пръстите на Пъд галювно се движат по бузата на нямата, той тихо шепне: „Моя Накир!“

— Да, чух го да нарича жената „моя Накир“.

— Монкер и Накир разпитват и съдят мъртвите, за да решат къде да ги изпратят — в Рая или в Ада. Онзи г-н Пъд, или както иска още да се нарича, изглежда, се забавлява много с тези демонски асоциации. Харесват му.

— Изглежда, има доста специализирано чувство за хумор — поклатих глава аз.

— Дори и името Пъд не е случайно — обади се Дъг. — Намерихме го в адрес на Интернет. Така се е казвал пионерът на американската арахнидология — Илая Пъд, съвременник на уважавани учени като Емертън и Маккук. През 1933 г. е издал най-известния си труд „Естествена история на арахнидите“.

— Паяци, а? Има една приказка, че след известно време хората заприличвали на домашните си любимци.

— Или обратното — възрази Дъг. — За любимец си избираш онова, което най-ти допада.

— Значи сте го виждали?

— Дойде веднъж тук — кимна той. — Доведе и жената. Спряха колата до кокошарниците и изчакаха да излезем. Щом се появихме, Пъд извади от колата чувал, захвърли го на земята и си тръгнаха. Повече не сме ги виждали.

— Да питам ли какво имаше в чувала?

— Зайци — отвърна Ейми с наведена глава и така и не разбрах нищо, най-вече защото не виждах изражението й.

— Ама ваши зайци ли?

— Да. Отглеждахме ги в оградено място зад кокошарниците. Това стана след твоето време. Една сутрин просто изчезнаха — нямаше кръв, нямаше козина, просто нищо, което да говори, че ги е нападнал хищник или нещо друго. Сетне дойде Пъд и захвърли чувала. Отворихме и какво да видим — само останки, болезнена гледка, грозна и ужасяваща. Нахапани, нажилени, покрити със сиво-кафяви петна, месото започнало да гние. Отнесохме един на местния ветеринар, той рече, че било типично за ужилване от паяци, особено онзи тип, дете му викат паяк отшелник. И така разкрихме смисъла на името Пъд.

— Всъщност онова бе предупреждение да седим далеч от него и да не му се бъркаме в работата. Тогава бяхме поразпитали тук-таме за Братството. И след посещението прекратихме с въпросите. Какво да правим?

Сега Ейми вдигна глава и ме погледна в очите, но по лицето ѝ не се четеше нищо, освен може би леко напрежение по крайчетата на устните.

— Нещо друго да ми кажете в същата връзка?

— Слухове, какво друго — вдигна рамене Дъг.

— Слухове, но за какво? За книга например, а?

Пръстите на Дъг побеляха върху шишето — щеше да го счупи с мощните си лапи.

— Имена записват, нали? — продължих аз да налучквам. — Нали г-н Пъд е именно такъв — някакъв си дявол, демон, който записва имената на прокълнатите в голяма черна книга. Не е ли така?

И двамата премълчаха, а тишината изведнъж бе нарушена от гласовете на мъжете, които идваха за предобедна почивка и закуска. Стаята се изпълни с непознати лица, Ейми и Дъг се изправиха, станах и аз. Стиснахме си ръцете и ги оставих да хранят хората. Но Ейми тръгна с мен и ме изпрати чак до колата.

— Виж, Чарли, тази книга е само един слух, както ти каза и Дъг. Истината за Братството си е тайна, скрита, покрита. Никой досега не е успял да свърже онова публично лице — паравана Парагон, с другата им дейност.

Сетне пое дъх, огледа се бързо и добави:

— И друго трябва да ти кажа, Чарли — не си първият, който идва да разпитва за Братството. Преди години беше — от Ню Йорк дойде един мъж и също питаше, разпитваше, само че ние тогава почти нищо

не знаехме за Братството. Всъщност почти нищо и не му казахме, но пак бяхме предупредени... онзи си отиде и повече не чухме нищо — до преди две години...

Изведнъж околният свят потъна в сенки, слънцето внезапно изчезна. Погледнах нагоре и видях черните им сенки.

Слизах бавно, снижаваха се, огромните им черни крила плющят и закриват слънчевата светлина. Ейми протегна ръка към мен, но аз виждах само небето и надвисналите в него Черни ангели. Сетне един от тях се снижи още повече и още повече, а лицето, което до този миг бе само игра на светлини и сенки, изпъкна ясно.

И аз го познах.

— От ФБР беше... — прошепна Ейми, а Черният ангел ми се усмихна от горе и оголи остри като тесли зъби, огромните му криле бяха черни като нощта.

Моят приятел, моят утешител, убиец на мъже, жени и деца, сега неузнаваем, променен чрез прехода си в другия свят.

Пътника^[1]...

Седнах на предния капак на колата, докато ми попремине замайването. Помнех един разговор в Ню Орлиънс няколко месеца след кончината на Сюзън и Дженифър. Отново чух гласа, който говореше за убедеността си, че най-опасните — серийните убийци някак си си комуникират, общуват и се събират или обединяват сили. Те усещат присъствието на тям подобните.

Подушват се едни други...

Така бе казал — това са негови думи. Значи той още тогава ги е открил. Самата му природа, принадлежността му към органите на закона и реда му бяха помогнали. Ако още тогава е търсил Братството, нямаше начин да не го е намерил.

И ги е оставил на мира, защото те са от неговата порода. Порода убийци. Родени да убиват. Помня неясните му намеци за библейски събития и герои. Интересът му към Апокрифата — извън Канона на Светото писание. Убеждението му, че е Паднал ангел, изпратен да съди човечеството, което според него е греховно до последната душа.

Ами да! Сигурно ги бе намерил. А те бяха разпалили тлеещия в него пламък.

Ейми пристъпи и хвана и двете ми ръце в нейните.

— Беше преди седем-осем години — рече. — Тогава не ми се видя важно...

Кимнах.

— А ти ще продължиш да търсиш тези хора, а?

— Трябва, особено пък сега.

— Може ли да ти кажа нещо — нещо, което няма да искаш много да чуеш?

Лицето ѝ бе почти бяло, посърнало, тъжно. Кимнах.

— Във всичко, което си направил, във всичко, което ми разказа... прозира едно нещо, Чарли: целенасочен стремеж да помагаш както на живите, така и на мъртвите. Но ние сме длъжни на живите, Чарли, на самите нас и на онези около нас. На тях трябва да помагаме. Мъртвите в отвъдното не се нуждаят от помощта ни.

Помълчах, помълчах, сетне казах:

— Не съм убеден, че ти вярвам, Ейми.

Сега за пръв път забелязах съмнение и колебание в лицето ѝ.

— Не можеш да съществуващ и в двата свята — рече тя, но гласът ѝ потрепваше в несигурност. — Трябва да си избереш. Още ли усещаш, че смъртта на Сюзън и Дженифър те дърпа назад? Че те те викат?

— Понякога, но не само те. И не ме викат, а...

Тогава тя, изглежда, видя нещо в лицето ми, усети друго в тона ми и за миг се сля с мен, превърна се във второто ми аз, за да види онова, което виждах аз, да чуе онова, което чувах аз, да усети онова, което усещах аз. Затворих очи и почувствах сенките около ми, гласовете, които нашепват думи в ушите ми, малките ръце, които докосват моите.

Ние всички те чакаме...

Момченце с изходна рана от куршум вместо око, жена в лятна рокля, която искри в мрака, фигури, които трептят в периферното ми зрение — те до един, всеки от тях, повтарят все едно и също: че не е вярно, не е! Че някой трябва да се застъпи за онези, които вече не могат да го направят, да действа от тяхно име. Че на загубените и падналите също се полага някаква мяра справедливост. И за миг, докато държеше ръцете ми, Ейми Грийвс получи някаква представа за

всичко това; успя да приеме и някакво, може би непълно, възприятие за онова, което се таи в дълбините на кухнята ни свят.

— О! Боже мой! — само възкликна тя и усетих, че пуска ръцете ми.

Сетне се затича назад и се прибра в къщата. Когато отворих очи, бях сам под лятното слънце. Вятърът подухваше и носеше мирис на гнила борова кора. Синя сойка излетя нейде от клоните. Потегли на север.

И аз след нея.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ИЗ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

ПИСМО НА ЕЛИЗАБЕТ ДЖЕСЪП ДО СЕСТРА Й ЛИНА МАЙЪРС ОТ 11 ДЕКЕМВРИ 1963 Г.
(ИЗПОЛЗВАНО С ЛЮБЕЗНОТО СЪГЛАСИЕ НА НАСЛЕДНИЦИТЕ Й)

Мила ми Лина,

Изтече най-лошата седмица в живота ми. Най-вече излезе истината за мен и Лайл и сега всички са ни обърнали гръб. Никой не е виждал Преподобния вече два дни. Оттеглил се е в молитви към Бога да го насочи какво наказание да ни отреди.

Откри ни момчето — синът на Преподобния Фокнър. Мисля, че отдавна ни е наблюдавало. Бяхме в гората заедно с Лайл и по едно време ми се стори, че съзирам Ленърд в храстите. Мисля, че съм изкрещяла, втурнахме се да го търсим, но него вече го нямаше.

Пасторът ни очакваше на вечерята. Отказаха ни храна и ни наредиха да се върнем в къщите си, докато другите се хранят. По-късно Франк се прибра и ме би, сетне ме захвърли да спя на пода. Сега ни държат разделени с Лайл. Девојката Мюриъл следи него, подир мен като сянка върви Ленърд. Вчера хвърли по мен камък и ми разби главата. Викна, че според Библията така наказвали блудниците и че баща му ще ми отреди същата

участ. Корнишови видяха случилото се и старият Корниш го удари, преди да успее да хвърли втори камък. Момчето извади нож и го нарани. Семействата се молят за опрощение, за да се запази целостта на общността, но съпругата на Лайл не ще и да ме погледне, а едно от децата вчера ме заплю.

Снощи чухме караница в дома на Преподобния. Семействата представили молбата си пред Преподобния, но той не искал и да чуе. Навсякъде цари горчивина и лоши чувства — предимно спрямо мен и Лайл, но още повече срещу Преподобния и неговото поведение. Поискали от него да даде отчет къде са поверените му пари, но той отказал. Опасявам се, че ще ни разделят и изгонят от комуната — мен и Лайл, или Преподобният ще ни прокълне и отлъчи, за да ни изпрати на друго място. Непрекъснато се моля Богу да опрости прегрешенията ни, моля се и за помощ, но нещо в мен надига глава и ми казва да не съжалявам, ако Лайл тръгне с мен. Но пък не мога да изоставя децата си, а изпитвам мъка и срам за онова, което сторих на Франк.

С мен разговаря Етан Корниш. Каза ми, че съпругата на Преподобния го молила да се отнесе към нас милосърдно, а той отказал и оттогава не ѝ говорел. Плъпнаха слухове, че ще се разпилеем кой къде му видят очите или че Преподобният ще ни разпрати по четирите краища на света — всяко семейство да изкупва общите грехове на комуната, като разнася словото Божие по градове и села. Утре се очаква мъжете, жените и децата да бъдат разделени в отделни групи и всяка една да се моли поотделно — за знак отгоре и за опрощение.

Помолих Етан Корниш да изнесе това писмо вместо мен и да се помоли то да стигне до твоите ръце.

Оставам твоя любяща сестра:

Елизабет

[1] Навсякъде, където Паркър се връща към имена и минали събития, става дума за случки и герои, описани в предишните две книги на Джон Конъли — „Всяко мъртво нещо“ и „Дарк Холоу“, тук специално — за офицер от ФБР на име Улрич, по-късно получил прозвището Пътника. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

Бях на четиринайсет години, когато с татко за пръв път пътувах със самолет. Баща ми уреди хубава и евтина екскурзия с помощта на познат от „Америкън Еърлайнс“ — наш съсед. Татко помогна на сина му, когато последният се бе замесил в една история с откраднати радиоапарати. Излетяхме от Ню Йорк, кацнахме в Денвър, сетне в Билингс, Монтана, където си взехме кола под наем и спяхме в един мотел, а на следващата сутрин потеглихме на изток.

Слънцето ласкаво галеше околните хълмове в зелено и бежово, тук-таме блестяха пурпурни и сребристи ивици — там, където лъчите потапяха върхове във водите на Литъл Бигхорн. Прекосихме реката при агенция Кроу и сетне мълчаливо пътувахме до бойното поле на Литъл Бигхорн^[1]. Бе денят на загиналите в Гражданската и други войни и на гробището бе издигната платформа. Отпред на градински столове бе насядала малка група хора, зад нея имаше и правостоящи с наведени глави, всички мълчаливо заслушани в думите на проповедта. На висок пилон плющеше националният флаг, но ние лично не останахме да слушаме. Тръгнахме към планината, а ехото носеше към нас отделни слова и фрази като „загинали младежи“, „полето на честта“, „смъртта на героите“. Те глъхнеха, звучаха отново и отново пред нас и зад нас, в тревата и дърветата, сякаш някой ни говореше и от далечното минало, и в настоящето.

Тук някъде петте кавалерийски отряда на Къстър — предимно съвсем млади хора — са били унищожени от обединените сили на шайените и друго индианско племе на име лакота. Битката продължила не повече от час, а войниците вероятно дори и не успели да видят неприятеля. Индианците стреляли по кавалеристите, скрити във високата трева, без да бързат, прицелвали се на воля и сваляли ездачите от конете един по един...

Огледах се и си казах, че Литъл Бигхорн е може би неудачно място за среща със смъртта. Наоколо са разположени ниски хълмове, зелени и жълто-кафяви, до синьо и пурпурно в далечината. От повисокото се открива гледка надалеч в равнината. Умиращите сигурно

са знаели, че помощ няма да дойде, че изживяват последните си минути на тази земя. И смъртта идвала бавно — ужасна, неумолима, а младежите били сами, далеч от дома. Впоследствие телата им били обезобразени и останали разхвърляни по полесражението цели три дни преди да ги погребат в масов гроб на върха на малка планинска верига в Монтана и да сложат върху му гранитен паметник с техните имена.

Застанал тук, затворих очи и си представих, че усещам присъствието на душите им наоколо. Струваше ми се, че ги чувам: цвиленето на конете, изстрелите, съскащата под копитата трева, виковете на ранените, предсмъртните стонове, крясъците на болка, ярост и страх.

И за миг бях сред тях и разбрах...

Има места, където годините са без значение, където само лист от историята разделя миналото от настоящето. Стоях тогава на билото на хълма — младеж, застанал на лобното място на други младежи — и почувствах връзката с миналото, изпитах странното усещане, че някъде на друго място, назад в руслото на историята, тези млади хора все още се бият, та макар и безнадеждно, и все още умират; че те ще водят тази битка завинаги, отново и отново, и пак и пак — все със същия печален завършек.

Тогава ще да е било първото ми прозрение относно нашия кух свят, относно миналото, което никога не си отива завинаги, а се повтаря и живее по един странен, неземан и понякога прекрасен начин и в настоящето. Всички неща са в постоянна връзка и взаимно обвързани, винаги има докосване между онова, което лежи нейде дълбоко заровено, и това, което живее и диша отгоре му; винаги е имало и ще има една неведома двупосочна променлива, която разрешава извършено в настоящето добро дело да коригира висящо в далечното минало неравновесие. Това в края на краищата е и същността на истинското правосъдие: не да отмениш миналото и неговите злини, а с действия далеч напред във времето да възстановиш хармонията от минали години поне до известна степен, да създадеш мяра за равновесие, така че живият да продължи с по-леко бреме, а мъртвите да намерят покой в свят отвъд нашия.

Сега, когато потеглих на север, в паметта ми отново изплава онзи ден на старото бойно поле, ликът на баща ми, застанал до мен мълчалив и заслушан в звуците, носени от вятъра, който свисти около

нас и разчорля косите ни. Ден на възпоминания и преклонение пред мъртвите. Ето ме и мен отново на пътешествие или може би на поклонение? Или зачитане на дълга на живите към мъртвите? Как да ги разбере? Имаше само един начин: като застана по местата, където са стояли онези семейства, само като се озова сред аурата на спомените за последните им мигове, само като се заслушам в далечното ехо. Само тогава ще мога да се надявам да разбере, да узная, да почувствам и видя.

Нашият свят е кух. А при езерото Сейнт Фройд лежат вътрешностите му — изложени на показ.

Докато шофирах, се обадох в Ню Йорк да си поискам отдавна дължимата услуга. Обади се женски глас, попита ме за името, настъпи пауза, сетне ме свързаха с офиса на специалния агент Хол Рос. Неотдавна бе получил повишение и сега бе един от тримата началници на нюйоркския клон на ФБР, подчинен само на един от заместник-директорите на бюрото. Наистина голяма работа, няма що. Навремето, когато се срещнахме за пръв път, бяхме кръстосали шпаги, но след развоя на събитията около Пътника отношенията ни постепенно се бяха подобрили, за да станат почти приятелски. ФБР вече втора година преразглеждаше случаите, в които бе участвал Пътника като негов служител, и това бе само част от незавършилото разследване на всичките му престъпления. В Куантико бе отделено специално помещение за релевантни материали и информация, постъпващи от всички компетентни организации и агенции в САЩ. Разследването бе получило кодовото прозвище „Харон“ — по името на лодкаря в Ада, който прекарвал с лодката си душите на мъртвите по река Стикс. Съответно всички имащи отношение към него материали носеха печат или лого с това име. Във всеки случай процесът се бе оказал обемен и дълъг и съвсем не бе на завършване.

— Чарли Паркър тук — рекох, когато чух гласа на Рос.

— О, здравей! Как си? Не се обаждаш по работа, нали?

— Че кога съм ти се обаждал за друго — отбих упрека аз.

— И аз не помня такъв случай, но все се надявам.

— Извинявай, не и сега. Но нали помниш, че си ми обещал една услуга?

Отсреща настъпи продължително мълчание. Търпеливо изчаках.

— Хм, дълга памет, а, Паркър? Добре де, давай.

— Става дума за Харон. Преди 7–8 години е идвал в Мейн да разследва организация, наречена Братството. Можеш ли да провериш къде точно е ходил и имената на хората, с които е говорил?

— Да питам ли защо?

— Братството вероятно е свързано с престъпление, което разследвам: смъртта на млада местна жена. Ще помогне всяка информация, която можеш да ми дадеш.

— Това е повече от услуга, Паркър. Знаеш, че ни е забранено да разгласяваме архивните материали.

Изглежда, в гласа ми са прозвучали и нетърпение, и гняв, с мъка се въздържах да не започна да викам:

— Рос, слушай, не искам архивите, а просто някаква идея къде може да е ходил. Това за мен е много важно, Хол.

Той въздъхна.

— За кога ти трябва?

— Бързо. Колкото се може по-бързо.

— Ще видя какво може да се направи. Ти току-що си пропиля и деветия си живот, чаткаш ли какво ти казвам? Не го забравяй.

Без да искам, свих рамене.

— И без това не знам какво да правя с него.

Минавах по оградени с дървета шосета, клоните им отрупани със зеленина. Отивах към онова лобно място на провалени надежди и насилствена смърт, а слънцето грееше отгоре и милваше колата с гальовни лъчи. Следвах щатската магистрала чак до Хултън, сетне хванах на север до Преск Айл, а оттам подкарах през Ашланд, Портадж и Уинтървил, за да се добера накрая до градчето Ийгъл Лейк. Задминах камион и спрях до ченгето, което проверяваше трафика. Казах си името, той ми махна с ръка да продължа.

След разговора ни Елис се обади и дал името ми на детектив от щатската полиция в Хултън. Казваше се Джон Брушар. Заварих го хлътнал до кръста в една кална дупка внимателно да рови с лопатка. Над терена бе опънато голямо платнище. Организацията ми се видя добра: работеха всички — щатските, горските, заместник-шерифите,

екипът по съдебна медицина, — запретнали ръкави, заровили пръсти в рядката кал. При това бачкаха извънредни часове. Не се чудете толкова много. С едната полицейска заплата можеш ли да издържаш деца в колеж или да плащаш издръжка на разведената си жена? Затова някой и друг час извън работното време е винаги добре дошъл, където и да си го заработиш.

Не посмях да пресека жълтата лента. Повиках го по име оттам. Той махна с ръка в знак, че е чул, и излезе от дупката. Чак тогава видях, че е голям мъжага, почти гигант. Надвеси се над мен като исполин и ми засенчи слънцето. Бе с работен комбинезон, фланелката му отдолу — почерняла от пот, ръцете му черни от калта, ботушите също, по лицето и бузите — кални пръски.

— Елис Хауард ми каза, че им помагате в разследване — рече той, след като се здрависахме. — Я ми кажете защо сте тук, след като онова разследване се води в Портланд?

— Елис ли ви съобщи това?

— Той каза вас да питам. Имали сте отговор за всичко.

— Оптимист е моят приятел Елис. Добре де, нещата стоят така: Къртис Пелтие — човекът, който бе убит миналата седмица в Портланд, е роднина на Елизабет Джесъп. А доколкото разбрах, тук са останките ѝ. Дъщерята на Къртис се казва Грейс Пелтие, ваши служители разследват нейната смърт. Тя е писала аспирантски труд за заровените тук хора.

Брушар ме огледа едно хубавичко, сетне мълчешком ме поведе към фургона с апаратурата. Там ми пусна да видя видеозапис на комплексното местопрестъпление с прилежащите терени. Изглеждаше благодарен за това, че му бе даден повод да си почине, и наля по едно кафе. Седях на столче, отпихах от чашката и гледах записа: кал, кокали и дървета, кадри от повредени черепи и разпилени кокалени пръсти, черна вода, гръден кош с раздробени предни кости — видимо от близка стрелба с рязана ловна пушка, детски скелет, присвит в зародишна поза.

Лентата свърши, той стана и ме поведе към ръба на разкопания общ гроб.

— По-нататък не бива — рече с извинителен тон. — Част от жертвите са все още долу, а търсим най-осторожно за всякакви следи и предмети.

Кимнах. Нямах за какво да влизам в ямата. Онова, което ми бе нужно, сега се виждаше относително добре. Сцената бе вече многократно снимана и преснимана. Целият терен бе осеян с малки ямки, до които стърчаха летви с картони, номера и надписи. Всичко бе подробно описано, обяснено, документирано. Някои от дупките бяха вече празни, в други имаше кости. Недалеч от мен двамина в бели комбинезони се бяха навели и грижливо работеха над нещо. След малко единият се отмести и успях да зърна горната част на гръден кош, ребрата му подобни на заключени в молитва пръсти.

— Всички ли са носели онези дървени табели?

За това бе писал „Мейн сънди телеграм“. Като се има предвид естеството на находката, следователският екип учудващо бе успял да запази повечето подробности в тайна.

— Изглежда, да. Но някои от табелите са съвсем изгнили.

Брушар бръкна в джоба на комбинезона и извади сгънат лист, който ми подаде. Разгънах го — прочетох седемнайсет имена. Бяха сверявали оригиналните имена на баптистите с тези, намерени на дъските. От живи роднини възнамеряваха да вземат ДНК проби за сравнителни анализи, на повечето скелети се бяха запазили зъби — щяха да проверяват и евентуално съществуващите зъболекарски архиви. Няколко имена бяха отбелязани със звездички — тяхната самоличност все още не бе определена със сигурност. Името Джеймс Джесъп бе предпоследно в списъка.

— Момчето на Джесъпови още ли е там — долу?

Брушар взе списъка и го погледна.

— Днес ще го вадят — него и сестра му. Специален интерес ли имате към него?

Премълчах. Още едно име на листа бе привлякло вниманието ми. Луиз Фокнър — съпругата на Преподобния. Но неговото име го нямаше в списъка. Нито пък имената на децата му.

— Има ли вече определена теза как са умрели?

— Не и докато не излязат окончателните данни от аутопсиите. Обаче всички мъже и две от жените имат следи от огнестрелни рани в главите или телата. Другите, изглежда, са били пребити с тояги или палки, може би и камъни. Жената на Фокнър е била вероятно удушена. Под черепа ѝ имаше останки от изгнило въже. Черепите на децата

носят следи от силни удари, някои са счупени — изглежда, с камъни. Възможно да е било и с чук.

Замълча и извърна глава към езерото. След малко рече:

— Вие, изглежда, знаете нещичко за тях, а?

— Малко нещо — признах аз. — Като съдя по имената на списъка, поне един подозирате, нали?

Брушар кимна в съгласие.

— Да. Фокнър — Преподобния. Освен ако някой друг нарочно им е поставил въпросните табели, за да създаде погрешно впечатление, а самият Фокнър също лежи там някъде отдолу.

Да, това бе логична възможност, само че те не знаеха за последната покупка на Мерсие. Неговото ново „Откровение“ правеше подобна хипотеза на пух и прах.

— Убил е собствената си съпруга — рекох на глас, повече на себе си, отколкото на Брушар.

— Досещате ли се защо?

— Може би се е противопоставила на замисленото от него.

Досетих се за написаната от Грейс Пелтие статия за списанието „Даун Ийст“, в която твърдеше, че Фокнър е бил фундаменталист.

Според фундаменталистките канони и доктрини съпругата е длъжна да се подчинява на съпруга си във всичко. За спорове или предизвикателство въобще не може и дума да става. Освен това ми се струваше, че Фокнър вероятно е очаквал тя да се възхищава и солидарно да утвърждава всичко замислено и извършено от самия него. И ако в един момент тя се е отдръпнала от него, съответно и животът ѝ е загубил стойността си.

Казах нещо подобно на глас и Брушар ме загледа с нов интерес.

— Смятате, че знаете защо ги е избил всичките?

Помислих за казаното от Ейми за Братството: за нетърпимостта и омразата спрямо човешките недостатъци, слабости, погрешимост; за прекалено детайлните сцени на измъчвани грешници в изданията на Фокнър; визиите за наказанията и Страшния съд; най-вече за думата, издълбана в зацапаната с пръст дъска на шията на Джеймс Джесъп: грешник.

— Просто мое предположение: смятам, че Фокнър се е разочаровал от тях като недостойно за него паство. Или са го предизвикали с нещо. Или са се разбунтували... Затова ги е наказал —

за погрешимостта им. Още щом са му възразили за пръв път, и вече са били обречени. Било е само въпрос на време: кога и как. Били са прокълнати заради бунта си срещу Богопосочения.

— Хм, доста жестоко наказание, бих казал.

— По-скоро човекът е бил такъв.

Питах се и друго: дали още от самото начало Фокнър не се е надявал в някое тъмно кътче на сърцето си те да го разочароват? Очаквал го е, искал го е. Такъв е човешкият род: стареа се, но се проваля и пак се стареа, и пак се издънва и така, докато му изтече времето и той си получава заслуженото. Може би Фокнър е имал именно това едно-единствено желание? Те да се провалят и да докажат собствената си недостатъчност, погрешимост, безполезнаост? Неспособността да си извоюват Избавление? Невъзможността може би да получат Спасение? И са били прокълнати. Винаги са си били прокълнати. Още от началото. И онова, което ги е сполетяло, е било без значение — на Този или Онзи свят.

Тези хора са последвали Фокнър, за да намерят смъртта си, заслепени в надежди и мечти за Нов и Златен век, за достойна Вярa и Убеждения. Пък и в края на краищата годината е 1963 — истинската заплаха са комунистите, съвсем не пасторът на хрисими и богоугодни люде, които търсят само един по-прост живот за самите себе си. Петнайсет години тепърва ще минат до мига, когато Джим Джоунс и неговите „пророци“ ще разстрелят конгресмена Лио Раян в лицето и ще организират масовото самоубийство на 900 заблудени души — техни ученици. И чак тогава хората ще започнат да се замислят за тези неща.

Но дори и след случая Джоунс мними месии отново и отново ще прильгват наивниците и ще намират последователи. Рок Терио систематично измъчвал поклонниците си в Онтарио, докато един ден през 1988 г. му дошло и вдъхновението да разкъса жена на име Соланж Боалар с голи ръце. През април 1989 г. пък лидерът на отцепническата мормонска секта Джефри Лундгрeн изби петима членове на семейство Еймъри — родителите Денис и Черил, и дъщерите им Трина, Ребека и Карен — в хамбар в Къртланд, Охайо, и затрупа труповете със земя, камъни и боклук. И никой не се дори и сеца за тях цяла година, докато обиден член на сектата не подхвърля намеци на полицията.

Още един пример: семейство Либарън и неговите последователи от също отцепническата мормонска Църква на Първородните избиха поне трийсетина души, включително и бебе на 18 месеца, в последователни насилнически актове, които започнаха в началото на седемдесетте години и продължиха чак до 1991 г.

Имаше и други подобни истории, както и инцидентът в Уако, до една демонстриращи станалото вече традиционно нежелание на компетентните институции на закона и реда да се месят в делата на религиозните секти, групи и групировки. Но през 1963 г. подобни инциденти са просто невъобразими, нечувани. Никой изобщо и не се замислял да се опасява за съдбата, още по-малко за живота на Баптистите от Арустук; да се съмнява в благородните намерения и помисли на Преподобния Фокнър. Не е имало никаква причина неговите последователи да се страхуват да отидат в Долината на сянката на смъртта, ако за онова място използваме поетичния образ на Библията.

Мобилната лаборатория на съдебна медицина пристигна, с докато мълчаливо се взирахме в ямата. Започна подготовка за прехвърляне на още останки към летището на Преск Айл. Брушар се зае да помага, аз се върнах при групата дървета на периферията на обекта и се загледах в работата на екипите. Беше около три часа и вече подухваше хладен ветреца, развяваше косите на хората с носилките, които шареха между разкопаното и лабораторията. Торбите с костите завързваха за носилките с ремъци, за да предотвратят евентуална повреда при пренасянето. От север залаяха мелезите.

Не всички са умрели тук, мислех аз, дори бях сигурен. Тази земя не е дори и част от дадения им под аренда парцел. Полята, където бяха се трудили Баптистите от Арустук, лежат зад възвишенията, зад къщите и кучешките колиби, а пък техните къщи, вече разрушени, още по-надалеч на юг. Възрастните трябва да са били убити недалеч от селището. Трудно ще да е било на убиеца да ги принуди да дойдат доброволно на предназначения за заравяне място, още по-трудно да ги контролира, докато са били избивани. Имаше логика в това да бъдат заровени далеч от самата комуна, защото рано или късно на някой

неизбежно ще му хрумне да претърси нейните терени. Къде-къде по-удачно място са езерните брегове.

Според статията на Грейс комуната очевидно се разпаднала през декември 1963 г. Зимните снегове са затрупали прясно изкопаната земя, а след пролетното затопляне и последвалото го разтопяване едва ли в калта вече е имало някакви следи от гроба. Земята там е компактна, солидна. Не би трябвало да се срути, но ето на, срути се.

В края на краищата те са чакали много, много дълго време.

Затворих очи и се заслушах, опитах се да си представя какви са били последните им мигове. Светът около мен затихна, виенето на псетата почти заглъхна, шумът на минаващите по шосето коли се превърна в жужене на мушици сред клоните на дърветата над мен. И ето...

... Чувам изстрели...

Чувам тичането на хора, те са изненадани, работили са на полето. Двама са вече на земята, в гърбовете им зяят грозни червени дупки. Единият е все още жив! Обръща се, в ръцете все така стиска вила... но изтрепява пореден гърмеж, инструментът, който държи, се раздробява, в тялото му се забиват дървени трески, парчета желязо. Пак стрелят и стрелят... гонят последния прав сред високата трева, презареждат в движение. Високо горе кръжат врани, грачат дрезгаво. Виковете на последния умирац се смесват с този грак, сетне изведнъж става тихо...

Тогава нещо в дърветата зад мен се премести, но когато се обърнах, само клоните се люлееха бавно, сякаш раздвижени от минаващо животно. И ето зелената трева отново потъмня, а силуетите на дърветата се размазаха.

... Иде ред на жените. На тях е наредено да се молят, коленичили, в една от къщите, да размишляват върху общите грехове. Чуват изстрелите, но не разбират какво става. Вратата се отваря, Елизабет Джесъп е първата, която се извъръща. На оскъдната вечерна светлина вижда само силуета на мъж. Той ѝ нарежда да се обърне, да гледа в кръста и да моли за опрощение...

Елизабет затваря очи и започва да се моли...

Отново чух същия шум — като тихи стъпки, които приближават ли, приближават. Нещо се очерта в мрака, но този път не се обърнах.

... Децата си отиват последни. Те усещат, че става нещо лошо, нещо, което не бива да става, и все пак тръгват след Проповедника, който ги повежда към езерото. Там гробът е вече изкопан. Стоят с лице към водата. Послушни са. Малките винаги трябва да слушат, нали?

Коленичат за молитва, опират колене в мократа, разкаляна земя. Тежките дъски висят около вратовете им, възетата протриват нежната детска кожа. Наредено им е да държат ръцете притиснати в гърдите, с кръстосани палци, но Джеймс Джесъп протяга ръка и хваща тази на сестричката си. Тя се разплаква, а той стиска пръстите ѝ по-силно.

— Не плачи — казва ѝ Джеймс.

Над тях пада сянка.

— Не...

Усетих хлад върху дясната ръка. Обърнах се и го видях. Джеймс. Стоеше зад мен в сянката на жълтеникава бреза, поставил длан върху лакътя ми. Слънцето блестеше в единственото стъкло на очилата му. Вдясно минаха двама души с носилка, върху която имаше още една неголяма торба.

— Изнасят ви от тук, Джеймс — рекох тихо.

Той кимна и пристъпи още по-близо. Усетих студ в гърдите и по крака.

— Не болеше — рече ми. — Изведнъж притъмня и...

Добре поне, че не е боляло. Протегнах пръсти да го докосна, да му дам някакъв знак, но те не срещнаха нищо, само студен въздух.

Спогледахме се.

— Трябва вече да си ходя.

— Зная.

Единственото му око бе кафяво, в центъра проблясваха жълти искрици, наоколо бе тъмната луна на зеницата. Би трябвало да видя собственото си отражение в стъклото и може би в окото зад него, но не виждах нищо. Сякаш аз бях нереалният, аз бях фантомът, а Джеймс Джесъп бе съществото от плът и кръв, кожа и кости.

— Той казваше, че сме били лоши, но аз никога не съм бил лош. Винаги изпълнявах онова, което ми кажеха, винаги и точно до края.

Пусна ръката ми и студът сякаш се отдръпна. Тръгна назад, влезе сред дърветата, внимаваше да не закачи голите си колене в трънливите

храсти. Не исках да си отива.

Исках да говорим.

Да го прилаская.

Най-вече да разбере.

Високо го повиках по име. Той спря и се обърна.

— Виждал ли си Господарката на Лятото, Джеймс? — попитах аз и почувствах, че по бузата ми се търколи сълза, усетих солта в устата си.

Момчето кимна.

— Тя ме чака. Ще ме заведе при другите.

— Къде е тя, Джеймс?

Той вдигна ръка и посочи гората, сетне се обърна и продължи напред, навлезе в мрака и бавно изчезна там. Сякаш клоните го обгърнаха и повече не го видях.

[1] Полесражението, където войските на генерал Къстър са разбити от индианците през 1876 г. Доста противоречиво като историческо събитие. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

Потеглих към Уотървил — там трябваше да се видим с Ейнджъл и Луис, а ръката ми бе още като изтръпнала от допира с едно изгубено дете. Атмосферата при Сейнт Фройд ми бе подействала зле и потискащо. В ушите ми още звучеше дрезгавият лай на онези мелези като някакъв неземен хор оплаквани на езерните мъртвци. Не можех да прогоня от съзнанието си и картината на разкрития гроб, купчинките пръст, плющияция брезент, водата и старите кафяви кости. Но най-силно в паметта ми се бе запечатала последната сцена — гърбът на потъващия в гората Джеймс Джесъп — дълбоко, дълбоко в незнайните ѝ усои, където го чака една невидима жена в лятна рокля, за да го отведе... при другите.

Изведнъж почувствах дълбока благодарност за това, че има някой, който да го чака в мрака, за да не бъде в пътуването си сам.

Дали и мен някога ще ме чака някой?

В Уотървил паркирах пред една от сградите на пазарния център и зачаках. Мина цял час преди да се появи черният лексъс, който сви по главната улица и спря някъде в края. Видях Ейнджъл да излиза и спокойно да върви към пресечката на „Мейн“ и „Темпъл“, сетне да свива към задния двор на сградата на Братството. Там се огледа, увери се, че е чисто и продължи. Заклучих мустанга, пресрещнах Луис и тръгнахме по „Темпъл“ по следите на Ейнджъл. Той ни чакаше в сенките. Подаде и на двама ни по чифт ръкавици, на себе си вече си бе сложил. Дори бе успял и вратата да отвори.

— Май и Уотървил ще влезе в списъка на местата, където няма да се пенсионирам — отбеляза той дълбокомислено и влезе пръв. — Заедно с Богота и Бангладеш.

— Ще предам тъжните новини на Пенсионното — засмях се аз. — Там ще бъдат неутешими. Къде тогава ще се пенсионираш?

— Може би няма да доживея до пенсия.

— Хайде стига си плакал, човече — обади се Луис. — Давай да вършим работа.

Тръгнахме нагоре по облечените с тънка настилка стълби, докато стигнахме пред дървена врата с малка табела — „Братството“. Отдясно на рамката имаше звънец — в случай че някой си помисли да влиза тук като в Аврамов дом без знанието на г-ца Торанс в ролята на гладния ротвайлер. Извадих електрическото фенерче, на стъклото му бях налепил скоч лента, оставяйки процеп колкото десет цента. Осветих бравата, Ейнджъл посегна с неговия инструментариум и отвори за не повече от пет секунди. Ега ти ключалката. Светлините от улицата бяха достатъчни, за да видим къде сме — приемна с три пластмасови стола, дървено бюро с телефон на него и преса с попивателна, в единия ъгъл шкаф за документация, по стените — картини със съмнителен вкус, но пък съдържателни откъм вдъхновение: залези, гълъбчета и дечица.

Ейнджъл си поигра с ключалката на шкафа и след малко отвори и нея. В горното чекмедже имаше купчина брошурки с трактати с религиозно и друго съдържание — публикации на самото Братство и други институции, които то видимо одобрява. Заглавията? „Християнското семейство“, „Други раси, други правила“, „Хорските врагове“, „Еврейството: истината за богоизбраната раса“, „Абортите: убийство на бъдещето“, „Татко вече не ме обича: разводите и американското семейство“ и прочие и прочие.

— Яя, само глей тук — обади се Ейнджъл и ни подаде една от тях.

На нея с големи букви пишеше: „Природни закони, неестествено поведение: хомосексуализмът отравя Америка“.

— Може би са ти подушили афършейва, Ейнджъл — избудалках го аз. — Я виж в другите чекмеджета.

— Все същото — рече той, но все пак ги прерови набързо.

Сетне отвори вратата към вътрешния офис. Той бе по-елегантно обзаведен. Бюрото бе малко по-скъпо, зад него се кипреше стол, тапициран с имитация на кожа, встрани още две канапета в същия материал, помежду им — масичка за кафе. По стените висяха множество фотографии на Картър Парагон, сниман на различни мероприятия, все заобиколен от хора, които го гледат с предани овнешки очи. Тук слънцето не бе скъпило лъчите си: повечето снимки бяха избелели и пожълтели по краищата, навсякъде личеше стара прах,

дори си и миришеше на нея. В ъгъла под красиво разпятие стоеше още един канцеларски шкаф, само че далеч по-здрав и стабилен от онзи в приемната. Този път Ейнджъл го отвори чак на втория опит и веднага сбърчи вежди в изненада.

— Какво става? — попитах го, също изненадан.

— Виж сам — рече той.

Пристъпих, светнах с фенерчето. Бе съвсем празен, чекмеджетата потънали в прах. Само в най-долното имаше нещо: бутилка уиски и две чаши. Затворих го, нарочно отново отворих погорното: същият резултат — прах, прах и само прах, в дебел пласт.

— Това или е специална свещена прах — подхвърли Ейнджъл, — или тук няма нищо и никога не е имало.

— Даааа — рекох замислено. — Чиста работа — параван.

Както ми бе казала и Ейми — уотървилската им организация бе само маска — да заблуждава баламите. Другото Братство — онова с истинската сила — бе някъде на друго място.

— Но пък поне трябва да има някаква документация — замислих се аз.

— Сигурно онзи тип Парагон си я пази у дома — подсказа ми Ейнджъл.

Изгледах го замислено и попитах:

— Имаш ли си по-добра работа?

— По-добра от например да вляза някъде с взлом ли? — попита ме на свой ред той. — Честно да ти кажа, нямам. И още нещо — тази брава е била отваряна преди мен, и то насилствено — има следи. Не са големи, но все пак не е пипано чисто, казвам ти — аматорско изпълнение.

Заклучихме всичко както си беше и се изнесохме. На външната врата Ейнджъл се наведе над бравата и внимателно я освети.

— И тази е отваряна преди мен — отвън. Има пресни драскотини около ключалката, но не са мои, гарантирам — рече той. — Първия път не ги забелязах, защото не внимавах.

Какво да му кажа? Ясно бе, че не сме единствените, които се интересуват от документацията на Картър Парагон, пък вече знаех със сигурност, че не сме и единствените, тръгнали по следите на г-н Пъд. И Лестър Баргъс бе научил същото — в последните си мигове.

По-късно минахме бавно покрай къщата на Картър Парагон. Беше съвсем тихо, нищо особено не се виждаше. Оставихме колата доста по-надалеч, закътана извън пътя, под сянката на група борове. Обходихме оградата по цялата ѝ периферия, заобиколихме отзад, докато стигнахме до здраво залостена врата с всичките необходими такъми. Камери не се виждаха, но на бетонния стълб до портата имаше домофонно устройство. Същото бе монтирано и на предната врата. Прекачихме се през оградата. Първо Ейнджъл и аз, сетне Луис. Той се позабави, това донякъде ни изнерви. След малко се прехвърли като гимнастик и тупна на земята до нас. Огледа белите петна по черните си джинси и сви устни, но не каза нищо.

Огледахме, обиколихме, държахме се в сенките на околните дървета. Светлина имаше само в един прозорец — с пердета, на горния етаж, в източното изложение. Пред къщата бе паркирана същата синя таратайка, която бях видял и миналия път. Само че сега предният капак бе съвсем студен: тази вечер колата не бе палена. Красивия експлорър го нямаше. Пердетата бяха дръпнати внимателно, от край до край: не бе възможно да се надникне отвън.

— Какво предлагаш? — попита ме Ейнджъл.

— Дай да позвъним на вратата — отвърнах му аз.

— Мислех, че ми предложи да го взломираме — оплака се Ейнджъл, — а не да му бъзикаме електроинсталацията.

Аз обаче позвъних. Ейнджъл се дръпна назад и замръзна. Никой не отвори, не се обади. Изчаках повече от десетина секунди, пак натиснах звънеца. Спогледахме се, Ейнджъл се отправи към задната част на къщата. След минута и нещо се върна.

— Мисля, че трябва и вие да погледнете — рече той.

Тръгнахме след него обратно — натам, откъдето се бе върнал. Задната врата бе отворена. Влязохме в малка, евтино обзаведена кухничка. На пода бяха разпръснати стъкла — някой бе разбил едно от малките прозорчета на самата врата, за да се добере до вътрешното резе.

— Да разбирам ли, че почеркът не е твоят? — попитах Ейнджъл.

— Обидно е дори да питаш — нацупи се той.

Но Луис вече вадеше пистолета и аз последвах примера му. Огледах първите две стаи, през които минахме, но те си бяха направо

празни — никакви мебели, никакви картини по стените, никакви килими по подовете. В едната обаче имаше телевизор и видеокасетофон, а пред тях двойка стари кресла и паянтова масичка за кафе. Къщата сякаш бе празна. Единствено в предната стая намерихме нещо по-интересно: стотици и стотици книги и памфлети, видимо наскоро напъхани в готови за изнасяне кашони. Намерихме нелегални ръководства за терористични действия: как да се импровизира оръжие, инструкции за собственоръчно приготвени боеприпаси, детонатори и подходящи броячи, множество каталози на военни доставчици, доста литература за тайно проследяване. И прочие и прочие. В кашона точно до вратата имаше купчина наскоро фотокопирани, грубо подвързани томчета с надпис: „Божията армия“.

Това име се бе разчуло за пръв път през 1982 г., когато лекарят Ектор Зевалос, специалист по аборти, и съпругата му бяха отвлечени в Илинойс. Похитителите се бяха представили с точно същото прозвище: „Божията армия“. Така поне съобщи ФБР, което бе поело случая. Оттогава насам полицията редовно намираше визитки със същото име на десетки взривени или нападнати клиники, а пък анонимно публикуваното ръководство, което сега държах в ръка, видимо принадлежеше към най-гадния тип религиозен екстремизъм. Образно казано, нещо като „Готварска книга на анархиста“ или „Наръчник на религиозния фанатик“ — разбирай ненормалник. Как да взривим туй или онуй, ако е възможно и хора. За още по-голямата и нататъшна прослава на Всемогъщия Бог.

Луис обаче се загледа в нещо друго: също фотокопиран документ — само че списък. На него бяха посочени адреси на клиники за аборти, на заведения за лечение на СПИН, на лекари, които работят във въпросните, регистрационни номера на автомобилите на активисти на гражданските права, феминисти и прочие.

— Гледайте тук — мрачно посочи той с пръст. — Ето и името на Гордън Ийстман. Той е защитник на правата на гейовете. От Уисконсин.

— Това не ти е работа — поклати глава Ейнджъл. — Някои от тези хора продаваха вибратори в Алабама.

Премълчах, захвърлих брошурката, която държах, обратно в кашона.

— Тези хора са все едни и същи: продават хаос, проповядват насилие и смърт на всеки, който мрази някого и има пощенска кутия.

— Ама ние забравихме... — изведнъж ахна Ейнджъл.

Спогледахме се, вдигнахме очи към тавана и едновременно хукнахме нагоре по стълбището. Стаята, където светеше, бе крайната в коридора на втория етаж — откъм предната страна на къщата. Когато минахме покрай първата от поредицата врати, Луис рязко отвори с насочено навътре оръжие. Нямаше никой, само старо желязно легло и полуотворен куфар. В него зърнах мъжки дрехи. В съседните стаи нямаше абсолютно нищо.

— Този като че си е продал цялата покъщнина — изсумтя Луис.

— Само дето не са му одобрили стоката — мрачно откликна Ейнджъл.

Той бе избързал преди нас и вече стоеше до полуотворената врата на осветената стая, с отпуснат надолу пистолет.

Приближихме с Луис. Видяхме легло, отоплителна електрическа печка, по стената множество лавици от типа „Направи си сам“, отрупани с книжки с меки корици. И малък дрешник, в който висяха костюмите на Картър Парагон. Част от тях бяха разхвърляни и по леглото. Пред тоалетна масичка бе поставен дървен стол, негов близък стоеше малко встрани. Наблизо се мъдреше и портативен телевизор, невключен, с тъмен екран.

Картър Парагон бе на втория стол, по килима наоколо се стелеше локва кръв. Ръцете му бяха извити на гърба, закопчани с белезници. Бяха го били жестоко: едното око бе пръснато и изтекло, изглежда от пряк удар, лицето бе подпухнало, нашарено с белези, краката — събути, два от пръстите на десния — видимо счупени.

— Я вижте тук — посочи Ейнджъл към облегалката на стола.

Погледнах, преглътнах стъписан. Четири от ноктите бяха изскубнати. Протегнах ръка, опипах за пулс. Вягър работа. Нищо, само че тялото бе все още топло.

Главата на Картър Парагон висеше назад, лицето — насочено към тавана. Устата зееше разчекната, имаше доста съсирена кръв, а сред нея и нещо малко, кафяво. Извадих носната си кърпичка, наведох се и взех това нещо, за да го издигна към светлината. От него пролази струйка окървавена слюнка и капна на земята.

Беше отчупено късче от глинен съд. Керамика някаква може би.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Същата вечер тръгнахме за Скарбъро. Ейнджъл и Луис директно, аз се отбих за малко в Огъста. От обществен автомат набрах номера на „Портланд Прес Хералд“, помолих да ме свържат с новинарския отдел и съобщих на жената, която вдигна слушалката, че в къщата на Картър Парагон в Уотървил има труп, а полицията още не знае за него. Сетне затворих. Знаех какво ще стане. Най-малкото дежурната на „Хералд“ ще се обади на ченгетата, те на свой ред ще прескочат до дома на Парагон. Така поне избягвам възможността да попадна на осъвременена версия на 911, чиято компютърна техника ще засече откъде се обаждам и по дирите ми ще хукнат всички свободни патрулки или пък ще запише гласа ми и ще го пусне за идентификация на програмата РАКАЛ или някоя подобна. Сетне потеглих за у дома, като си мислех за Картър Парагон и за керамичното късче в устата му — послание за онзи, който го намери.

Когато се прибрах в Скарбъро и вкъщи, Ейнджъл и Луис вече се бяха настанили. Ейнджъл беше в банята и Бог само знаеше какво прави там.

— Хей! — издумках с юмрук по вратата. — Да не разхвърляш кое къде видиш. Рейчъл ще дойде, а аз съм чистил и подреждал специално заради нея.

Рейчъл мрази безредието. Тя от онези хора, които ужасно обичат непрекъснато да търкат и почистват. Дойде ли при мен в Скарбъро, незабавно облича престилка, слага гумени ръкавици и с парцал в ръката тръгва да оглежда къщата със съсредоточена и целенасочена физиономия.

— Ама тя ли ти чисти? — бе попитал веднъж Ейнджъл с удивена физиономия, като че ставаше дума за жертвоприношение на кози или женски голф. — Аз моята стая не си чистя, камо ли някоя чужда!

— Аз не съм ѝ чужд, Ейнджъл — търпеливо му бях обяснил.

— Хайде стига бе! Като става дума за бани и тоалетни — всеки на всеки му е чужд — бе възразил той.

Луис обаче бе в кухнята и вадеше съдържанието на хладилника, като най-внимателно проверяваше датата за годност на хранителните продукти.

— По дяволите, ти кльопачката на разпродажби ли я купуваш?
— язвително ме запита той.

Изгледах го и вдигнах телефона да поръчам пица. Настаняването им у дома май не бе чак толкоз готина идея.

— Кой е този тип? — попита Луис по-късно, когато бяхме на масата в очакване на пицата и разисквахме намереното керамично парченце.

— Ал Зи ми каза, че го наричали Голем, както в еврейския фолклорен епос, а бащата на Епстайн го потвърди. Само това знам. Ти чувал ли си за него?

Черният великан поклати глава.

— Тц, но звучи гот. Във всеки случай или е много печен, или просто аматьор. На новациите винаги им върви.

— Да бе, ти защо си нямаш такова готино име? — изтърси Ейнджъл.

— Хей, Луис лошо име ли е?

— Не е, ама ако си френски крал! Дали е успял да изкопчи нещо от Парагон?

— На френски се произнася Луи — търпеливо възрази Луис.

— Ти не видя ли как изглеждаше? — сопнах се аз. — Все едно че го е удрял влак. Парагон сигурно му е разказал всичко, което може да си спомни още от училището насам.

— Значи този Голем знае повече от нас, а?

— Всички други знаят повече от нас.

Отвън се чу шумът на автомобилен двигател.

— Пицата идва — рекох и ги изгледах.

Никой не посегна към джоба, значи пак бе мой ред.

— Аз ще платя — рекох и тръгнах към вратата.

Отворих, взех двете големи кутии и докато плащах, момчето тихо рече:

— Вижте, не желая да ви плаша, но ей там има един скрит човек. Струва ми се, че следи къщата.

— Къде е? — прошепнах, без да се оглеждам.

— Зад дясното ми рамо — всред дърветата.

— Благодаря. Не гледай към него, просто се качвай на колата и заминавай — рекох и му пуснах десетарка отгоре.

Момчето кимна и точно така постъпи. Аз се почесах небрежно, вдигнах лице към небето, сетне крадешком хвърлих обзорен поглед към периферията на градината. Смрачаваше се, а сред дърветата леко белееше нещо — нечие лице. Прибрах се в коридора, оставих пиците и извадих пистолета, като тихичко рекох през рамо.

— Хей, момчета, имаме си гости.

Сетне излязох на верандата с отпусната ръка — патлака в нея. След мен тръгна Ейнджъл, извадил своя глок. Луис изчезна, но отлично знаех, че вече се е измъкнал през задния вход и обхожда незнайния посетител. Бавно слязох от верандата и пристъпих в градината. Не бързах, исках по-добре да огледам непознатия. Ето го! Гол скалп, бледолико лице, тънки устни почти като черти, черни очи. Не се крие, стои на място, отпуснал свободно ръце встрани — да се види, че са празни. Черен костюм, бяла риза, черна вратовръзка, а отгоре дълго палто. Също черно. Във всяко отношение приличаше на човека, който бе отнесъл Лестър Баргъс, а вероятно и Картър Парагон.

— Кой е тоя? — прошепна Ейнджъл зад мен.

— Предполагам онзи с готиното име.

Наведох се, оставих пистолета на земята и тръгнах към него.

— Птицо! — изсъска отзад Ейнджъл, а в гласа му затрептя напрежение и притеснение.

Искаше да ме предупреди да не рискувам излишно.

— На моя собственост е и го знае — рекох през рамо. — Дошъл е да ни каже нещо и иска да го направи лице в лице.

— Тогава мини вдясно, мамка му... — сопна се Ейнджъл. — Ако понечи да вади, да мога да го перфорирам...

— Благодаря, няма нужда — рекох, но за всеки случай се дръпнах вдясно, за да има чисто поле за огън.

Когато се приближих на около два метра, онзи вдигна ръка.

— Достатъчно, г-н Паркър — рече спокойно, а в гласа му звучаха странни за английския съгласни — може би от европейски езици. — Предлагам и вашият приятел встрани да остане на място. Не съм дошъл тук, с цел да ви навредя.

— Луис! — извиках високо. — Всичко е окей!

От дърветата вляво, недалеч от нас, се отдели тъмна фигура. Луис не свали оръжието, но спря, където беше.

Светлината не бе особено добра, но лицето на посетителя ярко изпъкваше, удивително бяло. По устните и бузите друг цвят сякаш нямаше, само под очите — две ивици в малко по-тъмен, възсинкав и безжизнен тон. Като се има предвид отсъствието на всякакви косми по лицето, то изглеждаше като восъчно и незавършено. По скалпа имаше стари и дълбоки белези, както и по местата, където би трябвало да са веждите му. Забелязах още нещо: лицето бе сухо, кожата бе напукана и се белеше на места като на влечуго, което си сменя кожата.

— Кой сте вие? — попитах.

— Мисля, че знаете.

— Голем, така ли?

Очаквах да кимне, дори може би да се усмихне, но вместо това мъжът каза:

— Голем е просто мит, г-н Паркър. Вие в митове вярвате ли?

— В миналото съм ги пренебрегвал и омаловажавал. Случвало се е да бъркам. Днес се опитвам да бъда напълно обективен и открит за всичко. Защо убихте Картър Парагон?

— Въпросът всъщност трябва да бъде поставен иначе, г-н Паркър. Защо го притиснах ли? По същата причина, по която вие се явихте в дома му един час по-късно. За да разберете какво знае той. Смъртта му бе следствие, а не предварителна цел.

— Но и Баргъс убихте.

— Г-н Баргъс снабдяваше с оръжие зли люде — просто отвърна мъжът. — Но вече няма да го прави.

— Бил е невъоръжен.

— И равинът е бил невъоръжен.

Всъщност този Голем не произнесе думата равин, а gabbe, като юдейската.

— Око за око, а? — рекох аз.

— Може би. Но и за вас зная нещичко, г-н Паркър. Не мисля, че сте в позиция да ме съдите.

— Съвсем не ви съдя. Лестър Баргъс си беше боклук и на никого няма да липсва, но в миналото си научих, че хора, които налитат на

невъоръжени, не са особено придирчиви в това, кого убиват. Ето за това става дума.

— Ще повторя. Не възнамерявам да посягам на вас или на приятелите ви. Онзи, когото търся, се казва Пъд. Мисля, че знаете за него.

— Срецали сме се.

— Знаете ли къде е сега?

За пръв път от началото на разговора в гласа му се появи някаква емоция. Хрумна ми, че Парагон си е отишъл, преди да успее да му каже всичко, или просто защото не е бил в състояние — тъй като не е знаел къде е бърлогата на Пъд.

— Все още не. Но възнамерявам да науча.

— Тогава моите и вашите намерения могат да се сблъскат.

— А може би и двамата имаме една и съща цел? — подхвърлих му аз.

— Не, г-н Паркър, нямаме. Вашето е някакъв си морален кръстоносен поход, рицарски изпълнения. А онези, които ме помолиха да свърша работата, имат далеч по-специфични намерения.

— Отмъщение например?

— Върша само онова, което се изисква от мен — отвърна бледоликият. — Нищо повече.

Гласът му бе дълбок, думите сякаш ехтяха в самия него, като че бе същество кухо, без съдържание, само форма.

— Тук съм с определено послание. Не заставайте между мен и онзи човек. Ако го направите, ще бъда принуден да действам и срещу вас.

— Това ми звучи като заплаха.

Изобщо дори и не усетих движението. Ето го — стоеше там, срещу мен, само преди по-малко от секунда. Кога прескочи двата метра? В следващия миг вече бе на милиметър от мен, притиснал деринджър в гърлото ми, двете цеви с големите дула насочени нагоре — към мозъка. От мрака вляво леко светна червената светлинка на Луисовия лазерен мерник. Опитваше се да намери удобна позиция за стрелба. Но му пречеше собственото ми тяло, а самият Голем бе целият в черно и почти се сливаше с падащия мрак.

— Кажете им да се разкарат, г-н Паркър — прошепна той, навел глава зад моята. — Искам да ме съпроводите до колата. Имате две

секунди.

Незабавно им повторих думите му и Луис изключи лазерния прицел. Голем ме помъкна през дърветата, като внимателно насочваше стъпките ми. Ръкавът на палтото му се бе повдигнал и виждах началото на тъмна поредица цифри. Досуц като на жертвите от концентрационните лагери. Сигурно е бил там, оцелял някак си. Познавах подобни случаи. С тази неопределена възраст и странното лице. Чак сега видях, че и пръстите му не са редовни — кожа и плът на върховете им нямаше — те сякаш се бяха свили навътре и на тяхно място имаше хлътнали, закривени белези. Огън, досетих се аз. Това може да го направи само огънят. Чак сега загрях, че някъде е бил здраво обгорен. Високата температура му е отнела косата, веждите, отпечатъците на пръстите, нормалната човешка кожа и вид. Просто ги е стопила.

Как от глина създавате керамичен демон^[1]?

Като го изпечете в пещ, разбира се.

Стигнахме до колата му, накара ме да застана пред вратата с опрян в гърба пистолет, докато той внимателно се намести на шофьорската седалка.

— Помнете, г-н Паркър — повтори той отчетливо. — Не се бъркайте в моите работи.

Сетне запали и с ниско наведена глава отпраши с пълна газ.

Ейнджъл и Луис излязоха от дърветата. Усетих, че целият треперя. Поставих пръсти на гърлото си — веднага напипах отпечатъците на двете дула. Бяха доста дълбоки.

— Нямаше да успеете да го ударите, преди да ме е убил, нали? — попитах и леко заекнах.

Луис помисли секунда-две.

— Вероятно не. Не и смъртоносно. Ти как мислиш, дали от него щеше да протече кръв?

— Не. Най-много да се разпука.

— Какво ще правим? — попита Ейнджъл и усетих безпокойството в гласа му.

— Ще вечеряме — рекох смело, макар и да не бях сигурен дали стомахът ми изобщо е в състояние да приеме нещо.

Тръгнахме назад към къщата.

— Момче, момче — процеди Луис. — Ти наистина непрестанно попадаш на най-колоритните типове, а?

— Да, бе, да — прошепнах. — Самата истина говориш, Луис.

Пресякохме градината, взех си пистолета и тогава чухме шума на идващата кола. Тя влезе в двора със сравнително висока скорост и фаровете ѝ ни заслепиха — извърнати, приклекли, с насочени пистолети и широко отворени очи.

Шофьорът угаси фаровете и докато примигвахме, вратата се отвори и се чу приятно ироничният глас на Рейчъл Улф:

— Прекалено много кафета пиете, момчета. Трябва да се озаптите малко — превъзбудени сте.

Похапнахме, Рейчъл влезе в банята да вземе бърз душ. Ейнджъл седеше до прозореца, пиеше бира, Луис на масата пък допиваше бутилката бяло вино. Бе „Флагстоун Совиньон“ от нов производител в Кейптаун. Луис си поръчваше по два кашона — бяло и червено — два пъти годишно и сега бе донесъл със себе си няколко бутилки. По време на вечерята той и Рейчъл цъкаха и се облизваха, отпиваха на малки глътки и го хвалеха, сякаш те го бяха правили.

— След като си частно ченге, защо си нямаш офис? — обади се по едно време Ейнджъл.

— Не мога да си позволя офис — отвърнах. — Ще трябва да продам къщата, а сетне да спя на бюрото в него.

— Няма да е голяма разликата — заяде се той. — И тук не е много по-комфортно. Освен това не знаеш ли, че има и крадци?

— За кои крадци говориш? Изобщо или за този в кухнята?

— Изобщо — смръщи се той.

— Тук няма кой знае какви ценности за крадене.

— Точно това имам предвид. Не мислиш ли за ефекта на това голямо празно място върху някой човек, който си направи труда да влезе с взлом и надежди, а? И да се молиш да не страда от агорафобия^[2], че може и под съд да те даде.

— Ти какъв си, бе? Да не си от профсъюза на крадците, а?

— А, не — аз съм просто муха на стената. Една от многото в твоята кухня, като гледам наоколо.

— Какво се бързикаш? Какво искаш?

— Каквото съм искал винаги. Имаш нужда от другарче.

— Тъкмо смятах да си взема куче.

— Аз не това имах предвид и ти си го знаеш. Докога мислиш да я държиш на разстояние, а? Докато стане някоя беля ли? Ти да не мислиш, че ще ви заровят един до друг, че да си държите ръцете под земята?

— Тц, тц, тц, Ейнджъл, подбирай си приказките — обади се Луис, сетне и той ме захвана: — Шансът идва само веднъж, човече. Не е като да ти чука на вратата сто пъти, пък сетне да остави бележка ти да го потърсиш, когато сметнеш, че си готов.

Тогавя се чу шляпането на боси крака и на вратата застана Рейчъл, със сешоар в ръка. Луис ме изгледа продължително, допи чашата и се изправи.

— За мен е време да си лягам — рече той и кимна на Ейнджъл. — И на теб също.

Целуна Рейчъл по бузата и излезе, последван от Ейнджъл, който подхвърли през рамо:

— И да не стоите до късно, да се мляскате и да си държите ръцете, хей! Рано да си лягате!

— Брей, брей, брей, какви сватовници само — изпъшках аз, когато се изнесоха и шумът на колата им заглъхна. — Ще имаш какво да разправяш на внуците, Рейчъл.

Тя мигом ме изгледа подозрително дали не я будалкам и изведнъж си показа ноктите.

— Ти ли нае онези хора в Бостън да ходят подир мен, а?

— Че ти как ги позна? — сепнах се аз, наистина впечатлен — брех да му се не види!

— Ами през цялото време съм внимавала. Обадих се на едни приятели да проверят регистрационните им номера, когато се сменяха. Единият ме изпрати чак до тук — почти до твоя двор.

Брат й на Рейчъл бе полицаи навремето, загинал нелепо преди години. А тя все още имаше много познати и приятели из най-различни участъци и служби.

— Безпокоях се за теб и...

— Изрично ти казах, че не желая непрекъснато да мислиш, че трябва да ме защитаваш и прочие — рече тя и в гласа ѝ се появи опасна фалцетна нотка.

— Рейчъл — рекох примирително. — Онези хора са извънредно опасни. Примерно и за Ейнджъл съм се страхувал, но той носи оръжие и е много печен. А ти какво би направила, ако някой внезапно те нападне, кажи ми? Чинии ли ще мяташ по него, само ми кажи?

— Трябваше да ми кажеш — ей така! — извика тя и силно плесна с длан по масата, а в очите ѝ блесна истински гняв.

— Ако ти бях казал, ти щеше ли да се примириш, а? Обичам те, Рейчъл, ама и ти си едно упорито магаре, в състояние си да вземеш титлата на Първи инат!

Яростта в очите ѝ поутихна, а юмручето ѝ на масата остана свито. Все пак напрежението започна да спада.

— Как ще се съберем заедно, като ти непрекъснато се опасяваш да не ме загубиш? — попита тя след малко и сега гласът ѝ бе почовешки.

Помислих за мъртъвците от Сейнт Фройд, застанали на онази тясна улица в Портланд. За Джеймс Джесъп и онази наведена над него грациозна фигура — Господарката на Лятото. Бях я виждал и преди — в метрото, пред къщата ми в Скарбъро, и още: отразена в кухненския прозорец, но когато се бях обърнал, зад мен нямаше никой. Седнал в „Чъмлис“ преди няколко дни, замислен за стари събития, бях решил, че е възможно с миналото да се погодим и примирим. Но то бе преди да зърна набучената на дървото глава на Мики Шайн, преди Джеймс Джесъп да излезе от онази тъмна гора и да постави ръка върху моята. Но как да въведа Рейчъл в този свят на мъртъвци, а?

— С мъртвите не мога да се състезавам — обади се тя неочаквано, сякаш прочете мислите ми.

— Но аз не това искам от теб.

— Не е въпросът в това какво искаш и какво не — рече тя, седнала срещу мен, подпряла брадичка на ръка, тъжна и някак далечна.

— Опитвам се, Рейчъл — рекох отчаяно.

— Зная, зная. Усещам го.

— Обичам те. Искам да съм с теб.

— Но как? — прошепна тя и наведе глава. — През някой уикенд в Бостън, друг — тук?

— Ами нека да бъде само тук.

Рейчъл вдигна очи към моите, сякаш несигурна дали бе чула добре.

— Сериозно говоря.

— Кога? Когато одъртея ли?

— Може и тогава.

Тя игриво ме плесна по ръката, аз протегнах ръка и я погалих по косата. Напрежението изчезна и тя се усмихна.

— Ще го направим — обещах ѝ аз и усетих, че тя кима с глава. — По-скоро рано, отколкото късно, нали? Обещавам.

— Трябва, Паркър — обади се тя, но толкова тихо, сякаш говореха мислите ѝ.

Прегърнах я, тя замря в прегръдките ми, но усещах, че остана нещо неизказано — тя просто имаше нещо наум.

— Каква порода куче искаше да си вземеш? — попита неочаквано и топлината на тялото ѝ премина и в моето.

Усмихнах се — сигурно бе чула целия разговор с Ейнджъл и Луис. Вероятно онези двамата се бяха наговорили.

— Не съм решил. Надявах се да си изберем заедно.

— Така постъпват двойките.

— И ние сме двойка.

— Ама не и истинска.

— Не, разбира се. Иначе Луис няма да ни прости.

Това я разсмя. Целунах я, тя също. Миналото и бъдещето избледняха нейде далеч като отхвърлени кредитори и ни остана само краткотрайната, мимолетна красота на мига. Същата нощ я притисках до себе си, тя спеше, а аз се опитвах да си представя бъдещето ни заедно. Нещо не се получи, в мислите ми имаше смущения като в радиопредаване. А когато се събудих, юмрукът ми бе стиснат, сякаш в сънищата си бях получил някакъв много ценен подарък и сега отказвах да го пусна.

[1] Според юдейския фолклор Голем е направен от глина и изпечен. — Б.пр. ↑

[2] Психоза, която поражда страх от публични места, от големи празни пространства. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

Лежах до Рейчъл и се вслушвах в гласчетата на мухоловите високо в околните дървета. Престоят им в Нова Англия ще бъде кратичък — прелетели са вероятно миналата седмица, до края на септември ще са си отишли, но пък ако успеят да избягнат атаките на бухалите и ястребите, хубавичко ще натъпчат жълтеникавите си коремчета с разни насекоми, чиито популации точно сега експлозивно растат. В градината се чува жуженето на първите едри конски мухи, зелените им очички жадно святкат. Скоро ще се навъдят какви ли още не буболечки, листни въшки, мравки, скакалци, кърлежи. А над съседните заблатени местности ще се извият рояци гладни и жадни комари.

За птиците храна ще има до насита, а и за паяците също...

До мен Рейчъл тихичко замърмори насън, усещах топлината ѝ върху стомаха, линията на гръбнака ѝ под бялата кожа като камениста пътечка, покрита с току-що паднал сняг. Надигнах се лекичко, за да погледна лицето ѝ. Кичури червена коса се пилееха по него и по възглавницата, между устните ѝ също. Внимателно ги отместих и неволно я погалих. Тя се усмихна с все още затворени очи, а пръстите ѝ игриво полазиха по бедрото ми. Нежно целунах кожата зад ухото ѝ, тя изви глава и откри към мен белоснежния врат — чак до раменете и до малката вдлъбнатина на гърлото. Тялото ѝ се изви и тя се притисна към мен, а всичките ми мисли се изгубиха в топлина, слънчеви лъчи и птиче песнопение отвън.

Преваляше пладне, когато оставих Рейчъл да си пее в банята и тръгнах да купувам кифлички и мляко. Усещах тежината на смит и уестъна в кобура под мишката, а заедно с нея дойдоха и неприятните мисли: колко бързо се бях върнал назад — към старата рутина да се въоръжавам, преди да напусна къщата, та дори и когато отивам до магазина за най-дребни покупки.

Днес се надявах на всяка цена да открия Марси Бекър. Досега обстоятелствата ме бяха отклонявали от тази задача, но пък все повече се убеждавах, че тя ще се окаже ключът към събитията в нощта на кончината на Грейс Пелтие. И още един елемент от по-голямата картина, чиито измерения вече започвах да съзирам. Оцелял бе Фокнър, или поне нещо от него. Той, с нечия помощ, бе избил Баптистите от Арустук, включително и собствената си съпруга, сетне се бе скрил, за да се появи по-късно, прикрит в сянката на организацията, известна като Братството. Парагон се бе оказал сако обикновен параван, при това и баламурник. Зад истинското Братство стоеше лично Фокнър, той бе скритата в сенките плът и кръв, а Пъд бе неговият меч.

Спрях в градината, взех плика с купените продукти от съседната седалка и тръгнах към къщата. Все още пренареждах мислите си, преценявах възможностите, когато посегнах към дръжката на вратата. Отворих я, а течението завъртя и вдигна във въздуха нещо бяло.

Беше обвивка от бучки захар.

Рейчъл бе в началото на коридора, Пъд я бе хванал за рамото и я тикаше навътре — в самата кухня. В устата ѝ бе натикал шалче, а ръцете ѝ бяха завързани на гърба.

Видя ме, извъртя се зад нея и застина.

Пуснах плика на пода, посегнах към пистолета. В същия миг Рейчъл се изви в ръцете на Пъд и с отривисто, светкавично движение заби глава в лицето му. Мисля, че го намери в носа, доста сполучливо. Той залитна назад и замахна към нея — с опакото на ръката. Пръстите ми бяха вече на дръжката на пистолета, когато нещо твърдо ме тресна в слепоочието и аз се свлякох, а в очите ми блесна огненобяла светлина. Усетих ръцете по мен, сетне оръжието ми вече го нямаше, а по разляното мляко заблестяха алени капки. Опитах се да стана, но дланите ми се плъзнаха по мокрия под, краката ми бяха необичайно тежки и непохватни. С мъка надигнах глава и видях юмрука на Пъд, сипеше удари по главата на Рейчъл, която също политна към пода. По лицето и по ръката му имаше кръв. Отново нещо тежко се стовари върху бедната ми глава, усетих и трети удар и сетне нищо не помня. Поне за доста дълго време.

Дойдох в съзнание бавно, постепенно — на етапи, на етапи или поне така ми се струваше — като че газя през гъста, червена течност. Смътно усещах, че Рейчъл седи на кухненски стол до масата, все още облечена в бялата памучна роба. Постепенно очите ми се избистриха и видях зъбите ѝ, прозиращи зад напъханото в устата ѝ шалче, а ръцете ѝ бяха все така закопчани на гърба. На челото имаше кръв, на бузата одрано, окото — посинено. Кръвта бе потекла надолу, за да стигне до шалчето. Гледаше ме втрещено и неистово, сетне очите ѝ заиграха надясно, тя се опита да поклати глава, сякаш да ми каже нещо. Понечих да повдигна глава, но някой отново ме удари, пак загубих съзнание.

Известно време се носех в някакво мъгляво течение, в странно неведение, от време на време, изглежда, закачах и контактувах с реалността, после отново ме унасяше. Ръцете ми бяха завързани, но поотделно — изглежда, с жица, бяха ме поставили седнал на стол. Опитам ли да ги помръдна, боли — жицата бе затегната. Главата ме цепеше ужасно, в очите ми май имаше кръв. Като през мъгла чух нечий глас:

— Значи това е мъжът?

Стори ми се, че принадлежеше на много възрастен човек, хриптящ, въздрезгав и слаб. Като запис, идващ от старо радио. Пак се опитах да повдигна глава и този път забелязах някакво движение в сенките на дългия коридор: гърбава фигура, приведена, в черно. До нея имаше друга — по-висока. Реших, че може би е на жена.

— Мисля, че вече трябва да си тръгваш — рече мъжки глас и незабавно разпознах внимателната, уравновесена ритмика на говора. Г-н Пъд.

— Предпочитам да остана — рече фигурата и този път гласът прозвуча съвсем близо. — Нали знаеш, че много обичам да те гледам, когато работиш.

В същото време усетих нечий пръсти по брадата, замириса ми на солена вода и кожа. Усетих и дъха му. Вонеше на гнило, сякаш се разлага нещо вътре в него. Направих опит да отворя очи, но стаята се завъртя с шеметна бързина и ми прилоша, затова ги затворих. Но чувствах присъствието, пръстите, които ме опипват, като че търсят костта под кожата. Сетне ръката се премести върху рамото, по ръцете, по дланите.

— Не — отвърна гласът на Пъд. — Никак не бе разумно да идваш. И то точно днес. Трябва да тръгваш.

Чух или почувствах как другият въздъхна или издиша — мъчително, тежко. Сетне:

— Той ги вижда, знаеш — прозвуча старческият глас. — Вижда ги... просто го усещам, то се излъчва от него. Този е необичаен човек, измъчен човек...

— Ще прекъснем мъките му — веднъж и завинаги.

— И нашите — рече старият. — Има силни, здрави кости.

Не повреждай пръстите или ръцете. Искам ги.

— А жената?

— Прави каквото трябва, но едно обещание да я пощадим може да направи този мъж — любовника ѝ — по-отстъпчив.

— И ако умре...?

— Има прекрасна кожа — мога да я използвам.

— Каква част? — попита Пъд.

Настъпи мълчание.

— Цялата — рече гласът след известно време.

Чух стъпки около мен. Червената пелена пред очите ми бавно се вдигаше. Мигах, очите ми сълзяха и може би кръвта постепенно се разнасяше. Сега видях онази странна, безименна жена с обезобразения врат. Гледаше ме с присвити очи, в тях имаше омраза. Чиста и ярка. Докосна врата ми с пръсти. Потреперих.

— Хайде, тръгвайте — нареди Пъд и тя се поколеба за миг, сетне се отдалечи с видимо съжаление.

Сля се със сенките покрай стената, сетне забелязах две фигури, които излязоха през предната врата и пристъпиха на верандата. Опитах се да ги проследя докрай, но шамар по бузата ми даде да разбера, че това е нежелателно. И тогава в пространството, което можех да следя с очи, се появи още една — нова фигура. Жена, облечена в син пуловер и панталони, с разпусната по раменете коса.

— О, госпожице Торанс — рекох с мъка, — надявам се, че преди да умре, Парагон ви е написал препоръки, а? Ще трябва да си дирите нова работа, нали?

Много говорех. Удари ме по тила. Не беше силно. Нямаше и нужда. Ръката ѝ попадна точно на същото място, където бяха попадали и предните удари. Болката, знаете, има пряко цветово измерение. В

нощното небе блеснаха бели светкавици, чак ми призля. Свят ми се виеше, главата ми падна на гърдите, нямах сила да я повдигна, повръщаше ми се, но и това не можех да направя. От двора долетя звукът на потегляща кола, сетне усетих движение пред себе си и на пода отпред се появиха кафяви обувки. Сега главата ми сякаш сама се вдигна, за да проследи краката и крачолите, сетне колана и хлабавите на кръста също кафяви панталони, кафявото сако и накрая черните очи на г-н Пъд, с надвисналите отгоре им гънки плът.

Изглеждаше далеч по-зле в сравнение с последния път, когато се бяхме срещнали. Останките от дясното му ухо бяха прикрити под марля, удареният от Рейчъл нос се бе подул и посинял, а около ноздрите все още имаше следи от кръв.

— Добре дошли отново, сър — рече той и се усмихна. — Наистина, добре дошли!

Насочи към Рейчъл облечената си в ръкавица ръка.

— Докато вие поспяхте, се наложи да се позабавляваме сами, но пък не мисля, че вашата курва има кой знае какво да ни каже. От друга страна, си мисля, г-н Паркър, че вие знаете далеч повече, да. Далеч повече.

Отстъпи и се приближи до Рейчъл. Застана над нея и с рязко, внезапно движение разкъса ръкава на робата. Откри се бялата кожа на рамото и ръката, тук-таме напръскана с мънички лунички. Сега чак забелязах, че Торанс е застанала пред мен и леко вдясно, в ръка държи насочен към мен пистолет „Кар К9“, собственият ми смит и уестън лежи на масата в кобура, а останките от клетъчния ми телефон се търкаля разпръснати по пода, кабелът на кухненския телефон е отскубнат от розетката.

— Както знаете, г-н Паркър — започна Пъд, — ние търсим нещо. Нещо, което ни бе отнето от г-ца Пелтие. Тази вещ, значи, все още липсва. Също както и, така поне мислим, пътникът, който може би е бил в колата заедно с госпожица Пелтие малко преди смъртта ѝ. Допускаме, че може би в тази личност се намира търсената от нас вещ. Бих желал да ни кажете кое е това лице, за да можем да си възвърнем загубеното. Нужно ми е също да ми разкажете всичко, което е станало между вас и покойния господин Ал Зи, какво сте си говорили, както с него, така и с господин Мерсие преди две вечери. А, и всичко, което знаете за човека, който уби г-н Парагон.

Не отговорих. Пъд изчака около трийсетина секунди, сетне въздъхна.

— Зная, зная, че сте извънредно упорит човек. Мисля си, че дори сте готов да умрете, но не и да ми отговорите на въпросите. Признавам — вероятно това е много похвално качество. Да си дадете живота, за да запазите нечий друг. Браво! И в известен смисъл това ни води точно на темата. В крайна сметка всички ние сме плод на саможертвата на един човек, нали? А вие ще умрете, г-н Паркър, бъдете сигурен в това. Независимо дали ми кажете нещо или не. Вашият живот е към края си.

Наведе се над Рейчъл, стисна брадичката ѝ в ръка и насила изви главата ѝ към мен.

— Въпросът, г-н Паркър, е дали сте готов да пожертвате и чужд живот, за да защитите приятелката на Грейс Пелтие? Или пък да подхраните налудничавото си рицарство? Ето това се пита в задачата, в това е истинската проверка: колко чужди живота струва тази ваша тайна? Познавате ли въпросното лице? Жена е, нали? Признайте си! Не сте я срещали може би? Е, кажете ми сега: може ли една непозната да струва за вас повече от живота на тази жена тук? И изобщо имате ли право да зарежете госпожица Улф на произвола на съдбата, за да останете верен на вашите си принципи?

Пусна брадичката на Рейчъл и сви рамене.

— Това са трудни въпроси, г-н Паркър, съзнавам това. Но пък бъдете сигурен, че скоро ще си имаме отговори на всичко.

Наведе се и от пода взе голяма пластмасова кутия, в която имаше пробити множество дупчици. Постави я на масата до неговата берета, после я извърна и я отвори така, че да мога да виждам вътрешността. Тя съдържаше пет пластмасови контейнерчета. Трите бяха дълги поне по десетина сантиметра, другите две — по-малки, от типа шишенца за подправки или билки, сега приспособени за неговите си цели.

Извади две от последните — с перфорирани капачки. И в двете веднага забелязах неголемите членестоноги същества, които вече опипваха стъклото с многото си крака. Пъд остави едното на масата, сетне пристъпи към мен с другото в ръка — хванал го внимателно между палеца и показалеца, за да видя по-добре съдържанието.

— Разпознавате ли го? — попита ме любезно.

Зад стъклото кафявият отшелник се изправи на няколко от крачетата и се откри познатият ми корем, сетне се плъзна назад,

другите крачка зашариха по стената, а върху цефалоторакса зърнах за миг типичния, подобен на леко удължена цигулка, знак, който дава на този вид едно от нарицателните прозвища.

— Някои хора го наричат отшелник, г-н Паркър. *Loxosceles reclusa*. Казах му вече какво направихте с братята и сестрите му в пощенската кутия. Убеден съм, че не му е харесало. Живи да ги изгорите! Не е спортменско, г-н Паркър, ама съвсем не е!

Поднесе шишенцето към лицето ми и внимателно го разклати. Паякът вътре инстинктивно се наежи, пипалата му се източиха напред.

— Някои хора твърдят, че отшелниците са гадни, отровни арахниди, аз пък се възхищавам от тях. Най-напред от агресивността им. Забележителни са в това отношение! Понякога им подхвърлям черни вдовички... хм, да се чуди просто човек как добре си похапват от тях, да. Но пък най-интересното нещо е отровата.

Очите му проблеснаха под надвисналата над тях кожа, долових лека миризма — неприятна, химическа, като че при възбуда и неговото тяло отделя някакви токсини.

— Отровата, която използва при нападение на хора, не е същата, с която парализира и убива пляквата си от насекоми. В нея има един допълнителен компонент — специфичен токсин. Като че това мъничко същество познава, по-точно разпознава хората, да. Всъщност винаги ги е разпознавало и си е изработило оръжие против нас. Оръжие с голяма и неприятна сила, знаете.

Отстъпи и отново се доближи до Рейчъл, като допря бурканчето до бузата ѝ. Тя рязко отдръпна глава; забелязах, че се разтрепери силно, от очите ѝ шурнаха сълзи. Сега потръпнаха пък ноздрите на г-н Пъд, като че подушваше страха и отвращението ѝ.

Но сетне тя погледна към мен и съвсем леко поклати глава.

— Отровата причинява некроза. Механизмът е прост, г-н Паркър, белите кръвни телца се обръщат срещу собствения си организъм. Кожата се подува, подпухва, сетне започва да гние, а организъмът просто няма сила да се бори с този процес. Някои хора страдат ужасно. Дори умират. Чувал съм за едного, който направо починал — час след ухапванията. Удивително, нали? Такова мъничко същество, а причинява такива страдания, нали? На покойния г-н Шайн му позволих да се запознае най-интимно с тяхното естество. Жалко, че не успя да ви разкаже, преди да умре.

Други пък са като имунизирани срещу отровата. Не им действа, знаете. Изобщо. И ето този факт ни дава основание за един интересен тест. И ако не кажете онова, което ми е нужно, ще го приложам на вашата курва. На кожата ѝ по-точно. Тя вероятно дори и няма да усети ужилването. А ние пък ще изчакаме малко. За да свърши работа, съответната противоотрова трябва да се инжектира в разстояние на половин час. Ако откажете да сътрудничите, боя се, че ще останем тук много повече от това време. Ще започнем с ръцете, сетне ще преминем към лицето и накрая — към гърдите. Ако и това не успее да ви разчувства, ще прибегнем до помощта и на други мои питомци. Тук имам и черна вдовица, знаете. А и пясъчен южноафрикански паяк, към когото съм особено привързан. Тя ще успее да го поеме и в устата си — преди да умре, разбира се.

Сега пък разклати бурканчето в посока към мен.

— За последен път, г-н Паркър, кой е бил вторият пътник и къде се намира сега тя или респективно той?

— Не зная — отвърнах. — Честно, все още не съм успял да стигна до въпросното лице.

— Не ви вярвам — отсече Пъд и бавно, бавно започна да отвива капачето на шишенцето.

Извих се в стола, напрегнах сили, когато го доближи до лицето на Рейчъл. Пъд разгълкува движението ми като признак на слабост и възбудата му като че нарасна. Само че не беше стопроцентово прав. Столовете у дома са доволно стари. Били са чупени и поправяни множество пъти — в продължение на петдесетина години. Като използвах силата в раменете си и извивах ръце колкото можех, усуквах облегалката спрямо основната рамка и след малко усетих, че някои от съединителните винтове поддадоха. В следващия миг столът бе вече готов да се разпадне, ребрата от облегалката — да излязат от гнездата.

— Честно говоря — повторих ясно. — Наистина не зная.

Напънах пак, усетих познатото ми тъничко скърцане. Столът бе повече от готов. Торанс до мен бе зяпнала паяка и Рейчъл с отворена уста, чувах я да диша ускорено, проклетницата. Пъд отви капачката и захлупи шишето върху ръката на Рейчъл. Като допряна вендуза. Сетне раздвижи бурканчето, за да провокира насекомото. Очите на горката Рейчъл се разтвориха неимоверно и тя проплака, колкото ѝ разрешаваше шалчето. Изглежда, че паякът я ужили, защото Пъд

разтвори уста и запъшка тежко, сетне се извърна към мен, а в очите му светеше абсолютно, перверзно удоволствие.

— Лоши новини, г-н Паркър, лоши! — извика той, а в същия миг столът се разпадна, аз успях да хвана най-горното ребро и с все сила го забих странично в гръдния кош на Торанс. Тези ребра са заострени в краищата, за да пасват по-добре в конусовидните жлебове. Чух и усетих как импровизираното оръжие проби кожата на жената може би между третото и четвъртото ребро и проникна навътре — не беше трудно. Тя изкрещя, аз бях вече на крак и с все сила ѝ ударих една глава. Уцелих я в лицето, тя политна към умивалника. В същия миг Рейчъл се отхвърли назад и падна заедно със стола, което принуди Пъд да отстъпи от масата. С все още увиснали на лявата ми ръка части от стола сграбих пистолета от масата и пуснах два куршума в Пъд, който вече тичаше към коридора. От рамката на тамошната врата се разхвърчаха трески.

Усетих ръцете на жената върху краката си. Сритах я и натискът секна. Откачих жиците с частите от стола от ръцете и хукнах в посока на двора — тъкмо да видя дългия силует на Пъд да свива вдясно. Минах коридора на два-три скока и най-глупаво рискувах да подам глава — изстрелите дойдоха мигновено. Имал е втори пистолет, мръсникът. Дълбоко поех дъх, претърколих се ребром на верандата и открих огън в движение — това поне го зная и мога добре. Смит и уестънът подскачаше в ръката ми, но Пъд се скри сред дърветата. Скочих и го подгоних, тогава чух звука на запалването. Секунди покъсно колата му изскочи иззад стволите. Непрекъснато стрелях — докато минаваше по тясната алея и излезе на пътя. Задното стъкло се пръсна, единият стоп също и в следващия миг затворът зацепи в крайно задно положение — край на патроните. Зарязах Пъд — какво да правя? — и тичешком се върнах в къщата. Развързах Рейчъл, тя избяга в съседната стая и се търколи на кревата, сви се на кълбо и яростно затри с ръка ухапаното място.

Торанс пълзеше към задната врата, реброто все така стърчеше от раната, по пода зад нея се бе проточила ивица черна кръв. Носът ѝ бе счупен, едното око — посиняло, затворено, сигурно от моя ритник. Погледна ме, когато се надвесих над нея, но, изглежда, не виждаше ясно; или бе на прага на безсъзнанието или на смъртта, не можех да кажа.

— Къде ще отиде той? — изсъсках гневно.

Тя унесено поклати глава, събра малко сила и се изхрачи в лицето ми — предимно кръв. Сграбчих стърчащото парче дърво и го извих, ясно чух как зъбите ѝ изскърцаха в агония.

— Къде отиде той? — изревах с все сила отново.

Тя биеше с длан по земята, безмълвно, устата ѝ се разчекна в ням звук, тялото се изви и се разтресе в неистови спазми. Пуснах реброто и се изправих, отвореното ѝ око се бялна и цялата тя сякаш замръзна. Опипах ѝ дрехите, каквито джобове имаше — но в тях не намерих нищо. Ама абсолютно нищо, което би ми подсказало в каква посока избяга Пъд, къде би могла да се намира бърлогата му. В безсилна злоба и ярост сригах краката ѝ, сетне презаредих, грабнах Рейчъл и я понесох към колата.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ВТОРА

На Ейнджъл и Луис се обадох от Медицинския център — Мейн, само че никой не вдигна телефона в стаята им. Тогава позвъних в полицията на Скарбъро, казах им, че двамина са нахлули у дома, нападнали приятелката ми и единият — жена в случая — лежи мъртъв на пода в моята кухня. Описах им и колата на Пъд, обясних, че съм стрелял по нея — задният прозорец е разбит, единият стоп — също.

Тяхната служба разполага с компютърни комуникации — всъщност нещо като диспечерски център. На практика това значи, че най-близката патрулна кола мигом получава задачата да отиде в къщата ми, съседните участъци и отдели ще бъдат незабавно уведомени, щатската полиция — също. И ще бъде направено обединено и координирано усилие Пъд да бъде задържан, преди да е успял да се отърве от автомобила.

На Рейчъл ѝ биха антивенин или нещо подобно, но след като ѝ бяха задали куп въпроси, които аз така и не успях да чуя. Сетне я поставиха на количка и я скриха зад някаква завеса. По това време вече бях успял да се свържа с двамата и Ейнджъл бе влязъл при нея, за да ѝ държи ръката, докато Луис чакаше навън — в колата. Знаех отлично, че все още има хора, готови да задават стотици въпроси във връзка със събитията в Дарк Холоу миналата зима и най-добре бе Луис много-много да не се мярка наоколо. Той веднага бие на очи, докато Ейнджъл е далеч по-незабележим.

Докато гонех колата към болницата, Рейчъл не бе промълвила и дума. Седеше и само трепереше цялата, като непрекъснато притискаше мястото, където я бе ужил лил паякът. Когато я носех, забелязах драскотините и синините и по главата, но за щастие се оказа, че мозъчно сътресение няма и че вероятно скоро ще се оправи. В интерес на истината и мен ме прегледаха обстойно, включително и главата — и как не — след толкова много чукане по нея. Зашиха ми раните по скалпа — някъде може би десет шева. Беше вече рано привечер, когато цъфна Рамос — от детективския отдел на Скарбъро, а с него и по-висше ченге — детектив сержант Уолъс Макартър, всъщност старшият

на отдела. Незабавният им въпрос бе: коя е пострадалата жена? И точно — къде е тя в момента?

— Ами лежеше на пода — където я и оставих — отвърнах, също озадачен.

— Е, добре, но там е нямало никой, нищо — когато първата патрулка пристигнала у вас — недоволно рече Макартър. — Доста кръв по пода в твоята кухня — да, в двора също, но мъртва жена — тц.

Седна срещу мен на стол в неголямото помещение, което болницата използва за среща на роднини, обикновено на починал пациент.

— Сигурен ли си, че е била мъртва?

Поклатих глава и отпих от хладкото кафе.

— Виж какво, аз ѝ забих едно парче дърво — здраво в ребрата, може би между номер три и четири, и вложих цялата си сила. Стори ми се, че умря — поне пред мен. Но няма начин да е станала и да си е тръгнала, разбираш ли?

— Значи допускаш, че онзи тип, когото наричаш г-н Пъд, се е върнал да си я прибере, така ли?

— Не намерихте ли едно куфарче на масата? Пълно с паяци, а?

Макартър поклати глава.

— Тогава трябва да е бил той.

Едно-единствено нещо си помислих в този момент: Пъд трябва да е рискувал невероятно, ама идиотски, като в някой филм! Да се върне, за Бога! И в най-добрия случай е разполагал само с няколко минути.

— Вероятно разчита да ви обърка, изобщо максимално да замъгли случая. Без жената нямаме нищо, ама нищо, разбираш ли? Нищо не го свързва с нея. Или с която и да е друга... — рекох с искрено съжаление.

— Ти знаеш ли я коя е?

— Мисля, че се казва Торанс. Беше секретарка на Картър Парагон.

— Покойният Парагон ли? — попита със съмнение Макартър и извади от джоба тефтер, изчака ме търпеливо да повторя, но в същия миг чух гласа на Рейчъл — викаше ме.

— Ей сега се връщам — рекох на Макартър и той ме изгледа враждебно.

Май му се искаше да ме грабне за врата и да ме разтърси здраво, та да изплюя всичко, което знам по случая. Но кимна неохотно и ми позволи да го оставя.

Когато приближих количката с Рейчъл, Ейнджъл се изправи и дискретно се оттегли към прозореца. Лицето ѝ бе бледо, по челото и горната устна лъщеше пот, но стисна ръката ми здраво.

— Как си сега?

— Първо, да ти кажа, Паркър, че съм много по-издръжлива, отколкото си мислиш.

— Да, бе, знам колко си издръжлива.

Тя ме изгледа продължително и кимна.

— Може би си прав — рече и погледна зад гърба ми към стаята, където чакаха Рамос и Макартър. — Какво ще им кажеш?

— Всичко, което мога.

— Ама не и всичко, което знаеш?

— Е, не би било разумно да го правя.

— И се каниш да прескочиш до семейство Бекър, нали?

— О, да.

— И аз ще дойда. Може би ще успея да ги убедя, защото ти едва ли ще можеш. Ако сега заедно с Луис им се изтресете на тези хорица, те ще загубят и ума, и дума от страх. Направо ще ги изплашите до смърт. А пък ако намерим Марси, ще ти е нужна една мила женска дума и приятелски настроено лице, така де.

Права беше.

— Добре де. Но първо почини малко, сетне ще прескочим. Няма да тръгвам без теб.

Тя се усмихна доволно и пусна ръката ми. Ейнджъл отново се настани на стола. Забелязах подутината на дългата му риза. Носеше глока под нея, в кобур на кръста.

От съседната стая долетяха високи гласове. Влязох и в същия миг Рамос излетя навън като ужилен, по петите му хукна и Макартър, но ме видя и се спря.

— Какво става?

— Едни риболовци забелязали яхтата на Джак Мерсие на около две мили от крайбрежието — неуправляема. Вълните я носели към брега — преглътна Макартър, — а на мачтата висяло завързано човешко тяло.

Моторната лодка „Ревинънт“ (което ще рече завърнал се от света на мъртвите!) влязла в дока на Портланд преди пет дни. Била около осемметрова моторница с кабина, тип „Грейди Уайт Сейлфиш 25“, с чифт извънбордови двигатели „Сузуки“, собственикът платил авансово 175 долара за пет дни престой при стандартна тарифа — 1 долар на фут за денонощие. Оказа се, че всички данни, които бе дал на администрацията, са фалшиви: и името, и адресът, телефонният и регистрационният номер — от началото до края.

Бил дребен мъж, леко кривоглед, с прясно бръсната глава. Прекарвал времето си предимно на лодката или съвсем близо до нея, спял на единствената койка в кабината. През деня седял на палубата с бинокъл в едната ръка и клетъчен телефон в другата, на скута — книга. С никого не говорел, никога не се отдалечил от съда за повече от 15 минути. Очите му били постоянно насочени към водите на Каско Бей.

Рано на шестия ден сутринта група от шестима — две жени и четири мъже — се качили на яхта в залива. Тя се казвала „Илайза Мей“ — доста по-голяма като съд, поне двайсетметрова, строена преди три години от „Ходждън Йотс“ в Ийст Бутбей. Скъпа, елегантна направа — палубата от тиково дърво, корпусът — специална пластмаса, стъкло и махагон върху канадски кедър, подсилени платна на 24-метрова мачта, дизели „Пъркинс“ 150 коня, луксозни легла за седмица. Съдът разполагал с радар с диапазон поне 40 мили, всички видове модерни системи за установяване на местонахождението, електроника и радио от най-висока класа, метеоприбори — също, автоматична система за сигнализиране за помощ и Бог знае още какво. И как не — Джак Мерсие платил за нея над два милиона и половина в зелено. Била прекалено голяма за дока на Скарбъро, та имала постоянна котвена стоянка в Портланд.

„Илайза Мей“ излязла от Портланд за последен път малко след девет часа сутринта. Духал северозападен вятър, времето било прекрасно за ветроходство, вятърът развявал бялата коса на застаналия на кормилото Мерсие, докато влизали в Каско Бей. Дебора Мерсие стояла встрани от съпруга си, с наведена глава. По това време при кривогледия дошли още двамина — жена в синьо и слаб, червенокос

мъж в кафяви дрехи. И двамата носели въдици. Щом „Илайза Мей“ се отправила към открито море, „Ревинънт“ я последвала.

Върнах се за секунда, догоних Макартър при асансьора.

— Мерсие е забъркан в тази игра — рекох му в движение.

Нямаше смисъл повече да крия неговата роля.

— Какво, по дяволите...

— Повярвай — аз работех за него.

Забелязах, че преценява възможностите, затова избързах.

— Вземи ме с теб. По пътя ще ти кажа всичко, което зная.

Макартър закова на място, изгледа ме продължително, сетне кимна и протегна ръка.

— Добре, но само до Пайн Пойнт. И дай патлака, Чарли.

С нежелание се разделих със смит и уестъна. Той обаче извади пълнителя, погледна да няма патрон в цевта и ми го върна.

— Защо не го оставиш на приятелите си?

Кимнах, върнах се при Рейчъл и го подадох на Ейнджъл. Тъкмо потеглях обратно, когато усетих топла ръка на кожата на кръста и нещо твърдо хлътна под колана. Глокът на Ейнджъл. Наложих се да си взема и сакото, сетне изтичах обратно и настигнах Макартър на улицата.

В бордния дневник на Мерсие е записано, и това е последната информация, че „Ревинънт“ влязла във връзка с Илайза Мей малко след 09,30 часа, на около 40 мили от пристанището и в открито море. Северозападният вятър е наистина идеален за яхта, но също може да издуха в открити води и закъсала моторница. „Ревинънт“ ужким отпредила сигнал за помощ на УВЧ, но го чула само „Илайза Мей“ макар че е радиус от няколко мили имало и други съдове. Някой си е поиграл с радиото и вероятно му е намалил диапазона, за да не чуят и на зова за помощ да отговорят и други моряци. Мерсие е записал, че акумулаторите на „Ревинънт“ били отишли на кино и течението го носело опасно навътре. Тогава той променил курса и тръгнал към собствената си смърт, при това с доста висока скорост.

Почти всичко разказах на Макартър — от първата ми среща с Мерсие до тазсутрешния сблъсък с Пъд. Много малко неща

пропуснах: на първо място Марси Бекър, убийството на Мики Шайн и това, дето намерихме мъртвия Картър Парагон.

Естествено, не споменах и за съмненията си, че в смъртта на Грейс Пелтие може да се замесени и някои членове на щатската полиция, като например Лутц или Воасин, а може би и двамата.

— Значи смяташ, че убиецът на двамата Пелтие е този същият Пъд?

— Вероятно. Братството, така както го вижда обществеността, е просто параван за нещо съвсем друго. Или за някой друг човек, респективно хора. Грейс Пелтие е попаднала на неудобни за някого факти и това се е оказало за нея фатално.

— Значи този Пъд е решил, че Къртис Пелтие също знае онова, което е научила дъщеря му, и дори може би крие нещо? А и ти го знаеш същото — така поне си мисли той — прав ли съм?

— Да.

— Но ти не знаеш какво е то, така ли?

— Все още не.

— Ако Джак Мерсие е мъртъв, големи дандании ще станат... — мрачно процеди Макартър, а до него Рамос енергично закима с глава.

— И хич не си мисли, че ти ще минеш метър, Чарли... — измери ме с поглед Уолъс.

Минахме по US-1 — в южна посока, свихме вляво по шосе 9 и се насочихме към брега. Префучахме покрай червената баптистка църква, покрай камбанарията на католическата „Свети Джудс“ и ето ни пред пожарната на „Кинг Стрийт“. Седем-осем автомобиля вече бяха там, до един с отворени врати. Наоколо се суетяха доста хора, но един от пожарникарите — едър мъж в джинси и тенис фланелка с пожарникарската емблема, ни махна с ръка да продължим към дока, където във водата вече се люлееше „Мърин 4“.

Полицията на Скарбъро разполага с две лодки за работа по вода. „Мърин 1“ е надуваема, с двигател 70 коня, с постоянна стоянка Спъруинк, северно от Пайн Пойнт, всъщност на Фери Бийч. „Мърин 4“ е доста по-голяма, клас „Бостън Уейлър“ с двигател „Джонсън“ — 225 коня, постоянна стоянка на Пайн Пойнт — при пожарникарите, когато не е спешно необходима. Има четиричленен екипаж и всички те

вече бяха на борда. Моторницата на пристанищния шеф бе до нея, заедно с две ченгета от Скарбъро, въоръжени с пушки „Мосберг“ — стандартното оръжие, което носят в багажниците на патрулките. На „Мърин 4“ обаче имаше още двама полицаи с полуавтоматични карабини М-16, облечени в сини винтяги. В съседство вече се събираха любопитни рибари и зяпаха да не изпуснат нещо.

Рамос и Макартър навлякоха дебели непромокаеми якета и тръгнаха да се качват на лодката, аз — по тях.

— Ти къде, бе? — извърна се Макартър, ядосан.

— Хайде сега, Уолъс — примолих се аз. — Недей така. Няма да ти преча, ще стоя встрани. Мерсие ми е клиент. Не мога да седя тук като татко пред родилното... особено пък ако нещо му се е случило, нали? Ако не ме вземеш, просто ще се наложи да наема някой рибар да ме изкара натам и тогава вече може би наистина ще ви се пречкам. Още по-лошо, току-виж съм изчезнал и ти ще загубиш ключов свидетел. И пак ще те върнат в трафик отдела — да седиш на някое кръстовище.

Макартър изпсува и изгледа другите на лодката. Капитанът се казва Тед Адамс и е арабия. Е, Тед сви рамене.

— Хайде, давай на шибаната лодка — изсъска Уолъс. — Само да ми се препречиш и ще те бутна да нахраним раците, чуваш ли какво казах?

Качих се, Рамос след мен. За навлеци като мен нямаше излишни якета, затова се завих колкото можах в сакото, вдигнах яката и се наместих на една пластмасова седалка с ръце в джобовете и брадичка, притисната към гърдите — яко си духаше. Лодката потегли рязко, Макартър пристъпи към мен и нареди:

— Я подай ръката!

Подадох му дясната, той извади белезници и ме закопча за парапета.

— Ами ако потънем? — попитах го ей така.

— По-лесно ще ти намерят трупа — рече той. — Вместо да го отвлече нанякъде течението.

Лодката полетя през черно-сивите води на Сако Бей с леко повдигнат нос, отдолу искряха и се пенеха малки вълни. Макартър застана до кабината и се загледа назад — към Скарбъро, хоризонтът зад нас заподскача весело — сякаш в такт с движението на съда.

В кабината пред кормилото Адамс говореше с някого по радиото. — Все така я носят вълните — към брега — обясни той на Макартър, след като се показа на вратата. — Само на две мили сме от нея.

Погледнах в указаната посока, над главите на групичката ченгета край мен и си представих, че виждам тъничък стълб в далечината — високата, източена мачта на яхтата. Нещо ме зачовърка, загриза отвътре като ноктите на затворена в чувал котка. Носът потъна за миг в отривисто движение и незабавно се издигна отново, като ме заля с доста солена водица. Потръпнах, отгоре чайките закряха, като че ми се смеят. Надвикваха бумтенето на двигателя, проклетниците, и се рееха над водата, като че търсят нещо.

— Ето я — извика Адамс и пръстът му посочи зелена точка на радарния екран, аз в същия миг наистина забелязах нещо като дълга игла, забита в черна бучка на хоризонта. Застаналият до мен Рамос проверяваше предпазителя на своя глок.

Неясната форма постепенно придоби определени очертания: бяла красавица с висока елегантна мачта. Малко встрани и вляво зърнах по-дребен и доста по-неугледен съд — бе траулерът, който пръв я забелязал — портландски рибари. От север забръмча нещо — бе двигателят на „Мърин 1“ — пристигаше и тя. Двете лодки винаги действат заедно — по свързани със сигурността причини, такъв е и регламентът.

„Мърин 4“ сви на юг и направи обход, за да застане откъм източната страна на яхтата. Очертанията на красивия съд на Мерсие изпъкваха на фона на залязващото слънце. Когато я заобикаляхме, ясно видях кръвта на палубата. Дори и солената вода не бе успяла да я измие изцяло, по надстройката личаха дупки от куршуми. Недалеч от кърмата чернееше следа от изгорено — изглежда, някой бе изстрелял сигнална ракета, но тя се бе възпламенила именно там.

Високо горе на мачтата, полуприкрита от платната, висеше човешка форма, сигурно труп, с разпрострени встрани и завързани за напречната греда ръце. Тялото бе голо, с изключение на бели боксерки, сега оцветени в червено и черно. Завързаните заедно и допрени крака се белееха; второ въже минаваше през гърдите и сетне отиваше надолу, опънато и завързано за парапет. Сега чак видях, че почти цялото тяло е обгорено — от стомаха до главата. Косата я нямаше вече, вместо очи

— черни дупки, зъбите — оголени в гримаса на безмълвна болка. Но аз си знаех, че гледам останките на Джак Мерсие.

Капитанът повика яхтата с мегафона, такъв си е редът, но никой не се отзова. Тогава приближи и почти допря своя съд до „Илайза Мей“, млад матрос прескочи и завърза двата съда с въжета. Първи след него се прехвърлиха Рамос и Макартър, вече с нахлузени ръкавици.

— Елате тук! — чух, че ги вика матросът от кабината.

Те вървяха внимателно, гледаха в краката си, да не би да унищожат някоя улика по един или друг начин, а вълните леко люлееха яхтата. Младежът им сочеше дебела черна следа кръв, която слизаше надолу по стълбичките. По това място видимо бяха теглили нечие тяло — мъртво или най-малкото зле ранено — надолу към трюма. Макартър приклекна и внимателно огледа следите. На едно място забеляза дълъг рус косъм, подаващ се от съсирената и позасъхнала кръв. Пребърка джобове бързо, измъкна нужното му найлоново пликче и прибра в него улуката.

— Ти остани тук — нареди той на матроса и поведе Рамос надолу.

Ченгетата на борда на двете полицейски лодки бяха насочили оръжието си към другите два входа на палубата на „Илайза Мей“. Рамос и Уолъс слизаха по периферията на стълбата на третия вход. Покъсно разбрах какво са видели.

Влезли в малък тъмен коридор с помещение незабавно вдясно и койка вляво. Помещението било празно, миришело на химикали, в края му зад бяла найлонова завеса имало душ. Койката била също празна. На пода на коридорчето имало дебел килим, който джвакал, а помежду влакната избивала тъмна, незасъхнала все още кръв. Продължили през камбуза, за да стигнат до втори чифт противоположни врати — съответно две спални с неголеми двойни легла и шкафове, достатъчни да поберат не повече от два чифта обувки.

Отсреща била вратата към главното помещение — затворена. Спогледали се, Рамос свил рамене. Уолъс се върнал малко назад, влязъл в едната спалня и подал ръце с насочен пистолет, Рамос направил същото — от съседната спалня.

Двамата изревали заедно:

— Полиция! Излезте незабавно с ръце високо над главата!

Никой не отговорил. Уолъс пристъпил, притиснал гръб към стената, доколкото това било възможно в онази теснотия, и ритнал вратата.

Почти навсякъде имало кръв — по трите стени, на тавана и на пода. Прокапвала от време на време от висящите тела, имало пръски по картините на стените между илюминаторите. Три голи тела висели от таванните греди — с главите надолу — две жени и мъж. Едната била със сиворуса коса и почти допирала пода, втората — чернокоса и по-дребна. Гърлата и на двете били прерязани, а русата имала прободни рани и по корема, и по краката. Изглежда, нейната кръв била под и на килима в коридорчето, по стълбите, по палубата. Сигурно Дебора Мерсие е опитала да избяга или да направи нещо в защита на съпруга си, докато са го убивали.

В малкото пространство миризмата на кръв била много наситена, а телата се клатели и блъскали едно в друго, в унисон с люшканията на съда. Били убити с лице към вратата, затова силните струи избликнала от артериите кръв опръскала само трите стени.

Зад гърбовете им също имало кръв — не много. На стената отзад се мержелеело нещо като надпис, но той не се виждал добре поради самите трупове. Макартър протегнал ръка, спрял люлеенето на Дебора Мерсие, която била най-отляво. Тогава и другите два трупа увиснали почти неподвижно, а той успял да разчете написаните с яркочервена артериална кръв букви, макар че потръпвал от допира до студената плът.

Само една дума:

ГРЕШНИЦИ

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ТРЕТА

Какво ви струва само да...?

Това бяха думите на Джак Мерсие, казани онзи първи ден на нашата среща, когато ме бе помолил да се занимая със случая Грейс Пелтие. Сега се връщаха към мен с неведома сила — след като научих какво бяха намерили в главния салон на „Илайза Мей“. Под онези залети с кръв палуби, под разпнатия на мачтата Джак Мерсие. Връщаха се стотини пъти и блъскаха по съзнанието ми като стоманени чукове. Върнаха се и на следния ден, когато разлистих вестниците и погледнах снимките на яхтата, по-малките фотографии на Джак и Дебора Мерсие, на адвокатата Уорън Обър и съпругата му Елинор.

Какво ви струва само да...?

Сетих се и как бях седял на онази пейка на борда на „Мърин 4“, мокър и треперещ от студ, сред крясъците на чайки и гларуси, докато теглеха „Илайза Мей“ към брега. Бяхме останали повече от два часа в откритото море и сетне очертанятията на разпнатия Мерсие бавно чезнеха в падащия мрак. Единствен с мен говори Макартър, и то само за да ми разкаже накратко за видяното в трюма и за написаната с кръв дума на стената.

Грешници...

— Баптистите от Арустук... — рекох аз.

Макартър сви устни.

— Малко е рано да търсиш такива подражателски изпълнения — мрачно отвърна той и поседна до мен.

— Не е подражателство — настоях аз. — Същите хора са.

В краката ни плисна вода.

— Виж сега... онези баптисти са мъртви отпреди повече от трийсет години. Дори и истинският им убиец да е жив, защо му е притрябвало да започва отново, а?

Прекалено бях уморен, за да играя игри, да продължавам да крия туй-онуй. Прекалено уморен.

— Мисля, че те изобщо не са спирали да убиват. Продължавали са си през всичките тези години — но тихо, дискретно, тайно. Мерсие

бе тръгнал по дирите им и, изглежда, ги бе почти настигнал, вероятно разкрил, опитваше се да упражни натиск върху Братството — чрез съда и данъчните. Искаше да ги изкара на светлото и ето че успя. Но затова пък те го убиха, както убиха и другите, осмелили се да застанат до него в тази мисия: Йоси Епстайн от Ню Йорк, Алисън Бек от Минеаполис, Уорън Обър, дори и Грейс Пелтие.

Сега излизаше, че контрамерките им са почти изцяло проведени. Думата на стената го доказваше: тя бе далечно и нарочно ехо от клането, с което бяха започнали, което бе разкрито като деяние съвсем неотдавна. Оставаше им само едно-единствено дело за довършване: да си възвърнат последното „Откровение“. Като свършат и това, просто ще се изпарят, ще изчезнат и иди, че ги гони. Ще се скрият завинаги в някоя от онези тихи, тъмни и черни на цвят пещери в безкрайния ни кух свят.

— Кои са тези *те*? — попита Макартър.

— Семейство Фокнър — отвърнах аз. — Фокнърови са истинското Братство.

Макартър съжалително поклати глава.

— Ти самият си затънал в лайната до шията, Чарли, да знаеш.

Замълчах, тишината неочаквано разкъса шумът на приближаващия „Мърин 1“.

— Отиват да докарат съдебния лекар, за да извърши съответните формалности — уморено рече Макартър и отключи белезниците. — Ти върви с тях. Сетне ще изпратя някой да те доведе в отдела и ще си продължим разговора.

Остана загледан в мен, докато внимателно слизах на по-малката лодка. Тя направи отривиста маневра и се насочи към брега, а „Илайза Мей“ си остана на място. Слънцето вече потъваше на хоризонта, вълните играеха като в пламъци.

Изведнъж ми се стори, че на фона на аленеещата небесна твърд съзирам черен флаг — трупът на Мерсие чернее срещу червеното.

По-късно седях във фоайето на полицията и гледах дежурните зад непробиваемите стъклени прегради. Бях целият подгизнал, зъбите ми тракаха от студ, нямаше начин да се сгрея. Без да искам, за кой ли път препрочитях полицейските бюлетини на таблата по стените, плакатите с профилактични съвети за различни болести и какви ли още не дивотии. Струваше ми се, че вдигам температура. Главата ме

болеше, особено неприятно усещах раната с шевовете на скална — имах гадното усещане, че са се скъсали.

Накрая ме въведоха в конферентната заличка, където току-що бе завършило заседанието на местните полицейски шефове. Бяха схрупали Макартър с все дрехите за това, че ме бе пуснал на борда на полицейската лодка. Поднесоха ми чашка кафе, напразно се опитвах да се стопля с него, а на вратата стоеше патрулно ченге и подозрително ме оглеждаше. Сигурно си мислеше, че се каня да свия някои от окачените по стените евтини награди.

Сетне влязоха Макартър и капитан Боби Мелия — един от двамата пряко подчинени на полицейския началник Байрън Фишър. Макартър носеше магнетофон. Включиха го, седнаха срещу мен и ми наредиха да разправа всичко, което знам — от началото до края. В същия миг влязоха агент Норман Бун и Елис Хауард от портландската полиция.

Разказах им каквото знаех. Отново.

И отново.

И отново.

Бях уморен, гладен, изстинал до костите. Всеки пореден път ставаше все по-трудно да си спомням къде какво бях пропуснал да кажа, а въпросите им растяха по брой, все по-специфични и точни, лицата им се изостриха и озлобиха. Все пак знаех, че не бива да споменавам нищо за Марси Бекър. Защото ако Братството имаше човек в полицията, то все едно че ѝ подписвах смъртната присъда. Опитвах се да ме плашат с какво ли не: че щели да ме обвинят в съучастничество с убийците на Джек Мерсие, в укриване на важна информация от компетентните органи, в опит да попреча на правосъдието да си върши работата и Бог е свидетел какви ли простотии още не измислиха. Просто физически усещах вълните на омерзението и гнева им да се разбиват в мен.

От лодката липсвали две тела: от проверките се бе оказало, че онзи, който мязаше на порнозвезда, и Куентин Харолд са били там в качеството си на охрана на двете семейства — Мерсие и Обърови. Въпреки че що за охрана са тези двамата, никой не знае. Ченгетата от Скарбъро имаха хипотеза: те първи са загинали в откритата стрелба. Джек Мерсие се опитал да изстреля сигнална ракета, не успял, вместо това неволно си подпалил дрехите сам. В помещението, където бяха

намерили телата, имало и револвер — колт, но с него не било стреляно. На пода били разпилени патрони — като че някой е направил последен, отчаян опит да зареди.

Какво ви струва само да...

Жадувах час по-скоро да се разкарам от това място. Трябваше да поговоря с Бекърови, да ги помоля, накарам, принудя, дори и с помощта на оръжие, да ми кажат къде се крие дъщеря им. Трябваше да разбера какво бе разкрила Грейс Пелтие. Искях да поспя.

Най-вече трябваше да намеря г-н Пъд и онази нямата, и стария, който бе поискал кожата на Рейчъл: Преподобния Фокнър.

Съпругата му бе сред смъртниците от Сейнт Фройд, но не и двете му деца. Момче и момиче — добре помнех. На каква възраст би трябвало да са днес: някъде към края на четирийсетака, началото на петдесетте, нали? Г-ца Торанс бе прекалено млада, Лутц — също. Освен ако нямаше още някои скрити-прикрити тук или там — нещо, в което аз лично се съмнявах, значи остават само Пъд и нямата. А те очевидно са Ленърд и Мюриъл Фокнър — помощници, оръдия, изпълнители на бащината воля.

Пуснаха ме чак след единайсет същата вечер. Откараха ме с полицейска кола до моята. Заплахите, заканите и предупрежденията им все още ми дращеха тъпанчетата. Когато се прибрах, Ейнджъл и Луис бяха при Рейчъл, пиеха бира, гледаха телевизия, бяха намалили звука почти до край. И тримата ме оставиха на мира да се изкъпя и преоблека. На кухненската маса заварих нов клетъчен телефон — бяха взели паметта от стария. Отворих хладилника, измъкнах бутилка пиво — отворих я и вдъхнах миризмата. Хмел и плодово сладникава, приятна. Отпих — първата ми глътка алкохол от две години насам. Задържах я максимално дълго в устата, преглътнах, повечето беше слюнка. Останалото налях в чаша и изпих половината от него. Загледах се в другата половина в чашата. След малко отидох до мивката и я излях.

Е, едва ли бе миг на откровение, по-скоро бе потвърждение на дадения отдавна обет. Не ми се пиеше или може би не ми се пиеше точно сега. Ейми се бе оказала права: алкохолът е само нещо, което запълва дадена празнина, а аз вече бях намерил и други начини да

постигам същото. И поне сега едва ли щях да намеря истината в някоя бутилка.

Отново потреперих — въпреки горещия душ и топлите дрехи. Бях се намръзнал здравата, струваше ми се, че в устата все още усещам морската сол, в косата — пяната на вълните. Само го помислих за миг и отново се върнах в морето, на лодката до „Илайза Мей“ и увисналото на мачтата тяло на Джак Мерсие.

Захвърлих биреното шише в боклука за рециклиране и в този същия миг зърнах застаналата на вратата Рейчъл.

— Не върши работа, а? — рече тя тихо.

Поклатих глава. За момент не можах да намеря думи... нещо вътре в мен студене, в същото време лудее, същи камък в сърцето, което се мъчи да го изхвърли. Усещам болка някъде в средата на тялото, тя тръгва да се разпростира навсякъде: в ръцете, краката, слабините, в краищата на ушите дори. Върви на вълни, на вълни и ме раздрусва целия, налага се да се хвана за мивката, за да не падна. Затварям очи и виждам:

Вадят млада жена от петролен варел до един канал в Луизиана, устата ѝ отворена, зъбите ѝ се белят агонията е била страшна, по тялото са избили телесни мазнини... там я е набутал Пътника, след като я е ослепил и убил...

Посред нощ у дома тича мъртво момченце, зове ме да си играем...

Джак Мерсие пламти като факла в отчаян зов за живот, а окървавената му съпруга я тътрят надолу по стълбата...

Кръв и вода, смесени по бледото, разкривено лице на Мики Шайн...

Дядо... паметта вече му изневерява...

Баща ми, седнал на стола в кухнята, разчорля косата ми нежно с огромната си ръка...

Сюзън и Дженифър, с одрани кожи, завързани за столовете в кухнята — винаги изгубени, но в същото време и недалеч от мен, но винаги в мен...

Болката набъбва ли набъбва, шуми като вълни, чувам гласове — те ме викат, зоват ме отново и отново. Думите преминават в крясък, той се усилва, прелива в кресчендо, тялото ми се разтриса, устата ми се отваря и чувам собствения си глас.

— Не съм виновен аз... — това казах.

— Не те разбирам — отвърна Рейчъл и присви очи в недоумение.

— Не съм виновен аз — за нищо не съм виновен — настоях аз и усетих, че между думите ми като че зейват празнини, като че ги плюя и примигвам под светлината. Облизах устни — сол и бира. Главата ме заболя отново, запулсира в ритъм със сърцето, като че ме полазиха пламъци. Миналото и настоящето се завъртяха в някакъв огнен шемет, като тела на любовници, като кълбо змии в яма. Нова смърт и стара, стара вина и пресни угризения, а болката в мен — бяла като нажежено желязо.

— За нищо — пак повторих и очите ми се замъглиха.

Сега бях готов да се закълна, че по лицето и в устата си усещам морската вода.

— Нямаше начин да ги спася. Ако бях с тях, щях да загина и аз. Направих всичко, което можех. И все още се опитвам, но нямаше начин да ги спася...

Не знаех за кого говоря. Сигурно за всички тях: мъжът на мачтата; Грейс и Къртис Пелтие; за една жена и едно дете, мъртви на пода на евтин апартамент преди година; за друга жена, за друго дете, в кухнята на дома ни в Бруклин още една година преди това; за татко, за мама, за дядо; за момченце с дупка от куршум вместо око.

За всички тях.

И пак чух гласовете им: викат ме от местата, където лежат; ечат през дупки и къртичини, в каверни и пещери, празнини и кухни, а целият ни кух свят вибрира от тези звуци.

— Опитах — потретих, — но не бе възможно да спася всички.

И тогава усетих ръцете им по мен, а светът наоколо рухна в очакване да го изградя наново в образ и подобие наше.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ЧЕТВЪРТА

Заспах в ръцете ѝ, но спях лошо, тежко, в непрестанен сблъсък с разни виещи се, налитащи ми остроноктести твари. Ейнджъл и Луис бяха останали да спят в къщата, всички врати бяха здраво заключени и залостени. Ужким бяхме в безопасност, но Рейчъл до мен не можеше да си намери място. Потъвах в някаква черна вода, където ме чакаше Джак Мерсие, същинска пламтяща факла под вълните, до него Къртис Пелтие, от ръцете му тече гъста черна кръв и струи към дъното. Опитвам се да се изкача, а те ме дърпат надолу, мъртвите им пръсти здраво впити в краката ми. Главата ме цепи, дробовете ми ще се пръснат, натискът върху цялото ми тяло расте ли расте принуден съм да си отворя устата, а в нея и в носа нахлува солената вода.

И тогава се събуждам. Пак и пак. Намирам я притисната в мен, нежно ми шепне успокоителни слова в ушите, ръцете ѝ ме галят по мократа коса, разтриват слепоочията ми. И така минава нощта.

На следващия ден закусихме набързо и се приготвихме за излизане, но се разделихме на две групи. Луис, Рейчъл и аз към Бар Харбър, окончателно решени на всяка цена да говорим с Бекърови. На всяка цена. Ейнджъл бе поправил домашния телефон и щеше да остане в къщата, за да е готов за всякакви маневри, ако такива се наложат. На път към колата проверих клетъчния телефон за евентуално оставени съобщения. Имаше само едно — от Али Уин. Молеше да ѝ се обади.

— Нали ми казахте да ви потърся, ако някой започне да задава въпроси за Грейс — рече тя, когато се свързахме. — И ето — един се обади.

— Кой?

— Един полицаи. Вчера дойде в ресторанта. Детектив беше, показва си значката.

— Видяхте ли името?

— Разбира се — Лутц. Каза, че разследва смъртта на Грейс, и питаше кога съм я виждала за последен път.

— А вие какво му отговорихте?

— Същото, каквото и на вас. Нищо повече.

— Как ви се видя полицаят?

Тя очевидно се замисли, отговори малко по-късно:

— Уплаши ме. Снощи въобще не съм се прибирала у дома.

Преспях у една приятелка.

— А от вчера мяркал ли се е?

— Не, смятам, че ми повярва.

— Обясни ли как се е добрал до името ви?

— От ръководителя на аспирантската работа на Грейс — една възрастна доцентка от университета. Снощи ѝ се обаждах — тя ми съобщи, че му дала две имена — моето и на Марси Бекър. Познаваше ни и двете, колко пъти сме пили кафе заедно.

Беше след девет часа сутринта и вече почти влизахме в Огъста. Телефонът иззвъня, погледнах индикатора — номерът не ми говореше нищо.

— Господин Паркър? — попита женски глас. — Обажда ви се Франсин Бекър, майката на Марси.

Прошепнах името в ухото на Рейчъл.

— Тъкмо съм на път към вас, госпожо.

— И все още търсите Марси, нали? — в гласа звучеше някакво примирение, но и страх.

— Убийците на Грейс Пелтие са по следите ѝ, госпожо Бекър — рекох аз. — Те убиха баща ѝ, убиха друг човек на име Джак Мерсие, съпругата му и негови приятели, ще убият и Марси — веднага щом я намерят.

Жената отсреща се разплака, ясно чувах хлипанията ѝ.

— Много съжалявам за онова, което се случи, когато идвахте у нас миналия път — давеше се тя в сълзите си. — Бяхме много уплашени — за Марси, за нас самите. Тя ни е единствената дъщеря, г-н Паркър. Не искаме да ѝ се случи нищо лошо...

— Къде е тя, госпожо?

Франсин Бекър замълча. Вероятно щеше да ми каже, но не и сега, а по-късно, по свой собствен начин.

— Тази сутрин тук дойде един полицаи, детектив беше. Каза ни, че Марси е в голяма опасност и той е готов да я отведе на сигурно място... — тук жената отново изхлипа, сетне продължи: — Съпругът

ми му каза къде е Марси. Ние сме хора обикновени, г-н Паркър, спазваме законите, слушаеме властта. Марси ни беше предупредила да не говорим с полицията, но този човек бе толкова приятен, любезен и видимо се безпокоеше за нея, че... нали разбирате? Нямахме никаква Причина да не му вярваме, а не можем и да се свържем с Марси. В онази къща телефони няма.

— Коя къща?

— Имаме дом в Бутбей Харбър. Всъщност нещо като вила. През лятото я даваме под наем, но напоследък малко сме я занемарили...

— Кажете ми къде точно се намира.

Рейчъл незабавно извади бележничке и писалка, повторих ясно адреса и упътванията на жената, за да може да ги запише.

— Моля ви, г-н Паркър, помогнете ѝ! Нали нищо лошо няма да ѝ се случи?

— Ще помогна колкото мога — обещах аз и се опитах в гласа ми да прозвучи някаква надежда. — Само ми кажете как се казваше онзи полицай?

— Лутц — бе незабавният отговор. — Детектив Джон Лутц.

Дадох десен мигач и излязох на банкетата. След няколко секунди се зададе лексъсът на Луис. Слязох, изтичах до него.

— Променяме плана.

— Е, и къде отиваме сега?

— При Марси Бекър. Вече зная къде е.

Трябва да е прочел нещо в лицето ми, защото подхвърли:

— Я да позная... и други хора вече знаят, нали?

— За съжаление, да.

— Е, то все така ни се случва...

Преди трийсетина години Бутбей Харбър бе прекрасно, тихо кътче, нищо повече от мъничко рибарско селище. А още трийсет години преди това вероятно навсякъде е смърдяло на тор, защото пък тогава Бутбей е бил преразпределителен център на търговията с торове. Както и да е — на това място още през 1622 г. е възникнала първата постоянна заселническа колония на брега на Мейн — сигурно най-примитивната на източното крайбрежие, но пък нали все отнякъде трябва да се започне?

Днес, по време на туристическия сезон Бутбей Харбър се оживява, пълни се с разнолики туристи и моряци в отпуска; те въртят добър оборот на пристанищните заведения и места за развлечение. Така че, ако питате мен, някогашното съсипано от мръсотия и безконтролно търговско развитие място е направило голяма крачка в положителната посока, а пък ако случайно сте от черногледите хора, може и да кажете, че наистина има големи промени, но нещата са си все в онази мизерна бъркотия отпреди години.

От Огъста хванахме по шосе 27 в югоизточна посока и пристигнахме в Бутбей за около час, минахме по „Мидъл Стрийт“ и все по нея до мястото, където се превръща в „Бартърс Айланд Роуд“. Искаше ми се да оставя Рейчъл в Бутбей, но си знаех, че ще има голям скандал, а освен това тя сто на сто щеше да бъде от полза при срещата с Марси Бекър.

Накрая стигнахме до отбивка с частен двулентов път към дървена къщурка с паянтова веранда, кацнала на леко възвишение. И тук спряхме. В самия склон зърнах вградени дървени стъпала. Предположих, че вилата е с не повече от 2–3 стаи. От запад и юг имаше дървета, но отсечката до нея се виждаше съвсем ясно. Не забелязах коли, но под прозореца отляво на предния вход бе подпряно колело — от онези с дебелите гуми и специални скорости за планински терени.

— По-добре да оставим колите тук, а? — попита ме Луис.

Вярно беше, че тръгнем ли по пътя, и незабавно ще ни забележи всеки, който може да се намира в къщата. Но пък време за губене нямахме.

— Тц-тц — рекох. — Давай да вършим работа и да се чупим, преди да е пристигнал Лутц.

— При положение че не ни е изпреварил — възрази Луис.

— Мислиш, че е дошъл с онова колело там ли?

— Може да е идвал и вече да го няма — логично отвърна приятелчето.

Въобщо не отговорих. Как ще отговоря, изобщо не ми се и мислеше за подобна възможност.

— Не бива да ходим натам с празни ръце — обади се Луис и отвори багажника на лексуса.

Огледах околността, къщата, лицето на Рейчъл. Свих рамене. Нищо особено не се виждаше и пристъпих към отворения багажник, Рейчъл след мен.

Луис повдигна мъхнатия вътрешен капак, отви гайките, с които бе затегната резервната гума, подаде ми я и намигна. Сега багажникът изглеждаше по-дълбок и все пак бе плитък. Той се наведе и освободи някакви скрити пружини, тогава подът се повдигна на задни панти и разкри малък арсенал, подреден в специално построени отделения.

— Сигурен съм, че имаш разрешителни за всичките тези пушкала — подхвърлих му аз.

— У дома имам за по-сериозната стока, това тук нищо не е — небрежно отвърна той.

Зърнах малкия формат „Калико“ — с два пълнителя по 50 патрона, той, Луис, много ги обича тези играчки. Още и деветмилиметров глок, снайпер карабина „Маузер“ SP66, южноафрикански картечен пистолет ВХР, че дори и със заглушител, и портативен гранатомет отдолу. Това оръжие винаги ме е озадачавало; струва ми се, че в самата идея на конструктора има противоречия.

— Ако се треснеш в някоя бабуна на пътя, може и да гръмнеш. Току-виж отворил се цял кратер и го нарекли на твое име. Ще си единственият хитмен^[1] с подобна слава — заядох го аз. — Пък и не те ли е шубе да возиш толкова много желяза постоянно, а?

То си е сериозно закононарушение, но Луис се ухили:

— Имам документ за професионален шофьор и черна фуражка — гепят ли ме, ще кажа: „Те на голем бел масса, аз само малък черен слуга кочиаш.“

Добре имитираше мекото произношение на луизиански роб от преди някой и друг век.

Сетне се наведе, за да измъкне нещо като рязана двуцевка с мерник и трета цев отдолу, която се оказа ръкохватка. Беше много лека и прилепваше на рамото като изляна.

— Впечатлен съм, Луис — рекох наистина удивен. — Какво е това?

— Neostead — южноафриканско. Пука със специално стабилизирани патрони — не се влияят от нарезите в цевите, 13 на брой и изобщо не рита — можеш да си бумкаш с една ръчичка.

— Значи ефикасно, а?

— Какво ти ефикасно, бе, момче, давам ти направо върха!

Поклатих глава отрицателно и му я върнах. Зад мен Рейчъл се облегна на колата. Забелязах, че се нацупи и стисна устни, погледът ѝ като че се втвърди. Знаех, че не обича оръжието. Имаше си най-сериозни причини.

— Добре, хайде да вървим — кимнах аз.

Луис тъжно заклати глава, качи се в лексъса и подпря двуцевката на съседното място.

— Не мога да разбера защо не ми харесваш стоката — извайка се той.

— Прекалено много пари имаш, Луис, това ти е проблемът — сопнах му се аз.

Подгонихме колите успоредно и нагоре по пътя, чакълът под гумите ни запращя и се разлетя. Излязох пръв, Луис секунди след мен. Ясно чух, че във вилата силно се тръшна врата. Сигурно задната.

Хукнахме едновременно — аз отдясно, Луис — отляво. Свих зад ъгъла и веднага я видях — жена в червена риза и джинси. Тича ли тича надолу по склона към дърветата, на рамото ѝ виси раничка. Беше едричка и не особено бърза, догоних я преди още да е на половината склон. И тогава видях мотоциклета — беше в групата дървета пред нас, покрит с платнище.

Бях само на половин метър зад нея, когато свали раницата и със замах я завъртя. Удари ме точно по слепоочието, и то доста силно. Залитнах, ушите ми запищяха, но се плъзнах с краката напред и успях да я препъна. Падна тежичко и раничката отхвъркна встрани. Скочих върху нея, преди още да се е окопитила. Чух стъпките на Луис зад мен и в следващата секунда сянката му падна върху нас двамата.

— По дяволите — изругах високо. — Отнесохте ми главата!

Под мен Марси Бекър се бореше яростно. Изглежда, бе навършила двадесетте, косата ѝ бе светлокестенява, чертите ѝ — обикновени, дори възгруби. Огледах я по-внимателно — широки рамене, мускулеста — може да е била плувкиня или атлет. Сетне видях изражението ѝ и ме загриза съвестта. Яко я бяхме уплашили, особено аз.

— Не се бой, Марси — рекох колкото се може по-приятелски. — Дойдохме, за да ти помогнем.

Сетне се извъртях и я пуснах да стане. Почти веднага хукна, но аз бях готов за това, хванах я и я свалих на земята.

— Казвам се Чарли Паркър и съм частен детектив. Къртис Пелтие ме нае да разследвам случилото се с Грейс. Мисля си, че ти знаеш истината.

— Нищо не знам — изсъска тя и ловко ме ритна с лявата пета — точно по пищяла, където боли ужасно.

Както ви казах — едра, здрава девойка, не беше лесно да я държа на място. А Луис си стои до нас, гледа и се подсмива, мръсникът му с мръсник. Разбра се, че от него помощ няма да видя. Извих я към себе си и здравата я раздрусих.

— Марси, нямаме време за подобни майтапи — подвикнах вече леко ядосан.

— Да ти го начукам! — изхрачи се тя в ответ.

Какво да се прави — беше ядосана, уплашена, пък и имаше пълно основание за това. В този миг се появи Рейчъл и аз благодарих на Бога. Очите на Марси незабавно се прехвърлиха върху нея.

— Марси, на път за насам е един полицаи и намерението му съвсем не е да те опазва — бързо рече Рейчъл. — От родителите ти научил, че се криеш тук. Смята те за свидетел на смъртта на Грейс Пелтие. И ние също. Слушай сега — дошли сме, за да ти помогнем, но ти трябва да ни сътрудничиш.

Момичето престана да се дърпа и загледа Рейчъл право в очите. Опитваше се горкото да отгатне дали говори истината. Изглежда, повярва, защото чертите ѝ се отпуснаха, лицето ѝ се поизглади, пламъчетата в очите ѝ угаснаха.

— Грейс я уби един полицаи — рече тя изведнъж.

Незабавно се извърнах към Луис.

— Махни колите оттам!

Той кимна и хукна нагоре по хълма. След няколко секунди неговият лексус се появи в задното дворче, което бе малко над нас — от пътя го прикриваше самата вила. Мустангът го последва достатъчно бързо.

— Мисля, че убиецът на Грейс се казва Лутц — същият полицаи, който е на път за насам — казах на Марси, като я гледах в очите. — Е, искаш ли да ти помогнем или не?

Не отговори, само кимна в знак на съгласие. Взех раницата от земята и ѝ я подадох. Докато я поемаше, я задържах и с усмивка подхвърлих:

— Да не ме цапардосаш пак, ей?

Тя ми върна усмивката — смутено, несигурно, също като дете:

— Няма, обещавам.

Тръгнахме нагоре по склона и изведнъж тя изтърси:

— Ама той не търси само мен...

— А кого още? — сепнах се аз — може би бяхме пропуснали нещо важно...

Марси преглътна и в очите ѝ се появи истински страх.

— Най-много му трябва книгата — рече и потупа с длан раницката.

Докато си прибираше скромния багаж, който в бягството бе зарязала в къщата, тя ни разказа за последните дни и часове на Грейс. Във всеки случай не ни показа книгата, не позволи да надникнем в раницата. Все още не ни вярваше напълно.

— Много бързаше, когато излезе от срещата с онзи тип Парагон — разказа момичето. — Изтича направо до колата, качи се и потеглихме. Ужасно беше ядосана, толкова пищисана не бях я виждала дотогава. И през цялото време го ругаеше, наричаше го лъжец с лъжец такъв. Същата вечер ме остави в мотела в Уотървил и не се прибра чак до два-три на разсъмване. Не ми каза къде е ходила, но щом се съмна и тръгнахме. На север. И пак ме заряза сама — в Мачиас. Каза ми да си почивам и да я чакам, ама не я видях цели два дена.

Седях в стаята, гледах телевизия, купих си една-две бири. На втората вечер чувам — някой блъска по вратата. Отивам да отворя — Грейс, косата ѝ мокра и мръсна, дрехите ѝ вир-вода, а тя бяла, пребледняла като сняг, сякаш видяла най-страшното чудовище от Ада. Каза ми, че трябва веднага да тръгваме. Облякох се, взех си раницата и потеглихме. На задната седалка в колата имаше пакет — нещо увито в найлонова торбичка. Надникнах — видя ми се като тухла, голяма и дебела.

— Какво е това — питам, а тя вика: „Не ти трябва и да знаеш!“, и толкоз. Мълчим, мълчим, аз току питам: „А сега къде отиваме?“ „При

баща ми“ — отвърща тя.

Тук Марси направи пауза, изгледа мен и Луис, който стоеше пред прозореца и оглеждаше местността.

— Не е лошо да тръгваме — обади се той.

Знаех, че Лутц ще дойде всеки момент, но пък нали момичето се бе разприказвало, иди го навивай после да ти каже нещо.

— Нещо друго каза ли ти? — подтикнах я аз отново.

— Ами тя беше като истерична. Мълчеше, по едно време викна: „Той е жив, жив е!“, и започна да плещи едни такива, че онези го завели в града, защото се разболял. Тя видяла как припаднал на пътя. Само това говореше. Ама кои бяха онези, кой беше той, така и не разбрах. Питам, но тя все казваше, че по-добре за мен е нищо да не зная.

И така мина почти час, аз заспах на задната седалка. По едно време усещам, че ме дърпа. Разбудих се, виждам, че сме загазили нещо. Зад нас едно ченге, гони ни, пуснал буркана, надул сирената. Грейс настъпи с все сила и се измъкнахме — онзи изостана. След един завой излезе от пътя и спря. Вика: „Изчезвай, Марси!“, и толкоз. Подхвърли ми раничката, пакета от задната седалка и целия куп с бележките, дето си водеше от сума ти време, и пак вика: „Спасявай се!“ Питам какво става, тя казва да ѝ ги пазя, докато ми се обади. Сетне на онзи отзад фаровете му блеснаха и аз се изшмулих от колата и право в храстите. Право да ви кажа, вероятно съм прихванала онзи страх от нея, защото цялата треперех, а никаква причина да се страхувам нямаше, нали? Така де — какво толкова бяхме направили? Пък и онзи нали беше ченге? И да е откраднала нещо, ще го върне и какво толкова?

Както и да е — слушам аз, тя се мъчи да запали колата, ама проклетницата не ще ли не ще. Дойде онзи, вика ѝ „Дай ключовете!“. Висок мъж, пушеше цигара. С ръкавици, чувам всичко, което ѝ говори — къде е била, какво е правила. Не я пуска да излезе от колата, надвесил се над прозореца. И все я пита за нещо си — къде е то, та къде е то, но нали не знам за какво пита. Тя отговаря, че не разбира за какво ѝ говори той.

— Тогава полицаят се обади по телефона — имаше клетъчен. Може да е било 15 или 20 минути преди да дойде онзи — другият. Един едър такъв — с мустаци.

Сега Марси се разплака жално.

— Трябваше да се опитам да направя нещо, да помогна... защото веднага усетих какво ще стане... още преди да извади пистолета. Просто го усещах! Чувствах как си го мисли, проклетникът му неден! Видях го, че влиза при нея и вече се канех да се развикам с все сила. Мислех, че първо ще я изнасили или нещо... ама нищо не можах да направя, беше ме ужасно страх, цялата треперех. Чувах виковете на Грейс и тогава той я удари по главата, за да млъкне. Претърси багажника, после цялата кола и тръгна да души наоколо. Аз се дръпнах назад и трябва да съм вдигнала шум, защото той ме чу, застина и се заслуша. Значи той започна да търси, да оглежда наоколо и като не намери нищо, се вбеси, върна се и удари по тавана на купето с все сила. Чух и псувните му — надалече ехтяха.

Марси отново замълча, сетне възобнови разказа.

— Видях го, че заобикаля към шофьорския прозорец с пистолета в ръката. Пак се развика на Грейс, блъскаше я по главата с дулото. Тя отблъсна пистолета с ръка, сдърпаха се двамата, чух изстрел и прозорците отпред почервеняха, Първият полицай започна да крещи на едрия, викаше „Какво си мислиш, че правиш, бе!“. Но изглежда се уплаши, защото притихна и го чувам, че пита: „А сега какво ще стане?“ Другият го изпсува и му рече да млъкне.

Тогава бръкна с ръце в прозореца и направи нещо с главата на Грейс. Като изкара ръцете, видях, че държи коса и гледа към дърветата и храстите откъм моята страна, все едно ме вижда къде съм. За малко да се напикая — запълзях по корем с лице в земята, не смея звук да издам. По едно време гледам — през предния прозорец главата ѝ се вижда — виси безжизнено, кръв навсякъде. Ужасно мъчно ми стана — беше ми първа приятелка, а аз я оставих да умре сама...

Рейчъл пристъпи, хвана я за ръката.

— Нищо не си била в състояние да направиш, Марси — рече тя тихо и в гласа ѝ долових ехо от моя собствен. — Онзи тип Лутц е щял да убие и теб и тогава нямаше да научим как е станало убийството. Ти нали не си разказвала на други хора за него?

Марси енергично заклати глава.

— Не, но щях... докато не видях книгата. Тогава се уплаших още повече, ама ужасно се уплаших. Реших, че най-добре е да се скрия някъде и да стоя колкото се може по-далеч от ченгетата. Защото ако ме

намерят, ако онзи едрият разбере какво съм видяла... майко мила! Обадох се на мама и й казах, че на Грейс ѝ се случи нещо много лошо и че трябва да се скрия, докато реша какво да правя. Изрично ѝ казах да не споменава пред никой къде съм, особено пък пред полицията. Хванах първия рейс от Елсуърт рано сутринта на следващия ден и оттогава стоя тук. На два пъти се престраших да отида до един магазин, взех под наем мотоциклета — ако ми се наложи да се спасявам бързо...

— Е, завинаги не можеш да се криеш тук — казах ѝ очевидното.

— Нямаше къде другаде да отида — въздъхна дълбоко тя.

— Но Грейс не успя да ти спомене къде е ходила?

— Не. По едно време подхвърли нещо за някакъв фар, но тогава бе много възбудена. Нали разбирате — пренапрегната и може би превъртяла. Говореше ги едни — нищо не ѝ се разбираше.

— А книгата е все още у теб, нали?

Марси кимна, посочи към раничката.

— Там е. Пазя я.

И в същия миг се обади Луис. Извърнах се към него.

— Идват.

Бялата акура на Лутц изрева нагоре по чакъла и спря на около десетина метра от предната врата. Самият той излезе пръв, след него — дребен, възслаб мъж с ниско подстригана коса. Бе кривоглед, облечен в бояджийски гащеризон и гумени ръкавици. Такива хора Луис презрително нарича „злобарчета“ или „малчовци“. Има предвид онзи тип дребни боклуци, които обичат да давят кучета, да бесят котки, да тормозят и насилват деца и изобщо всичко, що е по-слабо от тях самите. И двамата държаха пистолети в ръка.

— Май са дошли с готовност да я заловят на всяка цена — жива или мъртва — подхвърлих аз.

Дребният отвори багажника и извади голям гумен чувал — от онези, в които слагат убитите.

— Тц — възрази Луис. — Току-що ти показаха за какво става дума.

Отдръпнахме се назад, в сенките на стаята, докато Лутц се приближи и надзърна през прозореца. Махна с ръка на дребния да

заобиколи отзад, самият той тръгна към предната врата. Допрях пръст на устни, с ръце обясних на Рейчъл да отидат с Марси в малката спалня и да легнат на пода. Луис мълчаливо извади зиг зауера от колана и отривисто го подаде с дръжката напред на Рейчъл. Тя го изгледа, поколеба се, взе го. А той с двуцевката в ръка тръгна към задната врата — да пресрещне помощника на Лутц. Това стана за не повече от три секунди, аз извадих пистолета, свалих предпазителя, замислих се какъв избор имам. Не беше много голям.

Предната врата се отваря в късо коридорче — отпред стена, метър и половина вляво вече влизате в голямата стая — нещо като всекидневна. Отдясно на нея е спалничката, където Марси Бекър и Рейчъл вече лежах под прозореца — ако някой отвън надникне, да не може да ги види.

Пристъпих до ъгъла на всекидневната, току до коридора към външната врата и скрит за влизания, зачаках с насочен пистолет. Чух как изскърца дръжката, в същия миг от задната част на вилата нещо избумтя досущ като топ. Откъм вратата се чу трясък, Лутц влетя с хванат в двете ръце пистолет. Шумът отзад май го панира и влезе прекалено бързо. Оръжието му бе насочено към средата на стаята, не и към мен. Атакувах с рамото напред, едната ми ръка отблъсна неговия пистолет, другата го тласна към прозореца, последва силен удар в слепоочието със смит и уестъна. Той залитна, ударих го пак. Успя да пусне изстрел — в тавана, получи трети удар и падна на колене. Веднъж на пода, изтръгнах пистолета от пръстите му и го захвърлих в кухнята. Сетне го опипах за друго оръжие. Нямаше, но му взех белезниците. Тупнах го още веднъж — за всеки случай, закопчах го и го извлякох навън на чакъла. Очаквах там да намеря Луис и така и стана, но не беше сам.

Дори не беше и въоръжен.

Стоеше изпружен с ръце на тила, а голямата двуцевка се търкаляше на земята в краката му. Зад него стърчеше високата, плешива фигура на Голем, един пистолет почти опрян в главата на черния ми приятел, другият небрежно насочен в гърдите ми. На свития му лакът висеше навито въже.

— Съжалявам, човече — тихо рече Луис.

Отляво се търкаляше дребният с голяма дупка в гърдите.

Голем ме гледаше в очите, навъсен, без да мига.

— Пистолетът долу, г-н Паркър! Иначе ще убия приятеля ви.

Протегнах ръка напред, наведох се и внимателно поставих смит и уестъна на чакъла. Лутц надигна окървавена глава и замаяно изгледа плешивия. Сетне очите му се изясниха и в тях се появи страх, истински животински страх. Испитах някакво удовлетворение от това, но какво толкова? Голям праз. Ние всички изцяло и напълно зависехме от милостта на този странен, кух човек пред мен. Голем. Така се бе сложила ситуацията. Моя грешка до голяма степен.

— Сега свалете обувките и чорапите на детектива! — нареди той.

Наведох се, затиснах гърдите на Лутц с колене да не ми играе номера и изпълних заповедта. Голем само извъртя китка и въжето тупна пред мен.

— Сега му завържете краката.

Изпълних и това нареждане. И веднага чух шепота на Лутц:

— Моля те, Паркър, не го оставяй да ме отведе. Ще ти кажа всичко, което искаш, само не го оставяй...

Нямаше как Голем да не чуе.

— Замълчи, детективе. С г-н Паркър сме се разбрали вече.

Видях или по-скоро усетих движението на Рейчъл зад прозореца и поклатих глава — дадох ѝ знак да не се замесва. По никакъв начин.

— Така ли? — попитах може би наивно.

— Ще ви оставя живи заедно с приятеля ви. И вашата приятелка също. Ще отведете и онова момиче. Но детектив Лутц ми е нужен.

Защо ли си мислех, че на този човек (или нечовек?) нещо може да му се е изплъзнало?

— Не! Недейте! — изрева Лутц. — Не бива, хора сме. Този изверг ще ме убие.

Погледнах Голем в очите, но едва ли имаше нужда от потвърждение, че опасенията на Лутц са оправдани.

— Детектив Лутц е напълно прав — отвърна онзи, — само че първо ще ми каже къде са съзаклятниците му. Поставете го в онзи чувал, г-н Паркър. Сетне заедно с приятеля си го отнесете в моята кола.

Не помръднах. Не бях готов да се разделям с Лутц, преди да съм научил онова, което той знае.

— Ние всички имаме една и съща цел — рекох. — Да намерим виновниците за убийствата.

В същия миг Луис изохка — Голем бе забил дулото болезнено в тила му. Преговори нямаше да има, вече се знаехме с този тип.

Помъчихме се доста докато набутахме извиващия се като змия Лутц в чувала, напъхахме чорапите му в устата, за да не крещи оглушително и го отнесохме до линкълна на Голем. Отворихме багажника, сложихме го вътре. Капакът се хлопна с окончателността на затварящ се ковчег. Все още чувах заглушените стенания и ударите с крака в ламарината.

— Сега, ако обичате, бавно и към къщата — нареди Голем. Отстъпихме, без да се обръщаме, и тръгнахме заднишком. Не сваляхме очи от плешивия с двата пистолета.

— Не мисля, че повече ще се видим, г-н Паркър — рече той.

— Не го приемам толкова навътре — не се стърпях аз.

Изчака ни, докато се отдалечихме поне на трийсетина метра от колата му, сетне бързо се намести в нея, запали и потегли. Владееше ги тези изпълнения отлично. Луис до мен дълбоко въздъхна.

— Добре ни се размина — отново не се стърпях. — Само дето твоята професионална гордост пострада, а? И репутацията малко нещо?

Луис смръщи лице.

— Знаеш, аз месеци наред обмислям и подготвям един-единствен удар. А ти ми подхвърляш някакви си пет минути и давай! Да не съм ти шибаният Джеймс Бонд.

— Няма страшно — продължавах аз. — Този не е от разговорливите. Напротив — пълен гроб. Никой няма и да научи.

— Вероятно. И името му — супер.

Сетне изтичахме до къщата. Рейчъл излезе да ни пресрещне. Беше пребледняла като платно, направо помислих, че ще припадне.

— Рейчъл, пиленце, какво има? — попитах и я сграбчих за раменете.

— Виж сам — рече тя почти беззвучно и махна с ръка назад.

Заварих Марси Бекър настанена в едно от големите кресла, свила крака под себе си. Взираше се втренчено в стената и си дъвчеше нокътя. За миг прехвърли очи към мен, сетне ги свали към нещо на земята пред нея и пак се вторачи в бялата мазилка. Така ни завари и

Луис след време. Изглежда, сме стояли неподвижни доста дълго. И той изгледа онова, което лежеше на пода.

Беше книга.

Книга от човешки кости и кожа.

[1] Американизъм за наемен убиец и в дадения случай игра на думи с „треснеш“ — Б.пр. ↑

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Голямата книга е и като голямото зло.

Калимах^[1] — III в.
пр.Хр.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЕТА

Размерите? Трийсет и осем на осемнайсет, плътна и дебела. На гърба шест малки леко извити кости — поставени хоризонтално — в три двойки. Леко пожълтели, намазани с някакво защитно покритие, от което на светлина блестят. Не съм сигурен, но ми се струва, че са части от човешки ребра, може би детски. На допир са много гладки, за разлика от останалия материал на книгата. Боядисана е в тъмночервено, самата текстура — набраздена като с бръчки, около левия горен връх изпъква черна точка, същинска бенка.

Човешка кожа. Изсушена, сетне съединявана с особени методи, на места съшита, вместо конец — сухожилия или черва. Опипвам внимателно — с пръстите усещам порите и набраздяванията на дермата, а при натиск и формата на образуващите конструкцията кости — лъчеви и може би лакътни, може би още ребра. Като някогашно живо същество, кожа върху кости, ви казвам. Само плът и кръв липсва, за да се съживи отново.

Надписи няма — нито на корицата, нито на гърба, никакъв знак, който да подсказва нещо за съдържанието. Чакайте, не е така — има особена маркировка на корицата, янсенистка^[2] по дух и съдържание: паяк от златно фолио, поставен на четирите ъгъла и в средата, общо пет фигурки. Изработени изключително детайлно и изящно — осемте крака свити навътре, държат златен ключ.

Внимателно, само с върха на пръстите разтварям книгата. Боже мой, държи я гръбнак! Човешки, съединени със златна жица прешлени, златото — единственият материал, който не идва от човешкото тяло. Страниците са прикачени към гръбнака с помощта на сухожилия. Вътре оцветяване няма, затова пък изпъква разликата в пигментацията на човешката кожа. От върха на гръбнака виси нещо като тъничка плитка — да отбелязва докъде е четено. Направена е от различни човешки коси, внимателно сплетени една в друга.

Страниците не са повече от трийсетина, различни са по размери и направа. Две или три са от едно и също парче, два пъти по-голямо от размерите на книгата, сетне прегънато на две и хванато на прегъвката

образува се двойна страница. Други са съшити от повече парчета, някои съвсем малки. Различни са и по дебелина: една е толкова тъничка, че виждам ръката си, просто прозира през нея, други са доста по-плътни. Струва ми се, че са изрязвани най-вече от раменете или таза, може би ханша, макар че на едно място съзирам сбръчканата дупчица на пъп, а на друго — изсъхнало зърно от човешка гърд. По едно приличат на древните двойни листа на сътворени от козя или телешка кожа пергаменти: едната страна е гладка — там евентуалните косми са внимателно изстъргани, обратната е значително по-груба и на вид, и на допир. Гладката страна е за илюстрации и текст, така че на двойните е използвана само дясната страница.

Илюстрации и текст. Гледам и не вярвам на очите си: страница след страница в богато украсено писмо вървят откъси от Откровението; някои са цели глави, други откъслечни цитати, подходящи за илюстрациите. Струва ми се, че произходът е каролингски, версия на изчистения и прекрасен шрифт, чийто вдъхновител е английският богослов Алкуин от Йорк; всяка буква притежава свой собствен облик, прост, но и забележителен — направено е така, за да се чете по-лесно. Фокнър е подчертавал естествените дефекти или дупки в кожата, като е изписвал подходяща буква или украшение. Главните букви на всяка страница са унциални, високи са най-малкото по два и половина сантиметра и са изящно създадени — да, това е думата — създадени! — от десетки индивидуални щрихи на перото. В основата и в самия ствол са преплетени гротескни човешки или животински мотиви и форми.

Но най-силни са илюстрациите. Усеца се силно ехо от Дюрер и Дюве, Блейк и Кранах, но и по-късни художници като Георг, Майднер, Мазерел. В никакъв случай не са копия на оригинални илюстрации, а по-скоро вариации по теми. Някои са красиво и многоцветно изрисувани, други — само в черен туш със смески от растителни обогатители. Така се прави много плътно мастило, което при нанасяне остава релеф. На първата страница е версия на прочутата Врата към Ада, взета от Уинчестърския псалтир — стотици мънички тела се гърчат в зъбатата паст на нещо средно между човекочудовище и риба — хората, оцветени в зеленикаво, за да изпъкват, люспите на рибата — в червеникави и синкави нюанси. Ето ги и Кранаховите конници — четири фигури в червено и черно; „Жетвата на света“ на Буркмайер в

зелени и златисти тонове; злокобната визия на паяковидното чудовище, където вдъхновението очевидно е дошло от сравнително съвременната работа на Едуард Георг заедно с прилежащ текст: „Звярът, що се пръкна от Геената огнена, ще връхлети и люто ще ги разпилее, за да ги победи... живи няма да има...“; още и силно детайлна вариация по Дюве — от неговия „Апокалипсис 1555“ със св. Йоана на фона на голям град, заобиколен от образите на Смъртта, сред тях лебед със стрела в човката.

Прелиствам до края — до последната илюстрация, придружена с цитат от Откровението: „И тъй, взех книжката от ръката на ангела, та я изядох, и в устата ми беше сладка като мед: но като я изядох, коремът ми се вгорчи.“ Видимо вдъхновена от Дюрер: св. Йоан с обнажен меч в ръка изяжда образа на самата книга, която държи в ръце в този миг, виждат се човешкият гръбнак и паякът с ключа, когато ги поднася към устата си. Над него се извисява ангел — наблюдава го, краката му са като огнени колони, главата му същинско слънце.

Йоан е рисуван с черен туш. Видимо е, че са положени огромни усилия и старание лицето му да бъде максимално изразително. Тук е представен самият Фокнър на млади години — ужасно много прилича на онази снимка, която бе поместена във вестника след разкритите тела на убитите баптисти. Виждам същото високо чело, хлътнали бузи и почти женска уста, същите прави, черни вежди. Наметнат е с дълъг бял плащ, мечът в лявата му ръка сочи небето.

Всъщност Фокнър присъства във всяка илюстрация. Той е един от конниците; негови са челюстите от зъбатата паст на Вратата на Ада; той е св. Йоан, той е чудовището. Фокнър: съдникът, мъчителят, убиецът, създателят на книга — хронология на наказания, сама по себе си наказание, носеща истина, но и скриваща истината, суета и отрицание на суетата, произведение на изкуството и паметник на канибализма. Това тук е творението на неговия живот, началото е в човешката слабост на паството му, проявена приживе, за да го обърне против тези хорица, които унищожават с помощта на потомството си: първо мъжете, сетне жените, накрая и децата. Както започва, така и продължава, а жертвите са материал за голямата му книга.

В десния долен ъгъл на всяка страница, като маргинални, са записани имена. Направените от единствено парче кожа страници носят само едно име; съшитите от повече парчета — две, три, че и

четири имена. Това на Джеймс Джесъп е на трето парче, на майка му — на четвърто, бащата — на пето. Но има още доста имена; имена, които не познавам, не ми говорят нищо. Някои изглеждат сравнително новозаписани, ако съдя по цвета на туша. Алисън Бек не е между тях. Нито Ал Зи или Епстайн, или пък Мики Шайн. Щял е да ги добави покъсно, когато си върне книгата. Заедно с името на Грейс Пелтие, вероятно и моето.

Мисля си за Джак Мерсие и книгите в библиотеката на неговия кабинет. Онези три двойни маркировки в злато на гърба на всяко томче — тук изпълнени с части от ребра. Майстор занаятчия като Фокнър не би могъл да си представи живота без тези книги, които така много обича. Даденото на Картър Парагон копие е доказателство за това. Става ясно, че Фокнър е имал доста по-далечни визии: създаването на текст, чиято форма съвършено отразява съдържанието: Книга на Проклятието, създадена от телата на Прокълнатите. Хроника на неговия Съд, съдържаща останките на осъдените.

А Грейс е разбрала. Дебора Мерсие, разкъсвана от ревност към първата дъщеря на съпруга си, ѝ е съобщила, че съществува нов Апокалипсис, обяснила е и източниците му. По същото време Джак Мерсие вероятно е започвал реални ходове срещу Братството — с помощта на Обър, Бек и Епстайн, но Грейс едва ли е знаела за тях, защото Дебора е предпочела да не ѝ казва. Било ѝ е изгодно да изпрати девойката на риск, всъщност на смърт, не и съпруга си.

Грейс е подхвърлила пред Парагон, че знае нещо за продажбата на Откровението, но Парагон не бе достатъчно умен и интелигентната Грейс е усетила как стоят нещата. Парагон сто на сто се е страхувал да признае на Пъд и Фокнър, че е продал книгата, още по-малко за посещението и разговора си с Грейс. Сетне тя го е следяла, очаквала е да изпадне в паника. Дали го е последвала на север, или е изчакала те да дойдат при него? Струва ми се, че второто е по-вероятно, особено ако Парагон е бил убит, защото не е съобщил на Голем къде е тяхната бърлога. Най-вероятно не е и знаел. Каквото и да се бе случило, Грейс някак си е открила пътя до самите порти, така да се каже, на Фокнърския собствен, личен Ад. Изчакала е за нужния шанс и когато е имало възможност, е влязла, за да вземе и после избяга с книгата. Книгата, която съдържа истината за Баптистите от Арустук и най-вече за Елизабет Джесъп. Кражбата е принудила Братството да действа

бързо, но и прибързано: Пъд и другите едновременно са търсили книгата и са започнали да елиминират действащите срещу тях лица. Защото в противникови ръце книгата би била много могъщо оръжие. В същото време задачата им се е усложнила неимоверно — поради разкритите при Сейнт Фройд човешки останки.

Затворих книгата, внимателно я върнах в опаковката и торбичката, сетне дълго си мих ръцете, бърсах се продължително и чак тогава се обърнах към Луис и Рейчъл.

— Откриваме нови измерения на думата „ненормален“ — поклати глава Луис. — Каква е тази гадост според теб, а?

— Хроника — отвърнах аз. — Летопис на смъртта, а може би и нещо много повече. История на прокълнатите — противоположността на Книгата на живота. Баптистите от Арустук са в нея, а още поне и дузина други имена — мъже и жени. Все използвани за създаването на Ново Откровение. Или Апокалипсис, както ти хареса.

Авторът е Фокнър. Неговите останки така и не ги намериха в общия гроб. Нито тези на сина или дъщерята. Избили са всички тези нещастни души — до крак. Сетне с части от телата им са създали ей това произведение. Смятам, че непознатите ни имена са на хора, които в даден миг са имали нещастieto да се опълчат на Братството. Или са представлявали някаква заплаха за него. Евентуално щели да прибавят и нещичко от телата на Грейс и Къртис Пелтие, на Йоси Епстайн, може би и на Джек Мерсие и близките му от онази яхта. След като си приберат книгата. Документацията би трябвало да бъде съвършено пълна, иначе си губи смисъла.

— Какво ли искаш да кажеш с тази дума „смисъла“? — настръхна Рейчъл, в очите ѝ гореше гняв и омерзение.

Отново си мих ръцете и се бърсах пак и пак с кърпата, която висеше до мивката.

— Няма значение, Рейчъл. Така или иначе това тук е самопризнание за убийство в множествено число, ако, разбира се, може да се докаже авторството.

— И ако изобщо намерим Фокнър — измърмори Луис. — Пък и какво ще стане, когато разберат, че Лутц е изчезнал?

— Тогава ще се появи Пъд — да провери какво е станало. Фокнър не може да си позволи книгата му да остане в чужди ръце — незнайно в чии при това. Е, ако преди това не го посети нашият плешив приятел.

Замислих се. Всъщност какво знаех за скривалището им? За Фокнъровата бърлога? Предполагах, че е някъде на север, отвъд Бангор и може би близо до крайбрежието, някъде в съседство с фар. По онези места в Мейн има поне 60 фара, повечето са отдавна автоматизирани или без постоянен персонал. Един-два са може би дадени на частни лица за лично ползване. Няколко вероятно са северно от Мачиас.

Приклекнах, взех в ръце пакета с книгата.

— Какво ще правиш с нея? — попита Рейчъл.

— Засега нищо.

Тя пристъпи към мен и се загледа в лицето ми.

— Искаш да го намериш, нали? Не можеш да оставиш полицията да си върши работата, нали?

— За него работят и Лутц, и Воасин — рекох търпеливо. — А вторият си е жив и здрав и на свобода. Може да има още техни хора. Ако предадем това нещо на полицията и попаднем на близък на Лутц, Фокнър незабавно ще бъде предупреден. И тогава вече никога няма да го открием. Аз и така съм почти сигурен, че той вече е взел мерки за окончателното си изчезване. Няма начин да не го е планирал още веднага след открадването на книгата. Въобще да не споменавам за останките при Сейнт Фройд. По тези съображения, а и заради сигурността на Марси, ще я задържим засега у нас. Ти какво мислиш, Марси?

Тя взе раничката в ръка и се изправи, но не каза нищо.

— Ще трябва да те скрием на сигурно място. Но първо ще се обадиш на родителите си и ще им кажеш, че си добре.

Излязох навън и се свързах с Колонията и Ейми.

— Чарли Паркър — рекох. — Здравей и имам нужда от помощта ти. За една девойка. Трябва да изчезне за известно време.

Отреща мълчаха. После тя попита:

— За какво говорим този път, Чарли?

Аз пък бях сигурен, че се досеща.

— Вече съм близо до него, Ейми. И смятам да сложим край веднъж и завинаги.

Тя заговори и недоволството в гласа ѝ звучеше доволно силно.

— Виж, мога да я взема в къщата.

С очевидното изключение на самата Ейми, жени в Колонията обичайно не приемаха, но в главната къща имаше няколко стаи, които влизаха в употреба само в специални случаи. Знаех си, че ще помогне.

— Благодаря ти. С нея ще има един мъж. Въръжен.

— Знаеш как гледаме на оръжията тук, Чарли!

— Знам, знам, но този път си имаме работа със самия Пъд. Затова те моля да позволиш на моя приятел да остане при Марси, докато нещата приключат. Ден-два, най-много. Моля те, Ейми!

Сетне помолих да приеме и Рейчъл. Съгласи се и прекъснах връзката. Марси позвъни на майка си и потеглихме за Бутбей. Там се разделихме. Разбрахме се Луис и Рейчъл да отидат на юг в Скарбъро, оттам Ейнджъл да отведе Марси Бекър и Рейчъл (която се разсърди и намръщи) в Колонията. Щом Ейнджъл поеме нещата под свой контрол, Луис да се върне при мен. Книгата взех аз и внимателно я скрих под предната седалка на мустанга.

Подкарах в северна посока — до Бангор. Там се сдобих с Томсъновия справочник на име „Фаровете в Мейн“. Купих си го в книжарницата „Бетс“ на главната улица. Оказа се, че на крайбрежието около Мачиас има поне седем фара. Мачиас е градът, където Грейс бе оставила Марси сама, за да си върши работата. Ето и имената на фаровете: „Уитлокс Мил“ в Кале, „Ийст Куоди“ на остров Кампобело, малко по на юг — „Мълхоланд Лайт“, „Уест Куоди“, „Лубек Чанъл“, „Литъл Ривър“ и „Мачиас Сийл Айланд“. Последният бе прекалено близо до морето, за да бъде сред вероятните за скривалища места. Значи оставаха шест.

Обадих се на Рос в Ню Йорк с надеждата да му подпаля малко огън под задника, ама ядец! — попаднах само на секретарката. Бях поне на двайсетина мили извън Бангор, когато се обади той.

— Огледах онова, което поиска — рече Рос. — Що се касае до района на Мейн, по докладите на Харон има само дребна риба цаца. Убит активист — защитник на правата на гейовете през 1990 г. Застрелян в тоалетната на бар на „Блийкър“. В Маями имало сходен случай. Споменава се заподозрян, проследили осем негови телефонни

обаждания в Братството в дните преди убийството. Жена на име Торанс обяснила на Харон, че лицето било смахнато, досаждало им по телефона и тя се оплакала на местната полиция. Детектив на име Лутц потвърдил думите ѝ.

Ето, за всичко си имаше прикритие, готова история. Те съобщили името му в полицията още преди убийството, а Лутц свършил останалата работа.

— А съдбата на убиеца?

— Името му е Лутски, Барет Лутски. Излязъл под гаранция, два дни по-късно го намерили пречукан в една кофа за боклук в Куинс. Изстрел в главата. По-нататък: според докладите на Харон той не е ходил по на север от Уотървил. Но има известна аномалия — в отчетните документи за командировките намерих разписка за бензин от място на име Лубек. А то е на 150 мили от Уотървил и в северна посока. На крайбрежието.

— Лубек, а? — повторих аз на глас и се сетих за едноименния фар в справочника.

— Какво има в Лубек? — веднага попита Рос — подуши реакцията ми дори и по телефона това ченге.

— Фарове — отвърнах аз — и мост.

Точно така си беше. В Лубек бяха маркирани три фара. Градчето бе още и най-крайното източно населено място в САЩ. Оттам тръгваше Мемориалният мост за Канада. Идеално място, ако разсъждавате от гледна точка бързо измъкване. Чудесно разположение за светкавично потапяне в неизвестността, при това по всяко време. Няколко минути път по вода или суша и сте в друга държава. По-добро от това, здраве му кажи! Онези мерзавци бяха само там — в Лубек. Сигурен бях, усещах го.

Грешката със забравената квитанция от бензиностанцията бе липса на внимание от страна на Харон, но пък само в светлината на по-късни събития — когато той бе извършил поредица убийства, аргументирани с наличието на човешка слабост, безполезност и паразитизъм, което силно намирисваше на някои от Фокнървите възгледи.

Но аз бях подценил Фокнър, бях подценил и Пъд. При това здраво ги бях подценил. Докато вървах по следите им, те бяха попаднали на най-уязвимия сред нас. Единственият оставен сам.

Ейнджъл.

[1] Александрийски граматик и поет. — Б.пр. ↑

[2] По името на холандския богослов Корнелиус Янсен, основател на янсенизма, с който излага вижданията си за милостта, свободната воля и предопределението. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ШЕСТА

Кръв. Кръв имаше на верандата. Кръв имаше и по предната врата. В кухнята стената се бе попукала от попаднал в гипсовата замазка куршум. Още кръв в коридора. Лъкатушешца и дълга алена диря, сякаш я бе бръснал страничен вятър. Кухненската врата бе почти изтръгната от пантите, стъклата на прозорците — пръснати от стрелбата.

Трупове нямаше.

Бяха отвели Ейнджъл вероятно като предпазна мярка или заложник в случай че ние първи намерим Марси Бекър. Но също и в акт на отмъщение, насочен лично срещу мен. Може би са идвали да ни довършат един път и завинаги, но когато намерили само Ейнджъл, решили да го отведат със себе си. Представих си Пъд и онази жена — нямата. Представих си ръцете им върху Ейнджъл, неговата кръв по дрехите и кожата им, докато силом го извличат от къщата. Не биваше да го оставяме сам. Никой от нас не биваше да остава сам. По никое време.

Едва ли щяха да го оставят жив. Като помисля за това, то важи за всички нас. Ако избягат и се скрият, някой ден непременно ще се върнат, за да си довършат работата. Можем да ги търсим, но този наш кух свят е доста объркан и сложен като лабиринт, дълбок и потънал в мрак. Налице са прекалено много скривалища. А животът ни ще се превърне в ад от постоянно напрежение, страх и болка — седмица след седмица, месец след месец неспокоен сън, непрестанно ослушване и оглеждане — трудно заспиване вечер, събуждане с мисълта, че може би те ще дойдат днес — новият ден ще ни бъде последен в живота.

И накрая сами ще се молим час по-скоро да дойдат, та да се сложи край един път и завинаги...

Чувах шума на автомобилен двигател нейде наблизо, докато Рейчъл ми обясняваше по телефона как стоят нещата. Тя щяла да отведе Марси Бекър в Колонията — със своята кола. Сега, когато онези бяха отвели Ейнджъл, тя може би бе в безопасност — поне за известно

време. Луис вече бе тръгнал към мен, щял да ми се обади всяка минута.

— И да знаеш, не е мъртъв — тихо рече Рейчъл.

— Зная — отвърнах нетърпеливо. — Ако беше така, щях да го намеря тук — оставен, че да го видя още с влизането.

Питах се дали Лутц е проговорил и колко бързо е станало това. Защото бързината на Голем зависеше единствено от тази информация. И ако вече я бе получил, може би много от нещата, които мислехме и се опитвахме да преценим, щяха да се окажат безпредметни.

— Марси как е? — попитах.

— Спи на седалката до мен. Едва ли й се е събрал много сън след убийството на Грейс. Питаше ме обаче защо си готов да си жертваш живота. И аз, и Луис, и Ейнджъл, но най-вече ти? Изтъкваше, че тези събития не те касаят с нищо.

— А ти какво й каза?

— Луис отговори вместо мен. Рече, че твоя кауза е всичко, що става около нас. Мисля, че се усмихваше, когато го каза. Откъде да знам, той е такъв един — странен.

— Виж, Рейчъл, вече зная къде са те. В Лубек.

Тя замълча, а когато се обади отново, в гласа й звучеше друга нотка.

— Слушай, пази се...

— Нали знаеш — винаги се пазя.

— Не, не е така.

— Добре де, този път ти обещавам.

Бангор бе вече зад мен. А Лубек се пада на около 120 мили от него, ако се кара по US-1. Можех да взема разстоянието за около два часа при положение че не попадна на някое трафик ченге с орлов поглед и будна съвест. Във всеки случай настъпих газта и усетих как мустангът здраво дръпна.

Луис се обади точно когато минавах Елсуърт Фолс на път за към крайбрежието.

— Намирам се в Уотървил — рече той.

— Мисля, че са в Лубек — отвърнах аз. — То е на северното крайбрежие, съвсем близо до Ню Брънсуик. Имаш още доста път.

— Обадиха ли ти се?

— Тц.

— Изчакай ме извън градчето — рече той.

Тонът му бе съвсем неутрален, говореше, като че нямахме никакъв проблем, все едно ме съветва да не забравя да прибера оставените от млекаря бутилки.

При Милбридж, може би на осемдесет мили преди Лубек, телефонът ми извънря за трети път. Погледнах индикаторното прозорче за идентификация на номера, от който се обаждат, но нямаше нищо. Действаше някаква предпазна или защитна система. Натиснах копчето.

— Г-н Паркър? — беше гласът на Пъд.

— Жив ли е?

— Едва-едва. Бих казал, че надеждите за възстановяването му бледнеят доста бързо. Той много сериозно нарани един от моите партньори.

— Браво на него, Ленърд.

— Не можех да оставя подобен жест без наказание. Доста кръв му изтече. Всъщност още му тече — Пъд съчувствено подсмръкна. — Значи сте разгадали фамилното дърво, браво, браво и на вас. Не е много красиво, нали?

— Ама хич.

— У вас ли е книгата?

Значи вече е информиран, че Лутц се е провалил. Много интересно дали знае, че Голем е по следите им? И то защо и как?

— Да.

— Къде се намирате?

— Огъста.

Бях готов да изцвиля от радост, защото ми се стори, че повярва.

— Има една отбивка — частна, излиза от Шосе девет, при пресечката с река Мачиас — рече Пъд. — Води до едноименното езеро. Бъдете на брега на езерото след 90 минути — сам и носете книгата! Ще ви предам онова, което е останало от приятеля ви. Ако закъснеете или подуша полиция, ще го набуча на шиш — през устата и ануса, като печено прасе.

Изгърси заканата и веднага затвори.

Как ли планира да ме убие, когато се появя? Нямаше начин да са решили да ни оставят живи, не и след всичко, което се бе случило досега. Пък и 90 минути не бяха никак достатъчни да се стигне от

Огъста до езерото Мачиас, не и по тамошните пътища. Нямахе никакво намерение да води там Ейнджъл, още по-малко пък жив.

Обадих се на Луис. Беше нещо като проверка на доверието и съвсем не бях сигурен как ще реагира. От двамата бях значително по-близо до Лубек — нямаше начин Луис да се добере дотам, преди да е изтекъл даденият от Пъд краен срок. И ако бърках за Лубек, все пак някой трябваше да отиде на срещата. И това бе Луис.

Не забави отговора си повече от части от секундата. Съгласи се.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И СЕДМА

На знака в предградията на Лубек имаше три дървени фигурки — символични фарове: в бяло и червено бе „Мълхоланд“ (отвѣд канала и в Ню Брънсуик), в бяло — „Лубек Чанъл“ (той е метална конструкция с форма на автомобилна свещ), в червено и бяло — „Уест Куоди“ (в щатския парк на име „Куоди Хед“). Тези фарове винаги са били символи на стабилност и сигурност. Рекох си, че духът и потенциалът на човешкото спасение и безопасност в този случай са наистина омърсени, а и поставени под съмнение от самото присъствие на Фокнърови в онзи район.

Спрях за кратко току на края на града, сетне продължих покрай стария ресторант „Хилсайд“, чиито прозорци бяха заковани с дъски, покрай бялата сграда на „Американския легион“ и постепенно навлязох в самия Лубек. Той е град на църквите: баптистки, адвентистки, съборянски и какви ли още не. Интересно сбирисце на секти и деноминации, с голямо общо гробисце и паметници на загиналите и загубените в морето. Грейс Пелтие бе напълно права: бях прочел набързо част от бележките ѝ, които ми даде Марси. Права бе, че наричаше щата Мейн „граничен“. Намерил се веднъж тук, в най-източната точка на щата и на САЩ, заобиколен от множество църкви и костите на мъртвите, човек наистина може да си внуши, че е на самия край на света.

На неугледния пристан бяха накацали чайки, на входа на тясна уличка зърнах надписи „Частна собственост“, отляво бе самият вълнолом, отдясно различни сгради, сред тях и старата „Макмърдис“ — магазиня за опушване на месо, която сега възстановяваха. Отвѣд канала се извисяваше „Мълхоланд“, недалеч от фара се виждаше и Мемориалният мост над водите на проливите Лубек.

Вече притъмняваше, когато минах по „Плезънт“ (брегът ми остана отляво), за да паркирам в мръсен паркинг, построен до градската инсталация за пречистване на отпадъчните води. От него към водата водеше тясна пътечка; тръгнах по нея, като прескачах изхвърлени водорасли, бирени и цигарени кутийки и малко по малко

стигнах до плажа. Не беше приветлив като гледка: малко сив пясък, повече камъни и трева. Точно отсреща бе фарът на име „Лубек Чанъл“, мистериозно стърчащ в падащия вечерен здрач.

Може би половин миля вдясно от мен в морето излизаше каменна дига, а на края ѝ мъничко островче с дървета — черните им клони мрачно протягат призрачни стволоче към тъмнеещото небе. Между дърветата проблясваха мътни зеленикави светлини, към северния край на островчето виждах някаква постройка с по-ярка бяла светлина.

На знака извън Лубек има три фара, защото само три са все още използваеми. Но преди време е функционирал и още един — бил е каменна структура, построена на островче пред северния бряг на проливите Куоди от местен баптистки свещеник като символ на Божията Светлина, но и в помощ на моряците. Оказал се недобре пресметнат, срутил се по време на силна буря през 1804 г., като убил сина на свещеника, който го поддържал. Две години по-късно загрижени граждани избрали друго място — на Уест Куоди Хед, малко по-надолу по крайбрежието, а през 1806 г. Томас Джеферсън наредил на него да бъде издигнат нов фар. Хората малко по малко забравили стария фар, а сега островчето с останките му било вече частна собственост.

Всички тези подробности научих на влизане в града от една любезна жена на бензиностанцията, където се намира и смесеният магазин „Макфадън“. Добави, че собствениците били тихи хора, живеели изолирано, самотно. Според нея били дълбоко религиозни — старец, който боледувал и се налагало да викат лекари от градчето, и двама по-млади — мъж и жена. Мъжът редовно пазарувал в „Макфадън“ и винаги си плащал в брой.

Помнеше му и името. Монкер.

Ед Монкер.

Заваля. Тежки едри капки — предвестник на крайбрежна буря, готова да удари Северен Мейн тази вечер, заплющяха по дърветата, забарабаниха по покривите, измокриха ме целия — докато седях на камъните и гледах към дигата. Върнах се в колата и потеглих към Куоди Хед Парк, оглеждах се за излаз към брега. Скоро забелязах тясна

алея — частна, но немаркирана със забранителна табела — и като загасих фаровете, бавно се спуснах по нея към морето. Тя свършваше в голяма група дървета — всъщност гора. Излязох и тръгнах по тревата помежду тях. Присламчвах се до дебелиите стволоче, за да не ме вали повече, и скоро стигнах до затворена порта с монтирана отгоре ѝ камера и телена ограда, по която течеше ток. Отвѣд се виждаше неголяма, затворена колиба, а още по-назад — помежду клоните като черна кула тъмнееше „Лубек Чанъл“. Вече се досещах какво има в колибата — стара метална вана, разбита тоалетна до нея, гниещи трупове на стотици паяци наоколо...

Взех си фенера от колата и като закривах светлината с ръка, тръгнах по оградата. Недалеч от мен зърнах детектори за движение в тревата — видях ги, защото самата тя бе отрязана по-ниско. Вероятно имаше и още, дори и сред дърветата. Дъждът продължи да ме квази, но аз продължих да следвам контура на оградата, докато стигнах наклона, който се спускаше рязко към морето. Имаше прилив, основата на дигата бе закрыта от вълните. Единственият начин да стигна до островчето, без да се топя във водата, която можеше и да ме отнесе, бе през портата и по дигата, но вероятно неволно щях да включа някоя от алармите и онези да разберат за присъствието ми.

Вероятно преди седмици Грейс Пелтие е стояла на същото място, а сетне се е прехвърлила през оградата и е минала по дигата. Но сигурно е изчакала те да излязат, за да е сигурна, че на островчето няма да има никой — поне за известно време. А може и да е настъпила или другояче задействала някое от сензорните устройства и системата да е подала сигнал на Пъд или на сестра му. Не е толкова трудно — може да е вързана я с пейджър, я с телефон. А когато онези са се върнали, може би доста бързо, наложило се е да преплува съответното разстояние. Затова дрехите и косата ѝ са били мокри. Нали ви казах, че беше добра плувкиня — силна и опитна. Имала е самочувствието, че ще се справи, и се е справила. Но те са видели лицето ѝ — вероятно на записа от камерата, може да са видели и колата ѝ. Сетне са алармирали Воасин и Лутц и капанът е щракнал...

Огледах тъмните вълни, извърнах глава отново към ограденото пространство и дигата зад него и реших да рискувам по вода. Проверих си оръжието, резервният пълнител — беше си на място. Коремът ме стегна — отначало леко, сетне в него се появи познатата

ми твърда буца. Морето бе като тъмен басейн, като бездънна пропаст, бях ги виждал десетки пъти във виденията си. Нещата просто се повтарят, нали?

Нагазих във водата, зъбите ми затракаха от студа, но търпеливо напредвах към дигата. Вълните ме блъскаха, веднъж или дважд дори ме отнесоха назад, почти на мястото, откъдето бях тръгнал. Но упорствах, камъните и скалите, от които бе направена дигата, бяха хлъзгави, зеленияса от водораслите, водата там стигаше до кръста ми. Опитах да се изкача по пукнатини и дупки в старата циментова замазка и след неуспешен опит плеснах обратно във водата. Този път се намокрих здравата — до врата. Бавно възстанових сили и търпение, огледах се и в същия миг ме блъсна бял гребен, силна вълна ме вдигна и ме отнесе поне на пет метра назад. Соленото в устата ми загорча, дъждът все така вали ли вали, по ръцете ми — водорасли.

Вълната мина и замина, аз отново загазих навътре, упорито, магарешки. Дълго търсих подходящо място да се кача на дигата. Минаха десетина минути и още две падания във водата, накрая извадих късмет — един камък бе изпаднал от гнездото си. Използвах дупката като стъпенка, ожулих си коляното на остриите съседни камъни, защото обувката ми все поднасяше по хлъзгавото. Накрая се хванах с пръсти за върха и с голямо усилие се покачих на равното. Полежах горе неподвижен, но треперещ от студа, поемах си дъх, набирах сили. Усетих, че го няма клетъчния ми телефон — сигурно беше някъде на дъното на морето. Изправих се, изчаках водата да се изцеди от цевта на смит и уестъна и тръгнах по дигата приведен, почти на четири крака. Скоро стъпих на острова и тръгнах към развалините на фара. Натам водеше път, по чиито страни растяха дебели зелени ели. Той стигаше до застлан с чакъл двор, но имаше и затревени и голи площи помежду околните постройки на островчето. Очаквах на мястото на фара да намеря голяма купчина камъни, но съвсем не бе така — там се издигаше близо деветметрова постройка с открита тераса на върха, оградена с висяща на малки пилони тежка метална верига. Всъщност идеална наблюдателница с разкошен изглед към морето, дигата, самия бряг. Представете си фар без функционално светеща част, но пък силни бели светлини от прозорец или прозорци на най-високата част на постройката.

Отдясно бе дълга дървена сграда — едноетажна с четири квадратни прозореца, до един с метални решетки, по два отляво и отдясно на тежката врата. Тя сияеше със зеленикаво лъчение, сякаш някаква вътрешна светлина се мъчи да пробие през вода или зелени листа. Пред фара имаше ниска пристройка, която практически закриваше входа му. Взех я за гараж. По-назад, почти на източната част на острова, се намираше друга подобна конструкция — вероятно навес за лодки. Пристъпих към гаража, допрях ухо до задната стена и се ослушах — нищо, освен равномерното плющене на дъжда. Тогава тръгнах по стената с гръб към нея и по тревата — към самия фар.

Видях го чак като заобиколих гаража. На две дебели греди, съединени във формата на голямо Х. Представете си дървен кръст, наклонен на около 60 градуса към земята и закрепен в това положение с помощта на още два ствола. Беше гол, ръцете и краката му — завързани към дървото с жица. Лицето му бе подуто и посиняло, тялото до кръста — също така нашарено с белези, по ръцете, краката и гърдите имаше охлузени места, ожулвания, рани, но и множество малки овални подутини, които приличаха на ухапвания или ужилвания. Кръв течеше от бедрените артерии, в нозете му се бе събрала бая локва. Дъждът обилно мокреше белезникавото бледо тяло, течеше по него и капеше от меката плът по ръцете, блестеше по голия му череп и бялото, обезкосмено лице. На стомаха му тъмнееше продълговата, правоъгълна рана — бяха изрязали парче кожа. Приблжих се, проверих пулса, тялото бе все още топло. Но Голем бе мъртъв.

Тъкмо се канех да го оставя, когато чух шум от стъпки по чакъла вдясно. Беше нямата. По широките ѝ джинси и ботите чернееше пръст, бе в жълт анорак, под който се виждаше черен пуловер. В дясната ръка носеше пистолет, дулото му висеше към земята. Нямаше време да се крия дори и да исках.

Видя ме и рязко спря, устата ѝ зейна, в следващия миг стреля. Хвърлих се вляво, зад мен тялото на Голем потрепна гротескно — куршумът попадна в рамото му, недалеч от мястото, където преди малко бе главата ми. Стрелях още в движение, вече полуклекнал, първият куршум я намери в гърлото, вторият — в гърдите. Тялото ѝ се изви, краката също, тя рухна и пусна два безцелни изстрела във въздуха. Изтичах до нея и с насочен в главата ѝ пистолет изритах

падналата берета по-далеч от дясната ръка. Левият ѝ крак трепереше неударимо, конвулсия някаква, гледаше ме безмълвно, шурналата от шията ѝ кръв прикри познатия ми грозен белег. Нещо изтрака в гърлото ѝ, устата зейна още повече, затвори се веднъж-дваж и тя предаде Богу дъх.

Усетих движение на фона на зеленикавото сияние вдясно. Нечия фигура прекоси пътя на светлината, мярна се на прозореца и инстинктивно вече знаех, че г-н Пъд ме очаква вътре. Нямаше начин да не е чул изстрелите, но защо не бе излязъл? Вратата на фара зад мен бе здраво залостена — така поне изглеждаше, но когато погледнах високо нагоре, забелязаната по-рано там светлина вече я нямаше. Стана значително по-тъмно, налегна ме усещането, че нещо ме гледа отблизо, дебне в призрачния мрак... Първо трябва да привърша с Пъд, помислих аз, най-малко пък сега ми трябва коварен удар в гърба.

Силно приведен, с допираци се в мократа трева ръце, тръгнах към вратата на пристройката. На ниво човешко лице забелязах малък стъклен панел като прозорче, покрито с гъста метална решетка и нещо като мрежа, но минах доста по-ниско. Вратата бе притворена, някой бе дръпнал външното резе. Затиснах гръб странично и я ритнах с крак.

Избумтяха три изстрела, разлетяха се трески и стара боя, вратата почти се разцепи. Извъртях се и стрелях пет пъти поред в създадения отвор, като движех дулото в широка дъга, сетне се втурнах в помещението и спринтирах към по-далечната лява стена. Видях падащо стъкло, чух трясъка на разбити съдове, но повече изстрели не последваха. Залепил гръб на стената, прилекнах и трескаво огледах стаята, а ръцете ми автоматично и светкавично смениха пълнителя с нов.

Тук вонеше нетърпимо, смрадта бе отвратителна — на разложено, май и на изпражнения. По стените и тавана отвори нямаше, прозорците бяха закрити с мрежи, единствената капандура — с плътна тъкан като памучно одеяло, вероятно за да не прониква слънчевата светлина. Осветлението идваше единствено от малки, скрити крушки под метални лавици, всъщност стелажи, които пресичаха помещението по дължина в пет редици. Лавиците бяха на четири нива, а зеленикавото оцветяване на светлината идваше от растения в саксии край поставените на всяка лавица стъклени резервоари. Нещо като аквариуми или клетки с монтирани термометри и прибори за

измерване на влажността на въздуха. Чак сега забелязах, че край крушките са монтирани плъзгачи за промяна на волтажа: освен за осветление, те служеха и за отопление. Осветително-отоплителните тела бяха скрити частично зад алуминиево фолио — то пазеше паяците и другите насекоми в стъклените съдове от пряката светлина, а зеленината омекотяваше блясъка. Крушките не бяха достатъчно силни, че да осветят помещението чак до ъглите му, сега потънали в мрак. Мрак на слоеве, на ивици — към стените става все по-тъмно и по-тъмно. И там някъде дебне Пъд.

Както бях приклепнал до стената с опрени на пода ръце и изведнъж усетих движение недалеч от лявата ръка. Нещо меко пристъпваше — едвам доловимо шумолене по каменните плочи. Извърнах се като ужилен, вече се досещах какво ще да е то: черна, заоблена форма, тяло не по-дълго от два сантиметра и половина, изправено на също толкова дълги и тънки членести нозе, застанало в локвичка зелено сияние. Рязко отдръпнах ръка и паякът се сви, сетне вдигна предните крачка и зад тях се показаха червеникави челюсти.

Внезапно се стрелна към мен с удивителна бързина, краката му сякаш се размазаха, като на забързан видеозапис. Отскочих странично, то продължи да напада, заритах наслуки с изтегнат крак и паякът се изтърколи някъде назад — към купчина небрежно захвърлени на пода стъкленици. В паниката си неволно се озовах на ръба на коридорчето между първия и втория ред лавици. Отдясно на пода се търкаляха стъкла от разбит съд, а сред тях запечатана в найлоново пликче картичка с кратък текст. Главни печатни букви: *Phoneutria nigriventer*, сетне с по-дребен шрифт Бразилски паяк скитник. Хвърлих бърз поглед към сенките, където се бе скрила агресивната гадина, и неволно потръпнах.

Далеч вляво долових движение — нещо се триеше в листата на растение, сенките на тавана леко помръднаха. Пъд вече знаеше къде точно се намирам. Издал се бях с глупавите си детски ритници срещу паяка. Усетих, че лявата ми ръка силно трепери. Хванах дръжката на патлака с две ръце. Като не я гледам, че трепери, по-лесно ще се убеждавам, че не ме е шубе. Бавно се запромъквах към втората редица лавици, поех дълбоко въздух и надникнах.

Никой няма. Някъде вляво, на нивото на очите ми, нещо помръдна. Форма в стъкленница, сянка в зеленикаво. Извих лице — по-

малка, не повече от два сантиметра, с широка червена ивица по коремчето. Бели сферични торбички яйчници, почти колкото самия паяк. Висят в мрежата. На тази картичка пишеше *Latrodectus hasselti* — Червеногръб паяк. И вече потомство, помислих с омерзение. Мамка му. Но ще се погрижа, ако успея, хич и да не се появява на бял свят.

На третия ред забелязах още няколко разбити стъкленици. Сред тукашните парчетии обаче имаше и жертва. Вече. Големите очи на богомолката сякаш гледаха в мен, а яките челюсти разкъсваха съседа от следващия псевдоаквариум. Малките кафяви крачка мърдаха леко, потъваха все по-навътре и по-навътре в пастта на насекомото хищник. Хич не ми беше мъчно — да се изяждат едни други, толкова по-добре. Що се отнася до мен самия, предпочитах по-бързо да свърши с този в устата ѝ, че да подгони и другите, които донякъде по моя вина сега подтичваха по околния под.

Но по кожата ми пълзяха мравки, с мъка сдържах бясното желание да се изправя и да отърся косата, врата си, да си огледам и изтръскам дрехите. Може би затова се разсеях за секунда-две и когато се подадох в следващия коридор, г-н Пъд вече ме чакаше с насочен в мен пистолет. В следващия миг плонжирах право напред — към него, но под линията на огъня, а неговият куршум отиде в таблото с бушоните точно до вратата. Разлетяха се искри, за мой късмет светлините изгаснаха, претърколих се по пода и се забих в стената с насочен напред пистолет, лявата ми ръка опряна на пода. И отново! Този път за малко не изревах — по нея пълзеше нещо меко. Разтърсих я с все сила, но не и преди да усетя ужилването. Остро, като че двойна игла се заби дълбоко в кожата ми. Сkochих на крака, отворен и изпълнен с отвращение, гнус ме беше и без да се замислям, протегнах ръка към ивицата светлина при най-близкия прозорец. Точно под кокалчето на средния ми пръст вече се издуваше неголям червеникав оток.

С крайчеца на очите си виждах в съседните два съда — те бяха пластмасови: там мърдаха хиляди мънички телца. В първия като птички цвърчаха щурчета, във втория имаше овесено брашно и тестени трици, по които лазеха гадни белезникави хранителни червейчета, сред тях имаше и черни хлебарки, вероятно достигнали зрялата си форма. Отляво, опрян до стената, стоеше висок шкаф със стъклена витрина, а зад нея на множество поставки бяха наредени

пластмасови чашки. Наведох глава напред и в едната забелязах дребна червено-черна форма, вече изплела мрежа, в която висят остатъци от щурчетата и плодовите мухи. Тук смърдеше наистина ужасно, отвратително. Догади ми се, ама нямам думи.

Ето къде беше развъдникът на г-н Пъд. За черни вдовици.

Бам! Бам! Бам! Отново ушите ми забучаха от силните гърмежи, заслепиха ме червените огънчета на изстрелите. С мъка пренасочих вниманието си в посоката, откъдето дойдоха те, и успях да зърна, та макар и като в мъгла, издължена сянка, която сякаш прелетя по тавана и изчезна. Някъде сред листата се мярна нещо, което би могло да бъде кафявата риза на Пъд, и незабавно натиснах спусъка. Чух възклицание на болка, трясък на счупено стъкло, купчина стъкленици в ъгъла се срути на пода. Сега ясно долових шума на стъпки по счупени стъкла, които хрущяха под краката му. Г-н Пъд се намираще някъде отсреща — до стената, откъдето преди известно време бях тръгнал самият аз. Сега вече знаех какво трябва да направя.

Лавиците не бяха завинтени към пода. Държаха се на стойки с триножни крака. Идеята бе, че тежестта отгоре им гарантира стабилност. И като пренебрегнах нарастващата болка в ръката и възможността, че въпросният паяк, респективно паяци, може да са съвсем наблизко, приседнах на земята, опрях гръб в стената до шкафа с вдовиците и напънах най-близките лавици с крака, по-точно с подметките на обувките. За миг помислих, че просто ще ги преместя надлъжно — те ще се плъзнат напред, но сетне най-близкият ред се наклони и тежката конструкция се удари в следващата, сетне тя на свой ред — в по-следващата, и се получи нужният ми ефект на доминото. Редица след редица рухваха с трясък и скърцане на извиващ се метал, накрая комбинираната им обща тежест се стовари върху последния стелаж и чух отчаян вопъл — може би човешки глас, който се загуби в окончателния грохот на разбитото стъкло.

Скочих и се устремих към вратата, стъпвах по рухналите стелажки, като омагьосан не можех да отделя очи от стотиците мъхнати гадина, които вече шареха навсякъде, биеха се и умираха разкъсани. Стигнах до вратата и излязох на чистия въздух, соленият морски вятър ме блъсна в лицето, а хладните едри дъждовни капки ми се сториха като Божа благословия след отвратителната воня зад гърба ми.

Тогава чух звука на нечие движение и незабавно насочих пистолета в тъмната паст на полуразбитата врата. Нещо се мерна в мрака, сетне се появи самият Пъд с разкривено лице и широко разтворени очи. Едното бе налято с кръв и подуто, мускулите на едната буза диво играеха. В косата, по лицето, навсякъде по него лазеха малки кафяви паячета, от пазвата му излезе доста по-едър черен скитник, Пъд изломоти нещо болезнено и тогава видях, че и в устата му има от същите твари. Неволно отместих очи за миг и когато погледнах отново, него го нямаше.

Зад гърба ми нищо издумка — беше вратата на фара, широко отворена, вятърът я блъскаше в стената отново и отново. Целият бях подгизнал и сега вече усетих тръпките по гърба и ужасния хлад по цялото тяло. Избърсах с длан водата от лицето и затичах към фара. Преддверието бе постлано с каменни плочи, нагоре водеше метално стълбище. Площадки нямаше, най-горе зърнах нещо като платформа, от нея се излизаше на откритата тераса.

Пред мен — в плочите — зееше отворен капак, измайсторен от тежко дъбово дърво и обкован с железни шини. Надолу водеха каменни стъпала, ниско в подножието им зърнах квадрат ярка, жълтеникава светлина.

Намирах се на входа на кухня ни свят... Тръгнах бавно надолу, стъпало по стъпало, с насочен напред пистолет. И така стигнах до нещо като бетонен бункер, обзаведен с кресла и старо канапе. В отсрещния ъгъл видях неголяма маса, под нея износен персийски килим. Отдясно имаше кухничка, всъщност бокс, отделен от голямото помещение с двойна летяща врата. От тавана висяха направени с помощта на дебела жица осветителни тела. В съседния ъгъл бе двойна етажерка — празна, до нея на пода — кашон с книги и списания. Силно миришеше на политура, таблата на масата светеше, лъсната до блясък, в същото състояние бяха етажерката и кухненският плот пред бокса.

Но тук главното бяха стените — покрити с илюстрации от пода до тавана, просто всяко ъгълче, всеки сантиметър...

Ето и импресии а ла Кон — Смъртта на черен кон, образи на военни жертви, вдъхновени очевидно от Дикс и Георг, сгромолясващи се в пепел и жупел градове, червено-жълти огнени фурии, както в апокалиптичните пейзажи на Майднер. Застъпват се едни с други,

цветовете се смесват и преливат, за да създадат още по-тягостно настроение. Взети от един художник образи се повтарят в повлияни от друг мотиви, на място там, а в същото време част от общата контекстуална визия. Ето демон тип Георг, който преследва гълпи хора в типични за Майднер сцени на разрушения; коне сред батални сцени, осяяни с трупове полета, същински Кон.

Думите не стигат за обяснение. Ето защо и децата му са толкова изплискани.

Следващата стая е обзаведена в същия дух, само че тук образите са средновековни по дух и източник, пък и значително по-детайлно украсени. Тази стая е по-голяма от съседната, тук има две двойни легла, на пода — линолеум, между леглата — дървен параван. На грубо направени лавици са поставени доста книги и списания. Зад плъзгащи се стъклени врати има малка баня с душ и тоалетна. Единствената светлина идва от поставена на масичка настолна лампа. Недалеч от мястото, където стоя, виждам два големи кашона — в тях женски дрехи, встрани отворен куфар с мъжки костюми и якета. Дрехите определено не са в тон с днешната мода, но и не са чак толкова старомодни — може би отпреди две десетилетия. Чаршафите от леглата са сгънати и наредени на купчина. В ъгъла е оставена прахосмукачка — отворена е, торбичката с боклука стои до нея. Изглежда, че тукашните обитатели са се готвели да премахнат следите от пребиваването си на това място.

Вратата към третата стая е откритата. Дочувам шум и замръзвам. Струва ми се, че някой дрънчи с вериги. Замирисва ми на кръв, но движение близо до вратата не усещам. Ето, отново звучи шум на метал върху метал. Пристъпвам, бутвам вратата с върха на обувката и залепвам гръб на стената встрани. Чакам куршумите. Но такива няма. Изчаквам още няколко секунди, сетне надниквам.

Касапски дръвник на четири дебели крака! В средата на каменния под. По него стара, засъхнала кръв. Отвъд дръвника, до отсрещната стена блести маса от неръждавейка, с мивка и отводна тръба, която влиза в плътно затворен метален контейнер отдолу. На масата — хирургически инструменти, окървавени, някои видимо използвани съвсем неотдавна. Виждам костен трион, два скалпела с алени капчици по тях. На кука на стената виси сатър. Цялото помещение вони на месо.

Чак сега виждам Ейнджъл. Гол, закачен за метален парапет над метална вана. Китките му са закопчани с белезници за тръбата на парапета. Полуизправен, полуприклекан във ваната, по чиито стени чернее съсирена кръв. Тялото е извито към мен, устата е запечатана със здрави лепенки, очите са полуотворени, туловището — в кръв и пот. Примигва, когато приближавам, отзад лепенките се чува немощен стон. Лицето му е подпухнало и в синини, дълга рана зее на десния крак, прилича на порезна, дълбока. Оставили са го да кърви.

Протягам ръка към гърба му, за да се опитам да го сваля, когато той изстенва по-силно — жаловито, звучи като мяукане. Леко обръщам тялото му — от гърба му е прясно изрязано голямо парче кожа — около 30x30 см. Боже мой! Плътта пулсира, червена. Долу в краката се е събрала локва кръв, вече засъхваща по краищата. Забивам неистов поглед в раната, а краката му се разтреперват силно и той заплаква въпреки лепенката.

Излизам от частичния унес и се задействам...

Ключовете висяха на пирон встрани. Свалих белезниците, хванах го през кръста и го извадих от ваната. Тежеше доста, положих го на пода и започнах да отлепям лепенката на устата — максимално внимателно, защото зная колко боли. Взех черпак от масата, напълних го с прясна вода и му го поднесох. Пи дълго и жадно, водата се изливаше по брадата и течеше по гърдите му.

— Дай ми панталона — това бяха първите му думи.

— Кой направи това, Ейнджъл?

— Дай ги! По дяволите! Панталоните! Моля!

Дрехите му бяха на купчина, захвърлени на пода до ваната. Взех леките панталони и му помогнах да ги нахлузи, както си беше седнал с опрени на пода отслабнали ръце. Не изпъшка нито веднъж, само внимаваше да не опре гърба си в нещо. Сега ми отговори:

— Дъртият — рече и успя да издърпа панталоните до кръста.

Материята незабавно се залепи върху раната на крака, тъмна кръв бавно изби. Мръднеше ли, лицето му се изкривяваше от болка, скърцаше със зъби, за да не стене.

— По едно време отвън се чу стрелба и той тръгна по ей онези стълби. Остави пещта отворена. Онова, което е вътре, си е мое...

Повдигна ръка, посочи зад мен — извърнах се и видях стоманената кутия с ключовете и уреда за отчитане на температурата отгоре ѝ. Вратичката бе отворена, виждаше се нещо като хартия, ако допуснем, че хартията може да кърви. Изключих вентилатора, затворих.

— Видя ли другите двама?

Кимнах.

— Те са му деца, Птицо.

— Знам.

— Ега ти шибаното семейство — почти се усмихна при тези думи. — Ти уби ли ги?

— Мисля, че да.

— Какво искаш да кажеш?

— Жената е мъртва. Г-н Пъд го предадох на питомците му.

Оставих го на място и тръгнах по стълбата, която ми бе посочил. Тя тръгваше нагоре от малка врата в дъното на същата стая. След няколко стъпала вляво се отваряше вход към стая с легло и висящо от тавана голямо разпятие. Стените бяха отрупани с книги на лавици, последните се огъваха под тежестта им, макар че доста бяха вече свалени — и тук личеше подготовка за бягство. Но пък и още много тонове си бяха по местата — изглежда, пристигането на Ейнджъл бе накарало Фокнър да си реорганизира приоритетите. Едва ли напоследък е имал живи обекти, върху които да практикува изкуството си. Край леглото стоеше работна маса, отрупана с мастила, тушове, пера и писалки, ножове и остриета — последните поставени върху метално куфарче. Готвил се е да си вземе и тях. В ниша на отсрещната стена тихо бръмчеше генератор.

Върнах се в долната стая, за да заваря Ейнджъл изправен, опрян на стената на две ръце, с наведена глава и леко издигнат десен крак. Раната на гърба отново кървеше. Издръжлив тип бе моят приятел Ейнджъл.

— Как мислиш: ще се справиш ли?

Той кимна. Преметнах лявата му ръка през рамо и внимателно го хванах за кръста. Тръгнахме бавно, бавно, стъпка по стъпка нагоре по каменните стъпала. По лицето му се четеше истинската агония на това упражнение, но звук така и не издаде. Тъкмо стигнахме върха, когато кракът му се подхлъзна, той залитна и гърбом се удари в стената. По

нея остана голям червен белег, а Ейнджъл загуби съзнание и трябваше да го нося. Стълбите горе завършваха с нещо като свод, а в него метална врата — отворена. На пода се търкаляше голямо парче найлон, развяваше го влизаният отвън вятър, краищата му плющяха. Вляво лежеше нещо окървавено, увито в подобен найлонов чаршаф. Виждаше се част от лицето на Воасин. Спомних си ядните думи на Пъд за наранения партньор. Изглежда, същият бе починал от раните си впоследствие.

Положих Ейнджъл на пода — по корем и след малко той се свести. Извадих втория пистолет от кобура на кръста и го сложих в ръката му.

— Убил си Воасин, а?

Погледна ме със замътени очи и изхърхори:

— И правилно. Може ли да пикая на гроба му?

— Ще се обадя да питам, после ще видим...

— Къде си тръгнал пък сега?

— Да намеря Фокнър.

— Щом го намериш, кажи му, че аз те изпращам.

Дъждът валеше все така упорито, теренът съвсем се бе разкалял. Усетих го в краката си, когато излязох от затревеното. Жената лежеше все на същото място, пристройката с паяците на Пъд тъмнееше, нямаше ни звук, ни дявол. Фарът остана зад гърба ми, пред мен, сред околния чакъл, се бе открила тясна ивица трева — водеше надолу по наклона към навеса за лодки. Брегът под него бе вкопан дъговидно, на тесен плаващ кей бе завързана подскачаща във вълните лодка. Не бе голяма, клас „Кейп Крафт“, с извънбордов двигател „Евинруд“. Тъмна сгърбена сянка бе наведена над двигателя, наливаше дизелово гориво с фуния. Дъждът мокреше гърбицата, лъскавото голо теме, дългата бяла коса, залепнала по слепоочията, падаща встрани. Черно палто, черни лачени обувки. Изглежда, ме усети, защото вдигна глава, а струята гориво излезе извън фунията. Попречих му на концентрацията, знаете. А той се усмихна.

— Здравей, грешнико — рече Преподобният Фокнър и посегна към затъкнатия в колана на панталона револвер.

Стрелях само веднъж, изпусна фунията, търкулна се по гръб на седалката с увиснала дясна ръка. Вероятно бях раздробил костта ѝ. Револверът тупна в нещо дървено, всъщност в лодката, усмивката си

остана на лицето му, макар че с нея се появиха и леки тикове — сигурно от болката. Сега гръмнах два пъти, пробих двигателя, от дупката в резервоара потече нафта.

Гледах го легнал, но си го представях изправен — вероятно бе висок поне метър и осемдесет, с дълги и тънки бели пръсти, бледи, изпити, по-скоро издължени черти. На слабата светлина виждах очите му — тъмносини, почти черни, носа — подчертано дълъг и тънък, брадичката — слаба, херувимска, устата — почти без устни, разположена непосредствено под носа. Мършав, набразден врат, кожата увиснала на гънки под брадичката.

Пристъпих и забелязах куфара и омазаната непромокаема аварийно-спасителна раница. Сритах ги, попитах:

— Къде така, Преподобни?

Не отговори, а попита:

— Как ни намери, грешнико?

— Пътника. Той ме доведе тук.

Старият мъж надигна глава.

— Интересна личност. Съжалявах за него, когато го уби.

— Сега си сам. Дъщеря ти вече я няма, синът също, Преподобни.

Край на игрите.

Той се изплю в морето, сетне извърна глава към мен, погледна безучастно към мястото, където лежеше дъщерята. Не издаде никакво чувство, никаква емоция.

— Излизай от лодката. Чака те съд за смъртта на цялото ти паство, за убийството на Джак Мерсие, съпругата му и приятелите, на Грейс и Къртис Пелтие. Ще трябва да отговаряш за всичко.

Поклати глава.

— Няма за какво да отговарям. Всевишният да не изпрати демони да убият първородните в Египет? Изпрати ангели. Ние бяхме онези същи ангели, които вършеха Божието дело, пресявахме, наказвахме грешниците.

— Убийствата на жени и деца съвсем не миришат на Божие дело.

Сега забелязах, че от пръстите му капе кръв — върху ребрата на лодката и седалката, където полулежеше. Бавно повдигна наранената ръка, видимо пренебрегвайки божата, и ми показа кръвта.

— Господ убива жени и деца всеки ден — рече той. — Нали уби и твоите? Ако е смятал, че са достойни за изкупление, сега да са живи.

Пръстите ми неволно стиснаха ръкохватката, показалецът се затегна върху спусъка, усетих, че отнемам част от свободния ход.

— Не Господ уби съпругата и дъщеря ми. Унищожи ги ненормалник с болен мозък, насърчаван от теб.

— О, той ли? Изобщо не се нуждаеше от насърчение в делото си. По-скоро имаше нужда от нова ценностна система, да — нова рамка на своите идеали, всъщност само едно допълнително измерение.

Сетне замълча и се загледа в мен, с наклонена на една страна глава.

— Ти ги виждаш, нали? — попита след малко.

Не отговорих.

— И си мислиш, че си единственият? — сега се усмихна снизходително. — И аз ги виждам. Разговаряме. Те ми казват разни неща. Чакай те, грешнико, всички те те очакват. Смяташ, че нещата приключват със смъртта им? О, не, съвсем не — те те очакват при тях.

Наведе се колкото можеше към мен, сякаш да ми съобщи нещо много поверително.

— И чукат твоята курва, докато те чакат — изведнъж изсъска Фокнър. — И двете ги чукат — и голямата, и малката.

Толкова малко ми трябваше да го убия, толкова малко, че почти не зная... Но напрегнах цялата си воля, въздъхнах и усетих, че пръстът ми отпуска спусъка. Усетих още и огромното разочарование, което го обзе.

— Лъжеш, Фокнър, ти си само един лъжец — рекох спокойно. — Моята съпруга и дъщеря ми — където и да са те — ти там нямаш никаква сила. Ти и тям подобните ти. Сега за последен път ти казвам: излез от лодката!

Той не помръдна.

— Мен земен съд не може да ме съди, грешнико. Господ е моят съдия.

— Възможно е — рекох аз.

— Сбогом, грешнико — отвърна Преподобният Фокнър и нещо се стовари в тила ми, събори ме на колене.

Кафява обувка стъпи на пръстите ми и пистолетът изгърмя, куршумът отиде някъде в кея, сетне същият крак изрита оръжието в морето. Върху плещите си усетих огромен по сила натиск, лицето ми потъна в калта. По гърба си чувствах нечии колене, те изтласкваха

въздуха от дробовете ми, ноздрите ми се пълнеха с водниста пръст. Забих пръстите на краката в меката почва, подпрях се, доколкото можех, на лявата ръка и с все сила се опитах да се изправя, като същевременно замахнах назад с дясната. Усетих съприкосновението, а тежестта на гърба ми поолекна. Опитах се да я отхвърля изцяло и да се извърна. Във второто успях, но веднага нечии пръсти се впиха в гърлото ми, получих силен удар в слабините — вероятно с коляно. Натискът ме повали на земята по гръб и разбрах, че гледам право в лицето на Ада. Кошмарна гледка наистина.

Чертите на Пъд бяха размазани, от паешките ужилвания главата му бе силно подута, лицето най-вече, устните — огромни, виолетови, като че виждах хрущяли. Отоците бяха почти затворили ноздрите му и се налагаше да диша тежко през устата. Езикът му висеше навън издут, едно око бе почти затворено от околен оток, другото — неимоверно уголемено, като че всеки миг ще изскочи от гнездото и ще се пръсне. Бе посивяло, белезникаво на места, залято в кръв — очните капилляри вече се бяха разкъсали. В косата му белееха паяжини, едър черен паяк бе размазан между подутия врат и яката на ризата, краката му все още потрепваха. Заудрях ръцете на Пъд, но той ме държеше здраво. От устата му потекоха кръв и слюнка, спуснаха се по брадичката. В същия миг забих пръстите на дясната ръка в лицето му, опитвах се да намеря повреденото око.

Отзад чух шума на двигателя — моторът припалваше. Пъд премести пръсти — сега замачка адамовата ми ябълка. Отново се опитах да отстраня ръцете му, но напрежението в главата ми постоянно се увеличаваше — онзи притискаше дихателната тръба. Моторът запали, чу се пърпорене — лодката се откъсваше от пристана, но на мен толкова ми и пукаше. В ушите ми забуча силно, но все още отлично чувах тежкото, затруднено дишане на човека, който ме душеше. Зад очите усещах пареща болка, връхчетата на пръстите ми започнаха да губят чувствителност. Отчаяно замахнах към лицето на Пъд, но губех ориентация, движенията ми не бяха добре координирани, вече виждах като в мъгла.

И в същия миг връхът на главата му сякаш избухна. Като че я отнесе вътрешен взрив, по лицето ми заваляха червени пръски и сива материя. Пъд остана в същото положение за секунда-две, долната му челюст омекна и увисна, от ушите и очите потече кръв, сетне тялото

му се изви и странично се свлече в калта. Натискът върху гърлото ми секна, жадно загълтах големи глътки мокър въздух и с отвращение избутах трупа му встрани. Гърлото ми свистеше, изправих се с мъка и скригах останките на Пъд, сетне се наведох и повърнах. То нямах нищо в стомаха, бяха само спазми и горчива жлъчка.

На върха на тревната пътечка лежеше Ейнджъл по корем с протегната напред ръка. В нея държеше пистолета, който му бях дал, с другата придържаше парче найлон над наранения си гръб с одраната кожа. Обърнах се към морето — тъмна форма се носеше навън по черната, вълниста маса на водата. Беше се отдалечил на не повече от 15 метра, вълните го връщаха назад, под носа излизаше бяла пяна. Самият Фокнър бе на кормилото, извърнал към нас изкривено в гняв и жал лице.

Тогава моторът закиха и угасна.

Стояхме един срещу друг, делеше ни ивица вода и малко бряг, дъждът валеше върху мокрите ни глави, върху телата зад мен, върху мрачната шир на заливчето.

— Върви в Ада, грешнико — извика онзи отсреща и вдигна ръка с пистолет в нея, стреля.

Първият му изстрел бе съвсем неточен, удари скалите някъде далече встрани. Той залитна, възстанови равновесието си, сега лодката се люлееше доста по-силно, прицели се, гръмна. Този път куршумът лизна ръкава на палтото ми, но нищо повече. Изглежда, мина през вълнената материя, защото усетих лек мирис на изгорено. Фокнър стреля още два пъти, за щастие над главата ми, защото приклекнах и отворих аварийната раница.

Беше тип „Хели-Хансън“ — в него винаги слагат ракетен пистолет от същата марка, нещо средно между непотъваема раница и пакет с материали за първа помощ, малко храна, държи ви на повърхността като спасителен пояс. Ракетният пистолет пасна в дланта ми, като че бе правен за нея. За секунда в съзнанието ми се мярнаха Грейс и Къртис, и почерненото стъкло над окоето на Джеймс Джесъп. Мярна ми се и Сюзън, Боже, само колко бе красива онзи ден, когато се запознахме! Прегръщам я, а прекрасната ѝ руса коса ме гали по лицето... усещам устните ѝ, виждам Дженифър, заспала сладко, сладко, чуваш дишането ѝ...

Край мен просъска още една разлютена оса. Този път съвсем близо. Насочих ръка към лодката, представих си светлата диря, която ще прелети ниско над водната повърхност, синкаво-розовия пламък на първата експлозия, която ще подпали дизеловото гориво, последвалият взрив, който ще разкъса лодката и ще я хвърли високо нагоре заедно с мъжа с пистолета на нея, пламъците, в които той ще потъне завинаги... Почти усетих и горещината, която се връща, и лъха в лицето ми, видях как морето се обагря в златистоалена светлина, а онзи старец прелита — обгърнат от пламъците — от този в онзи свят.

Пръстът ми на спусъка се затегна.

Щрак!

Звукът дойде отсреща, а лодката продължи да си се люлее, Фокнър отново натисна спусъка, но ударникът пак щракна на празно. Опита се да стреля пак и пак.

Щрак!

Пристъпих съвсем до края на сушата и пак вдигнах ръка. Тогава отново чух удар на празно, но на стареца, изглежда, вече му бе все едно и също. А дулото на пистолета в ръката му ме следваше неотклонно, докато се движех по брега, кухият звук продължи да се повтаря на равни интервали, сякаш оловото попада в тялото ми пак и пак, и пак, и всяка следваща стъпка ме отвежда все по-близо и по-близо до преизподнята.

Щрак!

В следващата секунда дулото на ракетния пистолет бе изравнено с него, дебелият цев сочеше точно центъра на гърдите му и го видях как се усмихва. Радваше се мръсникът: той ще умре, а аз ще се самопрокълна вовеки веков като убиец.

Щрак.

Тогава вдигнах пистолета и го насочих над главата ми и в небето. — Не! — изрева отсреща Фокнър. — Не!

Натиснах спусъка и ракетата избумтя нагоре и още нагоре, за да се разпръсне в красив чадър от ярки дъговидни искри, за да превърне дъжда в прекрасни златни и сребърни нишки, които падат ли падат надолу, към нас. А старикът крещеше в неистов бяс, докато в небесното пространство се раждаше и умираше прекрасната нова звезда.

Върнах се при Ейнджъл. Кръвта на гърба му бе обагрила найлоновото парче над раната. Внимателно го повдигнах и го хвърлих встрани. За да не залепне. Все така държеше пистолета в ръка и гледаше към тъмната фигура във водата отсреща.

— Трябваше да гори като в пъкъла! — рече той с чувство.

— Ще гори — отвърнах с истинско убеждение.

Сетне го прегърнах и го държах в ръце, докато дойдоха за нас.

В ТЪРСЕНЕ НА СВЯТОТО

ОТКЪС ОТ АСПИРАНТСКАТА РАБОТА НА ГРЕЙС ПЕЛТИЕ

„Истината съществува наистина“ — е писал художникът Жорж Брак. „Само лъжите са измислени.“ Някъде съществува и истината за Баптистите от Арустук; остава тя да бъде извадена на бял свят и най-накрая да бъде описана с думи. Аз съм се опитала единствено да пресъздам контекста, в който се е случило случилото се: да предам надеждите, които са и истинският вдъхновител на начинанието; емоциите, които са го провалили, и окончателните действия, които просто са го помели.

През август 1964 г. са били изпратени писма до роднините на всяко едно от присъединилите се към Фокнървата комуна семейства. Тези послания са били написани от мъжа или жената — родител на съответната фамилия. Лайл Келог е писал на близките си, а писмото му е пуснато с марка от Феърбанкс, Аляска. Това на Катърин Корниш е било с източник Джонстаун, Пенсилвания; това на Фрида Пърсън — от Рочестър, Минесота; Франк Джесъп, който уверявал роднините, че всичко около съпругата и децата му е наред, пък е писал от Портървил, Калифорния. Нито едно от писмата не носи дата, но съдържа благопожелания до всички, до които ще стигне, и нищо повече, освен няколко реда за това, че Баптистите от Арустук вече не съществуват, а въпросните семейства са

избрани да отпратят посланията на Преподобния Фокнър до целия свят и всички, досущ както при древните мисионери. Малцина от въпросните роднини са се развълнували особено или разтревожили от получените писма. Само сестрата на Елизабет Джесъп — Лина Майърс — е смятала, че със сестра ѝ и семейството ѝ се е случило нещо лошо. И не е отстъпила от това си вярване. През 1969 г. тя помолила собственика на земята за разрешение и като го получила, наела частна фирма, която разкопала отделни парчета от парцела на комуната при Ийгъл Лейк. Но нищо така и не било намерено. През 1970 г. Липа Майърс почива в резултат на рани, получени при автомобилна злополука, чийто причинител успял да се укрие от полицията. Това е станало в Кенебек, Мейн. Никой не е обвинен или съден във връзка със смъртта ѝ.

Нито следа от въпросните семейства не е намерена в градовете, откъдето са изпратени последните им писма. Имената им не съществуват в ничия архива. Не са намерени и наследници. И никой оттогава не е бил във връзка с тях.

Истината, сигурна съм, лежи някъде зарита.

ЕПИЛОГ

Нашият свят е кух свят. Всяка негова празнина е някак свързана с предишната или следващата, всеки живот е неразривно обвързан или преплетен с живота на другите. Загубата на всеки един от тях отеква в цялото, нарушава баланса, променя естеството на битието по някакъв си дребен, незабележим начин.

Откривам сам, че все по-често, отново и отново, се връщам към една жена, наречена леля Мари Агиляр, чувам тънкия по детски глас, невероятен за огромното ѝ туловище. Виждам я, както лежи на планина от възглавници в топла, затъмнена стая в Западна Луизиана, цялата къща ухае на билки и цветя; искряща, но тъмна сянка помежду раздвижени форми; паднали са границите между естественото и сътвореното от човешка ръка, един свят преминава в друг. Тя ме хваща за ръката и говори за погубените ми съпруга и дете. Те ѝ се обаждат и ѝ говорят за човека, който им отне живота.

Тя няма нужда от светлина; слепотата ѝ не я ограничава в никакво отношение; тя е истински зряща, защото притежава особено, много по-силно и значимо възприятие. Зрението би било просто излишно, то ненужно ще я разсейва и отвлича от странното ѝ, неведомо, всеприсъстващо съзнание, от всемогъщото ѝ, безстрашно състрадание. Тя жали и страда за всички: за погубените и изгубените, за изчезналите, за ограбените, за уплашените, за душите, които са били насилствено откъснати от този живот и не могат да намерят покой в свят сред други светове. Тя протяга ръце към тях, тя ги намира и им говори, успокоява и облекчава последните им мигове, за да не умрат самотни, за да ги е страх, когато преминават от светлината в мрака.

И когато Пътника, онзи Черен ангел, идва да я вземе, тя се присяга към мен и аз съм с нея, за да не бъде сама в смъртта си.

Леля Мари познаваше естеството на нашия свят. Тя го обикаляше, пътуваше в него безпроблемно, за да го опознае интимно; отлично съзнаваше мястото и ролята си в него, отговорността си към онези, които живеят и в него, и отвъд. Сега и аз бавно, бавно започвам

да разбирам, да разпознавам дълга си към хората, еднакъв, един и същи към онези, които никога не съм познавал лично, както и към другите, които съм обичал. Защото в човешката природа е да усещаш чуждата болка, в това е истинската ѝ същност, да я усещаш като своя собствена и да направиш нещо, та да я отнемеш или облекчиш. В състраданието се крие и истинското благородство, в съчувствието има красота, в прошката — милосърдие. Аз съм човек със слабости и изпълнено с насилие минало, което ще ми бъде зачетено, но не мога да позволя да страдат невинни — тогава, когато съм в състояние да попреча на това и да им помогна.

И никога няма да им обърна гръб.

Никога няма да избягам.

И толкова по-добре, ако по този начин успея да изкупя част от нещата, които съм вършил, а и онези, които не съм извършил, а е трябвало да извърша. Тогава ще има утеха и за мен.

Защото изкуплението е сянката на спасението.

Вярвам в един по-добър свят. Той се намира извън този, може би в отвъдното. Зная, че в него се намират съпругата и дъщеря ми. Зная, защото съм ги виждал. Зная, че там са в безопасност от Черните ангели; зная, че където и да се намират Фокнър и Пъд, и безброй други като тях, опитали се да превърнат живота в смърт, моите близки, моите Сюзън и Дженифър са недосегаеми — онези никога повече няма да успеят да ги докоснат дори.

Тази вечер в Бостън вали дъжд. По прозоречните стъкла се вият тънки, неуволими ивици, сложно разклонени нишки. Събуждам се, а кокалчето още ме боли от ужилването; обръщам се внимателно, за да я почувствам — тя лежи до мен. Ръката ѝ докосва врата ми и усещам, зная, че тя ме е гледала, докато съм спал, наблюдавала ме е в мрака, изчаквала е да дойде мигът.

Но аз съм уморен и очите ми отново се затварят.

Стоя на края на гората, въздухът ечи, трепти от воя на мелезите. Дърветата зад мен протягат клони едно към друго, докосват се, шепнат досущ като деца. И аз слушам, а нещо се придвижва в сенките пред мен.

— Птицо?

Ръката ѝ докосва моята — топла е, а моята кожа е студена. Искам да остана с нея, но... нещо пак ме отвлича надалеч. Вика ме мракът, мракът и онези форми, които се движат между дърветата. Изсред тях излиза момчето, ходи бавно, виждам черното на едното стъкло на очилата, кожата му белезникаво бяла. Опитвам се да се доближа до него, но краката ми просто не помръдват, не ме слушат. Някъде зад него се движат и други фигури, но не се приближават, а се отдалечават. Той се извъръща, сигурно скоро ще ги настигне. Онази дъска я няма на врата му, но следите от прежулената кожа си стоят. Нищо не казва, само стои и ме гледа, продължително ме гледа, дълго, дълго... с едната ръка се е хванало за жълтата бреза до него, а сетне, най-накрая започва да бледнее и отстъпва...

— Птицо — шепне тя.

... все по-назад и по-назад, по-надълбоко и по-надълбоко в гората...

— Бременна съм.

... надолу, надолу в утробата на този кух свят.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.